CECELIA AHERN

roman

Întâlnire cu viața

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981 la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obţinut licenţa în jurnalism şi comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin. Şi-a început cariera literară în anul 2004, odată cu apariţia romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât şi în restul lumii. Romanele ei au fost publicate în 46 de ţări şi s-au vândut în peste 13 milioane de exemplare. Este căsătorită şi are doi copii. Îşi dedică o mare parte din timp scrisului şi donează periodic în scopuri caritabile sume obţinute din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără: *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), *Suflete pereche* (*Where Rainbows End*, 2005; ALLFA, 2006), *Prietenul nevăzut* (*If You Could See Me Now*, 2006; ALLFA, 2007), *Dispăruţi fără urmă* (*A Place Called Here*, 2007; ALLFA, 2008), *Mulţumesc pentru amintiri* (*Thanks for the Memories*, 2008; ALLFA, 2009), *Cadoul* (*The Gift*, 2009; ALLFA, 2009), *Cartea viitorului* (*The Book of Tomorrow*, 2010; ALLFA, 2010), *O sută de nume* (*One hundred names*, 2012; ALLFA, 2013).

„Când încep să scriu o carte, motivaţia mea
sunt personajele. Mă îndrăgostesc de ele,
nu pot să mi le scot din minte şi nu am linişte
până când povestea lor nu e spusă.
Vreau să le ajut să îşi găsească împlinirea."

Cecelia Ahern

Alte romane scrise de **Cecelia Ahern**:

P.S. Te iubesc (ALLFA, 2005 – ecranizat. *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ALLFA, 2006 – ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut (ALLFA, 2007)

Dispăruți fără urmă (ALLFA, 2008)

Cadoul (ALLFA, 2009)

Mulțumesc pentru amintiri (ALLFA, 2009)

Cartea viitorului (ALLFA, 2010)

Întâlnire cu Viața (ALLFA, 2013)

O sută de nume (ALLFA, 2013)

Cum să te îndrăgostești (ALLFA, 2015)

CECELIA AHERN

Întâlnire cu viața

Traducere din limba engleză și note de
Marilena Iovu

S.A.

EDITURA ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AHERN, CECELIA
Întâlnire cu viaţa / Ahern Cecelia; trad.: Marilena Iovu. – Ed. a 2-a. – Bucureşti: ALLFA, 2015
ISBN 978-973-724-862-6

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Editura **ALLFA**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Distribuţie: 021 402 26 30;
021 402 26 33
Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Diana Geacăr
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Pentru Robin,
nepreţuita mea fiică

„Erai mult mai... *multoasă*.
Ți-ai pierdut multoșenia."
Pălărierul nebun către Alice
în filmul *Alice în Țara Minunilor* (2010)

1

Stimată Lucy Silchester,
Întâlnirea a fost stabilită pentru luni, 30 mai 2011.

N-am mai citit restul scrisorii. Nu era nevoie, ştiam de la cine este. Mi-am dat seama de îndată ce am ajuns acasă de la serviciu, în garsoniera mea, şi am văzut-o pe jos, la jumătatea distanţei dintre uşa principală şi bucătărie, pe porţiunea arsă a mochetei unde căzuse bradul de Crăciun în urmă cu doi ani, iar instalaţia electrică pârlise fibrele mochetei. Era o vechitură aleasă de proprietarul meu zgârcit, o ţesătură de fabrică, cenuşie şi destrămată, care arăta mai călcată în picioare decât testiculele „aducătoare de noroc" ale taurului din mozaicul Galeriei Vittorio Emmanuele II din Milano. Un material similar era şi în clădirea în care aveam biroul. Acolo se potrivea mai bine, deoarece se presupunea că n-o să mergi pe ea cu picioarele goale, ci fusese făcută numai pentru traficul constant al pantofilor strălucitori din piele, care se deplasau de la birou la fotocopiator, de la fotocopiator la cafetieră, de la cafetieră către ieşirea de urgenţă pentru a trage un fum pe ascuns, singurul loc unde, în mod ironic, nu se declanşa alarma de incendiu. Participasem la eforturile de a găsi un loc de fumat şi, de fiecare dată când inamicul ne localiza, reîncepeam strădaniile de a găsi un nou loc sigur. Locul actual fusese uşor de găsit. Era marcat de sute de mucuri de ţigară adunate pe jos în grămăjoare, golite de viaţă în

vârtejul panicii şi al supărării. Sufletul lor încă mai plutea în plămâni când învelişul le era aruncat, strivit şi părăsit. Un loc mai venerat decât oricare altul din clădire, mai mult decât cafetiera, mai mult decât uşa pe care ieşeam la şase seara, şi cu siguranţă mai mult decât scaunul din faţa biroului Ednei Larson – şefa –, care înghiţea bunele intenţii aşa cum un aparat stricat îţi înghite banii şi nu mai scoate batonul de ciocolată.

Scrisoarea stătea acolo, pe podeaua murdară şi pârlită. Un plic crem, pe care numele meu era scris în caractere pompoase şi cu cerneală cât se poate de neagră, având alături o ştampilă aurie, în relief: trei vârtejuri unite.

Spirala triplă a vieţii. Ştiam ce este fiindcă mai primisem două scrisori similare şi căutasem simbolul pe Google. Nu reuşisem să ajung la niciuna dintre acele întâlniri. Nu reuşisem nici măcar să dau telefon la numărul menţionat pentru a le reprograma sau anula. De fiecare dată ignorasem invitaţia, o băgasem sub preş – aş fi făcut asta la propriu dacă instalaţia electrică a bradului de Crăciun n-ar fi ars ţesătura aspră – şi uitasem de ea. De fapt, nu uitasem cu adevărat. Nu uiţi niciodată lucrurile pe care le-ai făcut şi pe care ştii că n-ar fi trebuit să le faci. Îţi rămân în minte, zăbovesc ca un hoţ care dă târcoale unei case pregătind o spargere. Le vezi acolo, furişându-se în apropiere ca nişte dungi alb-negru, ascunzându-se în spatele cutiilor poştale de îndată ce întorci capul să le înfrunţi. Ori sunt ca un chip cunoscut pe care-l zăreşti în mulţime pentru o clipă şi apoi nu-l mai vezi. Un joc de-a v-aţi ascunselea enervant, în care cel care s-a pitit

rămâne pe veci încuiat şi ascuns în fiecare gând al conştiinţei tale. Răul pe care l-ai făcut, mereu acolo spre aducere-aminte.

La o lună după ce ignorasem şi a doua scrisoare, a sosit aceasta, cu o altă întâlnire, fără să menţioneze faptul că nu răspunsesem la celelalte. Aşa făcea şi mama. Modul ei politicos de a trece cu vederea defectele mele mă făcea să mă simt şi mai prost.

Am ridicat hârtia preţioasă de un colţ, între degetul mare şi arătător, şi, cum atârna într-o parte, mi-am aplecat capul ca să o citesc. Motanul făcuse iar pipi pe ea. Ce ironie. Nu-l condamnam. Deţineam în mod ilegal un animal de casă într-un bloc-turn din centrul oraşului şi aveam un serviciu cu normă întreagă, aşa că motanul nu putea să iasă afară să se uşureze. Încercând să scap de sentimentul de vină, pusesem prin apartament fotografii înrămate cu lumea de afară: iarbă, marea, o cutie poştală, pietriş, maşini în trafic, un parc, multe alte pisici şi pe Gene Kelly. Ultimul era, evident, pentru propria mea satisfacţie, dar speram că celelalte vor risipi dorinţa lui de a ieşi afară. Sau de a respira aer proaspăt, de a-şi face prieteni, de a se îndrăgosti. Sau de a cânta şi de a dansa.

Cum eram plecată cinci zile pe săptămână de la opt dimineaţa până la opt seara, iar uneori nu dădeam deloc pe acasă, îl antrenasem să „elimine", aşa cum se exprimase dresorul, pe o hârtie, pentru a-l obişnui apoi să meargă la cutia cu nisip. Iar această scrisoare, singura bucată de hârtie rămasă pe jos, îl dezorientase. L-am urmărit păşind jenat pe lângă perete. Ştia că a greşit. Lucrul pe care îl făcuse şi ştia că nu are voie să îl facă i se cuibărise în minte.

Urăsc pisicile, dar motanul ăsta îmi plăcea. L-am botezat Domnul Pan, după Peter, binecunoscutul băieţel zburător. Domnul Pan nu era nici vreun băieţel care nu va creşte vreodată, nici – şi mai bizar – în stare să zboare, dar cei doi semănau

oarecum şi în momentul respectiv mi s-a părut că i se potriveşte. L-am găsit într-o seară într-un container de gunoi dintr-o alee, torcând de parcă ar fi avut o mare supărare. Ori poate că eu eram în starea aceea. Ce căutam eu acolo rămâne secret, dar ploua cu găleata, purtam un trenci bej şi, după ce jelisem pierderea iubitului perfect cu prea multă tequila, mă străduiam să o imit pe Audrey Hepburn alergând după animal şi strigând „Pisoi!" cu o voce clară şi unică, deşi abătută. S-a dovedit a fi un pisoi nou-născut care ieşise hermafrodit. Mama lui, proprietarul – sau amândoi – l-au abandonat. Cu toate că veterinarul m-a informat că pisica are o anatomie mai degrabă masculină decât feminină, faptul că i-am pus acest nume m-a făcut să mă simt responsabilă de alegerea sexului. M-am gândit la inima mea rănită şi la promovarea mea ratată pentru că şefa bănuia că sunt gravidă. Era după sărbători şi arătam îndopată ca un mistreţ pregătit pentru un ospăţ în stil Tudor. Trecusem printr-o lună îngrozitoare de crampe la stomac; un om al străzii mă pipăise seara târziu în metrou; iar când le-am povestit întâmplarea celor de la serviciu am fost făcută „târfă" de colegii mei de gen masculin, aşa că am hotărât că pisicii i-ar fi mai uşor ca mascul. Dar cred că am luat o decizie greşită. Uneori îl strig „Samantha" sau „Mary" – sau cu vreun alt nume feminin –, iar el ridică o privire pe care nu pot s-o consider decât mulţumită, apoi se aşază într-unul dintre pantofii mei şi priveşte visător la tocurile-cui şi la lumea de care a fost privat. Dar deviez de la subiect. Înapoi la scrisoare.

De data aceasta trebuia să merg la întâlnire. Nu aveam de ales. Nu o mai puteam ignora; nu doream să îl supăr pe expeditor mai mult decât o făcusem deja.

Deci... cine era expeditorul?

Am apucat scrisoarea – care începuse să se usuce – de un colţ şi mi-am înclinat din nou capul pentru a citi hârtia fleşcăită.

Stimată Lucy Silchester,
Întâlnirea a fost stabilită pentru luni, 30 mai 2011.
Cu sinceritate,
Viața

Viața. Sigur că da.

Viața mea avea nevoie de mine. Trecea printr-o perioadă dificilă, iar eu nu prea îi acordasem atenția cuvenită. Am fost distrasă, m-am ocupat cu altele: viața prietenilor, probleme de serviciu, mașina mea tot mai epuizată și veșnic defectă, lucruri de felul ăsta. Îmi ignorasem complet viața, cu desăvârșire. Iar acum îmi scrisese, mă convoca, și îmi rămăsese un singur lucru de făcut. Trebuia să merg și s-o întâlnesc față în față.

2

Auzisem că astfel de lucruri se mai întâmplă, aşa că n-am făcut prea mare caz din asta. De obicei nu mă super-entuziasmează nimic, nu sunt genul ăsta. Şi nici nu sunt uşor de impresionat. Asta probabil pentru că mă aştept la orice. Mă face să par o persoană credincioasă, dar nici asta nu sunt. Să reformulez: iau lucrurile aşa cum sunt. Toate lucrurile. Aşadar, deşi neobişnuit, faptul că Viaţa îmi scria nu era ceva surprinzător, ci mai degrabă neplăcut. Ştiam că îmi va solicita o mai mare atenţie pe viitor şi că, dacă aş fi putut face asta cu uşurinţă, n-aş mai fi primit scrisorile de la bun început.

Am răzuit gheaţa congelatorului cu un cuţit şi am scos cu mâna învineţită de frig o plăcintă cu brânză. În timp ce aşteptam clinchetul cuptorului cu microunde, am mâncat o felie de pâine prăjită. Apoi un iaurt. Încă nu era gata, aşa că am lins şi capacul. Am hotărât că sosirea scrisorii îmi dă permisiunea să deschid o sticlă de Pinot Gris de 3,99 euro. Am înfipt cuţitul în restul de gheaţă din congelator, în timp ce Domnul Pan a fugit şi s-a ascuns într-o cizmă de cauciuc roz cu inimioare, încă acoperită de noroi uscat după un festival de muzică din urmă cu trei ani. Am scos o sticlă de vin pe care o uitasem în congelator – era deja un bloc solid de alcool îngheţat bocnă – şi am înlocuit-o cu sticla nouă. Pe asta n-aveam s-o mai uit. Nu se putea. Era ultima sticlă rămasă în raftul de vinuri al dulapului de bucătărie, sub borcanul de prăjituri. Ceea ce mi-a amintit de prăjituri. Aşa că

am mai mâncat şi un biscuit dublu cu fulgi de ciocolată în timp ce aşteptam. Apoi am auzit clinchetul cuptorului cu microunde. Am pus plăcinta pe o farfurie – un morman de terci, deloc apetisant, încă rece la mijloc. Dar nu aveam răbdare să o pun înapoi şi să mai aştept încă treizeci de secunde. Am rămas să mănânc la bufet, vânând părţile calde de pe margini.

Înainte găteam. Obişnuiam să gătesc aproape în fiecare seară. În serile în care nu găteam eu, o făcea iubitul meu. Ne plăcea să facem asta. Aveam un apartament mare într-o fostă fabrică de pâine, cu ferestre de la podea până-n tavan şi zidăria originală din cărămidă lăsată la vedere pe aproape toţi pereţii. Aveam o bucătărie deschisă spre sufragerie şi aproape în fiecare weekend prietenii veneau la noi la masă. Lui Blake îi plăcea să gătească, îi plăcea distracţia, îi plăcea ideea ca toţi prietenii noştri, chiar şi familia să vină pe la noi. Îi plăcea zgomotul făcut de zece-cincisprezece persoane care râd, vorbesc, mănâncă, discută. Îi plăceau mirosurile, aburul, exclamaţiile de încântare. Stătea în bucătărie şi povestea impecabil o întâmplare în timp ce tăia ceapa în cubuleţe, turna vin roşu peste un *beef bourguignon* sau flamba un desert cu îngheţată. Niciodată nu măsura nimic şi de fiecare dată îi ieşea cum trebuie. Totul îi ieşea cum trebuie. Scria despre experienţe culinare din călătorii, îi plăcea să meargă peste tot şi să guste totul. Îi plăcea aventura. În weekenduri nu stăteam locului niciodată, urcam pe vreun munte sau altul, vara mergeam în ţări de care nu auzisem în viaţa mea. Împreună, am sărit de două ori din avion şi de trei ori cu coarda elastică. Era tipul perfect.

Şi a murit.

Am glumit, e bine-mersi. Trăieşte şi îi merge bine. Ce glumă sinistră, ştiu, dar m-am amuzat şi eu. Nu, nu e mort. Trăieşte. Şi e la fel de perfect.

Dar l-am părăsit.

Acum are o emisiune TV. A semnat contractul când eram încă împreună. Emisiunea se difuzează pe un canal de călătorii la care ne uitam mereu și, din când în când, mai dau pe el să-l văd cum merge pe Marele Zid Chinezesc sau stă într-o barcă din Thailanda mâncând *pad thai*; și întotdeauna, după comentariile sale impecabile, în hainele lui perfecte – chiar după o săptămână de urcat munții, ușurat în pădure și nespălat – privește spre camera de luat vederi cu fața lui perfectă și spune: „Mi-aș dori să fii aici!" Ăsta e numele emisiunii. În săptămânile și lunile care au urmat despărțirii noastre dureroase, plângând la telefon, mi-a spus că i-a pus acest nume pentru mine, că de fiecare dată când îl spune mi se adresează mie și numai mie, nimănui altcuiva. Voia să mă întorc la el. Mă suna în fiecare zi. Apoi la două zile. În cele din urmă mă suna săptămânal și știam că se luptă cu telefonul zile în șir, încercând să prindă momentul perfect în care să îmi vorbească. Până la urmă nu m-a mai sunat, a început să-mi trimită e-mailuri. Mesaje lungi și detaliate, în care îmi povestea pe unde a mai fost, cum se simte fără mine, atât de deprimante și de solitare încât nu le-am mai putut citi. Nu i-am mai răspuns. Apoi mesajele s-au scurtat. Cu mai puțină emoție, cu mai puține detalii, cerându-mi, totuși, de fiecare dată să ne vedem, să ne împăcăm. Eram tentată, nu mă înțelegeți greșit, era bărbatul perfect și când ai un bărbat perfect, chipeș, care te dorește, e suficient uneori să te facă să-l vrei înapoi, dar asta se întâmpla în momentele de slăbiciune ale singurătății mele. Nu îl doream. Și nu pentru că aveam pe altcineva, i-am repetat asta de nenumărate ori, deși poate ar fi fost mai ușor să spun că am pe cineva, fiindcă atunci el ar fi putut să înceapă o nouă relație. Nu voiam alt bărbat. Chiar nu mai voiam pe nimeni. Voiam pur și simplu să mă opresc pentru un timp. Voiam să nu mai fac nimic, să nu mai plec nicăieri. Voiam să fiu de capul meu.

Am demisionat și acum lucrez la o companie de aparate electrocasnice pe un salariu de două ori mai mic. Ne-am vândut

apartmentul. Am închiriat garsoniera asta, un sfert din suprafața oricărui alt apartament pe care l-am avut. Am găsit un pisoi. Unii ar spune că l-am furat, dar în orice caz, acum e al meu. Sau a mea... Îmi vizitez familia doar sub amenințarea pistolului, ies cu aceiași prieteni în serile în care nu este și el prezent – fostul meu iubit, nu pisoiul –, ceea ce se întâmplă mai des acum, când el călătorește atât de mult. Nu mi-e dor de el, iar când mi se face dor aprind televizorul și îl văd suficient încât să mă simt din nou mulțumită. Nu mi-e dor de vechiul serviciu. Îmi lipsesc un pic banii când văd în magazine sau într-o revistă ceva ce îmi doresc, dar apoi plec din magazin sau întorc pagina revistei și trec peste asta. Nu mi-e dor să călătoresc. Nu mi-e dor de mesele cu prietenii.

Și nu sunt nefericită.

Nu sunt.

Bine, bine – am mințit.

De fapt, m-a părăsit.

3

Golisem sticla de vin pe jumătate până când mi-am făcut... nu curaj, nu de curaj aveam nevoie, că doar nu-mi era teamă – aveam nevoie să-mi pese. A fost nevoie de o jumătate de sticlă de vin ca să-mi pese suficient de mult încât să dau un telefon Vieții mele, aşa că am format numărul care era menționat în scrisoare. Am muşcat dintr-un baton de ciocolată, în timp ce aşteptam să se facă legătura. După primul țârâit a şi răspuns cineva. Nici nu am avut timp să mestec, cu atât mai puțin să înghit ciocolata.

— O, scuze, am zis cu gura plină, am ciocolată în gură.

— Nu face nimic, scumpo, nu te grăbi, mi-a răspuns cu voioşie o femeie vârstnică jovială, cu un pronunțat accent sudist de *Plăcintă americană*.

Am mestecat la repezeală, am înghițit şi am luat o gură de vin. Care mi-a stat în gât.

Mi-am dres vocea.

— Gata.

— Ce era?

— Galaxy.

— Aerată sau cu caramel?

— Aerată.

— Îmm, preferata mea. Ce pot face pentru tine?

— Am primit o scrisoare legată de o programare pentru luni. Mă numesc Lucy Silchester.

— Da, domnişoară Silchester, numele dumitale apare în sistem. Ce spui de ora nouă dimineața?

— A, păi nu de asta am sunat. Ştiţi, nu pot veni, în ziua aia sunt la serviciu.

Mă aşteptam să spună: „O, ce prostie din partea noastră să te chemăm într-o zi de lucru. Hai să anulăm programarea.“ Dar n-a făcut-o.

— Atunci cred că putem să ne adaptăm programului dumitale. La ce oră termini?

— La şase.

— Atunci ce-ai spune de ora şapte?

— Nu pot, fiindcă este ziua prietenei mele şi ieşim să luăm masa în oraş.

— Atunci ce spui de pauza de masă? Ţi-ar conveni o întâlnire la prânz?

— Trebuie să-mi duc maşina la service.

— Deci, să recapitulăm: nu poţi veni, fiindcă este într-o zi de lucru, trebuie să-ţi duci maşina la service în pauza de prânz, iar seara iei masa cu prietenele în oraş.

— Da.

M-am încruntat.

— Scrieţi toate lucrurile astea?

O auzeam cum tastează. Asta mă deranja. Ei mă convocaseră, nu eu. Ei ar fi trebuit să-şi facă timp.

— Ştii, scumpo, a început cu accentul ei sudist tărăgănat.

Aproape că vedeam plăcinta cu mere prelingându-i-se de pe buze, aterizând pe tastatură, apoi tastatura sfârâind şi luând foc, iar convocările mele ştergându-se complet din memoria calculatorului.

— Se vede că nu ştii prea multe despre acest sistem.

A tras aer în piept, iar eu am intervenit repede, înainte ca merele fierbinţi să-i picure iar de pe buze.

— Ştie cineva?

Îi întrerupsesem firul gândurilor.

— Poftim?

— Când invitaţi oamenii, când *Viaţa convoacă oamenii la o întâlnire*, am subliniat eu, ei ştiu care e procedura?

— Păi – tărăgănase la nesfârşit cuvântul, până la un fel de „puăăăi" –, unii ştiu, alţii cred că nu, dar de asta mă aflu eu aici. Ţi-ar fi mai uşor dacă aş aranja să vină el la tine? Ar putea face asta dacă l-aş ruga.

Am reflectat o clipă, apoi dintr-o dată am întrebat:

— El?

— Şi asta îi surprinde pe oameni, a chicotit ea.

— Este întotdeauna un *el*?

— Nu, nu întotdeauna, uneori este o *ea*.

— Şi în ce situaţie este vorba de un bărbat?

— O, e la întâmplare, scumpo, nu există o regulă. La fel cum tu şi cu mine ne-am născut aşa cum suntem. Ai ceva împotrivă?

M-am gândit puţin. Nu vedeam de ce aş avea.

— Nu.

— Deci când ar putea să te viziteze?

O auzeam tastând.

— Să mă viziteze? Nu! am strigat în telefon.

Domnul Pan a tresărit, şi-a deschis ochii, a privit în jur şi i-a închis la loc.

— Scuze că am ţipat, am spus după ce m-am adunat. Nu poate veni aici.

— Dar parcă mi-ai spus că n-ai nimic împotrivă.

— Am spus că n-am nimic împotrivă să fie un bărbat. Am crezut că m-ai întrebat daca *asta* e o problemă.

A izbucnit în râs.

— Dar de ce te-aş întreba aşa ceva?

— Nu ştiu. Uneori, la centrele de sănătate te întreabă lucrul ăsta, ştii, în cazul în care nu vrei să-ţi facă masaj un bărbat...

— Pot să-ţi garantez că nu-ţi va masa nicio parte anatomică.

„Parte anatomică" sunase foarte vulgar din gura ei. M-au trecut fiorii.

— Spune-i că îmi pare foarte rău, dar nu poate veni aici.

Mă uitam prin garsoniera mea jalnică, în care mă simţeam mereu confortabil. Era locul meu, cuibuşorul meu. Nu era un loc unde ai fi putut întreţine musafirii, iubiţii, vecinii, membrii familiei sau personalul de la salvare când covorul ia foc, era doar pentru mine. Şi pentru Domnul Pan.

Mă cuibărisem lângă braţul canapelei, iar la câţiva paşi în spate era marginea patului dublu. La dreapta mea era bufetul din bucătărie, la stânga ferestrele şi lângă pat se afla baia. Asta era tot. Nu că m-ar fi deranjat sau stânjenit lipsa spaţiului. Era vorba mai degrabă de starea în care se afla. Podeaua devenise şifonierul meu. Îmi plăcea să cred că lucrurile mele risipite peste tot sunt ca nişte pietricele care îmi arată drumul spre casă, drumul meu pavat cu cărămizi galbene... cam aşa ceva. Şifonierul din fostul meu apartament luxos era mai mare decât toată garsoniera cea nouă, aşa că nenumărate perechi de pantofi îşi găsiseră locul pe pervazul ferestrei, iar umeraşele cu pardesiele şi rochiţele mele lungi atârnau la stânga şi la dreapta pe băţul galeriei. Le dădeam la o parte sau le trăgeam la loc în funcţie de lună şi de soare, aşa cum ai fi făcut cu o draperie obişnuită. Covorul era în starea de care am pomenit mai devreme, canapeaua monopoliza mica zonă de living care se întindea de la pervazul ferestrei până la bufetul din bucătărie, ceea ce însemna că nu puteai s-o ocoleşti, ci trebuia să te caţeri din spate ca să te aşezi pe ea. Viaţa mea nu putea să mă viziteze în harababura aia. Eram conştientă de ironie.

— Covoarele mele sunt la curăţătorie, am spus, apoi am oftat, de parcă ar fi fost o mare bătaie de cap, de care nici nu voiam să-mi amintesc.

Nu era o minciună. Covoarele mele aveau mare *nevoie* să fie curățate.

— Atunci îți recomand Covorul Magic, a spus ea cu vioi, de parcă ar fi intrat brusc în pauza de publicitate. Soțul meu – „soțu' meeu" –, își lustruiește mereu cizmele în living, iar Covorul Magic scoate toată negreala imediat, de nu-ți vine să crezi. Mai și sforăie. Dacă nu apuc să adorm înaintea lui, nu mai dorm toată noaptea, așa că stau și mă uit la reclame și într-o noapte am văzut un bărbat care își lustruia pantofii deasupra unui covor alb, exact ca soțul meu, iar asta mi-a atras atenția. Parcă făcuseră produsul doar pentru mine. A scos pata imediat, așa că m-am dus și mi-am cumpărat și eu. Chiar funcționează. Covorul Magic, notează-ți.

Era atât de insistentă, încât m-am trezit că-mi doresc să cumpăr niște cremă neagră de ghete ca să testez soluția aia magică de curățare și am căutat un pix, care, în conformitate cu Legea Pixurilor de când lumea și pământul, nu era de găsit când aveam nevoie de el. Cu un marker în mână am căutat ceva pe care să scriu. N-am găsit nicio bucată de hârtie, așa că am scris pe covor, ceea ce mi s-a părut foarte normal.

— Ce-ar fi să-mi spui tu când poți să vii să te întâlnești cu el, ca să n-o mai lungim.

Mama convocase o reuniune specială de familie sâmbătă.

— Știți ce, înțeleg că este foarte important dacă Viața mea m-a convocat, și cu toate că am o adunare importantă de familie sâmbătă, mă pot întâlni cu el atunci.

— O – „ooouu" –, scumpo, voi consemna că te-ai oferit să renunți la o zi specială în compania celor dragi ca să te întâlnești cu el, dar cred că ar trebui să profiți de timpul ăla și să ți-l petreci alături de familia ta. Dumnezeu știe cât timp îi vei avea prin preajmă... Și ne putem vedea în ziua următoare. Duminică. Ce zici?

Am oftat. Dar fără zgomot, era un oftat lăuntric, din adâncuri, un sunet prelung, sfâșietor, venit dintr-un loc al durerii și

agoniei. Prin urmare, data era stabilită. Duminică ne vom întâlni, drumurile noastre se vor încrucişa, iar liniştea şi echilibrul meu vor suferi schimbări de neimaginat. Citisem într-o revistă, într-un interviu cu o femeie care îşi întâlnise Viaţa, că asta se întâmplă. Erau fotografii de dinainte şi de după, în folosul cititorului needucat, care nu-şi poate crea imagini în minte. Interesant, părul ei nu era coafat înainte de întâlnirea cu Viaţa, dar după aceea, da. Înainte nu era machiată şi nu era dată cu spray auto-bronzant, dar după aceea, da. Înainte purta colanţi şi un tricou cu Mickey Mouse şi era fotografiată într-o lumină slabă, dar după purta o rochie uşor drapată, asimetrică, şi era fotografiată într-o bucătărie perfect luminată, unde o fructieră înaltă cu lămâi galbene şi verzi artistic aşezate sugera faptul că viaţa o făcuse să fie mai atrasă de aromele citrice. Purta ochelari înainte de întâlnirea cu viaţa, iar după aceea avea lentile de contact. Stăteam şi mă întrebam ce anume o schimbase mai mult: revista sau viaţa?

În mai puţin de o săptămână urma să-mi cunosc Viaţa. Iar Viaţa mea era un bărbat. Dar de ce eu? Simţeam că viaţa mea merge bine. Mă simţeam bine. Totul mergea foarte bine.

Apoi m-am întins pe canapea şi am studiat galeria de la fereastră, gândindu-mă cu ce să mă îmbrac.

4

În sâmbăta fatidică de care mă temusem chiar dinainte să aflu de ea, am parcat în fața porților electrice ale casei părinților mei, în broscuța mea Wolkswagen din 1984, care dăduse rateuri tot drumul până la luxoasa proprietate privată, atrăgând câteva priviri dușmănoase din partea bogătașilor cu urechi sensibile. Nu crescusem în clădirea în fața căreia mă aflam, așa că nu simțeam că m-aș fi întors acasă. Nici măcar nu mi se părea că este casa părinților mei. Locuiau acolo când nu se aflau la casa de vacanță, unde locuiau când nu stăteau în căminul conjugal. Faptul că stăteam în fața porților, așteptând să mi se dea permisiunea să intru, mă făcea să mă detașez și mai mult de ea. Unii dintre prietenii mei intrau direct pe aleea casei părinților, știau parolele și codurile de dezactivare ale alarmelor sau aveau propriile chei pentru a-i vizita. Eu nu știam nici măcar unde țin cănile de cafea. Porțile uriașe aveau efectul dorit: erau menite să țină la distanță vagabonzii și infractorii – și fiicele –, dar pe mine m-ar fi înspăimântat tocmai ideea de a rămâne blocată înăuntru. Un hoț le-ar fi escaladat ca să pătrundă în casă, eu le-aș fi escaladat ca să ies din ea. De parcă mi-ar fi imitat dispoziția, mașina mea, pe care o botezasem Sebastian, după numele bunicului, căruia niciodată nu îi lipsea un trabuc, dezvoltând, în consecință, o tuse galopantă care în cele din urmă l-a băgat în mormânt, părea să fi rămas fără putere, ca și cum ar fi înțeles unde mergem. Drumul către părinții mei era alcătuit dintr-un sistem complicat

de şosele înguste şi şerpuite din Glendalough, care coborau şi urcau, se răsuceau şi se întorceau, lăsând în urmă conace impozante, unul după altul. Sebastian s-a oprit şi a bolborosit. Am coborât geamul şi am apăsat butonul de la interfon.

— Bună ziua. Aţi ajuns la Azilul Silchester pentru deviaţii sexual. Cum vă putem ajuta? s-a auzit o voce gâfâită de bărbat.

— Riley, încetează cu prostiile.

În difuzor s-a auzit un hohot de râs care a făcut două blonde injectate cu botox ce tocmai mergeau în pas alert prin apropiere, să se oprească din confidenţe şi să îşi fluture coada de cal pentru a se holba la mine. Le-am zâmbit, dar imediat ce m-au văzut – o chestie cafenie, lipsită de importanţă, conducând o rablă – şi-au întors capul, continuând să-şi mişte fundurile mici, acoperite de colanţi lycra strâmţi, prin care nu se vedea linia bikinilor.

Porţile s-au cutremurat, apoi s-au despărţit, deschizându-se.

— Aşa, Sebastian, hai să-i dăm drumul.

Maşina înainta smucit, ştiind ce are în faţă: o aşteptare de două ore alături de un grup de automobile scumpe, care nu aveau nimic în comun cu ea. Cât de asemănătoare erau vieţile noastre! Aleea lungă şi pietruită ducea într-o parcare cu o fântână arteziană, unde un leu cu botul căscat scuipa apă tulbure. Am parcat la distanţă de maşinile tatei, Jaguarul XJ verde şi Morganul +4 din 1960, pe care el o numea „maşina mea de weekend". O conducea purtând mănuşi *vintage* de piele şi ochelari de motociclist, de parcă ar fi fost Dick Van Dyke în *Chitty Chitty Bang Bang*. Totuşi, pe lângă aceste accesorii purta şi haine, în caz că imaginea mi-a ieşit mai tulburătoare decât am intenţionat. Lângă maşinile tatei era jeepul negru al mamei. Ceruse în mod expres ceva care să nu o solicite prea tare la volan şi avea senzori de parcare pe atâtea părţi încât, dacă o maşină trecea pe autostradă la trei benzi distanţă jeepul ei emitea un sunet ca să-i semnaleze apropierea. De cealaltă parte a aleii pietruite era Aston

Martinul fratelui meu mai mare, Riley, şi Range Roverul de familie al fratelui meu Philip – mijlociul –, care beneficiase de toate îmbunătăţirile posibile, având inclusiv ecrane de televizor pe spatele tetierelor, la care să se uite copiii în timpul călătoriei de zece minute dintre cursul de balet şi antrenamentul de baschet.

— Lasă motorul să meargă. Ies în cel mult două ore, am spus, mângâind capota lui Sebastian.

Am ridicat privirea spre casă. Nu ştiu în ce stil fusese construită, dar cu siguranţă nu în stil „georgewardian", aşa cum glumisem la petrecerea de Crăciun a familiei Schubert, spre amuzamentul fraţilor mei, spre dezgustul tatei şi mândria mamei. Casa era remarcabilă. Iniţial a fost construită ca un conac de nu ştiu care lord, care apoi şi-a pierdut toată averea la jocuri de noroc. A fost vândută altcuiva, care scrisese o carte celebră, de aceea legea ne-a obligat să punem la poartă o placă de alamă cu numele autorului pentru fanaticii literaturii, dar mai ales pentru ca alergătoarele cu fund minuscul să se uite şi să se încrunte, agasate că nu au şi ele o placă de alamă. Renumitul Scriitor avusese o relaţie nepermisă cu un Poet Deprimat care a construit aripa de est a casei pentru a putea ieşi fără să fie văzut. Casa avea o bibliotecă impresionantă, cuprinzând corespondenţa dintre nu ştiu care lord şi Lady Cutare, alte vorbe dulci de la acelaşi lord către o Lady Secretă, în timp ce era căsătorit cu Lady Cutare, şi scrierile originale ale Renumitului Scriitor, înrămate şi atârnate pe pereţi. Lipsite de protecţie, operele Poetului Deprimat stăteau pe un raft, alături de atlasul lumii şi povestea vieţii lui Coco Chanel. Nu s-au vândut bine nici măcar după moartea autorului. După o aventură tumultuoasă despre care s-a scris mult, Renumitul Scriitor şi-a băut toţi banii, iar casa a fost vândută unei familii germane bogate, care fabrica bere în Bavaria. O folosea drept casă de vacanţă. Cât timp au locuit acolo, au construit o aripă de vest foarte impresionantă şi un teren de tenis

de care Bernhard, fiul lor supraponderal şi nefericit, îmbrăcat în costum de marinar, nu prea profita, după cum atestau fotografiile alb-negru decolorate. O sticlă din berea originală a familiei se găsea într-un dulap din lemn de nuc, în barul familiei Silchester. Amintirea şi urmele vieţii acelor oameni erau vizibile în toată casa, şi mă întrebam adesea ce vor lăsa mama şi tata în urma lor, în afară de cele mai moderne interioare Ralph Lauren.

Două animale pe care tot nu le puteam identifica m-au întâmpinat încruntate la baza treptelor de piatră care duceau spre uşa de la intrare. Păreau lei, dar aveau coarne şi două picioare răsucite într-o poziţie chinuită, care mă făceau să cred că, după sute de ani de privit fântâna, aveau nevoie urgentă la toaletă. Dacă nu cumva Ralph Lauren trecea printr-o fază întunecată, aş fi pus pariu că animalele fuseseră alese de scriitorul beţiv sau de poetul deprimat.

Uşa s-a deschis, iar fratele meu Riley a rânjit la mine ca o pisică de Cheshire.

— Ai întârziat.

— Iar tu ai fost dezgustător.

Mă refeream la schimbul de cuvinte prin interfon.

Riley a râs.

Mi-am târât picioarele pe scări, am trecut pragul şi am intrat într-o sală pardosită cu marmură albă şi neagră, cu un tavan neobişnuit de înalt, de care atârna un candelabru de mărimea garsonierei mele.

— Ce, ai venit fără cadou? m-a întrebat Riley, îmbrăţişându-mă mai mult decât mi-aş fi dorit, numai ca să mă enerveze.

Am oftat. O spusese ca pe o glumă, dar eu ştiam că vorbeşte serios. Familia mea aparţinea unui cult religios foarte sever, numit Biserica Etichetei Sociale. Patronul Bisericii lor era Lumea. Adică toate gesturile făcute şi toate cuvintele spuse porneau de la întrebarea „Ce-o să zică Lumea?“. Iar una dintre legile acelei

etichete cerea să aduci un cadou, chiar dacă persoana pe care o vizitezi este un membru al familiei şi tu eşti doar în trecere. Dar familia mea nu trecea pe la cineva pur şi simplu. Vizitele erau aranjate, programate, dura săptămâni, luni să aduni trupele.

— Tu ce-ai adus? l-am întrebat.

— O sticlă de vin roşu, preferatul tatei.

— Linguşitorule.

— Asta doar pentru că vreau să-l beau eu.

— N-o s-o deschidă. O s-aştepte până când toţi cei pe care îi iubeşte sunt de mult morţi şi îngropaţi, pe urmă o să se încuie într-o cameră ca s-o deschidă el. Pun pariu cu tine pe zece, ba nu, pe douăzeci de euro – aveam nevoie de bani pentru benzină – că n-o deschide.

— Mă înduioşează cât de bine îl cunoşti, dar am încredere în el. S-a făcut.

A întins mâna.

— Şi mamei ce i-ai luat?

Priveam holul de la intrare ca să văd ce aş fi putut şterpeli pe post de cadou.

— O lumânare şi un ulei de baie, dar înainte să faci caz de chestia asta, să ştii că le-am găsit în apartamentul meu.

— Asta pentru că le-am cumpărat pentru tipa aia – cum o cheamă – pe care ai părăsit-o. Cea care râdea ca un delfin.

— I-ai cumpărat Vanessei un cadou?

Treceam prin spaţiile nesfârşite ale casei, dintr-o cameră în alta, toate cu locuri de odihnă şi şeminee. Canapele pe care n-am avut niciodată permisiunea să ne aşezăm, măsuţe de cafea pe care n-am avut niciodată voie să ne punem paharele.

— Da, ca un premiu de consolare pentru că ieşea cu tine.

— Înseamnă că nu prea l-a apreciat.

— Ce căţea!

— Mda, căţea cu râs de delfin, m-a aprobat el şi am zâmbit amândoi.

Ajunseserăm în ultima cameră, aflată în fundul casei. Odinioară fusese camera de pictură a lui Lady Cutare, apoi camera de compus versuri a Poetului Deprimat, iar acum era camera de oaspeţi a domnului şi doamnei Silchester: un bar din lemn de nuc, încastrat în peretele din spate, cu bere la butoi şi o oglindă înceţoşată. În vitrina barului se afla berea originală germană, de pe la 1800, şi o fotografie alb-negru a familiei Altenhofen, care poza pe treptele din faţa casei. Încăperea avea covoare pluşate de culoarea somonului, în care ţi se afundau picioarele, scaune înalte, tapiţate cu piele, aşezate la un bar de cocteil, şi altele mai mici din piele, înconjurând mese de nuc. Principala ei atracţie era un bovindou care dădea spre valea şi colinele din depărtare. Grădina avea trei pogoane de straturi de trandafiri, o grădină interioară şi o piscină exterioară cu apă curată. Uşile duble ale barului erau deschise şi, dincolo de ele, lespezi uriaşe de calcar duceau către o fântână arteziană aflată în mijlocul peluzei. Lângă fântână şi un pârâu susurător fusese întinsă o masă acoperită cu o faţă albă, pe care erau aşezate pahare de cristal şi tacâmuri de argint. În familia mea nu existau întâlniri neoficiale. Era o scenă minunată. Ce păcat că urma să o tulbur.

Mama se învârtea în jurul mesei într-o fustă Chanel până la genunchi, din tweed alb, şi balerini alb-negru, alungând viespile care ameninţau să îi cotropească petrecerea în aer liber. Niciun fir din părul ei blond nu se clintise de la locul său, pe buzele roz avea acelaşi mic surâs, indiferent de ceea ce se petrecea în lume, în viaţa sau în camera ei. Proprietarul Range-Roverului îmbunătăţit – chirurgul plastician care mărea sâni în secret –, mijlociul Philip, era deja aşezat la masă şi vorbea cu bunica. Ca de obicei, bunica stătea dreaptă ca o lumânare, purtând o rochie de picnic cu model floral şi părul strâns ferm într-un coc.

Obrajii şi buzele erau de un roşu discret, la gât avea perle, mâinile încrucişate în poală, gleznele lipite una de cealaltă, aşa cum, fără îndoială, învăţase la pension. Stătea tăcută, fără să îl privească pe Philip şi, probabil, fără să îl asculte, în timp ce urmărea cu ochi veşnic dezaprobatori ce făcea mama.

Mi-am privit rochia şi am netezit-o cu palmele.

— Arăţi grozav, m-a complimentat Riley, ocolindu-mi privirea şi străduindu-se să mă facă să cred că nu încearcă doar să-mi insufle încredere. Cred că are ceva să ne spună.

— Că de fapt nu e mama noastră.

— O, nu cred că vorbeşti serios, s-a auzit o voce din spatele meu.

— Edith, am spus fără să mă întorc.

Edith era menajera mamei şi a tatei de treizeci de ani. Fusese dintotdeauna acolo şi ne educase mai mult decât oricare dintre cele paisprezece bone angajate să aibă grijă de noi. Ţinea o vază într-o mână şi un buchet gigantic de flori în cealaltă. A pus vaza jos şi şi-a deschis braţele pentru a mă îmbrăţişa.

— Vai, Edith, ce flori frumoase!

— Da, nu-i aşa? Astăzi le-am cumpărat, am mers la piaţa nouă de lângă...

S-a oprit, privindu-mă bănuitoare.

— O, nu. N-ai să faci asta.

Şi-a îndepărtat braţul, ţinând florile la distanţă.

— Nu, Lucy. Nu-ţi dau voie să le iei. Ultima dată ai luat prăjitura pe care o pregătisem pentru desert.

— Ştiu, a fost o greşeală. Nu mai fac, am spus posomorâtă. Pentru că de atunci mă tot roagă să-i mai fac. Ei, haide, Edith, lasă-mă să le văd. Sunt frumoase, foarte frumoase.

Am fluturat din gene. Edith s-a resemnat, iar eu i-am luat florile din mână.

— Mama o să fie încântată. Mersi, i-am aruncat zâmbind ştrengăreşte.

Edith se străduia să nu surâdă. Chiar şi atunci când eram copii îi venea greu să nu cedeze în faţa noastră.

— Meriţi ce te aşteaptă, asta-i tot ce pot să-ţi spun.

Apoi s-a întors şi a luat-o spre bucătărie, în timp ce groaza punea stăpânire pe mine, până la limita insuportabilului. Riley mă conducea şi eu mă străduiam să cobor treptele cu buchetul imens, din cauza căruia făceam doi paşi pe lângă unul al lui Riley. Coborâse înaintea mea, iar mama s-a luminat aproape ca un foc de artificii la vederea preţiosului ei fiu.

— Lucy, scumpo, sunt frumoase. Nu trebuia să te deranjezi, a spus ea, luându-mi florile din mână şi exagerând cu mulţumirile, de parcă i-aş fi înmânat titlul de *Miss World.*

Am sărutat obrazul bunicii. A dat uşor din cap, dar nu s-a mişcat.

— Bună, Lucy, a spus Philip, ridicându-se pentru a mă săruta pe obraz.

— Trebuie să încetăm cu întâlnirile astea, i-am zis încet, iar el râse.

Voiam să îl întreb pe Philip despre copii, căci ştiam că aşa se cuvine să fac, dar Philip e unul dintre acei oameni care iau întrebarea foarte în serios şi se lansează într-o incontinenţă verbală despre fiecare lucru pe care copiii lui l-au spus sau l-au făcut de când nu i-am mai văzut. Îi iubeam copiii, chiar îi iubeam, dar nu prea-mi păsa ce mâncaseră în acea dimineaţă la micul dejun, deşi eram sigură că fusese ceva cu mango organic şi smochine deshidratate.

— Ar trebui să le pun în apă, a spus mama, admirând florile de dragul meu, deşi momentul trecuse de mult.

— Le pun eu, m-am grăbit să profit de ocazie. Am văzut în casă o vază perfectă pentru ele.

Riley clătina din cap în spatele ei, nevenindu-i să creadă.

— Îţi mulţumesc, a zis mama, ca şi când m-aş fi oferit să-i plătesc facturile pentru tot restul vieţii.

Mă privea drăgăstoasă.

— Arăţi altfel. Ţi-ai făcut ceva la păr?

Mi-am dus imediat mâna la coama castanie.

— Ăăă... Am dormit cu părul ud aseară.

Riley a râs.

— Să ştii că e drăguţ, a spus ea.

— Ai să te pricopseşti cu o răceală, m-a avertizat bunica.

— N-am răcit.

— Se poate întâmpla.

— Dar nu s-a întâmplat.

Tăcere.

Am plecat, clătinându-mă pe tocuri în timp ce păşeam pe iarbă ca să ajung la treptele de piatră. Am renunţat şi mi-am scos pantofii. Piatra de sub picioarele mele era încălzită de soare. Edith luase vaza de la bar, dar asta mă bucura: încă o ocazie să mai pierd ceva timp. Am calculat în minte că, de la sosirea mea întârziată până la misiunea cu florile şi vaza, trecuseră douăzeci de minute din temuta şedere de două ore.

— Edith! am strigat cu jumătate de gură, ca să aud numai eu, păşind dintr-o încăpere în cealaltă şi îndepărtându-mă de bucătăria în care ştiam că o pot găsi.

Cinci camere dădeau spre grădina din spate. Una era de pe vremea Scriitorului Beţiv, două făceau parte din casa iniţială şi încă două erau din timpul familiei nemţeşti. După ce am trecut prin toate camerele care comunicau între ele prin uşi duble supradimensionate, am ieşit în antreu şi am făcut cale întoarsă. Vizavi de antreu am văzut că uşile duble de nuc masiv care dădeau spre biroul tatei erau deschise. Acolo îşi crease Renumitul Scriitor celebrul roman. În acelaşi loc, tata parcurgea mormane

nesfârşite de hârţoage. Uneori mă întrebam dacă pe hârtiile alea chiar e tipărit ceva sau pur şi simplu îi place să le atingă, dacă suferă de o boală nervoasă care îl obligă să privească, să atingă şi să întoarcă foile.

Mă înţelegeam foarte bine cu tata. Uneori gândeam la fel, de parcă am fi fost aceeaşi persoană. Când oamenii ne văd împreună, sunt mişcaţi de relaţia noastră, de respectul pe care mi-l poartă, de admiraţia mea pentru el. Adesea îşi lua câteva zile libere ca să mă scoată din apartamentul meu şi să mergem într-o aventură. La fel se purta şi când eram copil, singura fată din familie. Mă răsfăţa. „Fata lui tata" – toată lumea îmi spunea aşa. Mă suna în timpul zilei ca să vadă ce mai fac, îmi trimitea flori şi felicitări de Ziua Îndrăgostiţilor, ca să nu mă simt singură. Era un tip deosebit. Iar noi aveam o relaţie deosebită. Uneori mă ducea pe un câmp de orz într-o zi vântoasă, mă îmbrăcam într-o rochie vaporoasă şi alergam amândoi cu încetinitorul, iar el se prefăcea că e monstrul gâdilicios şi încerca să mă prindă, alergându-mă până când cădeam în orzul care se legăna în vânt. Râdeam de ne prăpădeam.

Bine, bine, am minţit.

Cred că m-a dat de gol scena rulată cu încetinitorul din câmpul de orz. Acolo am forţat prea mult. În realitate, nu prea ne suportam. Sau ne suportam doar atât cât să menţinem pacea mondială.

Mai mult ca sigur ştia că mă aflu în faţa biroului, dar nu şi-a ridicat privirea şi a mai întors o pagină misterioasă. Ţinuse acele pagini departe de noi toată viaţa, aşa că eram obsedată să descopăr ce scrie în ele.

Când aveam zece ani, am reuşit să mă furişez în biroul lui într-o noapte în care el uitase să încuie uşa şi m-am uitat la documente cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, dar n-am înţeles o iotă din ce scria în ele. Erau în limbaj juridic. Tata era

judecător la Înalta Curte şi, pe măsură ce creşteam, am înţeles că e considerat un expert de seamă în dreptul penal irlandez. Judecase procese de crime şi violuri încă de când fusese numit la Înalta Curte, cu douăzeci de ani în urmă. Să mori de râs, nu alta. Părerile lui demodate faţă de multe lucruri erau destul de controversate; uneori, dacă nu ar fi fost tatăl meu – sau poate tocmai din pricină că era tatăl meu –, aş fi ieşit să protestez pe stradă. Părinţii lui proveneau din mediul academic: tatăl lui fusese profesor la universitate, iar mama – femeia vârstnică din grădina din spatele casei, îmbrăcată în rochie cu imprimeu floral – om de ştiinţă. Dar, în afară de a crea tensiune în fiecare încăpere în care intra, nu ştiu exact cu ce se ocupa. Ceva legat de viermii din sol în anumite climate. Tata câştigase cândva concursul de dezbateri dintre universităţile europene, absolvise la Trinity College din Dublin şi la Honourable Society of King's Inns, al cărei motto este *Nolumus Mutari*, tradus prin „Nu ne vom schimba", iar asta spune multe despre el. Nu ştiu despre tata altceva decât ceea ce dimplomele de pe pereţii biroului său spun lumii întregi. Credeam că orice altceva legat de el este un mare mister pe care îl voi descifra cândva, că voi dezgropa un secret şi, deodată, voi înţelege totul; iar la sfârşitul vieţii sale – el, un om bătrân, iar eu, o femeie de carieră, frumoasă şi responsabilă, cu un soţ formidabil, cu picioare mai lungi decât a visat cineva vreodată şi cu lumea la degetul mic – vom încerca să recuperăm timpul pierdut. Acum ştiu că nu există niciun mister, el este aşa cum este, iar noi nu ne simpatizăm pentru că niciunul dintre noi nu înţelege nici măcar o fărâmiţă din celălalt.

Îl priveam din pragul uşii cum stă în biroul lui lambrisat, cu privirea în jos, cu ochelarii coborâţi pe nas, studiind acte. Rafturi întregi de cărţi umpleau camera, iar mirosul de praf, piele şi fum de trabuc încă era pregnant, cu toate că încetase să fumeze cu aproape zece ani în urmă. Am simţit un mic val de căldură faţă

de el, pentru că, dintr-odată, mi s-a părut bătrân. Sau, cel puţin, mai bătrân decât era. Bătrânii sunt ca bebeluşii; ceva din comportamentul lor te face să îi iubeşti, în ciuda personalităţii lor ignorante şi egoiste. Stăteam acolo de ceva vreme, contemplând încăperea şi cântărind acel brusc sentiment de afecţiune, şi mi se părea nefiresc să plec fără să îi spun o vorbă, aşa că mi-am dres vocea şi m-am hotărât să bat stânjenită în uşa deschisă. Gestul meu a făcut celofanul în care erau ambalate florile să foşnească zgomotos. Dar tot nu şi-a ridicat privirea. Am păşit înăuntru şi am aşteptat răbdătoare. Apoi nerăbdătoare. Pe urmă mi-a venit să îi arunc florile în cap. Apoi am vrut să iau fiecare floare, petală cu petală, şi să i le arunc în faţă. Ceea ce începuse ca o moderată bucurie firească de a-mi vedea tatăl s-a transformat în vechiul sentiment de frustrare şi furie. Mereu îngreuna lucrurile, punea o barieră între noi, te făcea să te simţi stânjenit.

— Bună, l-am salutat, părând iar un copil de şapte ani.

N-a ridicat privirea. În schimb, a terminat de citit pagina, a întors-o şi a citit-o şi pe următoarea. Se poate să nu fi durat mai mult de un minut, dar eu am simţit că trecuseră cinci. Într-un final, m-a privit, şi-a scos ochelarii şi apoi s-a uitat în jos, la picioarele mele desculţe.

— Am adus florile astea pentru tine şi mama. Căutam o vază.

Cred că niciodată n-am spus o tâmpenie mai mare într-o situaţie stânjenitoare.

Tăcere.

— Aici nu e nicio vază.

În mintea mea l-am auzit spunând „Tălâmba dracului", cu toate că nu ar fi înjurat niciodată cu voce tare. Era unul dintre acei oameni care spun „naibii", ceea ce mă enerva la culme.

— Ştiu. M-am gândit să te salut în timp ce o caut.

— Rămâi să iei prânzul cu noi?

Am încercat să ghicesc semnificația întrebării. Ori voia să stau la masă, ori nu. Sigur însemna ceva, pentru că toate replicile lui erau codate și de obicei îmbrăcau nuanțe care sugerau că sunt imbecilă. M-am gândit la înțelesul întrebării și la ce putea urma. N-am putut să-mi dau seama. Așa că i-am confirmat.

— Atunci ne vedem la prânz.

Ceea ce însemna „De ce mă deranjezi în birou ca să-mi adresezi un salut ridicol, desculță, când oricum o să te văd la prânz în câteva minute, *tălâmba naibii*?". Și-a pus ochelarii la loc pe nas și a continuat să citească documentele. Voiam din nou să-i arunc florile în cap, una câte una, făcându-le să îi ricoșeze pe frunte, dar, din respect pentru buchetul lui Edith, m-am răsucit pe călcâie și am plecat. Picioarele mele scoteau un scârțâit, lipindu-se de podea. Când am ajuns în bucătărie, am aruncat florile în chiuvetă, am ciugulit ceva și m-am întors afară. Tata era deja acolo, salutându-și fiii. Strângeri ferme de mână, voci profunde, ca de bărbați adevărați. După care au înfulecat niște copane de fazan, au ciocnit căni de cositor, au pipăit niște țâțe, și-au șters balele de la gură și au râgâit – cel puțin asta mi-am imaginat eu –, iar pe urmă s-au așezat.

— N-ai salutat-o pe Lucy, scumpule. S-a dus să găsească o vază pentru florile minunate pe care ni le-a adus.

Mama mi-a zâmbit, ca și cum aș fi fost singurul lucru bun din lume. Se pricepea de minune la așa ceva.

— Am văzut-o în casă.

— Vai, ce drăguț, a spus mama, privindu-mă atent. Ai găsit o vază?

M-am uitat la Edith, care așeza chifle pe masă.

— Da. Cea din bucătărie, de lângă găleata de gunoi.

I-am zâmbit dulce, știind că menajera va deduce că am pus florile în coșul de gunoi, ceea ce nu făcusem, dar îmi plăcea să o tachinez.

— Unde se află şi cina, mi-a spus Edith, zâmbind la fel de dulce.

Mama părea derutată.

— Doriţi vin? a spus Edith, uitându-se la toţi, mai puţin la mine.

— Nu, nu beau. Sunt cu maşina, i-am răspuns, dar Riley o să bea un pahar din vinul roşu pe care i l-a adus tatei.

— Şi Riley e cu maşina, a spus tata, fără să se adreseze cuiva anume.

— Ar putea să bea un strop.

— Oamenii care beau şi apoi conduc ar trebui să facă închisoare, a răbufnit el.

— Dar săptămâna trecută n-ai avut nimic împotrivă să bea un pahar.

Încercam să nu pară că îl înfrunt, dar nu prea îmi reuşea.

— Săptămâna trecută un băieţel a zburat prin parbrizul unui autoturism fiindcă afurisitul de şofer băuse prea mult.

— Riley, am spus cu respiraţia întretăiată, sper că n-ai fost tu!

Era o glumă proastă, ştiu, dar cred că aşa intenţionasem să fie, de dragul tatei. Prin urmare, a început o conversaţie cu mama lui, de parcă nu aş fi spus nimic. Riley dădea din cap, nevenindu-i să creadă, fie din cauza glumei mele nesărate, fie pentru că nu reuşise să guste din vinul preţios al tatei. În orice caz, pierduse pariul. A băgat mâna în buzunar şi mi-a înmânat o bancnotă de douăzeci de euro. Tata privea tranzacţia dezaprobator.

— Îi datoram bani, i-a explicat Riley.

Nimeni dintre cei de la masă nu credea că aş fi putut împrumuta bani cuiva, aşa că totul s-a întors împotriva mea. Din nou.

— Aşa, a început mama, îndată ce Edith a terminat de servit masa şi totul era pregătit.

Se uita la mine.

— Aoife McMorrow s-a măritat cu Will Wilson săptămâna trecută.

— A, mă bucur foarte mult pentru ea! am exclamat entuziasmată, în timp ce îmi îndesam o bucată de chiflă în gură. Cine-i Aoife McMorrow?

Riley a izbucnit în râs.

— A fost cu tine la cursul de dans.

Mama s-a uitat la mine foarte surprinsă că uitasem de colega pe care o cunoscusem la şase ani.

— Iar Laura McDonald a născut o fetiţă.

— Ta-na-naaa, am făcut eu.

Riley şi Philip au izbucnit în râs. Doar ei, nimeni altcineva. Mama a încercat să râdă, dar nu i-a ieşit.

— M-am întâlnit ieri cu mama ei, la târgul de produse organice, şi mi-a arătat o poză cu bebeluşul. O frumuseeeţe! Îţi vine s-o mănânci. S-a căsătorit şi a născut în acelaşi an, îţi vine să crezi?

Am zâmbit silit. Simţeam privirea intensă a lui Riley, implorându-mă să rămân calmă.

— Copilul a avut cinci kilograme, Lucy, cinci kilograme! Îţi vine să crezi?

— Jackson a avut patru kilograme şase sute, a spus Philip. Luke a avut patru kilograme o sută, iar Jemima patru kilograme şi două sute de grame.

Ne-am uitat la el, prefăcându-ne interesaţi, apoi Philip s-a apucat iar să-şi mănânce chifla.

— Ce lucru frumos! a spus mama, privindu-mă cu fruntea încreţită şi aplecându-şi umerii. Să devii mamă.

M-a privit aşa cam multişor.

— Când am împlinit douăzeci de ani, eram deja măritată, a spus bunica, de parcă ar fi făcut cine ştie ce ispravă.

Tocmai ungea cu unt o felie de pâine. S-a oprit şi m-a privit drept drept în ochi.

— Am terminat facultatea la douăzeci şi patru de ani, iar la douăzeci şi şapte aveam deja trei copii.

Am dat din cap, ca şi cum aş fi fost copleşită de admiraţie. Mai auzisem lucrurile astea.

— Sper că ai primit o medalie.

— O medalie?

— E doar un fel de-a spune. O medalie drept răsplată că ai făcut ceva... extraordinar.

Încercam să-mi ţin în frâu tonul sarcastic, care abia aştepta să iasă la suprafaţă. Îşi făcea încălzirea pe tuşă, implorându-mă să îi dau drumul, ca să ia locul politeţii şi al toleranţei.

— N-a fost nimic extraordinar. Pur şi simplu trebuia făcut, Lucy.

Mama a sărit în apărarea mea.

— În ziua de azi fetele fac copii chiar şi după douăzeci şi cinci de ani.

— Dar ea are treizeci.

— Mai am câteva săptămâni până îi împlinesc, i-am răspuns, afişând un zâmbet.

Sarcasmul îşi reluase locul, gata să marcheze puncte.

— Ei bine, dacă tu crezi că poţi face un copil în două săptămâni, mai ai multe de învăţat, spuse bunica, muşcând din chiflă.

— Uneori fac copii chiar şi mai târziu, a spus mama.

Bunica a ţâţâit agasată.

— Vezi tu, acum trebuie să aibă o carieră înainte să nască, a continuat mama.

— Ea nu are o carieră. Iar tu ce-ţi închipui că făceam eu la laborator? Coceam pâine?

Mama s-a supărat. Ea copsese chiflele de pe masă. Făcea întotdeauna pâine, toată lumea ştia asta, mai ales bunica.

— În orice caz, nu alăptai, am murmurat eu, dar toată lumea m-a auzit.

Toţi mă priveau şi nu păreau prea fericiţi. Nu mă puteam abţine. Sarcasmul ieşise la atac. Am simţit nevoia să-mi explic comentariul:

— Tata nu pare un bărbat care să fi supt la sân.

Dacă Riley ar fi putut căsca ochii mai mult, i-ar fi ieşit din cap. Nu s-a putut abţine şi hohotele de râs, pe care încercase să le înăbuşe, au ţâşnit de parcă inhalase gaz ilariant. Tata a luat ziarul şi s-a exclus din conversaţia care nu era în favoarea lui. L-a deschis cu un foşnet şi cu aceeaşi cutremurare pe care, cu siguranţă, o simţea chiar în şira spinării. Îl pierdusem. Se evaporase. Îl pierdusem din nou în spatele unei hârtii.

— Mă duc să aduc antreurile, a spus mama încet şi s-a ridicat graţios de la masă.

Nu moştenisem graţia mamei. Riley o avea. Suav şi sofisticat, emana farmec prin toţi porii şi, chiar dacă era fratele meu, ştiam că e o partidă excelentă la cei treizeci şi cinci de ani ai săi. L-a urmat pe tata în profesia juridică şi se pare că era unul dintre cei mai buni avocaţi de drept penal. Auzisem pe cineva spunând asta despre el. Eu nu mă bucurasem de talentele lui. Mă rog, nu încă, dar nu excludeam această posibilitate. Nutream un sentiment cald şi palpitant la gândul că fratele meu are pentru mine un permis de eliberare din închisoare. Îl vedeam adesea la ştiri, intrând şi ieşind de la tribunal, alături de bărbaţi cu bluze de trening trase peste cap şi purtând cătuşe. Nu puţine fuseseră momentele jenante în care făcusem linişte în locurile publice, strigând plină de mândrie şi arătând spre televizor: „Uitaţi! E fratele meu!“ În momentul în care mi se aruncau priviri mânioase, trebuia să explic că nu e vorba de bărbatul cu bluza de trening trasă peste cap, acuzat de fapte inumane, ci de cel fermecător, în costum elegant, de lângă infractor. Până terminam eu, nu-i mai păsa nimănui. Credeam că Riley are lumea la picioare. Pe el nu îl bătea nimeni la cap să se însoare, pe de o parte, fiindcă era bărbat, iar în familia mea, nu ştiu de ce, bărbaţii se

bucurau de tratament preferenţial, şi, pe de altă parte, pentru că mama făcuse o neobişnuită pasiune pentru el, în sensul că nicio femeie nu era îndeajuns de bună pentru Riley. Nu îl cicălea şi nu se lamenta, dar avea un anumit fel de a scoate în evidenţă defectele unei femei, cu speranţa de a planta pentru totdeauna sămânţa îndoielii în mintea lui Riley. Ar fi avut mai mult succes dacă, în copilărie, i-ar fi arătat o planşă cu un vagin, apoi ar fi clătinat din cap şi ar fi ţâţâit dezaprobator. Era încântată că fiul ei locuieşte în oraş, într-un apartament opulent de burlac, şi îl vizita în weekend, o dată la două săptămâni, având astfel ocazia să-şi satisfacă o dorinţă ciudată. Cred că, dacă ar fi fost homosexual, l-ar fi iubit şi mai mult, pentru că nu ar mai fi avut nicio rivală, unde mai pui că acum homosexualii sunt atât de *cool*. Am auzit-o spunând asta odată.

Mama a revenit cu o tavă de cocteiluri cu homar, iar pentru mine – având în vedere incidentul cu fructe de mare ce avusese loc la un prânz din casa familiei Horgan din Kinsale, în care fuseserăm implicaţi eu, un crevete-tigru şi o echipă de pompieri – pregătise un cocteil cu pepene galben.

M-am uitat la ceasul de mână. Riley m-a văzut.

— Nu ne mai ţine ca pe ace, mamă. Ce ai să ne spui? a întrebat în stilul său perfect, care făcea pe toată lumea să devină atentă la ce se vorbeşte.

Avea darul de a uni oamenii.

— Eu nu mănânc. Nu-mi plac homarii, a spus bunica împingând farfuria încă dinainte ca aceasta să fi atins masa.

Mama a părut un pic mâhnită, pe urmă şi-a amintit de ce ne strânseserăm cu toţii acolo, apoi s-a uitat la tata. El citea ziarul, fără să-şi dea seama că homarul se află în faţa lui. Mama s-a aşezat entuziasmată.

— Gata, hai să le spunem, l-a îndemnat ea, ca şi cum ar fi discutat în contradictoriu pe acest subiect. După cum ştiţi, în iulie aniversăm treizeci şi cinci de ani de la căsătorie.

Mama ne-a aruncat tuturor o privire care spunea „Ce-a mai trecut timpul!".

— Şi, pentru a sărbători, tatăl vostru şi cu mine...

Ne-a privit pe rând cu ochi strălucitori.

— ...am hotărât să ne reînnoim jurămintele!

Entuziasmul i-a sugrumat vocea la ultimele trei cuvinte şi a sfârşit propoziţia cu un mic ţipăt isteric. Până şi tata a coborât ziarul ca să o privească, apoi, observând homarul, i-a împăturit foile şi a început să mănânce.

— Uau! am spus.

Mulţi dintre prietenii mei se căsătoriseră în ultimii doi ani. Se pare că bântuia o epidemie. Imediat ce se căsătorea cineva, o grămadă se logodeau şi mergeau la altar, umflându-se în pene ca nişte păuni. Văzusem femei moderne şi înţelepte transformându-se în maniace obsedate, care ţin cu dinţii de tradiţiile şi stereotipurile cărora li s-au împotrivit întreaga viaţă. Participasem la multe asemenea ritualuri, purtând rochiţe ieftine şi stridente, care nu mă puneau deloc în valoare, dar acum era altceva. Acum era vorba de mama, prin urmare avea să fie mult, mult mai aiurea.

— Dragă Philip, tatei i-ar plăcea să-i fii cavaler de onoare.

Philip s-a înroşit şi mi s-a părut că s-a mai înălţat în scaun cu nişte centimetri. A aprobat din cap în tăcere, atât de onorat încât nici nu putea vorbi.

— Riley, scumpule, vrei să mă conduci la altar?

Faţa lui Riley s-a luminat:

— De ani buni încerc să scap de tine!

Toată lumea a râs, inclusiv bunica. Adora să audă glume făcute pe seama mamei. Am înghiţit în sec, pentru că ştiam ce urmează. Eram sigură. Apoi mama s-a uitat la mine, iar eu nu vedeam decât o gură, o gură mare şi zâmbitoare care îi acapara tot chipul, de parcă buzele i-ar fi mâncat ochii şi nasul.

— Scumpo, vrei să-mi fii domnişoară de onoare? Poate cu ocazia asta îţi aranjezi părul ca acum. Îţi stă atât de bine.

— O să răcească, a spus bunica.

— Aseară n-a răcit.

— Dar vrei să rişti să răcească?

— Putem să-i confecţionăm nişte batiste frumoase din acelaşi material cu rochia, să le aibă la nevoie.

— Nu şi dacă o să arate ca ţesătura primei tale rochii de mireasă.

Şi cu asta, viaţa mea se sfârşea.

M-am uitat la ceasul de la mână.

— Ce păcat că trebuie să pleci atât de repede! Avem atâtea de pus la cale! Crezi că ai putea veni mâine ca să discutăm despre toate? a întrebat mama, entuziasmată şi disperată în acelaşi timp.

Şi iată dilema. Viaţa sau familia. Una mai rea decât cealaltă.

— Nu pot, a venit răspunsul meu, întâmpinat de o tăcere lungă.

Familia Silchester nu refuza invitaţiile, pentru că gestul era considerat nepoliticos. Făceai slalom printre întâlniri de serviciu, făceai pe dracu-n patru ca să participi la toate evenimentele la care erai invitat, angajai sosii şi călătoreai în timp pentru a respecta orice promisiune pe care o făcuseşi tu sau altcineva în numele tău, fără ştirea ta.

— De ce nu, draga mea?

Ochii mamei încercau să pară îngrijoraţi, dar de fapt ţipau: „M-ai trădat!"

— Poate reuşesc să vin, dar am o întâlnire la prânz şi nu ştiu cât o să dureze.

— O întâlnire cu cine? s-a interesat mama.

Eh, tot trebuia să le spun, mai devreme sau mai târziu.

— Am o întâlnire cu Viaţa mea, am răspuns pe un ton indiferent, crezând că ei nu au habar despre ce vorbesc.

Mă așteptam să pună întrebări și să mă judece și mă gândeam cum să le explic că e un lucru aleatoriu care li se întâmplă oamenilor, ca atunci când ești numit jurat într-un proces, și că nu are rost să își facă griji, pentru că viața mea e în ordine, absolut în ordine.

— O! a spus mama scâncind. Dumnezeule, nu-mi vine să *cred*!

S-a uitat la ceilalți de la masă.

— Ei bine, ce surpriză, nu-i așa? Suntem cu toții atât de *surprinși*! Doamne. Ce *surpriză*!

L-am privit mai întâi pe Riley. Părea stânjenit, își ațintise ochii spre masă, în timp ce își trecea degetul peste dinții furculiței și se înțepa cu fiecare, dus pe gânduri. Apoi m-am uitat la Philip. Era un pic roșu în obraji. Bunica privea în altă parte, de parcă în aer ar fi plutit un miros urât și ar fi fost din vina mamei. Dar asta nu era ceva nou. La tata nu mă puteam uita.

— Știi deja.

Mama se înroșise la față.

— Știu?

— Cu toții știți.

Distrusă, mama s-a făcut mică în scaunul ei.

— Cum de știți cu toții?

Ridicasem tonul. În familia Silchester nu se ridică niciodată tonul. Nimeni nu-mi răspundea.

— Riley?

Riley își ridică, în sfârșit, ochii, schițând un zâmbet.

— A trebuit să semnăm, Lucy, asta-i tot. Ca să ne dăm aprobarea pentru începerea procedurii.

— Ce-ați făcut?! Știai de treaba asta?

— Nu e vina lui, scumpo. Nu a fost inițiativa lui, eu l-am rugat să se implice. Era nevoie de cel puțin două semnături.

— Cine a mai semnat? am întrebat, privindu-i pe rând. Ați semnat cu toții?

— Nu ridica vocea, domnişoară, m-a certat bunica.

Îmi venea să îi arunc în cap cu pâinea mamei sau să-i îndes cocteilul de homar pe gât, şi cred că se vedea, pentru că Philip ne-a cerut tuturor să ne calmăm. N-am mai auzit sfârşitul conversaţiei, căci traversam grădina în viteză – mergând cu paşi iuţi, fără să alerg, deoarece în familia Silchester nu se aleargă –, pentru a fugi cât mai departe de ei. Bineînţeles că nu plecasem fără a mă scuza. Nu mai ştiu exact ce spusesem, bâiguisem ceva despre faptul că am întârziat la o întâlnire şi îi abandonasem politicos. Abia după ce am închis uşa din faţă, am coborât în goană treptele şi am simţit pietrişul sub tălpi mi-am dat seama că îmi lăsasem pantofii pe gazonul din spate. Am ţopăit cu greu pe pietre, muşcându-mi buzele ca să nu ţip, apoi Sebastian m-a dus cu toată viteza de care era în stare pe alee, până la poartă. Sebastian dădea rateuri, într-un fel de „Adio şi n-am cuvinte", însă exact atunci s-a sfârşit marea mea evadare. Ajungând la porţile electrice, m-am văzut prinsă în capcană. Am coborât geamul şi am apăsat butonul interfonului.

— Hai, Lucy, nu fi supărată, a spus Riley.

— Lasă-mă să ies, i-am poruncit, refuzând să privesc spre camera de luat vederi.

— A făcut-o pentru tine.

— Nu-mi spune că tu n-ai avut nimic de-a face.

— Mă rog. Noi. Noi am făcut-o pentru tine.

— De ce? Sunt bine. Totul merge bine.

— Asta spui tu.

— Pentru că aşa este! m-am răstit la el. Şi acum deschide poarta.

5

Ziua de duminică. Se conturase amenințător deasupra mea tot weekendul, ca o gorilă uriașă deasupra unei clădiri dintr-un film și, în cele din urmă, m-a apucat în ghearele ei malefice. Toată noaptea mă gândisem la tot felul de scenarii în care îmi închipuiam cum ar decurge întâlnirea mea cu Viața. Unele se sfârșeau bine, altele nu, iar unul fusese un *musical* de la cap la coadă. Purtasem cu viața toate conversațiile imaginabile – în modul acela ciudat și oniric, care nu mai are nicio noimă când te trezești –, iar acum, trezindu-mă, eram epuizată. Am închis iar ochii, mi-am strâns pleoapele și m-am străduit să am un vis erotic cu tipul drăguț din metrou. Nimic. Viața tot dădea buzna peste noi, ca un părinte moralist care prinde în fapt un adolescent obraznic. Somnul nu voia să vină, mintea îmi era trează și începuse planificările: lucruri istețe pe care să le spun, replici spontane, remarci pline de duh, observații inteligente, moduri de a anula întâlnirea fără să par lipsită de respect. Dar, mai presus de toate, mă gândeam cu ce să mă îmbrac. Cam astea erau problemele când am deschis ochii și m-am ridicat. Domnul Pan se foia în culcușul lui, privindu-mă.

— 'Neața, Hilary, i-am spus, iar el a început să toarcă.

Ce voiam să îi spun Vieții mele despre mine? Că sunt o femeie inteligentă, spirituală, încântătoare, dorită, elegantă, foarte stilată. Voiam ca viața mea să afle că le am pe toate, că dețin controlul. Mi-am examinat rochiile atârnate de galerie.

Le înşirasem în aşa fel încât să blochez lumina soarelui. Apoi mi-am privit pantofii de pe pervaz. Pe urmă am aruncat o privire pe fereastră să văd cum e afară, apoi m-am uitat iar la pantofi şi la rochii. Nu îmi inspirau nimic. Trebuia să caut în şifonier. M-am aplecat şi i-am deschis uşa, care s-a lovit de marginea patului fără să se deschidă complet. Nu conta, vedeam suficient. Becul dinăuntrul şifonierului se arsese cu vreun an în urmă, aşa că m-am întins după lanterna de lângă pat şi am luminat interiorul. Mă gândeam la un costum cu pantaloni, strâns pe corp, o jachetă neagră, lungă, cu umeri vătuiţi, în stilul anilor '80, vestă neagră şi tocuri de opt centimetri şi jumătate. Ţinuta asta îmi aducea aminte de Jennifer Aniston de pe coperta revistei *Grazia*, şi speram că îi va transmite Vieţii că sunt calmă, relaxată, dar că îmi iau viaţa în serios, cu acea seriozitate pe care ţi-o dă un costum. Mai putea să spună despre mine că murise cineva şi mă duceam la înmormântare, dar speram că Viaţa nu se va gândi la moarte. L-am lăsat pe Domnul Pan vârât într-un pantof cu platformă şi vârf decupat, urmărindu-l pe Gene Kelly în costum de marinar în filmul *În oraş*, cu promisiunea că îl voi scoate afară peste câteva zile. Din lift am auzit uşa vecinei închizându-se. Am apăsat cu înverşunare butonul de închidere a uşilor, dar eram prizonieră. Un pantof sport s-a ivit în crăpătura uşii care era pe cale să se închidă, iar femeia şi-a făcut apariţia.

— Gata să-l pierd, mi-a zâmbit ea.

Uşile s-au deschis şi căruciorul a apărut. L-a împins în spaţiul strâmt şi geanta de umăr, supraîncărcată cu lucruri pentru bebeluş, aproape că m-a proiectat afară, pe coridor.

— În fiecare zi îmi ia din ce în ce mai mult să ies din apartament, pe cuvânt de onoare, mi-a mărturisit ea ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

I-am zâmbit, neînţelegând de ce mi se adresează – nu discutam niciodată –, apoi am privit deasupra ei, la cifrele care se luminau pe măsură ce coboram.

— Te-a deranjat azi-noapte?

Am aruncat o privire spre cărucior.

— Nu.

Femeia părea uimită.

— Am stat trează jumătate de noapte, ţipa din răsputeri. Eram sigură că toată lumea din bloc o să vină să-mi bată la uşă. Îi ies dinţii, dragul de el, are obrăjorii roşii ca focul.

Am privit din nou în jos, fără să spun nimic.

Ea a căscat.

— Măcar vremea e frumoasă vara asta. Nimic nu-i mai rău decât să stai închisă în casă cu un bebeluş.

— Mda, i-am răspuns când uşile s-au deschis în sfârşit. O zi bună!

Am zbughit-o înaintea ei, ca să nu continue conversaţia şi în afara liftului.

Aş fi putut merge pe jos până la clădirea de birouri în care urma să mă întâlnesc cu Viaţa, dar am luat un taxi, pentru că tipul acela drăguţ nu avea cum să fie în metrou la ora aceea şi nu mă puteam bizui pe Sebastian să mă ducă undeva după excursia din ajun în munţi. În plus, nu prea ştiam încotro mă îndrept şi nu e nimic mai neplăcut decât să-ţi întâlneşti viaţa cu picioarele pline de băşici şi subsuorile transpirate. Clădirea se vedea de la mai bine de un kilometru distanţă. Era o construcţie înfiorătoare: un bloc înalt, pătrat, apăsător, construit pe piloni şi cu ferestre de oţel care dădeau în vileag vârsta clădirii. În anii '60, arhitectura în stil Lego era acceptabilă. Fiind duminică, clădirea era părăsită, iar parcarea subterană, goală, cu excepţia unei singure maşini cu un cauciuc dezumflat. Singura care nu putuse pleca de acolo. În cabina paznicului de la intrare, nici ţipenie de om,

iar bariera era ridicată. Părea că nimănui nu i-ar păsa dacă toată clădirea ar fi luată pe sus şi dusă pe altă planetă, într-atât era de urâtă şi de deprimantă. Odată ajunsă înăuntru, am constatat că miroase a igrasie şi a odorizant cu parfum de vanilie. Biroul de la recepţie domina holul mic şi era atât de înalt, încât abia puteam zări vârful unui cap cu părul pieptănat pe spate, tapat şi dat cu spray fixativ. Pe măsură ce mă apropiam, îmi dădeam seama că ceea ce crezusem că e odorizant de cameră era, de fapt, parfum. Femeia stătea jos şi îşi lăcuia unghiile groase cu un strat vâscos de lac roşu ca sângele. Urmărea serialul *Columbo* la un mic monitor TV de pe birou.

„Încă ceva“, l-am auzit pe Columbo.

— Ia să vezi acum, a chicotit ea fără să mă privească, dar conştientă de prezenţa mea. Ştie deja că el a comis-o, e limpede ca bună ziua.

Era femeia cu accent sudist care îmi răspunsese la telefon. În timp ce detectivul îi cerea criminalului un autograf pentru soţia lui, ea s-a întors, în sfârşit, spre mine.

— Aşa, ce pot să fac pentru tine?

— Am vorbit la telefon săptămâna trecută. Mă numesc Lucy Silchester şi am o întâlnire cu Viaţa.

Am scos un hohot de râs ascuţit.

— A, da, acum îmi amintesc de tine. Lucy Silchester. Ai sunat la firma de curăţat covoare?

— Hmm... Nu, încă nu.

— Poftim, ţi-i recomand călduros.

A pus o carte de vizită pe birou şi a împins-o spre mine. Nu eram sigură dacă o adusese special pentru mine sau era atât de entuziasmată de firma respectivă încât plimba după ea un diplomat ticsit de cărţi de vizită pe care le înmâna trecătorilor.

— Promiţi să le dai un telefon?

Amuzată de insistenţa ei, am fost de acord.

— O să-l anunţ că ai venit.

A ridicat receptorul.

— Lucy a venit să vă vadă.

Am ciulit urechile ca să-i aud vocea, dar n-am desluşit nimic.

— Desigur, o trimit sus.

Apoi mi s-a adresat:

— Ia liftul până la etajul zece. Faci la dreapta, apoi la stânga şi o să-l vezi.

Am vrut să plec, apoi m-am oprit.

— Ce fel de om e?

— Nu-ţi face griji. Doar nu ţi-e teamă!

— Nu, am zis eu, dând din mână a nepăsare. De ce m-aş teme?

Apoi am râs cu hohote care ar fi dat de înţeles oricui, pe o rază de opt kilometri, că mă tem, şi m-am îndreptat spre lift.

Aveam zece etaje pentru a pregăti o intrare grandioasă. Mi-am arajat părul, ţinuta, mi-am ţuguiat buzele într-un fel sexy, dar inocent. Atitudinea mea era perfectă. Ţineam câteva degete în buzunar. Totul transmitea exact ce voiam să transmită, dar apoi uşile s-au deschis şi am dat cu ochii de un scaun de piele scorojită, o revistă pentru femei zdrenţuită, fără copertă, şi o uşă de lemn dintr-un perete de sticlă cu storuri romane inegale. Intrând, m-am trezit într-o încăpere cât un teren de fotbal, înţesată de un labirint de birouri individuale, separate prin pereţi despărţitori cenuşii. Mese de lucru minuscule, calculatoare vechi, scaune deteriorate, fotografii înfăţişând copii, căţei şi pisici, prinse cu piuneze în jurul birourilor, suporturi de mouse personalizate, pixuri care aveau în capăt figurine roz, pufoase, imagini din concediu pe post de *screen saver*, felicitări de aniversare, diverse jucării de pluş şi căni multicolore cu mesaje nu tocmai amuzante. Toate acele lucruri care îi fac pe oameni să se simtă ca acasă

în cei cincizeci de centimetri pătraţi meschini. Arăta exact ca biroul în care lucram şi imediat am avut chef să mă prefac că am de fotocopiat vreun document, pentru a mai pierde ceva timp.

Mi-am croit drum prin labirintul de birouri, privind în stânga şi în dreapta, întrebându-mă ce naiba voi găsi, încercând să-mi păstrez aceeaşi înfăţişare prietenoasă şi calmă, deşi în adâncul meu eram frustrată că marea mea întâlnire cu Viaţa avea loc într-o cocină. Şi, dintr-odată, l-am văzut. Viaţa mea. Ascuns în spatele unui birou oribil, cu privirea în jos, mâzgălind ceva într-un carneţel jerpelit, cu un pix care, după modul în care mâzgălea, nu voia să scrie. Purta un costum gri şifonat, o cămaşă gri şi o cravată gri, pe care era imprimată în relief spirala triplă a vieţii. Părul îi era negru, răvăşit, presărat cu nişte fire argintii. Părea nebărbierit de câteva zile. Şi-a ridicat privirea, m-a văzut, a lăsat pixul deoparte, apoi şi-a şters mâinile de costum, lăsând pete umede şi cute. Avea cearcăne vineţii, ochii injectaţi, îşi trăgea nasul şi părea că nu mai dormise de ani de zile.

— Tu eşti... am întrebat, afişând un zâmbet jucăuş.

— Mda, a spus plictisit. Tu eşti Lucy.

Mi-a întins mâna.

— Salut.

Am ţopăit spre el cu cu paşi mari, prefăcându-mă că sunt extrem de încântată de acel moment. Ajunsă la el, i-am strâns mâna, oferindu-i cel mai larg zâmbet de care eram în stare, dorindu-mi enorm să îi plac, căutând să îi dovedesc că sunt bine, că totul merge foarte bine. Strângerea lui de mână era fără vlagă. Avea pielea rece şi umedă. Mâna i-a alunecat iute dintr-a mea, ca un şarpe strecurându-se din strânsoare.

— Aşa... am spus super-entuziasmată şi am luat loc. În sfârşit ne întâlnim, am continuat pe un ton misterios, încercând să îi surprind privirea. Ce mai faci?

Vocea mea răsuna prea tare. Camera era prea mare, prea goală, prea insipidă, prea deprimantă pentru tonul meu, dar nu mă puteam abţine.

M-a privit.

— Cum crezi că mă simt?

Îmi vorbise pe un ton obraznic. De-a dreptul grosolan, de fapt. Am rămas surprinsă. Nu ştiam ce să spun. Oamenii nu îşi vorbesc pe tonul ăsta. Trebuia să ne prefacem că ne simpatizăm, că suntem amândoi fericiţi că suntem acolo, că ne vom mai întâlni. Am privit în jur, sperând că nu ne aude nimeni.

— Nu e nimeni aici, m-a asigurat el. Nimeni nu lucrează duminica. Au şi ei viaţa lor.

Mă luptam cu pornirea de a riposta.

— Dar nu sunt şi Vieţile altor oameni în clădirea asta?

— Nu.

Mă privea ca şi cum aş fi fost proastă.

— Eu doar am închiriat spaţiul ăsta. Nu ştiu ce fac ceilalţi, a spus, referindu-se la birourile goale.

Din nou am rămas înmărmurită. Nu aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Şi-a trecut palma peste faţă cu un gest obosit.

— N-am vrut să par nepoliticos.

— Păi exact aşa ai părut.

— Păi îmi pare rău.

Şi-a cerut scuze fără pic de sinceritate.

— Ba nu îţi pare rău.

Tăcere.

— Uite ce e...

S-a aplecat spre mine, iar eu, fără să vreau, m-am lăsat pe spate. Îi mirosea gura. A fost un moment stânjenitor. A oftat, apoi a continuat:

— Închipuie-ţi că ai un prieten care ţi-a fost mereu alături, şi căruia tu i-ai fost, de asemenea, aproape, dar care nu te mai

sprijină ca înainte, ceea ce e de înţeles, fiindcă oamenii au şi altele de făcut. Apoi îl vezi tot mai puţin, oricât de mult încerci să te apropii de el. După care, brusc, într-o zi dispare. Aşa, pur şi simplu. Atunci îi scrii, el te ignoră, îi scrii din nou şi iar te ignoră, în cele din urmă îi scrii pentru a treia oară, iar el abia reuşeşte să ajungă la întâlnirea stabilită, atât e de ocupat cu serviciul, cu prietenii şi cu maşina. Cum te-ai simţi dacă ai fi în locul meu?

— Cred că te referi la mine în cazul ipotetic de mai înainte, dar e ridicol.

Am izbucnit în râs.

— Evident, nu e acelaşi lucru. Niciodată nu m-aş purta aşa cu un prieten.

Mi-a zâmbit amar.

— Dar te-ai purtat aşa cu Viaţa ta.

Am deschis gura, dar nu am reuşit să scot niciun sunet.

— Deci hai să începem, a spus el, apăsând butonul de pornire a calculatorului.

Nu s-a întâmplat nimic. Stăteam amândoi într-o atmosferă ciudată şi tensionată, în timp ce el se enerva din cauza calculatorului. Apăsa butonul iar şi iar, testa ştecherul, îl scotea din priză şi îl băga iar.

— Verifică...

— Nu am nevoie de ajutorul tău, mulţumesc. Te rog să-ţi iei mâinile de pe...

— Lasă-mă doar să...

— Ia-ţi mâinile de pe...

— ...conectez asta aici...

— Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa...

— Gata.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului. Calculatorul a scos un bâzâit.

Bărbatul a tras aer adânc în piept.

— Îţi mulţumesc.

A spus-o fără convingere.

— De când e calculatorul ăsta? Din 1980?

— Mda, cam de când ţi-ai cumpărat tu sacoul, a spus el cu ochii în monitor.

— Ce copilărie!

Mi-am strâns haina în jurul corpului. Mi-am împreunat braţele, mi-am încrucişat picioarele şi m-am uitat în altă direcţie. Era un coşmar, mai rău decât mi-aş fi imaginat vreodată. Viaţa mea era un nenorocit ranchiunos.

— Cum ţi-ai imaginat momentul ăsta? m-a întrebat el, întrerupând tăcerea.

— Nu ştiam cum va fi, am răspuns, încă supărată.

— Dar ţi-ai imaginat tu ceva.

Am ridicat din umeri, apoi m-am gândit la una dintre scenele pe care mi le imaginasem: eu şi Viaţa într-o bărcuţă, într-un loc pitoresc, el vâslind, eu citind dintr-o carte de poezii, purtând o frumuşică pălărie de soare şi o rochie Cavali pe care o văzusem într-o revistă şi nu mi-o permiteam – nici revista, nici rochia. M-am imaginat în paginile unei reviste, dând un interviu despre Viaţă, având părul coafat, lentile de contact, o rochie drapată şi asimetrică, machiată şi într-o lumină bună. Poate cu o fructieră plină cu lămâi galbene şi verzi alături. Am oftat şi, în cele din urmă, l-am privit din nou.

— Credeam că va fi ca o şedinţă de psihoterapie. Că mă vei întreba despre serviciu, familie, dacă sunt fericită, lucruri de felul ăsta.

— Ai fost vreodată la o şedinţă de psihoterapie?

— Nu.

Mă privea pătrunzător.

Am oftat.

— Da. O dată. Când mi-am dat demisia. În perioada când mi-am părăsit iubitul şi mi-am cumpărat un nou apartament.

Nici măcar nu a clipit.

— Ai fost concediată. Iubitul tău te-a părăsit şi stai cu chirie într-o garsonieră.

Am schiţat un zâmbet firav.

— Te puneam la încercare.

— Întreaga procedură ar fi mai uşoară dacă ai înceta să mă minţi.

— Nu sunt minciuni dacă rezultatul final e acelaşi.

S-a înviorat puţin, dacă aşa ceva era posibil. În orice caz, se luminase la chip.

— Explică-mi cum vine asta.

— Dacă spun că am câştigat la loterie, asta ar fi o minciună sfruntată, fiindcă e clar că nu am bani, însă ar trebui să-mi duc viaţa ca şi cum aş fi milionară, ceea ce ar fi cel puţin complicat. Dar, dacă spun că mi-am dat demisia, nu contează, fiindcă nu mai lucrez în locul ăla, deci nu trebuie să mă prefac că merg acolo în fiecare zi. Dacă spun că am cumpărat un apartament nou, nu este o minciună, pentru că nu mai locuiesc în cel vechi, ci într-unul nou.

— Şi ultimul lucru pe care l-ai spus?

— Ce anume?

— Despre iubitul tău.

— E acelaşi lucru.

Spre surprinderea mea, mi-era greu să o spun, ştiind că asta aşteaptă viaţa mea de la mine.

— Să spun că... l-am părăsit este acelaşi lucru cu a spune... Înţelegi tu... Viceversa...

— Că el te-a părăsit.

— În fine, mda.

— Şi asta pentru că...

— Pentru că rezultatul e același.

— Adică...

— Adică nu mai suntem împreună.

Acestea fiind zise, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Îmi uram ochii, ticăloșii care mă dădeau de gol. Eram mai mult decât umilită. Nu îmi aminteam ultima dată când plânsesem după Blake. Categoric îmi revenisem de pe urma despărțirii noastre, dar era ca atunci când cineva te întreabă necontenit dacă e ceva în neregulă, iar după un timp ceva chiar este în neregulă. Ești furios și vrei să îi faci rău. Același lucru se întâmpla și în clipa aceea, pentru că mă obliga să spun acele cuvinte, mă silea să le spun cu voce tare, încercând să mă păcălească să recunosc o stare pe care credea că nu o depășisem. Era ca și cum strategia lui ar fi funcționat, iar eu m-aș fi întristat pentru persoana care credea el că sunt. Dar nu eram acea persoană. Eu eram bine. Totul era bine.

M-am frecat la ochi înainte ca vreo lacrimă să cadă.

— Nu sunt tristă, am spus mânioasă.

— Bine.

— Chiar nu sunt.

— Bine, a ridicat el din umeri. Povestește-mi despre serviciul tău.

— Îmi iubesc slujba, am început eu. Îmi dă o satisfacție enormă. Îmi place să lucrez cu oamenii, ador comunicarea cu publicul, mediul de afaceri inovativ. Simt că fac ceva care contează, că ajut oamenii, că relaționez cu ei, că îi pot dirija pe calea cea dreaptă, asigurându-mă că știu ce au de făcut. Desigur, marele avantaj...

— Scuză-mă că te întrerup. Putem lămuri cu ce te ocupi?

— Da.

Și-a coborât privirea și a citit.

— Traduci manuale de utilizare pentru compania ta?

— Da.

— Iar această companie produce frigidere, aragazuri, cuptoare, lucruri de felul ăsta.

— Da. E cea mai mare firmă producătoare de aparate electrocasnice din Europa.

— Bine, continuă.

— Mulţumesc. Unde rămăsesem? Desigur, marele avantaj al muncii mele sunt oamenii alături de care lucrez. Sunt oameni care mă inspiră şi mă motivează să progresez şi să avansez, nu doar în activitatea pe care o desfăşor, ci şi în viaţă.

— Aşa, a făcut el, frecându-şi fruntea.

Avea pielea descuamată.

— Oamenii ăştia, alături de care lucrezi sunt aceiaşi pe care tu îi poreclești, în intimitate, Graham Sulică, Quentin zis şi Tic Nervos, Louise Cutra Băgăcioasă, Mary Şoricica, Steve Cârnatul şi Edna Faţă de Peşte?

Chipul mi-a rămas neclintit. Eram chiar impresionată de poreclele fanteziste născocite de mine.

— Da.

— Lucy, mă minţi din nou, nu-i aşa? a oftat el.

— Nu chiar. Oamenii ăştia chiar mă fac să doresc să fiu o persoană mai bună – mai bună decât *ei*. Ei mă fac să merg mai departe şi să avansez în funcţie ca să *scap de ei*. Vezi? Nu e o minciună. Acelaşi rezultat.

S-a sprijinit de spătarul scaunului şi m-a cercetat din ochi, apoi şi-a trecut mâna peste barba nerasă, scoţând un hârşâit.

— În regulă. Vrei să auzi adevărul absolut despre slujba mea sau despre oricare alta? Foarte bine. Poftim. Nu sunt unul dintre oamenii ăia care trăiesc şi respiră numai pentru serviciu, nu-mi iau slujba aşa de în serios încât să doresc să rămân peste program mai mult decât sunt plătită sau să vreau să socializez cu oamenii alături de care îmi petrec o mare parte a orelor în care sunt trează şi cărora, dacă ar fi după mine, nu le-aş

adresa niciodată mai mult de două vorbe. Lucrez pe postul ăsta de doi ani și jumătate, dar asta fiindcă îmi place faptul că avem inclus un abonament la sală, chiar dacă echipamentul e de toată jena iar încăperea pute a suspensoare până la ceruri. Măcar așa fac economie de bani, în loc să merg în altă parte. Îmi place să folosesc limbile străine pentru a căror aprofundare am muncit ani de zile. Nu am mulți prieteni care să poată vorbi în germană, italiană, franceză, daneză și spaniolă cu mine, am încercat eu să-l impresionez.

— Nu știi spaniola.

— Da, știu asta, acritură, dar cei care m-au angajat nu, m-am răstit la el.

— Ce se întâmplă dacă o să afle? O să fii concediată din nou, la fel ca ultima dată?

L-am ignorat și mi-am reluat discursul.

— Nu folosesc grețosul cuvânt „pasiune“, pe care în prezent îl aud adesea folosit de oameni când vorbesc de munca lor, de parcă doar pasiunea te-ar ajuta să poți trece peste fiecare zi. Eu fac munca pe care sunt plătită s-o fac. Nu sunt obsedată de muncă.

— Îți lipsește devotamentul.

— Susții că ar trebui să fim obsedați de muncă?

— Nu spun decât că ai nevoie de o anumită consecvență, înțelegi? De abilitatea de a te lăsa implicat cu totul în ceva.

— Dar alcoolicii? Îi admiri și pe ei? Ți-ar conveni dacă aș deveni alcoolică, ai fi mândru de consecvența mea?

— Ne-am îndepărtat de această analogie acum, a spus el iritat. Ce-ar fi să spunem pe șleau că îți lipsesc concentrarea, consecvența și devotamentul?

Replica lui m-a durut.

— Dă-mi un exemplu, l-am rugat, încrucișându-mi brațele.

A apăsat câteva taste, apoi a citit câteva momente.

— Un coleg de serviciu a suferit un atac de cord, iar tu le-ai spus paramedicilor că ești ruda cea mai apropiată, ca să poți urca în ambulanță și să pleci mai devreme de la serviciu.

— Era suspect de atac de cord și eram îngrijorată pentru el.

— I-ai spus șoferului de pe ambulanță să te lase să cobori la colțul străzii pe care locuiești.

— Omul avusese un atac de panică, se simțea bine cinci minute mai târziu.

— Ești ineficientă, pierzi timpul, nu termini niciodată nimic în afară de o sticlă de vin sau un baton de ciocolată. Te răzgândești întruna. Nu îți asumi nicio răspundere.

Bine, asta chiar m-a atins. Parțial, fiindcă fusese nepoliticos, dar, mai ales, pentru că avea perfectă dreptate.

— Am avut o relație timp de cinci ani. Cum adică nu îmi asum nicio răspundere?

— Te-a părăsit acum trei ani.

— Așa am timp să fiu cu mine. Să mă cunosc și toate alea.

— Ai ajuns să te cunoști?

— Bineînțeles. Mă plac atât de mult, încât vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de mine.

A zâmbit.

— Sau, cel puțin, următoarele cincisprezece minute.

M-am uitat la ceas.

— Mai avem patruzeci și cinci de minute.

— Vei pleca mai devreme. Așa faci mereu.

Am înghițit în sec.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Pur și simplu am vrut să subliniez lucrul ăsta. Vrei să-ți dau niște exemple?

A apăsat tastatura înainte să îi pot răspunde.

— Masa de Crăciun, în casa părinţilor tăi. Ai plecat înainte de desert. Cu un an înainte, nu ai stat nici măcar până la felul principal. Un nou record.

— Trebuia să merg la o petrecere.

— De la care ai plecat mai devreme.

Am rămas cu gura căscată.

— Nimeni n-a observat.

— Ei bine, te înşeli din nou. S-a notat.

— Notat de cine?

— „De către cine", m-a corectat el şi a apăsat butonul, derulând în jos fără oprire.

Voiam să mă trag la marginea scaunului, dar nu aş fi vrut să îi dau satisfacţie. Am rămas tăcută, privind de jur împrejur prin birou, prefăcându-mă că nu îmi pasă. Şi tocmai pentru că mă prefăceam, mi-am dat seama că îmi pasă.

În sfârşit, s-a oprit din butonat. Mi-am întors iute capul ca să îl privesc.

A zâmbit. Apoi a început din nou să apese butonul de derulare.

— Treaba asta e ridicolă.

— Iartă-mă, te plicitisesc cumva?

— Dacă vrei să ştii, da.

— Ei bine, acum ştii ce simt eu.

S-a oprit din tastat.

— Melanie.

Prietena mea cea mai bună.

— Ce-i cu ea?

— Ea a fost cea care ţi-a purtat pică fiindcă ai plecat mai devreme.

— Nimeni nu spune „ţi-a purtat pică".

— Citez: „Mi-ar plăcea să stea şi ea măcar o dată până la sfârşit." Am încheiat citatul.

Mă cam iritase exemplul lui. Bineînțeles că puteam găsi nenumărate situații în care rămăsesem până la final.

— Aniversarea ei de douăzeci și unu de ani, a adăugat el.

— Ce-i cu asta?

— A fost ultima dată când ai stat până la final la una dintre petrecerile ei. De fapt, nu mai puteau scăpa de tine, așa-i? Ai dormit acolo peste noapte.

Țac, țac, țac.

— Cu vărul ei.

Țac.

— Bobby.

Am gemut.

— Nu a deranjat-o.

Țac, țac, țac.

— Citez: „Cum a putut să-mi facă așa ceva de ziua mea? Bunicii mei sunt aici, toată lumea știe. Ce umilință!" Am încheiat citatul.

— Mie nu mi-a spus una ca asta.

A ridicat din umeri.

— De ce facem atâta caz? De ce vorbim despre asta?

— Pentru că treburile astea sunt importante.

Țac, țac, țac.

— „Îmi pare rău că a plecat, mamă. Să mă duc să vorbesc cu ea?" Asta a spus-o Riley, fratele tău.

— Mda, m-am prins.

— „Nu, scumpule. Sunt sigură că are ceva mai important de făcut." Am încheiat citatul. Ți-ai părăsit familia ieri, la masa de prânz, cu treizeci și două de minute mai devreme, într-un mod destul de dramatic.

— Ieri a fost altceva.

— De ce a fost altceva?

— Fiindcă m-au trădat.

— Ce vrei să spui?

— Şi-au dat acordul pentru auditul vieţii mele.

— Ce analogie bună, a zâmbit el. Dar, dacă n-ar fi făcut asta, tu n-ai fi acum aici, cu mine.

— Da, şi uite ce bine decurg lucrurile.

Tăcere.

— Hai să vorbim pe şleau. Întâlnirea asta e consecinţa faptului că plec mai devreme de la mesele de prânz şi petreceri.

Nu era prea nasol, puteam să mă descurc cu asta. Nu trebuia decât să îi explic de ce plecasem de la fiecare eveniment şi unde mersesem după aceea. Totul se putea termina mai repede decât credeam.

A început să râdă.

— Pe naiba, nu ăsta e motivul. Am deviat de la subiect.

S-a uitat la ceas.

— Nu mai avem timp să discutăm despre altceva. Vrei să stabilim o altă întâlnire?

— Mai avem treizeci de minute.

— Nu mai mult de cinci, având în vedere strategia ta obişnuită de retragere.

— Dă-i înainte, l-am îndemnat.

— Bun.

S-a aplecat spre mine.

— Şi ce mai faci?

— Cum adică ce mai fac? Stau aici, îmi pierd vremea vorbind cu tine, asta fac.

Pentru ce urma nu avea nevoie de notiţe, pur şi simplu mă privea fix.

— Te trezeşti la ora şapte în fiecare dimineaţă, mai puţin sâmbăta şi duminica. În weekend faci ochi pe la ora unu.

— Ei, şi?

— Mănânci un baton nutritiv din dulap, bei un capucino de la Starbucks-ul din capul străzii, cumperi ziarul, uneori mergi cu maşina, alteori iei metroul, dezlegi cuvinte încrucişate. Ajungi la serviciu între nouă şi nouă şi jumătate, nu te apuci de nimic până pe la zece. Îţi iei o pauză de ţigară şi cafea pe la ora unsprezece, deşi nu fumezi. Consideri că e nedrept ca fumătorii să se bucure de mai multe pauze. Iei pauza de prânz la ora unu. Mănânci singură şi dezlegi cuvinte încrucişate. Mereu te întorci la birou cu întârziere. Nu te apuci de lucru înainte de două şi jumătate, dar după-amiaza eşti harnică şi termini ce ai de făcut. Te ridici de la birou la ora şase seara.

— De ce-mi spui lucruri pe care le ştiu deja?

Vorbeam ca şi cum nu aş fi fost afectată, dar adevărul e că mă deranja să le aud. Era tulburător să ştiu că toate lucrurile mărunte pe care le făceam în secret erau notate şi introduse într-un calculator, de unde un dependent de muncă epuizat le putea accesa, ca şi cum s-ar fi jucat *Solitaire*.

— Mergi la sala de gimnastică în fiecare zi după serviciu. Ar trebui să alergi douăzeci de minute, dar te opreşti mereu la şaptesprezece, după care faci exerciţii încă treizeci de minute. Uneori te întâlneşti cu prietenii pentru masa de seară, dar ai prefera să fii acasă, aşa că pleci mai devreme. Te bagi în pat, dezlegi cuvinte încrucişate. Te trezeşti la şapte dimineaţa.

A făcut o pauză.

— Observi ceva care se repetă?

— Că am o înclinaţie pentru rezolvarea cuvintelor încrucişate? Şi ce dacă? Ce vrei să demonstrezi?

S-a sprijinit de spătarul scaunului, ţintuindu-mă cu ochii lui obosiţi, fără să clipească.

— Nu. Ce vrei să demonstrezi tu?

Am înghiţit un nod imens care mi se pusese în gât.

— Ce chestie profundă!

— Nu chiar. E doar o întrebare. Da, bine, hai să vorbesc mai pe înțelesul tău. Iată ce se va întâmpla: vei pleca de aici peste treizeci de minute, exact la finalul întâlnirii noastre, apoi vei încerca să uiți tot ce am vorbit. Vei reuși. Voi fi considerat doar un omuleț enervant și supărător, care te-a făcut să pierzi câteva ore din duminica ta, și te vei întoarce la viața ta, exact așa cum ai trăit-o și până acum.

S-a oprit. Așteptam să mai spună ceva, dar nu a urmat nimic. Eram nedumerită. Nu putea să creadă așa ceva. Apoi am priceput.

— E o minciună.

— Nu este o minciună dacă rezultatul e fix același.

Aș fi preferat să nu întreb, dar trebuia să o fac.

— Și care e rezultatul?

— Vei fi la fel de singură, de plictisită și de nefericită cum erai înainte să mă întâlnești, dar de data asta va fi mai rău, pentru că acum vei ști că ești nefericită. Vei ști în fiecare secundă a fiecărei zile.

În acel moment, mi-am luat geanta și am plecat. Mai erau fix treizeci de minute până la sfârșitul întâlnirii, exact așa cum îmi spusese.

6

Un Silchester nu plânge. Asta mi-a spus tata la cinci ani, după ce am căzut de pe bicicletă prima dată când am mers fără roţile ajutătoare. A fost alături de mine, ghidându-mă pe aleea din faţa casei, deşi era mai departe decât mi-aş fi dorit, dar nu voiam să îi spun asta, pentru că ştiam că l-aş fi dezamăgit. Chiar şi la cinci ani ştiam lucrul ăsta. Nu m-am lovit. Eram mai şocată de asfaltul dur pe care l-am simţit când mi-am izbit genunchiul şi am strâmbat bicicleta între picioare. Mi-am întins braţele spre el să mă ajute, dar până la urmă m-am ridicat singură, urmându-i indicaţiile. Îmi amintesc şi acum vocea lui. „Îndepărtează bicicleta de piciorul tău. Acum ridică-te. Nu bâzâi, Lucy, ridică-te." M-am ridicat, aplecată de spate de parcă piciorul trebuia să-mi fie amputat, până când mi s-a spus să stau dreaptă. Aş fi vrut o îmbrăţişare, dar nu i-am spus, ştiind că dacă-i cer asta, dacă pur şi simplu îmi doresc aşa ceva, în ochii lui este greşit, deşi în adâncul sufletului meu eram conştientă că nu este aşa. Dar aşa era el şi asta mi-a dat mereu de înţeles. Chiar şi la cinci ani. În afară de momentul în care Blake m-a părăsit şi de clipa în care Viaţa mi-a amintit de el, am plâns foarte rar şi rareori am simţit nevoia să fac asta.

Totul s-a terminat atât de repede. Am fost împreună cinci ani, am avut o viaţă sociabilă, amuzantă, activă. Am vorbit despre căsătorie şi tot tacâmul şi, chiar dacă nu eram încă pregătiţi să facem asta, era de la sine înţeles că ne vom căsători cândva. Unul cu celălalt. Când ne vom maturiza. Dar, pe parcursul maturizării,

l-am pierdut. Undeva, pe drum. Nu s-a întâmplat din senin, ci treptat, dispărea tot mai mult în fiecare zi. Nu ca prezenţă, căci eram mereu împreună, dar simţeam că *el* pleacă undeva, chiar şi când eram în aceeaşi încăpere. Apoi mi-a spus să stau jos şi am avut discuţia aia. Şi asta a fost tot. În fine, discuţia a venit după o conversaţie importantă.

Abia semnase contractul pentru noua emisiune de călătorii şi începuse să călătorească în minte de unul singur, presupun că se pregătea pentru asta, cel puţin aşa am crezut la momentul respectiv, dar poate că a fost vorba de altceva. Poate căuta ceva ce nu găsea în apartamentul nostru din fosta fabrică de pâine. Uneori mă gândesc că poate avea pe altcineva, dar în afară de paranoia nu am alte motive care să-mi susţină presupunerea. A fost într-o excursie în Finlanda şi, când s-a întors, puteai să juri că păşise pe lună sau că avusese o experienţă religioasă. Vorbea întruna despre calm, linişte, pace, cât de mult se contopise cu ce naiba putea supravieţui la minus patruzeci de grade. Îmi spunea încontinuu că nu am habar, că nu pot înţelege ce îmi spune. I-am spus că pot. Înţelegeam calmul, claritatea, satisfacţia vieţii pe care ţi le dă un moment perfect. Da, chiar înţelegeam. Nu am folosit aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus el când mi l-a descris, ochii nu-mi sticleau de un albastru pur ca şi cum văzuseră porţile raiului, dar da, înţelegeam sentimentele alea.

— Lucy, nu înţelegi, crede-mă, *tu* nu ai cum să înţelegi.

— Ce înseamnă asta, „*tu* nu înţelegi"? De ce-aş fi eu aşa diferită de alţi oameni, încât n-aş putea dracului înţelege cum e sa ai o clipă de mulţumire sufletească? Nu trebuie să mergi în Kathmandu ca să găseşti pacea interioară, ştii, unii dintre noi o au chiar aici, în oraş. Într-o baie cu spumă. Cu o carte. Şi un pahar cu vin.

Apoi a urmat discuţia. Nu imediat după aceea, poate au trecut câteva zile sau câteva săptămâni. Dar, indiferent ce-a fost,

s-a petrecut pe urmă. Am avut suficient timp să înţeleg faptul că el crede că sunt diferită faţă de el, că nu îi înţeleg profunzimile. Nu mai simţisem asta înainte. Am ştiut dintotdeauna că suntem diferiţi, dar nu credeam că ştie şi el lucrul ăsta. Pare un mic detaliu, dar, dacă stai să te gândeşti la el, devine totul. Când călătoream eu, o făceam ca să văd locuri noi. Când călătorea el, o făcea ca să-şi descopere noi părţi din el. Cred că atunci când încerci să-ţi descoperi toate părţile e dificil să fii cu cineva care este deja complet.

Şi uite unde am făcut amândoi prostia, când m-a atras într-un scenariu pe care în fiecare zi din viaţa mea îmi doresc să-l pot schimba. Evident, eram supărată. Eram foarte supărată, atât de supărată încât m-am întors spre religie – religia Silchester, în care îţi faci griji despre ce va crede „Lumea". Mi-a zis că dacă mă face să mă simt mai bine le putem spune tuturor că eu l-am părăsit. Acum, când sunt în toate minţile, nu ştiu de ce am fost de acord cu asta. Dar am fost. M-a ajutat după despărţire, mi-a dat puterea de care aveam nevoie în timpul conversaţiilor cu prietenii sau cu familia, astfel încât le puteam spune: „Pur şi simplu nu mai mergea. Trebuia să-l părăsesc." Când le spuneam asta, îmi puneau mai puţine întrebări. Dacă le-aş fi zis că el m-a părăsit, ar fi urmat valuri nesfârşite de milă, încercări de a găsi explicaţii în locul meu, unde am greşit, care a fost vina mea, apoi le-ar fi fost teamă să-mi spună dacă l-au întâlnit sau l-au văzut cu o nouă iubită. Spuneam că l-am părăsit ca să fie mai uşor. Doar că nu era mai uşor, fiindcă el era cel care mă părăsise, iar eu trebuia să ascult toate poveştile despre el şi să mă prefac că nu doare, să-l văd la emisiunea de la TV şi să mă prefac că nu doare, şi când mă înfuriam pe el, mi se spunea că nu am niciun motiv să mă înfurii, să mă gândesc la cât suferă, dragul de el, aşa că eram prizoniera acestei minciuni gogonate.

Pentru că am ajuns să port cu mine acest mare secret de care nu ştia nimeni, un balon plin de durere, care s-a transformat în

furie, adesea în compătimire şi apoi în singurătate, pentru că nu am avut niciodată conversaţiile necesare pentru a mă ajuta să trec peste povestea asta aşa cum trebuie, mă simţeam singură în realitatea mea secretă. Aşa că, în primele faze, am purtat cu mine durerea, furia şi compătimirea şi, din cauza unor circumstanţe pe care s-ar putea să le dezvălui mai târziu, am fost concediată de la serviciul ăla respectabil unde eram plătită bine. Dacă le-aş fi spus oamenilor că am fost concediată, ar fi trebuit să le zic şi *de ce* am fost concediată, şi nu am putut face asta, pentru că, după atâta timp, ar fi fost extrem de ciudat să recunosc o minciună de o asemenea amploare, aşa că le-am spus tuturor că am demisionat, iar viaţa mea şi-a urmat noul curs trasat de nişte minciuni gogonate. Şi sunt nişte minciuni gogonate, chiar dacă rezultatul e acelaşi.

Asta e tot ce recunosc, pentru că am ajuns să fiu mulţumită de modul în care mi s-a aranjat viaţa. Dacă Viaţa ar fi vrut să ne vedem în urmă cu doi ani, aş fi înţeles, fiindcă atunci simţeam că mă prăbuşesc, dar acum nu, nu mai simţeam asta. Căzusem de la o mare înălţime şi mă refugiasem într-un loc periculos – ar spune unii –, care putea să cedeze uşor şi să mă trimită iar în cădere liberă, dar eram foarte fericită, chiar mă simţeam confortabil şi totul era bine, absolut bine.

Când m-am întors în holul tristei clădiri Lego, *Plăcinta americană* dispăruse. I-am lăsat pe pupitru ciocolata pe care o adusesem pentru ea, cea despre care îmi spusese că îi place atunci când vorbiserăm la telefon, şi am ieşit din clădire, încercând să-l uit pe omuleţul enervant care mă făcuse să pierd câteva ore din ziua mea de duminică. Dar nu am putut. Omuleţul ăla enervant reprezenta Viaţa mea, şi pentru prima dată nu am putut să uit de ea. În momentul acela nu erau lucruri care să-mi distragă atenţia – maşina nu trebuia reparată, nu aveam niciun e-mail de scris, nicio hârtie de trimis prin fax, niciun membru al familiei

pe care trebuia să-l sun, nicio problemă a unui prieten în care să mă implic –, aşa că aveam un sentiment de uşoară anxietate. Viaţa mea tocmai îmi spusese că voi fi singură şi nefericită. Nu ştiam ce ar trebui să fac cu informaţia asta, chiar nu ştiam. Nu mi-a spus ce aş putea face să nu mai fiu singură şi nefericită şi tot ce voiam era să lupt cu realitatea, aidoma pacienţilor care au primit vestea că suferă de o boală, dar sunt într-o stare de negare, pentru că, da, ai fost diagnosticat, dar încă nu ai niciun fel de simptom. Am văzut o cafenea în colţul străzii şi am găsit soluţia. Îmi place cafeaua, mă face fericită în felul ăla simplu în care lucrurile care îţi plac te pot înviora, prin urmare m-am gândit că o cafenea înseamnă că sunt în compania cuiva, iar cafeaua, că am ceva care mă face fericită. Aşa că n-aveam să mai fiu singură şi nefericită. Înăuntru era plin, cu excepţia unei măsuţe. M-am strecurat printre mese, pălăvrăgelile răsunau în aer. Mă bucuram, vocile străine îmi distrăgeau atenţia de la ale mele. Am comandat o cafea şi m-am rezemat de spătarul scaunului, mulţumită că puteam trage cu urechea la conversaţiile oamenilor. Trebuia să nu mă mai gândesc la asta. Viaţa mea era în regulă, totul mergea bine. Eram o femeie necăsătorită, cu un serviciu, care era fericită... Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia. Orice. Uşa cafenelei s-a deschis, clopoţelul a sunat şi jumătate dintre cei aflaţi în cafenea au ridicat automat privirea. Apoi bărbaţii heterosexuali şi-au continuat conversaţiile, iar ceilalţi au rămas cu gura căscată, fiindcă intrase cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată în carne şi oase. A cercetat cafeneaua cu privirea, apoi s-a îndreptat spre mine.

— Bună, mi-a zâmbit bărbatul superb, rezemându-şi mâinile pe scaunul din faţa mea. Eşti singură?

— Poftim?

— Stă cineva aici? Cafeneaua e plină, te superi dacă mă aşez alături de tine?

De fap, mai era un loc gol şi în spatele meu, dar nu aveam de gând să i-l arăt. Avea un chip frumos, nas, buze şi ochi perfect proporţionate şi un maxilar puternic. M-am gândit la familia mea, care fusese de acord cu intervenţia Vieţii, şi nu înţelegeam de ce; de ce naiba Viaţa venise la mine, erau o mulţime de alţi oameni nefericiţi după ce rupseseră o relaţie, cu siguranţă nu eram un caz de extremă urgenţă. Mergeam mai departe, îmi trăiam viaţa. Nu-mi era teamă să cunosc oameni noi. Nu eram ancorată în trecut. De ce credeau ei că e ceva în neregulă cu mine?

— Nicio problemă, i-am spus, apoi mi-am golit ceaşca în timp ce se aşeza. De fapt poţi să păstrezi masa doar pentru tine, acum plec să mă întâlnesc cu iubitul meu.

Părea dezamăgit, dar a dat din cap în semn de mulţumire.

Bine, am minţit.

Dar în câteva ore rezultatul ar fi fost acelaşi.

7

— Ne-am trezit la patru şi jumătate azi-dimineaţă, a spus gâfâind.

Picăturile de sudoare i se prelingeau pe faţa bronzată şi se pierdeau în barba nerasă.

— Drumul de la motel până la Machu Picchu ne-a luat aproape o oră şi jumătate. Ni s-a spus să ne trezim aşa devreme ca să plecăm din Wiñay Wayna pe la cinci jumate şi să ajungem în Machu Picchu înainte de răsărit.

Era îmbrăcat într-un tricou bleumarin, cu mânecile strânse pe bicepşi, avea pete de transpiraţie pe piept, pe spate şi la subsuori. Purta pantaloni scurţi bej şi bocanci, picioarele îi erau bronzate şi musculoase, la fel ca restul corpului. Era un cadru general cu el mergând pe drum. Am pus televizorul pe pauză.

Domnul Pan a sărit pe canapea, alături de mine.

— Bună, Mary.

Torcea.

— Astăzi merge pe urmele incaşilor. Trebuia să facem asta împreună. Hai să vedem cu cine merge acum…

Am studiat fetele din cadrul general. Ea nu era printre ele. Am apăsat din nou pe play.

— După cum puteţi vedea, cărarea şerpuieşte în jurul acestui versant de munte şi coboară în pădure înainte să ajungă la un şir aproape vertical de cincizeci de trepte care duc spre ultima trecătoare de la Intipunku, ceea ce înseamnă Poarta Soarelui.

Multe cadre cu el gâfâind, cadre cu peisajul, cu el în prim-plan, cu bocancii, rucsacul, ceafa şi priveliştea care i se aşternea în faţă, reflecţia din ochelarii lui de soare. Toate erau noi, nimic nu fusese cumpărat de mine.

— Iată-ne aici, a spus zâmbind către cameră, cu dinţii albi şi dantura perfectă.

A privit în depărtare, şi-a scos ochelarii, arătându-şi ochii superbi, şi expresia feţei i s-a schimbat.

— Uau.

Am pus pe pauză cadrul cu faţa lui. L-am studiat şi am zâmbit. Ştiam că e ceva real, că nu trăseseră douăzeci de duble înainte numai ca să arate el bine, ştiam că se simte acolo, chiar în acel moment, ca în paradis şi, într-un mod ciudat, simţeam că trăiesc şi eu acelaşi lucru odată cu el. Exact cum făceam cu ani în urmă, când eram împreună. Camera de filmat a trecut la un alt cadru şi atunci am văzut ceea ce vedea el, întregul Machu Picchu întinzându-se în faţa noastră.

— Iată, Machu Picchu în toată splendoarea lui. O privelişte fantastică. Minunată, a spus cuprinzând-o cu privirea.

Era un cadru mai larg cu el privind peisajul. Am pus din nou imaginea pe pauză şi am studiat fetele din jurul lui. Ea nu era acolo. Am apăsat din nou pe play. A urmat un cadru luat mai târziu: îşi ştersese transpiraţia de pe faţă, îşi schimbase tricoul cu o versiune identică, dar mai proaspătă, se aşezase şi arăta odihnit, îşi trăsese sufletul pentru scena de final. A făcut un mic rezumat al călătoriei, apoi:

— Amintiţi-vă că fericirea este un mod de a călători, nu o destinaţie.

Apoi a zâmbit. Dinţii, ochii, părul, braţele şi mâinile lui – mi le aminteam pe toate lângă mine, dormind alături de mine, făcând duş cu mine, gătind pentru mine, atingându-mă, sărutându-mă. Părăsindu-mă.

— Mi-aş dori să fii aici, a spus făcând cu ochiul, apoi a dispărut din cadru, iar chipul i-a fost înlocuit de generic.

— Şi eu, am şoptit.

Mi-am înghiţit nodul care îmi rămăsese în gât. Mi s-a făcut un gol în stomac şi am simţit o durere în inimă când genericul s-a terminat şi mi-am dat seama că nu se mai întoarce. Am aşteptat să treacă durerea iniţială, apoi am pus televizorul pe pauză şi am căutat. Numele ei era încă acolo. Am luat laptopul şi am intrat pe Facebook să-i verific statusul. Singură.

Eram obsedată şi o ştiam, dar mai ştiam şi că în majoritatea cazurilor paranoia mea a fost îndreptăţită, că în cea mai mare parte a timpului nu a fost paranoia, ci instinctul care, de obicei, nu a dat greş. Dar trecuseră aproape trei ani iar ei, după câte se pare, nu se cuplaseră. Nu ştiam nici cât de mult este implicată ea, ca asistent de producţie, în viaţa lui. Nu ştiam cum funcţionează emisiunile TV, dar când el a semnat contractul pentru emisiune am mers să ne întâlnim cu echipa. Atunci am cunoscut-o şi am avut o presimţire. Asta a fost tot – unul dintre acele lucruri pe care le simţi faţă de alte fete când eşti iubita cuiva. Apoi, când ne-am despărţit, am avut un presentiment puternic, iar sentimentul acelea s-a transformat în ceva teribil, la graniţă cu obsesia. Dar nu mă puteam abţine. O chema Jenna. Jenna era o curvă. De fiecare dată când auzeam numele „Jenna" mă gândeam la ea şi imediat o uram pe acea persoană nevinovată care nu avea nicio legătură cu ea. Era din Australia şi uram pe oricine din Australia. Ceva foarte ciudat mă acaparase – nici măcar nu o cunoşteam, iar înainte îmi plăcea Australia, însă dezvoltasem un personaj în jurul persoanei şi o aversiune faţă de ea, ţara ei şi orice lucru mărunt pe care îl aflam.

Ca să mă torturez, mi-i imaginam făcând sex pe vârful muntelui imediat ce filmarea lua sfârşit şi mă întrebam cu cine îşi petrece nopţile în cortul lui micuţ sau în motelurile supraaglomerate.

Toate locurile pe care le-a vizitat îi erau prea dragi ca să le împartă cu o altă femeie, mai ales cu Jenna, mai ales cu personajul construit de mintea mea. Ea se târa în cortul lui în puterea nopţii şi i se arăta goală, el încerca să lupte cu tentaţia, dar nu putea, fiindcă era bărbat şi mersul pe munte îl înfierbânta, iar contactul cu natura îl excita şi mai tare. De fiecare dată când mă uitam la un episod, mi-i imaginam împreună. Nici măcar nu ştiam ce face un asistent de producţie, dar am căutat pe Google. Nu ştiam dacă e asistent de producţie pe platou sau în studio – o mare diferenţă, deoarece însemna că fie e cu el tot timpul, fie drumurile lor se încrucişează rar. Uneori mă uitam peste celelalte nume din generic, să mă asigur că nu apăruse altcineva care ar fi putut să se culce cu el la filmare, dar apoi făceam investigaţii cu puterea lui Google şi ajungeam la concluzia că numai Jenna, târfa din Australia, putea face asta.

Mi-a sunat mobilul, trezindu-mă din visul meu cu ochii deschişi. Era din nou Riley. De la masa de prânz din ajun avusesem nouă apeluri pierdute de la Riley şi două de la mama. Familia Silchester nu ignoră oamenii, nu face o tragedie din orice şi nici nu provoacă agitaţie, aşa că le-am dat un mesaj amândurora că nu pot să vorbesc şi că îi voi suna când o să pot. Nu era o minciună. Chiar nu ştiam cum să mă port cu ei. Nu puteam fi supărată, pentru că, în calitate de membri ai familiei preocupaţi de soarta mea, au încercat să mă ajute, dar nu puteam sta la taclale stupide, fiindcă eram rănită cu adevărat, chiar uluită de faptul că ei au considerat că am mare nevoie de ajutor şi nu au venit direct la mine să îmi spună. Întotdeauna am făcut tot posibilul să nu dezvălui nimic despre mine familiei mele, nici măcar lui Riley. Deşi îmi era complice la reuniunile de familie, nu era prietenul meu cel mai bun. Era fratele meu şi sunt unele lucruri pe care fraţii nu vor sau nu trebuie să le ştie.

Am ignorat apelul şi imediat ce ţârâitul a încetat, am trimis un mesaj politicos în care i-am scris că am ieşit cu nişte

prieteni. Mi-a răspuns imediat: „Inseamna k ti-ai lasat tv deskis pt k sunt in fata la tn."

Am sărit din pat, Domnul Pan a făcut acelaşi lucru, dar nu m-a urmat. Curajul lui se termina când ajungeam la uşa băii. S-a strecurat acolo ca să mă apăre din spatele coşului de rufe.

— Riley? am strigat prin uşă.

— Da.

Am oftat.

— Nu poţi intra.

— OK. Dar tu poţi ieşi afară?

Am descuiat uşa, am crăpat-o puţin ca să nu vadă înăuntru şi m-am strecurat afară. Încerca să arunce o privire. Am închis uşa.

— Eşti cu cineva?

— Da. Un mascul sexy cu ditamai erecţia mă aşteaptă în pat, dacă vrei să intri.

— Lucy.

Avea o expresie îndurerată.

— Glumeam.

— Deci nu e nimeni aici?

— Sigur că este.

Nu era o minciună. Domnul Pan mă aştepta.

— Scuze. Este... ştii tu?

— Viaţa? Nu. M-am întâlnit cu el mai devreme în biroul lui.

— Un el?

— Mda.

— Ciudat.

— Mda.

— Cum a mers?

— Mda, bine. A fost drăguţ, voia doar să ne vedem şi să stăm puţin la taclale, cam aşa ceva. Probabil n-o să-l mai văd.

— Serios?

— Nu trebuie să fii aşa de surprins! l-am repezit eu.

— OK.

Îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul.

— Deci totul e în regulă?

— Mda, era un pic nedumerit şi nu înţelegea de ce a trebuit să ne întâlnim.

— Serios?

— Da, e ca un test de alcoolemie aleatoriu, numai că aici e vorba de un test de viaţă. M-au ales complet la întâmplare, din nefericire pentru mine.

— Aha. OK.

N-am întrerupt tăcerea.

— Ei bine, am venit pentru că am găsit ăştia.

A scos de la spate o pereche de pantofi.

— Merg prin împărăţie să văd cui i se potrivesc.

Am zâmbit.

— Îmi dai voie?

S-a lăsat pe un genunchi, mi-a ridicat piciorul, a văzut că am şosete desperecheate şi s-a abţinut din greu să comenteze. Mi-a scos şoseta şi mi-a strecurat piciorul în pantof. M-a privit prefăcându-se surprins.

— Acum vom trăi în incest fericiţi până la adâci bătrâneţi? l-am întrebat.

S-a încruntat, apoi s-a sprijinit de cadrul uşii privindu-mă fix.

— Ce e?

— Nimic.

— Ce e, Riley? Doar n-ai venit aici să-mi aduci pantofii.

— Nimic, a repetat. Doar că...

Părea că vrea să spună ceva serios.

— M-am întâlnit cu cineva care a lucrat cu tine acum câţiva ani la Quinn and Downing şi mi-a spus nişte chestii...

Mă studia. Am încercat să par nedumerită, nu temătoare, cum mă simţeam, aşa că a schimbat tactica.

— În fine, probabil că se înşela.

Şi-a dres vocea.

— Cine era? l-am întrebat degajată.

— Gavin Lisadel.

Mă privea şi mai intens. Mi-am dat ochii peste cap.

— Cel mai mare mincinos pentru care am lucrat – de fapt, era un tip perfect respectabil. Am auzit că a născocit tot felul de poveşti aiurea despre mine. Nu-ţi face griji, indiferent despre ce este vorba, e o minciună. Am auzit că îşi înşală soţia cu un bărbat de ani de zile, aşa că...

Din câte ştiam, era un om de casă cu o căsnicie fericită. Distrusesem imaginea perfectă a lui Gavin în mai puţin de un minut, dar nu-mi păsa, şi el o distrusese pe a mea, nu că fusese vreodată perfectă, şi chiar dacă o făcuse, el nu minţea. Apoi mi-a părut rău pentru ce spusesem, aşa că am adăugat imediat:

— Dar toată lumea îl place, iar el îşi face treaba foarte bine.

Riley a încuviinţat, nefiind pe deplin convins, dar a schimbat imediat subiectul.

— Nu-mi vine să cred ce ai spus, că tata nu e genul care să fie alăptat.

A început să râdă, apoi şi-a lăsat capul pe spate, râzând şi mai zgomotos.

Până la urmă am început să râd şi eu.

— Păi? Crezi că s-a deranjat ea pentru atâta lucru? Hoaşca aia cu ţâţe fleşcăite?

A dat din cap, dezgustat de imagine.

Uşa de vizavi s-a deschis şi a apărut o faţă prietenoasă şi rugătoare.

— Bună, Lucy. Îmi cer scuze, poţi vorbi mai încet? Tocmai l-am... O, bună, a spus observându-l pe Riley.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Riley, tocmai plecam.

— Nu, e nepoliticos din partea mea, dar am...

A arătat cu degetul mare spre apartamentul ei, fără să termine fraza.

— Ce semănați! Ești fratele lui Lucy? a întrebat, privindu-l atent.

— Da. Riley.

Și-au strâns mâinile, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat, pentru că eu nici măcar nu-mi aminteam numele vecinei. L-am uitat din clipa în care ne-am cunoscut și, odată cu trecerea timpului, părea nepoliticos să o întreb, așa că nu îi spuneam niciodată pe nume, ci mă adresam numai cu „Salut", „Bună" și „Hei, tu". Bănuiam că e Ruth, dar n-am fost niciodată sigură de asta.

— Eu sunt Claire.

Sau așa.

— Bună, Claire.

Riley i-a aruncat o privire seducătoare și dulce, dar hotărâtă și masculină – prin care parcă îi spunea „Poți să ai încredere în mine" – și m-am îngrozit, dar Claire nu s-a lăsat înșelată și a scăpat din acea plasă a promisiunilor mute, luându-și repede rămas-bun.

— Cred că ți-ai ieșit din mână, Riley.

M-a privit iar serios.

— Hai, nu te îngrijora, ni se întâmplă tuturor.

— Nu, nu-i asta...

— Ce mai e, Riley?

— Nimic.

Și-a abandonat gândul și s-a îndreptat spre lift.

— Îți mulțumesc pentru pantofi, i-am spus încet.

Nu s-a întors, și-a ridicat doar brațul în semn de salut și a dispărut în lift. Chiar înainte să închid ușa, am auzit-o pe vecină – al cărei nume îl uitasem deja – deschizând ușa. A zis:

— Dacă vrei să vii vreodată pentru o cafea sau altceva, vino pur și simplu. Nu-i nevoie să mă anunți, sunt mereu aici.

— A, bine.

Mă simţeam stânjenită. Trecuse cel puţin un an de când o cunoscusem şi, în afară de discuţia din lift, aceea fusese cea mai lungă frază pe care vreuna dintre noi i-o spusese celeilalte. Când am cunoscut-o, nu vorbea deloc. Probabil că, petrecându-şi tot timpul închisă în casă, era disperată să vorbească cu oricine, inclusiv cu mine.

— Mulţumesc. Ă... poţi veni şi tu pe la mine.

Nu mai ştiam ce să spun, aşa că am închis uşa.

Doar că nu mi-aş fi dorit ca ea să vină la o cafea, aşa cum nu l-am lăsat nici pe Riley să intre. Nu fusese niciodată înăuntru, ca de altfel nimeni din familia mea. Nici prietenii mei nu veniseră. Era spaţiul meu. Însă devenise greu de privit chiar şi pentru mine. Mocheta trebuia să fie curăţată. Aş fi curăţat-o singură, fără să ştie proprietarul, fiindcă nu voiam să vină şi să vadă că am ars-o, apoi să îmi ceară bani pentru pagube. Am căutat pe mochetă locul unde scrisesem numele companiei, am luat telefonul şi am sunat imediat la informaţii înainte să mă răzgândesc. Ştiam că se întâmplă ceva monumental. Făceam ceva ce trebuia să fac şi simţeam povara acestui lucru la fiecare pas. Când mi-au făcut legătura cu numărul solicitat şi telefonul a început să sune, mi-a venit să închid. Nu era vorba numai de apelul telefonic. Ceea ce trebuia să fac în continuare mă deranja. Trebuia să mă învoiesc o zi de la serviciu, trebuia să aştept un străin să apară la câteva ore după ora stabilită, apoi să îi arăt toate petele personale. Ce umilitor! A sunat o vreme, apoi mi s-a părut că o să răspundă cineva sau robotul, dar a urmat o altă serie de apeluri. Eram gata să închid şi să las totul baltă când mi-a răspuns o voce de bărbat.

— Alo?

Se auzea mult zgomot. Zgomot de bar. A trebuit să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

— Scuze, imediat, a strigat vocea, iar eu am vrut să-i răspund că nu-i nicio problemă, e o greşeală, pentru că, pe de o parte, mă răzgândisem – n-aveam chef să văd un străin la mine în casă – şi, pe de altă parte, chiar credeam că mi s-a făcut legătura cu un număr greşit.

Am căutat cartea de vizită pe care mi-o dăduse *Plăcinta americană*, să văd dacă numărul e cel afişat pe ecranul telefonului meu. Dar el nu mi-ar fi auzit explicaţiile, căci nu ţinea telefonul la ureche, ci aproape de corpul lui sau de zeci de alte corpuri pe lângă care se strecura pentru a ajunge într-un loc mai liniştit.

— Imediat, a strigat el din nou.

— De fapt nu mai contează, am zbierat, deşi la mine era linişte.

Dar nu m-a auzit.

În cele din urmă s-a făcut linişte, am auzit paşi, apoi râsete undeva în depărtare, după care:

— Bună, mai eşti acolo?

M-am prăbuşit pe canapea.

— Da, bună.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi. Cu cine vorbesc?

— Ă, cred că o să te enervezi după tot ce-a trebuit să faci ca să ieşi afară, dar se pare că am primit un număr greşit.

— După tot ce-am făcut! a spus izbucnind în râs.

— Mda, scuze.

Am escaladat spătarul canapelei şi am ajuns în bucătărie. M-am uitat în frigider. Nu aveam nimic de mâncare, ca de obicei.

Amuţise. Am auzit un chibrit scăpărat şi pe el trăgând aer în piept.

— Scuză-mă, e un obicei prost. Sora mea mi-a spus că dacă mă apuc de fumat o să cunosc pe cineva.

— Eu la seviciu mă prefac că fumez ca să am mai multe pauze.

Eram surprinsă că spusesem asta cu voce tare.

— Şi dacă te prind că nu fumezi?

— Dacă e cineva acolo, fumez.

— E cam mare efortul pentru o pauză, a spus râzând.

— Aş face orice pentru o pauză.

— Cum ar fi să formezi un număr greşit?

— Cam aşa ceva.

— Vrei să-mi spui cum te cheamă sau asta încalcă Etica Apelurilor la un număr greşit?

— Nu am nicio problemă să-i spun unui străin cum mă cheamă. Sunt Gertrude.

— Ce nume frumos, Gertrude.

Simţeam din vocea lui că zâmbeşte.

— O, îţi mulţumesc.

— Eu sunt Giuseppe.

— Încântată de cunoştinţă, Giuseppe. Ce mai face Pinocchio?

— A, ştii tu, spune minciuni şi se laudă că e liber.

— Aşa face mereu.

Atunci mi-am dat seama că, deşi mă simţeam mai bine vorbind cu el decât cu tata, situaţia era ciudată.

— Păi te las să te întorci în bar.

— De fapt, sunt la un concert al trupei Aslan.

— Îmi place trupa Aslan.

— Noi suntem pe Vicar Street, ar trebui să vii.

— Care „noi"?

— Eu şi Tom.

— Aş veni cu plăcere, dar tocmai m-am certat cu Tom şi ar fi aiurea să apar acum.

— Chiar dacă şi-ar cere scuze?

— Crede-mă, n-o să-şi ceară scuze niciodată.

— Tom spune mereu prostii, ignoră-l. Am un bilet în plus, îl pot lăsa pentru tine la casa de bilete.

Familiaritatea lui mă intriga.

— Aş putea fi o femeie măritată, ştirbă, cu zece copii şi un plasture pe ochi.

— Cristoase, eşti femeie?

Am izbucnit în râs.

— Deci vii?

— Întotdeauna le inviţi în oraş pe cele care greşesc numărul?

— Uneori.

— Şi acceptă vreodată?

— O singură dată, şi m-am ales cu o femeie măritată, ştirbă, care avea zece copii şi un plasture pe ochi.

— Au cântat *Down on Me*[1]?

— Încă n-au început. Lăsând glumele porcoase la o parte, asta-i melodia ta preferată?

— Da.

Am deschis congelatorul. Pui cu curry sau plăcintă cu brânză. Puiul expirase de o săptămână, plăcinta urma să expire a doua zi. Am luat puiul cu curry şi am înţepat folia protectoare cu o furculiţă.

— I-ai auzit vreodată live?

— Nu, dar asta e pe lista cu lucruri pe care trebuie să le fac.

— Ce altceva ai mai scris pe listă?

— Să mănânc de seară.

— Ai ţeluri înalte, îmi place. Vrei să-mi spui acum care e numele tău adevărat?

— Nu. Vrei să mi-l spui pe al tău?

— Don.

— Don şi mai cum?

— Lockwood.

Inima mea a făcut ceva neaşteptat: s-a oprit în loc. Domnul Pan a observat că mă schimbasem la faţă, aşa că a sărit şi a privit în jur să vadă de ce trebuie să mă apere sau să se ascundă.

---

[1] În argou *go down on someone* înseamnă „a practica un act sexual oral".

— Alo? Mai ești acolo? a spus.

— Ai spus Don Lockwood? am întrebat încet.

— Da. De ce?

Am tras aer adânc în piept.

— Glumești cumva?

— Deloc. În carne și oase. De fapt e o minciună, la început mi-au spus Jacinta, abia apoi au aflat că sunt băiat. Acum e mai ușor să vezi diferența, te asigur. De ce? N-ai greșit numărul până la urmă?

Măsuram în lung și-n lat bucătăria, pierzându-mi subit interesul pentru puiul cu curry. Nu credeam în semne, fiindcă nu mă pricepeam să le descifrez. Dar mi se părea o coincidență extraordinară, de necrezut.

— Don Lockwood... stai puțin... este numele personajului lui Gene Kelly în *Cântând în ploaie.*

— Înțeleg.

— Da.

— Iar tu ești un fan al lui Gene Kelly și/sau al filmului, așa că ți se pare un lucru extraordinar.

— Formidabil, m-am hlizit eu. Să nu-mi spui că nimeni nu ți-a mai spus asta până acum.

— Pot să te asigur că nicio persoană sub optzeci și cinci de ani nu mi-a mai spus așa ceva.

— Nici măcar cele care sunaseră la un număr greșit?

— Nici măcar ele.

— Câți ani ai? am întrebat, temându-mă brusc să nu vorbesc cu un puști de cincisprezece ani, iar poliția să fie deja pe urmele mele.

— Am treizeci și cinci și nouă luni.

— Nu-mi vine să cred că în toți cei treizeci și cinci de ani și nouă luni nu ți-a mai spus nimeni așa ceva.

— Asta fiindcă majoritatea cunoscuților mei nu au o sută de ani ca tine.

— Împlinesc o sută abia peste două săptămâni.

— Aha, înţeleg. Treizeci? Patruzeci? Cincizeci?

— Treizeci.

— De-acum o iei la vale, crede-mă.

Apoi a amuţit şi am tăcut şi eu. Lucrurile nu mai păreau fireşti, eram doi străini care vor să încheie o convorbire fiindcă s-a format numărul greşit.

I-am luat-o înainte.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Don. Îţi mulţumesc pentru oferta cu biletul.

— Pa, femeie ştirbă şi măritată, a spus, şi am izbucnit amândoi în râs.

Am închis şi m-am văzut în oglinda din baie – arătam ca mama, eram toată un zâmbet. Care a dispărut repede când mi-am dat seama că vorbisem la telefon cu un străin. Poate că aveau dreptate, poate că o luam razna. M-am culcat devreme, iar la douăsprezece şi jumătate a sunat telefonul şi m-am trezit speriată. M-am uitat la numărul de pe ecran şi nu l-am recunoscut, aşa că l-am ignorat, aşteptând să înceteze ca să pot adormi la loc. Câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din nou. Am răspuns, sperând să nu-mi aducă o veste rea. Auzeam doar zgomot, ovaţii şi strigăte. L-am îndepărtat de ureche, apoi am auzit muzica, pe urmă artiştii, şi am recunoscut melodia. Don Lockwood mă suna ca să-mi ascult melodia preferată.

„De crezi că viaţa ta e o pierdere de timp, de crezi că timpul tău e-o pierdere de viaţă, vino încoace şi priveşte-n jur. E situaţie tragică sau demonstraţie masivă, unde ne-ascundem?“

M-am întins în pat şi am ascultat melodia, apoi, când s-a terminat, am rămas la telefon ca să vorbesc cu el. Dar, imediat ce a început următoarea melodie, a închis.

Am zâmbit. Apoi i-am trimis un mesaj: „Mersi.“

Mi-a răspuns imediat: „Ai mai tăiat un lucru de pe listă. Somn uşor."

M-am uitat la cuvintele lui mult timp, apoi i-am adăugat numele în agenda telefonului. Don Lockwood. Doar văzându-l acolo îmi venea să zâmbesc.

8

O săptămână mai târziu m-am trezit la şapte într-o pasă proastă. Asta cred că e termenul tehnic. Nu dormisem toată săptămâna. Vreau să spun că atâta timp a trecut până s-a întâmplat iar ceva remarcabil în viaţa mea. Am ştiut că sunt într-o pasă proastă imediat ce am deschis ochii şi mi-am dat seama că apartamentul duhneşte a cocteilul de creveţi pe care-l lăsasem pe bufetul din bucătărie. Am simţit iritarea până în măduva oaselor – aşa cum te pătrunde frigul şi apoi nu mai poţi scăpa de el. Cred că trupul meu a simţit că apăruse un nou plic pe mocheta arsă, chiar înainte ca eu să îl descopăr. Mi-am dat seama că fusese lăsat acolo de curând, fiindcă nu era îmbibat de urină şi aterizase peste urmele roz-pal ale labelor Domnului Pan, care răsturnase cocteilul de creveţi şi îl împrăştiase pe toată mocheta.

De când mă întâlnisem cu Viaţa duminica trecută, primeam câte o scrisoare în fiecare zi. De fiecare dată le ignoram, iar în lunea aia n-avea ce să se schimbe. Am făcut un pas peste plic asemenea unui copil a cărui singură putere este să-şi exercite autoritatea asupra păpuşii. Cred că Domnul Pan ştia ce făcuse şi îmi înţelegea starea, fiindcă stătea departe de mine. Mi-am făcut duş, am luat o rochie de pe galerie şi am fost gata în câteva minute. I-am dat Domnului Pan micul dejun, ignorând scrisoarea pentru a doua săptămână consecutivă, şi am plecat de acasă.

— 'Neaţa, Lucy, a spus vecina mea, deschizând uşa imediat ce am ieşit din casă.

Sincronizarea mi s-a părut suspectă. Dacă n-aş fi fost în toate minţile, m-aş fi gândit că stătuse la uşă şi mă aşteptase să ies.

— 'Neaţa, am răspuns, scotocind după numele ei prin cotloanele creierului meu agasat, dar n-am mai găsit niciun locuşor liber pentru informaţii, era frustrare peste tot.

M-am întors cu spatele la ea şi am încuiat uşa.

— Pot să te rog ceva?

Vocea îi tremura, aşa că m-am întors imediat. Avea ochii roşii şi umflaţi, de parcă plânsese toată noaptea. M-am înmuiat imediat, iar proasta dispoziţie a trecut pe planul al doilea.

— Vrei să laşi asta la portar, te rog? Am chemat un curier să le ia, dar mi-a spus că nu urcă la etaj. Copilul doarme, aşa că nu pot să-l las...

— Sigur, nicio problemă.

Am luat geanta sport din mâna ei.

Şi-a şters ochii, apoi mi-a spus „Mulţumesc", dar vocea i s-a rupt şi am auzit numai o şoaptă.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc, eu doar... ăă...

Din nou vocea aceea tremurată, deşi încerca să se adune. S-a îndreptat de spate, şi-a dres glasul, încercând să menţină un fel de demnitate, dar ochii i se umpleau de lacrimi şi se lupta din greu să le controleze.

— Mama mea a fost dusă la spital ieri. Nu-i bine deloc.

— Îmi pare rău să aud asta.

A dat din mână ca să-şi ascundă jena, încercând să-şi adune gândurile.

— I-am pus câteva lucruri de care cred că are nevoie acolo. Ce poţi să-i dai cuiva care... ?

A terminat fraza în minte.

— Nu te lasă s-o vizitezi?

— A, ba da. Doar că nu pot ajunge la ea, fiindcă...

S-a uitat la bebeluş peste umăr.

— O...

Ştiam ce ar fi trebuit să spun, dar nu eram sigură că vreau, nu eram sigură că e bine. I-am spus şovăitor:

— Aş putea sta eu cu bebeluşul dacă vrei. Cu...

Nu ştiam dacă bebeluşul e băiat sau fată.

— Da. Conor.

Şi-a dres vocea din nou.

— E foarte drăguţ din partea ta că te oferi, dar nu-mi place să-l las...

— Te înţeleg perfect, am întrerupt-o uşurată. O să las asta jos la poartă.

Mi-a şoptit iar un „Mulţumesc". Ajunsesem la lift când i-am auzit vocea din hol.

— Lucy, dacă mă răzgândesc şi am nevoie de tine, dacă apare, ştii tu, o urgenţă, cum pot să te anunţ?

— Păi ai putea să aştepţi până pe la şapte, când mă întorc, sau...

Nu voiam s-o fac, nu voiam să-i dau numărul telefonului mobil. Ştiam că asta va aduce numai necazuri.

— Ai putea să-mi trimiţi un e-mail.

M-am uitat la faţa ei răvăşită, dar plină de speranţă. Mama ei poate era pe moarte, iar eu îi spuneam să-mi trimită un e-mail.

— Sau ai putea să mă suni.

Corpul i s-a destins. I-am dat numărul şi m-am evaporat. Mi-am luat un capucino de la Starbucks-ul din capul străzii. Am cumpărat un ziar şi l-am ratat pe tipul drăguţ din metrou, fiindcă m-am dus la birou cu Sebastian. Era ziua în care trebuia să-l duc din nou la service şi deja mă îngrozea nota de plată. Mi-am folosit actul de identitate ca să pot trece de turnicheţii de la intrarea clădirii unde aveam biroul. Mantic era în afara oraşului, într-un nouă galerie comercială, şi avea o arhitectură care arăta

ca pista de aterizare a unei nave spaţiale extraterestre. În urmă cu zece ani mutaseră fabrica în Irlanda şi uniseră birourile pentru a creşte productivitatea – o mişcare isteaţă –, însă, de când se mutaseră aici şi plăteau chirii exorbitante, profiturile scăzuseră, aşa că au fost nevoiţi să concedieze o sută de angajaţi din o mie două sute ai companiei. Mantic vine din limba greacă şi înseamnă „să ai puteri divine şi profetice" – ceea ce era o ironie, având în vedere necazurile pe care le aveau, dar nimeni nu râdea la gluma asta. Se pare că în prezent lucrurile se aşezaseră şi ne asigurau că suntem în afara pericolului, dar cei mai mulţi erau în stare de şoc după ce pierduseră atât de mulţi colegi. Încă eram înconjuraţi de birourile şi scaunele goale ale celor care plecaseră. Deşi îi compătimiserăm pentru că îşi pierduseră slujbele, ne făcuse plăcere să ne alegem birouri mai bine poziţionate şi scaune mai confortabile.

M-a surprins atunci faptul că nu am fost una dintre primele persoane concediate. Lucram ca traducător în departamentul de manuale de utilizare, care acum însemna o echipă de şase oameni. Să traduci manuale de utilizare a aparatelor electrocasnice ale companiei în germană, franceză, spaniolă, olandeză şi italiană părea o sarcină destul de uşoară, şi chiar aşa era. Numai că eu nu vorbeam spaniola, sau în fine, vorbeam, dar nu foarte bine, aşa că subcontractasem acea parte a serviciului meu unei cunoştinţe care vorbea foarte bine spaniolă, de fapt vorbea perfect, fiindcă era din Madrid. Nu o deranja să facă asta şi nu era o treabă pe care să n-o poată rezolva sticla de poitín[1] pe care i-o dăruisem de Crăciun. Îmi mersese până atunci. Cu toate astea, cunoştinţa mea era adesea leneşă, înceată, şi mă lăsa cu nervii întinşi la maxim, trimiţându-mi traducerea în al unsprezecelea ceas.

Absolvisem afaceri şi limbi străine şi aveam un master în afaceri internaţionale. Am lucrat un an în Milano, altul în Germania,

[1] Băutură irlandeză, puternic alcoolizată, făcută din cartofi sau orz.

şi am făcut masterul la o şcoală de afaceri din Paris. Am urmat nişte cursuri serale ca să învăţ olandeza – un fel de proiect personal –, iar la petrecerea burlăciţelor a unei prietene din Madrid am cunoscut-o pe femeia care urma să devină alibiul meu spaniol. Deşi nu am studiat dreptul, ca tata sau ca Riley, ori medicina, ca Philip, cred că tata a fost oarecum mândru de realizările mele universitare şi de cunoştinţele mele de limbi străine – asta până când m-am angajat aici, căci, din momentul respectiv, fărâma de bucurie pe care i-o provocasem dispăruse pe fereastră.

Prima persoană pe care o întâlneam în fiecare dimineaţă în birou era Cutra Băgăcioasă, pe care părinţii o botezaseră „Louise". În numele bunului gust, îi voi spune Băgăcioasa. Era administrator. Se mărita peste un an şi îşi planifica ziua cea mare din clipa în care fusese concepută în pântecul maică-sii. Când Faţă de Peşte – şefa – nu era de faţă, răsfoia reviste şi decupa imagini din care alcătuia tablouri ale zilei perfecte. Nu mă consideram o femeie cu multă materie cenuşie, dar îmi plăcea să cred că am măcar un piculeţ şi mă săturasem de pălăvrăgeala ei continuă despre cosmetice – oricum, indiferent de tipul cu care s-ar fi măritat, ar fi făcut aceleaşi alegeri. Întreba mereu oamenii cum a fost ziua lor „specială". Nu vâna informaţii ca o coţofană, ci se comporta ca un peşte piranha, fiindcă devora fiecare cuvânt auzit. Conversaţiile cu ea erau interviuri, iar eu ştiam că fiecare întrebare e menită să o ajute să ia o decizie, dar niciodată nu întreba, nici măcar din politeţe, care mai e viaţa mea. Strâmba din nas la lucrurile care nu-i plăceau, iar când auzea ceva mulţumitor, nu mai avea răbdare să asculte sfârşitul propoziţiei – dădea fuga în birou ca să de documenteze despre noile chestii aflate. Nu-mi plăcea deloc de ea şi faptul că purta tricouri strâmte, cu logouri ridicole, care-i lăsau perniţele de pe şolduri la vedere, mă enerva din ce în ce mai mult. Era vorba despre acele mărunte detalii care hrănesc germenul antipatiei, deşi, dimpotrivă, lucrurile pe

care le uram cel mai mult la Blake – de exemplu, cum scrâşnea din dinţi când dormea – deveniseră chestiile care îmi lipseau cel mai mult. Mă întrebam dacă târfei de Jenna îi pasă de felul în care scrâşnea el din dinţi.

În ziua aia Băgăcioasa purta o jachetă peste un tricou negru, care avea o poză a lui Shakespeare sub care scria: *Prose before Hos*[1]. Uneori mă întrebam dacă măcar înţelege ce spun logourile alea.

— Bună dimineaţa, Lucy.

— 'Neaţa, Louise.

I-am zâmbit, aşteptând întrebarea cu numărul unu a zilei.

— Ai fost vreodată în Egipt?

Fusesem acolo cu Blake. Le făcusem pe toate: călărisem cămile în Sahara, vizitasem faraonii, făcusem scufundări în Marea Roşie şi o croazieră pe Nil. Dar Băgăcioasa întreba din motive pur egoiste, n-ar fi intrat cu mine în butoiul cu melancolie.

— Nu, îmi pare rău, am spus, iar speranţa i s-a stins de pe chip.

M-am îndreptat glonţ spre biroul meu, am aruncat paharul de capucino la gunoi, mi-am pus haina în cuier şi am plecat să-mi fac o cafea proaspătă. Restul echipei se înghesuise în bucătărie.

— Ce-i aici? O întâlnire secretă?

— Bună dimineaţa, prinţesă, m-a întâmpinat Graham Sulică. Vrei cafea?

— Mersi, lasă că-mi pun eu.

M-am strecurat pe lângă el ca să ajung la ibric. S-a îndepărtat puţin de bufetul de care se sprijinea, astfel încât să-i ating şliţul pantalonilor. Îmi venea să-i trag un genunchi. Graham era cocoşul biroului, care se uitase la prea multe episoade din *Mad*

---

[1] *Prose before Hos* („literatura înaintea iubitelor"), parafrază după *Bros before Hos* („prietenii înaintea iubitelor").

Men şi căuta mereu o nouă aventură la birou. Om însurat, cu copii, desigur, îşi pieptăna părul pe spate, încercând să imite bărbaţii din firma de publicitate de pe Madison Avenue şi se dădea cu atât de mult aftershave încât după mirosul greu şi dulce care plutea în aer, îţi dădeai seama când soseşte la birou. Nu mă simţeam deloc flatată de avansurile lui leşinate. Poate m-aş fi simţit, dacă mi-aş fi dorit să petrec o noapte cu Pepé Le Pew[1] şi dacă nu s-ar fi dat la toate femeile care treceau la mai puţin de un kilometru de duhoarea lui. Ca să fiu dreaptă, poate că odată fusese atrăgător, dar angajamentul de a-şi dedica viaţa unei singure persoane, care dorea să împartă totul cu el, inclusiv sufletul lui, dar care totuşi nu-l înţelegea, îi stinsese scânteia interioară.

Am umplut ibricul cu apă.

— Ai auzit? m-a întrebat Mary Şoricica, cu vocea ei care părea să fie mereu cu un decibel sub vocea normală.

Ochii îi erau aproape de două ori mai mari decât capul, un miracol uluitor al naturii. Nasul şi buzele arătau ca nişte puncte pe faţă – de aici şi porecla de Şoricica.

— Ce să aud?

— Haide, haide, să n-o speriem pe Lucy! De-abia a intrat pe uşă.

Ăsta era Quentin, poreclit Tic Nervos pentru că avea obiceiul să clipească de două ori la douăzeci de secunde, mai des în timpul şedinţelor sau când vorbea în public. Era simpatic – puţin cam plictisitor – şi nu aveam nicio problemă cu el. Făcea grafica manualelor de utilizare, aşa că noi doi colaboram strâns.

— Avem şedinţă în biroul Ednei în dimineaţa asta, a spus Şoricica.

---

[1] Personaj din seria de desene animate *Looney Tunes* şi *Merrie Melodies*, Pepé Le Pew este un sconcs francez care umblă pe străzile Parisului în căutarea dragostei.

Avea fețișoara liniștită, dar își rotea ochii mari ca o rozătoare înfricoșată.

— Cine ți-a spus?

— Louise a vorbit cu Brian de la Marketing. Toată lumea din sectorul lor are ședință.

— Brian Murphy sau Bryan Kelly? a întrebat-o Steve Cârnatul.

E ușor să explic porecla lui Steve. Steve, dragul de el, arăta ca un cârnat.

— Care-i diferența? a întrebat Șoricica, făcând ochii mari.

— În cazul lui Brian Murphy, Brian se scrie cu *i*, iar Bryan Kelly scrie Bryan cu *y*, am spus, știind foarte bine că nu asta dorea să audă ea.

Am simțit în ceafă răsuflarea lui Sulică, care râdea ca pentru el, și mi-a plăcut. Eram o târfă a râsului, l-aș fi primit de la oricine.

— Nu, voiam să spun – de ce contează cine ne-a spus? a întrebat ea timid.

— Fiindcă Brian Murphy mănâncă mereu căcat, iar Bryan Kelly nu face asta, a explicat Sulică.

— Întotdeauna i-am considerat niște oameni onorabili, a spus Tic Nervos plin de respect.

Șoricica a deschis ușa.

— Louise?

Băgăcioasa ni s-a alăturat în bucătăria aglomerată.

— Ce e?

— Cine ți-a spus despre ședință, Brian Murphy sau Bryan Kelly?

— Ce contează?

— Fiindcă Bryan Kelly mănâncă căcat, am spus eu, încurcându-i în mod deliberat.

Sulică a zâmbit din nou – singurul care băgase de seamă.

— Şi se pare că Brian Murphy nu face asta, a explicat Şoricica. Deci... cine ţi-a zis?

— Cum arată Brian Murphy? a întrebat Băgăcioasa. E ăla roşcat sau ăla cu chelie?

Mi-am dat ochii peste cap, mi-am pregătit cafeaua cât am putut de repede şi mi-am croit drum afară din grup.

— În orice caz, asta înseamnă mai multe concedieri, nu-i aşa? am spus fără să mă adresez cuiva anume, aşa că nimeni nu mi-a răspuns.

Fiecare privea în gol, retrăgându-se în sine, şi se gândeau la pericolele iminente.

— Sunt încredinţat că totul o să fie bine, a spus Tic Nervos. Hai să nu ne facem griji.

Dar îşi făceau deja, aşa că m-am întors la birou să dezleg cuvinte încrucişate şi i-am lăsat în plata Domnului.

„Obişnuit, fără originalitate sau umor."

M-am uitat în jur.

„Banal."

Când am auzit uşa de la birou deschizându-se, am ascuns cuvintele încrucişate sub nişte acte şi m-am prefăcut că sunt concentrată asupra noilor manuale. Faţă de Peşte a trecut clătinându-se şi a lăsat în urma ei un miros de piele tăbăcită şi parfum. Edna Larson era şefa sectorului nostru şi semăna foarte mult cu un peşte. Avea o frunte înaltă – părul începea de undeva din vârful capului –, ochii ieşiţi din orbite, pomeţii supţi, accentuaţi şi mai mult de autobronzantul pe care îl aplica să arăte faptul, evident de altfel, că sunt înalţi. Faţă de Peşte a intrat în birou şi m-am aşteptat să aud jaluzelele deschizându-se. Dar nu s-a auzit nicio mişcare. M-am uitat în jur şi am observat că toată lumea aştepta acelaşi lucru. După ce am aşteptat cu toţii să fim convocaţi la şedinţă, ne-am dat seama că e o zi ca oricare alta şi că fusese doar un zvon – care stârnise o mică dezbatere

despre puterea cuvântului lui Bryan Kelly față de cel al lui Brian Murphy.

Așa a trecut dimineața. Mi-am luat pauza de țigară pe scara de incendiu, ca să nu cobor toate etajele până afară, dar chiar dacă nu fumam, de data asta a trebuit să o fac, pentru că Graham a venit cu mine. Am refuzat ambele lui oferte pentru prânz și cină și, ca și cum ar fi înțeles că astea înseamnă un angajament prea mare pentru mine, a lansat o contraofertă, așa că i-am respins și propunerea de a face sex fără nicio obligație. Apoi am stat cu Tic Nervos cam o oră și ne-am ocupat de manualul pentru noul cuptor-minune pe care niciunul dintre noi nu și-l permitea, chiar dacă ne-am fi amanetat toate aparatele electrocasnice din casă. Edna tot nu-și deschisese jaluzelele. Louise stătea cu ochii pe geamuri chiar și când vorbea la telefon.

— Trebuie să fie ceva personal, a spus Louise fără să se adreseze cuiva anume.

— Ce să fie?

— Edna. Probabil că are o problemă personală.

— Sau poate că se uită la *Footloose* pe iPod, dansează goală și mimează din buze, am sugerat eu, iar Graham a privit geamurile plin de speranță, plănuind noi oferte în minte.

Telefonul lui Louise a sunat, iar vocea vioaie pe care o folosea în convorbiri a luat locul glasului ei monoton, dar entuziasmul i s-a stins repede și ne-am dat seama imediat că s-a întâmplat ceva rău. Ne-am oprit din lucru și am privit-o țintă. A închis telefonul încet, făcând ochii mari spre noi.

— Toate celelalte departmente și-au terminat ședințele. Bryan Kelly a fost concediat.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Asta pățești dacă mănânci căcat, am spus încet.

Graham a fost singurul care a priceput gluma. Deși nu voiam să mă culc cu el, apreciam că râde la glumele mele și îl respectam pentru asta.

— Brian Murphy mănâncă căcat, a spus Louise enervată. Ţi-am spus asta.

Mi-am ţuguiat buzele.

— Cine te-a sunat? a întrebat Cârnatul.

— Brian Murphy, a spus Louise.

Atât ne-a trebuit. În acel moment îngrozitor al vieţii lor, am izbucnit în râs la unison pentru prima dată. Am spus „al vieţii lor", pentru că eu nu mă simţeam la fel ca ei; nu eram îngrijorată, neliniştită sau înfricoşată, fiindcă simţeam că nu am nimic de pierdut. Un pachet salarial compensatoriu ar fi fost drăguţ, cam ca bonusul primit la ultima mea concediere. În cele din urmă, uşa s-a deschis şi Edna ne-a privit cu ochii injectaţi. Se uita la noi toţi pierdută, ca şi cum s-ar fi scuzat, şi pentru o clipă m-am analizat să văd ce simt, dar singurul lucru pe care îl simţeam era o mare indiferenţă. Şi-a dres vocea, apoi a spus:

— Steve. Poţi să vii un pic, te rog?

L-am privit cu groază în timp ce intra în birou. Nu mai râdea nimeni. Mai târziu, când l-am văzut pe Steve ieşind, a fost ca şi cum m-aş fi uitat la un fost iubit care se mută. Şi-a împachetat lucrurile în tăcere, cu lacrimi în ochi: fotografia cu familia lui, setul de minibaschet cu minge şi inel, cana lui pe care scria „Lui Steve îi place cafeaua neagră cu un cub de zahăr" şi caserola cu lasagna pe care soţia i-o pregătise pentru prânz. Apoi, după o strângere de mână de la Tic Nervos şi de la mine, o bătaie pe spate de la Graham, o îmbrăţişare de la Mary şi un sărut pe obraz de la Louise, a plecat. Un birou gol, ca şi cum n-ar fi fost acolo. După aceea am lucrat în tăcere. Edna nu a deschis jaluzelele tot restul zilei, iar eu n-am mai luat pauze de ţigară, din respect pentru Steve, dar mai ales fiindcă ţigările lui erau cele pe care le fumam. Cu toate astea, mă întrebam cât îi va lua unuia dintre ei să se gândească la biroul lui Steve şi la lumina care era mult mai bună acolo.

Am plecat în pauza de prânz, aşa cum făceam mereu, ca să duc maşina la service pentru a doua săptămână consecutiv. Ajunsă acolo, mi s-a înmânat o altă scrisoare de la Viaţă şi m-am întors la birou într-o dispoziţie şi mai proastă.

Am înjurat în gând când m-am aşezat, apoi am sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Graham, privindu-mă amuzat.

— Cine mi-a pus aici ăsta?

Am ridicat plicul şi l-am fluturat prin încăpere.

— Cine mi l-a pus pe birou?

S-a făcut tăcere. M-am uitat spre recepţie, la Louise, care a ridicat din umeri.

— Am fost toţi în cantină la prânz, aşa că n-a văzut nimeni, dar am primit şi eu unul. E pentru tine.

A venit spre mine cu plicul.

— Am primit şi eu unul, a spus Mary şi i l-a întins lui Louise ca să mi-l dea.

— Am găsit unul şi pe biroul meu, a spus Tic Nervos.

— Voiam să ţi-l dau mai târziu, a spus Graham cu subînţeles şi a scos un plic din buzunarul de la piept.

— Ce scrie în ele? a întrebat Louise în timp ce strângea toate plicurile ca să mi le aducă.

— E ceva personal.

— Pe ce fel de hârtie sunt scrise? Arată grozav.

— E prea scumpă pentru invitaţii! m-am răstit eu.

S-a îndepărtat, pierzându-şi interesul.

Dacă puneam la socoteală scrisoarea pe care o găsisem în apartmentul meu dimineaţa şi pe cea trimisă la garaj, îmi scrisese de şapte ori într-o singură zi. Am aşteptat să înceapă murmurul unei zile obişnuite de muncă, apoi am sunat la numărul de tele-

fon din scrisoare. Mă aşteptam să răspundă *Plăcinta americană*. Dar n-a fost ea. Mi-a răspuns chiar El.

Nici n-a aşteptat să-l salut, că mi-a şi spus:

— Ţi-am atras în sfârşit atenţia?

— Da, ai reuşit, i-am spus, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— A trecut o săptămână, a spus el. N-ai mai dat niciun semn.

— Am fost ocupată.

— Ocupată cu ce?

— Am avut nişte lucruri de făcut. Dumnezeule, trebuie să explic totul în amănunt?

A tăcut.

— Bine.

Plănuiam să-l ucid cu monotonia vieţii mele.

— Luni m-am trezit şi am plecat la serviciu. Mi-am dus maşina la service. Am luat masa în oraş cu o prietenă. M-am dus la culcare. Marţi am plecat la serviciu, mi-am luat înapoi maşina, m-am întors acasă şi m-am dus la culcare. Miercuri am plecat la serviciu, m-am întors acasă, m-am dus la culcare. Joi am plecat la serviciu, am mers la supermarket, m-am întors acasă, am fost la o înmormântare, apoi m-am dus la culcare. Vineri am plecat la serviciu, apoi m-am dus la fratele meu şi am fost bonă de weekend pentru copii. Duminică m-am întors acasă. M-am uitat la *Un American la Paris* şi m-am întrebat pentru a suta oară dacă eu sunt singura persoană care vrea ca Milo Roberts şi Jerry Mulligan să rămână împreună. Franţuzoaica aia mică l-a jucat pe degete ca pe un prost. Azi-dimineaţă m-am trezit şi am venit la serviciu. Acum eşti fericit?

— Foarte palpitant. Crezi că dacă o să continui să-ţi trăieşti viaţa ca un robot o să mă îndepărtezi?

— Nu cred că trăiesc ca un robot, dar indiferent ce-aş face, e clar că n-o să mă laşi în pace. Mi-am dus maşina astăzi la service,

iar Keith, mecanicul, mi-a înmânat o scrisoare de la tine, pe care *o deschisese deja*, şi, fără nicio perdea, mi-a sugerat că dacă fac sex cu el îmi rezolv toate problemele. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Cel puţin te ajut să cunoşti bărbaţi.

— Dar n-am nevoie de ajutor ca să cunosc bărbaţi.

— Atunci poate că vrei să ştii cum să-i păstrezi.

Asta era o lovitură sub centură. Cred că până şi el şi-a dat seama.

— Deci când ne mai vedem?

Am oftat.

— Uite, nu cred că o să meargă treaba asta. Poate că pentru alţii e benefică, dar pentru mine nu. Îmi place să am libertate, îmi place să fac chestii fără să-mi sufle cineva în ceafă. Aşa că ar trebui să procedăm ca doi adulţi: tu o iei pe drumul tău, iar eu pe al meu.

Eram impresionată de tonul şi fermitatea mea. Auzindu-mi cuvintele, chiar şi *eu* voiam să mă separ de mine – oricât de ciudat ar fi sunat asta, în esenţă cam asta încercam să fac. Încercam să rup relaţia cu mine însămi.

Amuţise iar.

— Nu e ca şi cum ne batem pe burtă de râs când ne întâlnim. Nici măcar nu ne place compania celuilalt. Serios, ar trebui să o lăsăm baltă.

Nu spunea nimic.

— Alo, mai eşti acolo?

— Cam aşa ceva.

— N-am voie să dau telefon în interes personal când sunt la serviciu, aşa că trebuie să închid.

— Îţi place baseballul, Lucy?

Mi-am dat eu ochii peste cap.

— Habar n-am cu ce se mănâncă.

— Ai auzit vreodată de „minge tăiată"?

— Mda, e ce-i aruncă tipul cu mingea ăluia cu bâta.

— Scurt şi la obiect ca întotdeauna. Mai exact, e un tip de aruncare executată într-un fel care imprimă mingii o mişcare de rotire, făcând-o să plonjeze într-o traiectorie descendentă.

— Pare complicat, i-am cântat eu în strună.

— Chiar este. De-aia o fac. Să-l elimine pe cel de la bătaie[1].

— Nu-i nimic, Robin îl salvează întotdeauna. Cred că e ceva între ei.

— Nu mă iei în serios.

— Fiindcă vorbeşti de un sport american despre care nu ştiu nimic, m-ai întrerupt din lucru şi mă îngrijorează serios sănătatea ta mintală.

— O să-ţi arunc o minge tăiată, a spus simplu, de data asta pe un ton jucăuş.

— O să-mi...

M-am uitat prin încăpere.

— Eşti aici? N-ai voie să arunci cu mingea într-un spaţiu închis, ar trebui să ştii asta.

Tăcere.

— Alo? Alo?

Viaţa îmi închisese telefonul. .

După doar câteva secunde, uşa Ednei s-a deschis iar. Ochii ei îşi reveniseră, dar părea obosită.

— A, Lucy, aici erai. Poţi să vii o clipă, te rog?

Şoricica a făcut ochii şi mai mari. Sulică m-a privit trist – nu-i mai rămânea nimeni pe care să-l bată la cap.

— Da, sigur.

Am simţit toţi ochii aţintiţi asupra mea când am intrat în biroul ei.

— Ia loc. N-ai de ce să-ţi faci griji.

---

[1] În original *batsman*, termen asemănător cu Batman, eroul benzilor desenate.

— Îţi mulţumesc.

M-am aşezat în faţa ei. Se cocoţase pe birou.

— Înainte să începem, a venit ăsta pentru tine.

Mi-a întins un alt plic.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am luat.

— Şi sora mea a primit aşa ceva mai demult, a spus ea privindu-mă atent.

— Serios?

— Da. Şi-a părăsit soţul, iar acum locuieşte la New York.

Faţa i s-a schimbat când mi-a vorbit despre familie, dar tot arăta ca un peşte.

— Era un nemernic. E foarte fericită acum.

— Mă bucur pentru ea. A dat cumva vreun interviu pentru o revistă?

Edna s-a încruntat.

— Nu cred. De ce?

— Nu contează.

— Dacă e ceva ce-aş putea face să te simţi mai... fericită aici, să-mi spui, da?

— Da, normal. Sunt bine, Edna, îţi mulţumesc. Cred că e doar o eroare de calculator sau ceva de genul ăsta.

— Aha.

A schimbat subiectul.

— Ei bine, motivul pentru care te-am chemat este că Agusto Fernández, şeful biroului german, ne vizitează mâine şi mă întrebam dacă ai vrea să preiei tu conducerea şi să-l prezinţi colegilor. Poate o să reuşim să-l facem să se simtă binevenit şi să-i arătăm cât de muncitori suntem toţi aici.

Eram nedumerită.

— Nu vorbeşte foarte bine engleza, mi-a spus.

— A. Pentru o clipă am crezut că vrei să mă culc cu el.

Putea să iasă orice din asta. Dar şi-a lăsat capul pe spate şi a râs cu poftă.

— O, Lucy, eşti medicamentul perfect. Chiar aveam nevoie de tine. Îţi mulţumesc. Ştiu că-ţi place să pleci singură în pauza de prânz, dar te rog să rămâi aici, în cazul în care apare. Michael O'Connor o să-i arate clădirea, desigur, dar când o să ajungă aici, ar fi frumos să-l prezentăm micului nostru grup. Să-i spui ce face fiecare şi că toţi muncim mult. Înţelegi?

Mi-a aruncat o privire care spunea: „Te rog, nu-l lăsa să ne concedieze." Îmi plăcea faptul că îi pasă.

— Nicio problemă. Am priceput.

— Cum se simte echipa?

— Ca şi cum ar fi pierdut un prieten.

Când Edna a oftat, i-am auzit şi simţit stresul prin care trecea. Am ieşit din birou. Ceilalţi se adunaseră în jurul biroului Şoricicăi, înghesuiţi unii în alţii ca nişte pinguini care-şi ţin de cald, speriaţi să nu le scape oul. Toţi se uitau la mine aşteptând – chipuri palide, îngrijorate că am fost concediată.

— Are cineva o cutie de carton în plus?

S-a auzit un cor de voci abătute.

— Glumeam, dar îmi place că vă pasă.

Am zâmbit, iar ei s-au relaxat, deşi erau puţin iritaţi. Dar apoi ceva din ceea ce îmi spusese Edna m-a izbit şi brusc am devenit agitată. Am bătut la uşă şi am intrat iar.

— Edna, am spus pe un ton imperios.

Şi-a ridicat privirea din acte.

— Agusto, este din...

— Biroul central din Germania. Nu le spune celorlalţi, nu vreau să fie şi mai îngrijoraţi decât sunt.

Ce uşurare!

— Normal. Doar că nu-i un nume tipic german, am spus zâmbind.

Mă pregăteam să închid uşa.

— Scuze, Lucy. Acum înţeleg ce vrei să spui, m-a strigat ea. E spaniol.

Am zâmbit, deşi pe dinăuntru plângeam. Eram îngrijorată, eram foarte îngrijorată, fiindcă, în afară de faptul că ştiam spaniolă cât să-mi comand un cocteil şi să întreb unde găsesc un *limbo bar*, alt vocabular nu mai aveam şi, cu toate că echipa încă nu ştia asta, se baza pe abureala mea ca să scape de viitorul proces de eliminare. Abia când m-am aşezat şi am văzut scrisorile de pe birou, conversaţia a avut sens.

El şi analogiile lui! Viaţa îmi aruncase o minge tăiată.

9

— Săptămâna trecută a făcut Traseul Incaşilor, aţi văzut? ne-a spus la masă prietenul meu Jamie.

Eram în *The Wine Bistro* din centru, locul unde ne adunam când voiam să aflăm ce am mai făcut şi să fim serviţi de ospătarul gay cu accent franţuzesc fals. Şapte amici din trupa obişnuită se strânseseră cu ocazia zilei de naştere a Lisei. Fuseseră opt înainte ca Blake să înceapă călătoriile, dar era ca şi cum s-ar fi aflat în capul mesei în acea seară, exact în faţa mea, după felul în care se purtau toţi. Vorbiseră despre Blake în ultimele douăzeci de minute, de când sosise felul principal, şi am simţit că puteau continua încă douăzeci de minute, aşa că mi-am îndesat în gură cât de multă salată am putut. Un Silchester nu vorbeşte când mănâncă, prin urmare, în afară de faptul că uneori dădeam din cap sau ridicam din sprâncene, nu eram nevoită să particip. Vorbeau despre episodul din seara precedentă în care el călătorise prin India. Îl urmărisem şi apoi sperasem că Jenna s-a deranjat la burtă. Au vorbit despre ce spusese Blake, ce văzuse şi ce haine purtase, apoi i-au desfiinţat cu afecţiune comentariile siropoase de la final şi modul ieftin în care se uita la cameră, după care făcea cu ochiul – era partea mea preferată, dar nu le-am spus.

— Ţie cum ţi s-a părut episodul, Lucy? a întrebat Adam.

Pusese capăt discuţiei lor şi direcţionase totul spre mine.

Am făcut o pauză ca să mestec, apoi am înghiţit câteva frunze de salată.

— Nu l-am văzut.

Mi-am umplut gura cu şi mai multă salată.

— O, ce rea e! a glumit Chantelle.

Am ridicat din umeri.

— Te-ai uitat vreodată? a întrebat Lisa.

Am negat din cap.

— Nici nu ştiu dacă prind postul ăla. N-am verificat.

— Toată lumea îl prinde, a spus Adam.

— Ah. Ups! am spus zâmbind.

— Trebuia să mergeţi împreună în excursia aia, nu? m-a întrebat iar Adam.

Se întinsese peste masă, îndreptându-şi toată energia spre mine.

Adam se prefăcea că glumeşte, dar tot mai era supărat că îl părăsisem pe cel mai bun prieten al său, deşi trecuseră aproape trei ani. Dacă n-aş fi fost ţinta agresivităţii sale, admiraţia mea pentru loialitatea lui ar fi fost cu mult mai mare. Nu-mi dau seama cum a reuşit Blake să-i insufle lui Adam un asemenea devotament trainic, dar, orice i-o fi spus sau oricâte lacrimi de crocodil or fi vărsat împreună, reuşise, iar eu eram inamicul public numărul unu. Ştiam asta, iar Adam îşi dorea să mi-o arate. Se pare că nimeni altcineva nu ştia. Paranoia preluase conducerea din nou, dar o urmam orbeşte.

Am dat din cap spre Adam.

— Mda, voiam să mergem acolo când împlineşte treizeci de ani.

— Şi l-ai făcut să plece singur, afurisito! a spus Lisa, şi ceilalţi au izbucnit în râs.

— Cu o echipă de filmare, a adăugat Melanie, luându-mi apărarea într-un fel.

— Şi un spray autobronzant, după felul în care arăta, a completat Jamie şi ceilalţi au râs iar.

Şi cu Jenna. Târfa. Din Australia.

Am ridicat iarăşi din umeri.

— Asta păţeşti dacă îmi dai ochiuri în loc de ouă fierte. Nu poţi să-i dai unei fete un mic dejun de proastă calitate în pat.

Au râs toţi, cu excepţia lui Adam. Mă privea fix, apărându-şi prietenul. Mi-am îndesat şi mai multă salată în gură şi m-am uitat spre farfuria lui Melanie ca să văd ce aş putea fura. Ca de obicei, era plină de mâncare. Am înfipt furculiţa într-o mică roşie – avea să-mi dea cel puţin douăzeci de secunde de mestecat. Roşia mi-a explodat în gură, iar seminţele mi-au alunecat pe gât şi m-au făcut să tuşesc. Ceea ce nu prea arăta a stăpânire de sine. Melanie mi-a întins un pahar cu apă.

— Ei bine, n-a fost aşa de rău. Am fost în Vegas de ziua lui, a spus Adam şi mi-a aruncat o privire cu subînţeles care mă ucidea.

Uitându-se unii la alţii, băieţii aveau nişte expresii obraznice care sugerau un weekend de nebunii. Inima mi s-a strâns când mi l-am imaginat pe Blake întins pe bar, cu o stripteuză care îi linge şampania de pe abdomen şi îi scoate cu buzele măsline din buric. Nu obişnuia să facă asta la petreceri, era o trăsnaie născocită de mintea mea.

Telefonul a sunat scurt. Numele lui Don Lockwood a licărit pe ecran. De la convorbirea noastră telefonică din urmă cu o săptămână tot încercasem să mă revanşez într-un fel pentru melodia celor de la Aslan, dar fără să reuşesc. Îndată ce am deschis mesajul, mi-a apărut o fotografie. Era un bibelou de porţelan înfăţişând o bătrână cu faţa smochinită şi plasture pe un ochi, iar dedesubt scria: „Am văzut asta şi m-am gândit la tine."

M-am retras din conversaţie şi i-am răspuns imediat: „Nu e frumos să mă fotografiezi fără să-mi ceri voie. Ţi-aş fi arătat zâmbetul meu de învingătoare."

„Ai uitat că n-ai dinţi?"

Am zâmbit larg şi mi-am pozat dinţii. Apoi am apăsat pe *Trimite.*

Melanie mă privea curioasă.

— Cui îi trimiţi mesaje?

— Nimănui. Am vrut să văd dacă mi-a rămas salată între dinţi, am spus liniştită.

Prea liniştită. Începeam să fiu expertă.

— Ai fi putut să mă întrebi pe mine. Acum serios, cine e?

— Cineva care-a greşit numărul.

Nu era o minciună. Am scotocit prin geantă şi am pus douăzeci de euro pe masă.

— Oameni buni, m-am simţit grozav, dar acum trebuie să plec.

Melanie a oftat.

— Dar nici n-am apucat să vorbim.

— N-am făcut nimic altceva decât să vorbim, am spus râzând şi m-am ridicat de la masă.

— Dar nu şi despre tine.

— Ce vrei să ştii?

Mi-am luat haina de la ospătarul gay cu accent franţuzesc fals, după ce arătase spre cuier şi mă întrebase dacă e „aseasta".

Melanie era puţin surprinsă de întrebarea mea directă.

— Voiam doar să ştiu ce-ai mai făcut, dar aproape că ai ieşit pe uşă, aşa că nu mai avem timp pentru asta.

L-am lăsat pe ospătarul gay cu accent franţuzesc fals să m-ajute să mă îmbrac, apoi i-am spus: *Il y avait une explosion grande. Téléphonez aux pompiers et sortez du batiment, s'il vous plait.* Ceea ce însemna că a avut loc o mare explozie, că trebuie să sune la serviciul de urgenţă şi să evacueze imediat clădirea. Părea cam obosit, mi-a zâmbit, apoi a luat-o repede din loc, înainte să-i pot scoate masca, făceau în *Scooby Doo.*

— N-avem nevoie de mult timp ca să vorbim despre mine, fiindcă nu mi se întâmplă nimic interesant. Crede-mă. Te pun la curent săptămâna viitoare. O să vin la una dintre reprezentațiile tale și o să dansăm în cabina ta.

Melanie era un DJ foarte solicitat la petreceri și lumea o cunoștea sub numele de DJ Dark – care nu era neapărat un omagiu adus frumuseții sale uluitoare de armeancă, ci, mai degrabă, venea de la faptul că nu vedea lumina zilei niciodată.

A zâmbit, m-a îmbrățișat și m-a mângâiat pe spate cu afecțiune.

— Sună grozav, chiar dacă o să fim nevoite să ne citim pe buze. Ah, îmi fac griji pentru tine, Lucy, a spus și m-a îmbrățișat mai tare.

Am înghețat. Probabil că simțise, pentru că mi-a dat drumul imediat.

— Cum adică îți faci griji pentru mine?

Mă privea de parcă făcuse o gafă.

— N-am vrut să te jignesc. Te simți jignită?

— Păi nu prea știu ce înseamnă când o prietenă îți spune că e îngrijorată pentru tine.

Toată lumea ne asculta. Încercam să par degajată, dar voiam să înțeleg sensul ascuns. Nu mai spusese așa ceva înainte. De ce mi-o spunea atunci? Ce era cu mine de oamenii se îngrijorau brusc din cauza mea? Îmi venea în minte comentariul pe care-l făcuse după ce plecasem de la petrecerea ei. Poate erau multe lucruri pe care le simțea față de mine, iar eu nu le știam. Deodată m-am întrebat dacă sunt toți implicați, dacă și ei au semnat actul pe care îl semnase familia mea. M-am uitat la ei. Păreau îngrijorați.

— Ce e? am spus și am zâmbit către ei. De ce mă priviți așa?

— Nu știu la ce se așteaptă ei, dar eu speram la o luptă, a intervenit David. O luptă între pisici. Să o piști, să o zgârii, să-i scoți ochii.

— Să-i smulgi hainele de pe ea, să o ciupeşti de sfârcuri, a glumit Jamie şi ceilalţi au izbucnit în râs.

— N-o să-i smulg hainele de pe ea, am zâmbit, luând-o pe Melanie de talie. Nici n-are prea multe.

Toată lumea a izbucnit în hohote de râs.

— Voiam doar să ştiu de ce e îngrijorată din pricina mea. Asta-i tot, am spus pe un ton jucăuş. Mai e cineva la masa asta îngrijorat pentru mine?

Vorbeau pe rând. Niciodată nu m-am simţit atât de iubită.

— În fiecare zi conduci maşina aia, a spus Lisa.

— Doar că poţi să bei până mă bagi sub masă, a adăugat David.

— Mă îngrijorează sănătatea ta mintală, a spus Jamie.

— Mă îngrijorează că porţi rochie cu haina aia, a zis şi Chantelle.

— Grozav, mai vrea cineva să spună ceva despre mine? am spus râzând.

— Nu, eu nu sunt deloc îngrijorat pentru tine, a spus cu sinceritate Adam.

Nimeni nu a prins ca mine înţelesul cuvintelor lui.

— Vă las acum în această notă veselă. Trebuie să mă trezesc devreme. La mulţi ani, Lisa. Pa, pa, burtică! am spus şi am trimis o sărutare spre burta ei.

Apoi am plecat.

Am luat autobuzul până acasă. Lui Sebastian îi picura uleiul şi era sub medicaţie, aşa că trebuia să stea peste noapte în service.

Telefonul meu a sunat scurt.

„Impresionanţi canini. Mai trimite-mi poze ca să te reconstitui din bucăţele. Dacă nu se supără iubitul tău."

„Isteţule."

„Ăsta nu-i un răspuns."

„Ba da. Dar nu e cel pe care îl căutai."

„Ce faci mâine?"

„Sunt ocupată. O să fiu dată afară."

„Iubitul... serviciul... N-ai o săptămână prea bună. Aş vrea să te ajut cu una dintre ele!"

„Vorbeşti spaniolă?"

„E o cerinţă obligatorie pentru iubiţi?"

„Iar faci pe isteţul. În fine. O cerinţă obligatorie ca să-mi păstrez serviciul. O să iasă la iveală că sunt un traducător din spaniolă care nu vorbeşte spaniola."

„Nu-mi place când se întâmplă asta. *Estoy buscando a Tom.* Înseamnă «îl caut pe Tom». Îţi este folositor în Spania. Asta-i tot ce am voie să spun."

Mai târziu, în acea seară, când stăteam în pat şi ascultam un curs de învăţare a limbii spaniole, am primit un mesaj.

„Încet, dar sigur, îţi aflu identitatea. Cu siguranţă nu-ţi lipsesc dinţii, nu eşti măritată, poate că ai un plasture pe ochi şi zece copii. Mâine o să investighez."

Am dezactivat bliţul şi am ridicat telefonul la nivelul feţei. Mi-am pozat ochii. Am ieşit bine abia după câteva încercări. I-am trimis poza. Apoi am aşteptat cu telefonul în mână să răspundă. Dar nimic. Poate mersesem prea departe. Noaptea telefonul a sunat scurt şi m-am repezit la el.

„Dacă mi-ai arătat-o pe-a ta..."

Am derulat imaginea şi am văzut o ureche perfectă, fără gaură.

Am zâmbit. Apoi am închis ochii şi am aţipit.

10

Am luat o furculiță din salata cu trei feluri de boabe de fasole, în care am găsit doar două soiuri şi pe care o mâncam la birou pentru prima dată după doi ani şi jumătate. Louise furase de undeva un scaun directorial mare din piele – după concedieri, scaunele de diferite modele erau ceva frecvent la noi – şi acum reconstituiau o scenă din *Mastermind*, versiunea de birou. Tic Nervos era pe scaunul fierbinte, iar subiectul lui era *Coronation Street*[1] : Evenimente majore 1960-2010. Şoricica era examinatorul concursului, supunându-l unui tir de întrebări de pe internet, iar Louise îl cronometra. Până în acel moment se descurcase bine, trecuse trei praguri şi avea un scor de cincisprezece. Graham stătea cu capul în mâini, uitându-se la bagheta lui desfăcută, şi din când în când cobora o mână ca să scoată un castravecior.

— Nu înțeleg de ce nu le spui să nu mai pună castraveciori. Faci asta în fiecare zi, a spus Louise privindu-l.

— Fii atentă la timp! a zis Şoricica panicată, apoi a început să vorbească mai repede. Cum a părăsit show-ul Valerie Barlow în 1971?

La fel de rapid, Tic Nervos i-a răspuns:

— S-a electrocutat cu un uscător de păr defect.

Din clipă în clipă, domnul Fernández urma să intre pe uşă şi, după doi ani şi jumătate în acel post, trebuia să dau în vileag

[1] Serial britanic apărut în 1960.

întregului birou deplina mea incapacitate de a vorbi spaniolă. Deja mă chinuia ruşinea, dar ceea ce mă surprindea era sentimentul oribil că îi voi dezamăgi, o bătaie de cap pe care nu o aveam înainte. Cu cât ne împuţinam, cu atât simţeam mai mult că suntem o familie disfuncţională şi, chiar dacă eu îi priveam mereu din afară, mi-am dat seama că, deşi nu eram chiar un grup unit, cu siguranţă eram unul mai puţin dezlânat. Nu ne plăcea neapărat unul de celălalt, dar ne protejam unitatea, iar eu, într-un fel, îi trădasem pe toţi. Mă gândisem să mă prefac că mi-e rău, dar şi să-i mărturisesc lui Faţă de Peşte lipsa mea de cunoştinţe de spaniolă. Aş fi evitat să mă fac de râs în public, în faţa echipei, dar ar fi fost umilitor în particular. În cele din urmă, nu alesesem niciuna dintre cele două variante, deoarece o parte din mine spunea că poate reuşesc să câştig micul joc al Vieţii şi era posibil ca eu să pot învăţa limba peste noapte, aşa că în seara dinainte, după ce admirasem urechea perfectă a lui Don Lockwood deschisesem cărţile de învăţare a limbii spaniole. Pe la trei dimineaţa am descoperit că este imposibil să înveţi o limbă peste noapte.

În sfârşit, Graham a terminat de scos castraveciorii şi a muşcat din baghetă. Se uita plictisit la desfăşurarea jocului *Mastermind*. În astfel de momente mi se părea atrăgător. Când nu se prefăcea că este altcineva. S-a uitat înspre mine şi am schimbat o privire de oameni plictisiţi de joc. Apoi mi-a făcut cu ochiul şi am început iar să-l detest.

— Gata, acum e rândul meu.

Louise aproape că l-a ridicat pe Tic Nervos de pe scaun ca să-i ia locul.

Roşu la faţă, Tic Nervos s-a ridicat, aranjându-şi ochelarii pe nas.

— Te-ai descurcat bine, Tic Nervos, i-am zis.

— Mulţumesc.

Şi-a tras pantalonii, într-un fel în care cureaua îi împărţea burta în două. Era mândru de el.

— Care e domeniul pe care ți-l alegi? a întrebat-o Șoricica pe Louise.

— *Piesele lui Shakespeare*, a spus Louise pe un ton foarte serios.

Graham tocmai voia să muște din baghetă. A rămas neclintit. Ne uitam toți la ea.

— Glumeam. *Viața și vremurile lui Kim Kardashian.*

Am izbucnit toți în râs.

— Ai două minute. Să începem. Al cui avocat a fost tatăl lui Kim Kardashian, Robert Kardashian, într-un caz controversat al anilor nouăzeci?

— O. J. Simpson, a spus ea atât de repede, încât cuvintele abia s-au înțeles.

Tic Nervos s-a așezat lângă mine și o urmăream amândoi.

— Ce mănânci? m-a întrebat.

— Salată cu trei feluri de fasole, dar nu găsesc decât două, uite.

Tic Nervos s-a aplecat să o studieze.

— Fasole mare, năut... poate ai mâncat cel de-al treilea fel?

— Nu, cu siguranță că nu. Aș fi observat.

— În locul tău aș duce-o înapoi.

— Dar am mâncat jumătate din ea, o să creadă că am mâncat cel de-al treilea soi.

— Merită să încerci. Cât te-a costat?

— Trei euro cincizeci.

A dat din cap, nevenindu-i să creadă, și a tras aer în piept.

— Da, eu aș duce-o înapoi.

M-am oprit din mâncat. Ne uitam iar la *Mastermind.*

— În ce episod s-a mutat în alt oraș Kim Kardashian, ca să înființeze un nou magazin de îmbrăcăminte împreună cu sora ei?

— *Kourtney și Kim cuceresc New York-ul*, a spus pe nerăsuflate. Magazinul se numește Dash.

— Nu primeşti puncte în plus dacă dai informaţii suplimentare, s-a lamentat Graham.

— Sst, l-a rugat ea să tacă, stând cu ochii pe ceas.

Am auzit vocea lui Michael O'Connor pe coridor: tare, încrezătoare, oferind informaţii, în timp ce sublinia rezultatele mediocre ale etajului unde îmi petreceam fiecare zi. Probabil că şi Edna îl auzise, deoarece a deschis uşa biroului şi mi-a făcut un semn din cap. M-am ridicat şi mi-am netezit rochia, sperând că materialul neşifonabil, cu păsări colibri, mă va ajuta să vorbesc spaniolă. Michael O'Connor a salutat-o pe Edna în faţa uşii, iar mie mi-a revenit sarcina de a-l conduce pe Agusto în birou.

Mi-am dres vocea şi am întins mâna când m-am îndreptat spre el.

— *Senior Fernández, bienvenido.*

Ne-am strâns mâinile. Era foarte frumos, aşa că mă treceau toate apele. Ne-am privit un timp în tăcere.

— Ă...

Mintea mi se golise cu totul. Toate frazele pe care le învăţasem îmi zburaseră din cap – evident, un gest de sabotaj.

— *¿Hablas español?* a întrebat el.

— Î-hm.

A zâmbit.

În sfârşit, mi-am amintit ceva.

— *¿Cómo está usted?* Ce mai faceţi?

— *¿Bien, gracias, y usted?*

Vorbea repede şi parcă nu suna ca vocea de pe casetă, dar am recunoscut câteva cuvinte, aşa că am continuat, încercând să vorbesc iute ca el.

— Îhî. *Me llamo...* Lucy Silchester. *Mucho gusto encantado.* Este o plăcere să vă cunosc.

A spus ceva lung, repede şi detaliat. Uneori zâmbea, alteori se uita serios, gesticulând ca un preşedinte. Eu dădeam din

cap, zâmbind când zâmbea şi el, devenind serioasă când era şi el. Apoi a tăcut, aşteptând un răspuns.

— OK. *¿Quisieria bailar conmigo?* Aţi vrea să dansaţi cu mine?

S-a încruntat. În spatele domnului Fernández l-am văzut pe Graham, care încerca panicat să-şi înghesuie bagheta într-un sertar, de parcă se temea că dacă mănâncă la birou în pauza de masă rămâne fără locul de muncă. Castraveciorii zburau peste tot, aşa că m-am îndreptat spre biroul lui Tic Nervos. Asta m-a ameţit. Plănuisem în minte să-mi încep discursul cu Graham, iar acum trebuia să spun al doilea paragraf al discursului pe care îl pregătisem. Tic Nervos s-a ridicat, aranjându-şi ochelarii, mândru ca un păun.

— Sunt Quentin Wright, încântat să vă cunosc.

A clipit de două ori. Apoi s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la Agusto. Mintea mea se golise complet.

— Quentin Wright, am spus cu un fel de accent spaniol, iar ei şi-au strâns mâinile.

Agusto a spus ceva. M-am uitat la Tic Nervos şi am înghiţit în sec.

— Ar vrea să ştie cu ce te ocupi aici.

Tic Nervos s-a încruntat.

— Eşti sigură că asta a întrebat?

— Ă, da.

Părea nedumerit, dar apoi a început să vorbească cu emfază, povestind despre experienţa lui anterioară şi ce onoare era pentru el să lucreze în această companie. M-aş fi emoţionant, dacă nu mi-ar fi venit să-l opresc după fiecare propoziţie. M-am uitat spre Agusto. Zâmbea.

— Ă... *Un momento por favor*, a spus. O clipă vă rog. *España es un país maravilloso.* Spania este o ţară minunată. *Me gusta el español.* Îmi place spaniola.

Agusto s-a uitat la Tic Nervos, iar acesta la mine.

— Lucy, a zis Tic Nervos pe un ton acuzator.

Mă treceau transpiraţiile. Simţeam un val de căldură care îmi străbătea tot corpul. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată atât de... stânjenită.

— Ă...

Mă uitam prin cameră, încercând să mă gândesc la un motiv să plec, apoi Gene Kelly m-a salvat din nou şi mi-am amintit mesajul lui Don Lockwood.

— *Estoy buscando a Tom.* Îl caut pe Tom.

Amândoi m-au privit încruntaţi.

— Lucy, m-a întrebat Quentin cam nervos, clipind mai des decât îl văzusem până atunci. Cine e Tom?

— Îl ştii pe Tom, i-am zâmbit eu. Trebuie să mă duc să îl caut. E foarte important să i-l prezint pe domnul Fernández.

Apoi m-am uitat la Agusto şi am repetat:

— *Estoy buscando a Tom.*

Încăperea se învârtea cu mine în timp ce mă îndepărtam. Am auzit nişte strigăte pe culoar care m-au oprit din mers. Mă simţeam atât de uşurată să aud că se întâmplă ceva, încât îmi venea să cred că îmi imaginez asta. Apoi ceilalţi din birou au reacţionat şi am ştiut că nu visez. Michael O'Connor şi Edna s-au oprit din vorbit, iar el a scos capul şi a aruncat o privire. Apoi s-au auzit mai multe voci care strigau – voci de bărbaţi furioşi. După care s-au auzit încăierări, şuierături şi gâfâieli, ca şi cum oamenii s-ar fi luat la trântă. Pe urmă s-au petrecut mai multe lucruri în acelaşi timp. Edna i-a spus ceva lui Michael O'Connor, iar el a închis iute uşa, ca să ne apere de ceea ce se petrecea acolo. Şoricica şi Băgăcioasa s-au strâns în braţe instantaneu. Sulică s-a apropiat repede de ele ca să le protejeze. Edna arăta ca şi cum ar fi văzut o stafie, iar când i-am văzut faţa m-am gândit că sfârşitul era aproape. Michael O'Connor s-a

îndreptat foarte încet spre Agusto, l-a luat cu fermitate de cot, l-a condus în biroul Ednei şi a închis uşa în urma lor, lăsându-ne expuşi pericolului care venea de dincolo de uşa noastră.

— Edna, ce se întâmplă?

Se albise la faţă, era derutată şi nu ştia ce să facă. Strigătele deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropiau. S-a auzit o izbitură, ca şi cum un corp s-ar fi lovit de zidul de lângă noi, urmată de un strigăt de durere, iar noi am tresărit. Dintr-odată, Edna şi-a reintrat în rolul de şefă, iar vocea îi era fermă.

— Vreau ca toată lumea să se ascundă sub birouri. Acum.

— Edna, ce se...

— Acum, Lucy, a strigat.

Toată lumea s-a aplecat şi s-a ascuns sub birouri. De sub biroul meu o vedeam pe Mary, care, ghemuită sub al ei, se legăna înainte şi înapoi şi plângea. Graham, care se afla în apropiere, încerca să ajungă la ea de sub biroul lui, ca să o liniştească şi să o facă să tacă. Nu puteam să o văd pe Louise, pentru că era în colţul mai îndepărtat al încăperii. Tic Nervos stătea cât de liniştit putea, aşezat pe jos, privind o fotografie cu soţia şi copiii lui – cea în care erau cu toţii la picnic, el îşi purta fiul pe umeri, iar soţia o ţinea în braţe pe fiică. Poza în care avea mult păr. Mă întrebam dacă fusese mai fericit atunci şi dacă ăsta era motivul. Am tras cu ochiul afară să văd unde este Edna. Am zărit-o stând în picioare, respira adânc şi trăgea de poalele sacoului, apoi respira şi mai adânc şi trăgea iar de poalele sacoului. Din când în când, ridica spre uşă o privire hotărâtă, de parcă şi-ar fi asumat orice, care dispărea în clipa următoare, iar ea începea din nou să respire adânc şi să se tragă de sacou. Şi eu ce făceam? Mă holbam la salata cu trei feluri de boabe pe care, în toată nebunia, o răsturnasem pe jos, şi mă uitam la fiecare component, căutând al treilea tip de boabe. Fasole albă, nişte roşie, boabe de porumb, ardei, năut, ceapă roşie, salată, năut,

nişte roşie. Numai aşa mă puteam împiedica să nu fac ceea ce corpul şi mintea mea şi-ar fi dorit să fac, adică să o iau razna.

Strigătele şi loviturile se auzeau tot mai tare. Vedeam oameni alergând pe lângă ferestrele noastre la viteză maximă, femei cu pantofii în mâini, bărbaţi în cămaşă, fără sacouri, alergând. Toată lumea alerga, noi de ce nu puteam? Întrebarea mea a primit răspuns foarte repede. Am văzut pe cineva alergând în direcţia opusă celei în care fugeau bărbaţii şi femeile – o siluetă familiară. Alerga spre uşa noastră. Apoi am văzut o echipă de agenţi de pază fugărindu-l. Uşa noastră s-a dat de perete.

Era Steve. Cârnatul.

Avea servieta în mână, mâneca jachetei îi era sfâşiată, iar sângele îi ţâşnea dintr-o tăietură de pe frunte. Eram atât de şocată, încât nu mai puteam vorbi. M-am uitat la Tic Nervos să verific dacă şi el vede acelaşi lucru, dar îşi ţinea mâinile la ochi, umerii îi tremurau şi plângea în tăcere. La început am fost uşurată, era doar Steve. Era gata să sar de sub birou şi să alerg spre el, când şi-a aruncat servieta şi a tras un birou din apropiere ca să blocheze uşa. În ciuda stării sale fizice, se mişca iute. Apoi a înghesuit mai multe scaune, unele peste altele. Mulţumit, şi-a luat iarăşi servieta şi, respirând ca un nebun, s-a îndreptat spre biroul lui.

Apoi a început să strige:

— Numele meu e Steve Roberts şi lucrez aici. Nu mă puteţi da afară din clădirea asta.

Când ceilalţi şi-au dat seama cine e, au început să iasă încet de sub birouri.

Graham s-a ridicat primul.

— Steve, omule, ce faci...

— Stai departe de mine, Graham! a strigat Steve cu respiraţia întretăiată.

Sângele îi curgea din nas pe bărbie şi apoi pe cămaşă.

— N-au cum să-mi ia locul ăsta de muncă. Nu vreau decât să stau jos şi să muncesc. Asta-i tot. Acum daţi-vă înapoi! Vorbesc serios, Mary! Şi tu, Louise!

Quentin era încă sub birou. M-am ridicat.

— Steve, te rog, nu face asta, am spus cu o voce tremurată. O să ai numai necazuri. Gândeşte-te la soţia şi la copiii tăi.

— Gândeşte-te la Teresa, a spus Graham, adăugând o notă de intimitate. Haide.

Îi vorbea cu blândeţe.

— Nu vrei s-o dezamăgeşti.

Steve se înmuia, umerii i se relaxau, ochii parcă pierduseră din duritate, dar erau atât de negri, întunecaţi şi sălbatici. Privea în jur de parcă era luat de cap, de parcă trăsese ceva pe nas, nefiind în stare să se concentreze asupra unui singur lucru.

— Steve, te rog, nu înrăutăţi lucrurile, a spus Edna. Hai să ne oprim aici.

S-a întors ca şi cum cineva apăsase pe vreun buton. A privit-o fix, apoi şi-a aruncat servieta spre ea, gata s-o nimerească. Inima îmi bătea nebuneşte.

— Nu poate fi mai rău, Edna. Habar n-ai cât de rău e totul în momentul ăsta. Habar n-ai. Am cincizeci de ani şi azi o fetişcană de douăzeci de ani mi-a spus că nu mă mai pot angaja. Nu mă mai pot angaja? Cu excepţia zilei în care s-a născut fetiţa mea, n-am lipsit niciodată de la serviciu.

Vocea lui era plină de venin şi toată furia o îndrepta spre Edna.

— Mi-am făcut mereu treaba cât am putut mai bine.

— Ştiu asta. Crede-mă...

— Eşti o mincinoasă! a strigat cu vocea gâtuită de furie.

Faţa roşie îi strălucea, iar venele de la gât i se umflaseră.

— Numele meu e Steve Roberts şi lucrez aici.

Şi-a pus jos servieta, a tras un scaun şi s-a aşezat. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să îşi deschidă servieta. Nereuşind, a zbierat atât de tare, încât toţi am tresărit, şi a bătut cu pumnul în birou.

— Graham, deschide-o! a strigat.

Graham a sărit de la locul lui şi a deschis servieta uzată pe care Steve o aducea zilnic când lucra acolo, apoi s-a dat prudent câţiva paşi înapoi, la distanţă de el. Steve s-a calmat un pic, apoi şi-a pus jos cana, cea pe care scria „Lui Steve îi place cafeaua neagră cu un cub de zahăr“, cu atâta putere, încât i-a ciobit fundul. Şi-a aşezat la loc mingea de baschet, inelul şi fotografia cu copiii săi. Nu avea niciun pacheţel pentru prânz. Soţia lui nu ştia că o să meargă la birou. Toate lucrurile erau alandala, nu aşa cum le ţinea înainte. Nimic nu mai era ca înainte.

— Unde e computerul meu? a întrebat încet.

N-a răspuns nimeni.

— Unde e computerul meu? a strigat.

— Nu ştiu, a răspuns Edna cu o voce tremurată. Au venit azi-dimineaţă şi l-au luat.

— L-au luat? Cine l-a luat?

La uşa biroului se auzeau bătăi puternice – agenţii de pază încercau să pătrundă în interior. Uşa nu se mişca, pusese cu isteţime – deşi cred că din întâmplare – un scaun sub mâner, făcându-l de neclintit. Auzeam vocile de afară care vorbesc la viteză maximă, încercând să-şi dea seama ce au de făcut. Erau îngrijoraţi – îmi imaginam că nu atât pentru noi, cât pentru cele două persoane din conducerea companiei aflate în interior. Speram ca Steve să nu afle prea curând de existenţa lor. Ceea ce se petrecea la uşă nu putea să-i domolească furia lui Steve. Zdrăngănitul constant al scaunelor şi al biroului de la uşă era ca un foc mocnit, iar noi aşteptam marea explozie. Steve a început să intre în panică.

— Atunci dă-mi computerul tău, a spus el.

— Ce?

Edna era surprinsă.

— Du-te în birou și adu-mi computerul. Sau ce-ar fi să-ți iau biroul? Cum sună asta? a strigat. Eu o să fiu șeful aici, iar ei n-au cum să se descotorosească de mine. Poate că te dau eu afară! a strigat iar. Edna! Ești concediată, naiba să te ia! Cum sună asta?

Era extrem de îngrijorător să vezi cum un coleg se distruge astfel. Edna se uita la el și înghițea în gol, neștiind ce să facă. Cei doi șefi, în mâinile cărora se afla viața ei, se ascundeau în biroul ei.

— Nu poți intra acolo, a bâiguit. Am încuiat biroul în pauza de prânz și nu mai găsesc cheia.

Se chinuise să spună asta, și o știam cu toții. Chiar și Steve, în nebunia lui, știa că nu e adevărat.

— De ce mă minți?

— Nu te mint, Steve, a spus cu mai multă vlagă. Chiar nu poți intra acolo.

— Dar e biroul meu! a strigat el, apropiindu-se de Edna.

Îi strigase în față, iar ea clipise la fiecare cuvânt.

— E biroul meu și trebuie să mă lași să intru. E ultimul lucru pe care îl mai faci înainte să-ți iei lucrurile și să pleci!

Comportamentul lui era intimidant. Eram șase oameni acolo și încă doi în biroul Ednei, deci împreună am fi putut să-l punem la pământ, dar ne subjugase, încremeniserăm în locurile noastre, de teama unui om pe care credeam că îl cunoaștem.

— Steve, nu intra acolo, a spus Graham.

Steve s-a uitat la el nedumerit.

— De ce? Cine e acolo?

— Nu intra, bine?

— E cineva acolo, nu-i așa? Cine?

Graham a dat din cap.

— Quentin, cine e?

Abia atunci l-am observat pe Quentin, care se ridicase de sub birou.

— Spune-le să iasă afară, i-a spus Ednei, care își frângea mâinile.

— Nu pot face asta, a spus.

Cedase și își pierduse încrederea în sine.

— Quentin, deschide ușa pentru mine.

Quentin s-a uitat spre mine. Nu știam ce să fac.

— Deschide naibii ușa aia! a țipat Steve, iar Quentin s-a grăbit într-acolo.

A deschis încet ușa, fără să se uite înăuntru, și s-a întors imediat la biroul lui, ca să fie departe de locul de acțiune.

Steve s-a apropiat de birou și a aruncat o privire înăuntru. Apoi a început să râdă. Dar nu era un râs vesel, ci de nebun, tulburător.

— Ieșiți afară, le-a spus bărbaților dinăuntru.

— Uite ce e, domnule...

Michael O'Connor s-a uitat la Edna, cerând ajutor.

— Roberts, a șopti fără să vrea.

— Nici măcar nu-mi știi numele, a scrâșnit Steve, cu fața roșie ca focul, nasul plin de sânge.

Pata de pe cămașă se mărea.

— Nici măcar nu-mi știe numele! a strigat la noi ceilalți. Ieri mi-ai ruinat viața și nici măcar nu-mi știi afurisitul de nume! a zbierat. Mă numesc Steve Roberts și lucrez aici!

— Trebuie să ne liniștim. Poate ar fi bine să deschidem ușa și să le spunem tuturor celor de afară că suntem bine, apoi putem discuta ce s-a întâmplat.

— El cine e? a întrebat Steve uitându-se la Agusto.

— El e... nu vorbește engleză, domnule Roberts.

— Mă numesc Steve! a strigat. Lucy! a zbierat apoi, iar inima mea, care bătea cu o mie de bătăi pe minut, s-a oprit în loc. Treci încoace! Tu vorbeşti limbi străine, întreabă-l cine e.

Nu m-am mişcat din loc. Quentin m-a privit îngrijorat şi atunci mi-am dat seama că ştie.

— El e Agusto Fernández, de la biroul german, şi astăzi a venit să ne facă o vizită, am spus, iar vocea mi s-a spart.

— Agusto... Am auzit de tine. Tu eşti tipul care m-a concediat, a zis Steve, ambalându-se iar. Tu eşti nemernicul care m-a concediat. Ei, bine, ştiu ce-o să fac cu tine.

Steve s-a îndreptat spre el cu paşi mari, de parcă ar fi vrut să-i dea un pumn.

Michael O'Connor l-a prins ca să-l tragă înapoi, dar Steve a fost mai rapid, l-a lovit în stomac, iar Michael a zburat înapoi în biroul Ednei, aterizând pe jos. Nu cred că Steve a observat asta. S-a oprit la câţiva centimetri de faţa lui Agusto. Ne aşteptam să-i tragă un cap în gură, să-l pocnească, în fine, să se întâmple ceva îngrozitor cu faţa lui perfectă, scăldată de soarele Spaniei, dar nu a fost aşa.

— Te rog, dă-mi înapoi locul de muncă, a zis Steve cu o voce blândă care mi-a frânt inima.

Îi curgea sânge din gură şi se împrăştia în stropi în timp ce vorbea.

— Te rog.

— Nu poate face asta, domnule Roberts, s-a auzit dinăuntru Michael, evident rănit.

— Ba da, poate. Dă-mi înapoi locul de muncă, Agusto. Lucy, spune-i că vreau să-mi dea înapoi locul de muncă.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ă...

Încercam să mă gândesc la cuvinte, încercam să mă gândesc la tot ce învăţasem, dar nu-mi aminteam nimic.

— Lucy! a răcnit şi a băgat mâna în buzunar.

M-am gândit că îşi caută batista. Ar fi fost normal să facă asta, sângele îi curgea întruna, îi acoperea nasul şi îi rămăsese pe mână când se ştersese la gură. Mă aşteptam să scoată o batistă, dar în loc de asta am văzut un pistol. Toată lumea a ţipat şi s-a aruncat la pământ, cu excepţia mea, fiindcă era îndreptat spre mine şi îngheţasem de spaimă.

— Spune-i să-mi dea înapoi locul de muncă.

S-a apropiat de mine. Nu vedeam decât ceva negru îndreptat spre mine. Tremura în mâna nesigură a lui Steve. Îi vedeam degetul pe trăgaci şi tremura în asemenea hal, încât îmi era teamă că va trage în orice moment. Picioarele îmi tremurau, simţeam că genunchii nu mă mai ascultă.

— Dacă-mi dă serviciul înapoi, îl las să plece teafăr. Spune-i.

N-am fost în stare să-i răspund. S-a răstit iar la mine, ţinând pistolul la doar câţiva centimetri de faţa mea.

— Spune-i! a urlat.

— Pune dracului pistolul jos! l-am auzit pe Graham zbierând cu o voce plină de groază.

Apoi au început ceilalţi să strige şi a fost prea mult, prea mult să mai pot suporta. Îmi era teamă că e prea mult şi pentru Steve, toate acele voci, toate acele voci îngrozite care ne amestecau gândurile.

Buzele îmi tremurau, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Te rog, Steve, nu face asta. Te rog să nu faci asta.

S-a adunat.

— Nu plânge, Lucy. Fă ceea ce eşti plătită să faci şi spune-i omului că îmi vreau serviciul înapoi.

Buzele îmi tremurau atât de tare, încât abia am reuşit să rostesc cuvintele:

— Nu pot.

— Ba da, poţi.

— Nu pot, Steve.

— Fă-o, Lucy, a spus Graham încurajator. Spune ce vrea el să spui.

Bubuiturile din uşă încetaseră şi m-am simţit pierdută. Mai pierdută decât fusesem vreodată. Credeam că ne părăsiseră. Că ne-au lăsat să ne descurcăm singuri.

— Nu pot.

— Fă-o! a strigat Steve. Fă-o, Lucy!

Flutura pistolul mai aproape de faţa mea.

— Doamne, Steve, nu pot s-o fac, bine? Nu ştiu spaniolă. Bine? i-am strigat.

S-a lăsat tăcerea. Toată lumea m-a privit şocată, de parcă acea revelaţie era mai surprinzătoare decât apariţia pistolului, apoi şi-au amintit şi s-au uitat la Steve.

Steve mă privea la fel de şocat ca toţi ceilalţi. Apoi ochii i s-au întunecat din nou, mâna nu i-a mai tremurat, iar braţul i-a devenit mai sigur.

— Dar m-au dat afară pe mine.

— Ştiu. Îmi pare rău, Steve. Îmi pare foarte rău.

— Nu meritam asta.

— Ştiu, i-am şoptit.

În mijlocul tăcerii apăsătoare, când Michael se întorcea uşor pe o parte ca să se ridice în capul oaselor, iar ceilalţi se strângeau unii în alţii, Quentin s-a sculat în picioare. Steve s-a întors cu faţa la el, ţinând pistolul în mână.

— Doamne, Quentin, stai jos! a strigat Graham.

Dar Quentin n-a făcut nicio mişcare. În schimb, s-a întors cu faţa spre domnul Fernández, care stătea îngrozit pe jos, şi, cu o voce fermă, vorbind spaniola la perfecţie, i s-a adresat. Agusto s-a ridicat în picioare, s-a liniştit şi i-a răspuns, autoritar şi credibil, deşi niciunul dintre noi nu avea habar ce spune. În mijlocul acelei nebunii au purtat o conversaţie cu un calm desăvârşit. Deodată, s-a auzit afară sunetul unui burghiu. Reveniseră, în

sfârşit. Mânerul uşii a început să se zgâlţâie. Steve se uita la uşă şi părea că o mică parte din el cedează.

— Ce-a spus? l-a întrebat pe Quentin.

Vocea îi era liniştită, abia îl auzeam din cauza zgomotului făcut de burghiu.

Quentin, plin de ticuri, a reprodus răspunsul lui Agusto.

— A spus că regretă eroarea care a dus la pierderea locului de muncă. E sigur că este vorba de o eroare de sistem şi, imediat ce o să poată, o să telefoneze la biroul central ca să fii repus în drepturi. Îi pare rău de suferinţa prin care aţi trecut tu şi familia ta şi o să aranjeze să-ţi reiei locul cât mai curând posibil. Din felul în care ai acţionat astăzi, e clar că eşti un muncitor dedicat, de care atât el, cât şi întreaga companie ar trebui să fie extrem de mândri.

Bărbia lui Steve s-a ridicat cu mândrie. A dat din cap.

— Vă mulţumesc.

Mutând pistolul, s-a îndreptat spre Agusto şi i-a întins mâna care nu îi sângera. Şi-au strâns mâinile.

— Vă mulţumesc foarte mult, a spus. Este o onoare să lucrez în această companie.

Agusto a dat din cap, prudent şi obosit în acelaşi timp.

Apoi clanţa uşii a căzut, uşa a fost dată de perete, biroul a fost aruncat în celălalt capăt, iar trei bărbaţi au năvălit asupra lui Steve.

În aceeaşi zi, imediat ce am prins ocazia, l-am sunat.

Mi-a răspuns chiar el.

— Bine, i-am spus, cu vocea încă tremurându-mi din cauza şocului. Ne întâlnim iar.

11

Stabiliserăm să ne întâlnim a doua zi la Starbucks-ul din capul străzii. N-am putut să-l văd în ziua în care se petrecuse incidentul de la birou. Nu voiam să văd pe nimeni şi nimic, cu excepţia Domnului Pan şi a patului, dar mama aflase de la buletinul de ştiri difuzat din oră-n oră şi era înnebunită de grijă. Tata se suise pe pereţi. Mama trimisese un mesager la tribunal, cu vestea că biroul fiicei ei a fost atacat, iar tata ceruse o amânare într-un caz controversat foarte mediatizat. Pentru prima dată în viaţa lui, depăşise toate limitele de viteză ca să ajungă acasă la mama. Au stat la masa din bucătărie, mâncând plăcintă cu mere şi bând ceai, au plâns şi au depănat amintiri despre micuţa Lucy, poveşti care îi încântau foarte mult. Îmi păstrau sufletul viu, de parcă aş fi fost împuşcată la birou în ziua aia.

Bine, am minţit.

Nu ştiu sigur ce a simţit tata – probabil că am primit ce merit, pentru că am o slujbă atât de modestă şi lucrez cu oameni obişnuiţi –, dar n-am avut chef să-i aflu părerile. Am refuzat să mă duc la ei, insistând că mă simt bine, dar, de data asta, până şi eu am băgat de seamă că mint, aşa că Riley a apărut la uşa mea pe neanunţate.

— Caleaşca te aşteaptă, a spus imediat ce am deschis uşa.

— Riley, sunt bine, i-am spus, dar nu eram credibilă, şi o ştiam.

— Nu eşti bine. Arăţi ca naiba.

— Mersi.

— Ia-ţi lucrurile şi hai la mine. Ne aşteaptă mama acolo.

— Te rog, şi aşa am avut o zi grea, am oftat eu.

— Nu vorbi aşa despre ea, a spus, de data asta serios, ceea ce m-a făcut să mă simt prost. E îngrijorată pentru tine. Au dat toată ziua la ştiri.

— Bine, i-am spus. Aşteaptă aici.

Am închis uşa şi am încercat să-mi adun lucrurile, dar nu puteam gândi, mintea îmi era amorţită şi nu voia să funcţioneze. Până la urmă, m-am adunat şi mi-am luat haina. Când am ieşit pe culoar, vecina al cărei nume îl uitasem stătea de vorbă cu Riley. Se aplecase spre ea, uitând de mine, aşa că mi-am dres vocea tare, cu expectoraţie – un zgomot care a răsunat pe culoar. Asta i-a atras atenţia. S-a uitat la mine enervat de întrerupere.

— Bună, Lucy, a spus ea.

— Ce mai face mama ta?

— Nu prea bine, mi-a răspuns încruntându-se.

— Ai fost s-o vezi?

— Nu.

— A. Păi, dacă te hotărăşti, nu uita că sunt disponibilă pentru... ştii tu.

— Vecina ta pare drăguţă, a spus Riley când am intrat în maşină.

— Nu e genul tău.

— Ce înseamnă asta? N-am un gen anume.

— Ba da, ai. Genul de blondă fără minte.

— Nu-i adevărat. Îmi plac şi brunetele.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Ţi-a vorbit despre bebeluşul ei?

— Nu.

— Interesant.

— Încerci să mă îndepărtezi de ea? Fiindcă, dacă e aşa, chestia cu bebeluşul n-o să meargă. Mai demult mă vedeam cu o femeie care avea doi copii.

— Ha. Deci eşti interesat de ea.

— Poate că sunt.

Mi s-a părut ciudat. Am amuţit amândoi, iar eu am început să mă gândesc la Steve, cum îmi ţinea pistolul în faţă. Nu voiam să ştiu la ce se gândeşte Riley.

— Unde e mama ei?

— La spital. Nu ştiu la care şi nici de ce suferă. Dar e ceva serios.

— De ce nu s-a dus să o vadă?

— Spune că nu poate lăsa bebeluşul.

— Te-ai oferit să stai cu el.

— Da.

— Drăguţ din partea ta.

— Nu sunt chiar aşa de rea.

— Nu cred că eşti rea deloc, mi-a spus el privindu-mă în ochi.

I-am evitat privirea, aşa că s-a uitat din nou la şosea.

— De ce nu ia copilul la spital cu ea? Nu înţeleg.

Am ridicat din umeri.

— Ba ştii. Spune-mi.

— Nu ştiu.

Mă uitam pe geam.

— Cât are bebeluşul?

— Nu ştiu.

— Haide, Lucy.

— Pe bune că nu ştiu. Îl ţine sau o ţine într-un cărucior.

Mă privea fix.

— Fetiţele sau băieţeii arată la fel pentru mine. Până la vârsta de zece ani, habar n-am ce sex au.

Riley a chicotit.

— Maică-sa nu e de acord cu faptul că îl creşte singură? Despre asta e vorba?

— Cam aşa ceva, am spus şi m-am concentrat la lumea care îmi trecea prin faţa ochilor, nu la pistolul pe care îl vedeam aţintit spre mine.

Riley locuia la doi kilometri de central oraşului, în Ringsend, o suburbie a Dublinului, unde avea un apartament luxos care dădea spre Boland's Mills de pe Grand Canal Dock.

— Lucy, a spus mama cu ochi mari şi îngrijoraţi când am intrat pe uşă.

Mi-am ţinut braţele la spate în timp ce mă îmbrăţişa cu putere.

— Nu-ţi face griji, mamă. Nici măcar n-am fost la birou, m-am auzit spunând. Eram plecată cu treabă şi am pierdut toată distracţia.

— Serios? m-a întrebat, evident mai uşurată.

Riley mă privea fix, făcându-mă să nu mă simt în largul meu. Se purtase foarte straniu în ultimele zile, mai puţin ca fratele pe care îl ştiam şi îl iubeam şi mai mult ca o persoană care ştie că mint.

— Uite, ţi-am adus asta.

Am scos mâinile de la spate şi i-am dat un covoraş de pus la uşă, pe care îl şterpelisem din faţa uşii vecinului lui Riley. Pe el scria „Bună, eu sunt Preş"[1] şi arăta ca nou.

Mama a chicotit.

— O, Lucy, cât eşti de amuzantă. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Lucy, a spus Riley furios.

— O, nu fi prostuţ, Riley. N-a fost niciun deranj. N-a costat mult.

---

[1] Joc de cuvinte. În limba engleză *Mat*, care este nume, dar înseamnă şi preş.

L-am bătut pe spate şi mi-am îndreptat atenţia spre restul apartmentului.

— Ray e aici?

Ray, colegul de apartament al lui Riley, era doctor. Nu se aflau niciodată acasă în acelaşi timp, căci programul lor de muncă nu coincidea. Când Ray era acasă, mama flirta cu el fără ruşine, cu toate că o dată m-a întrebat dacă Ray este iubitul lui Riley. I-ar fi surâs ideea să aibă un fiu trendy homosexual, care să nu o înlocuiască niciodată cu o altă femeie.

— E la serviciu, a explicat Riley.

— Acum pe bune, voi n-apucaţi niciodată să petreceţi mai mult timp împreună? am întrebat, încercând să nu râd.

Riley arăta de parcă ar fi vrut să-mi pună piedică şi să mă trântească la pământ, aşa cum făcea când eram mici. Am schimbat imediat subiectul.

— A ce miroase?

— A mâncare pakistaneză, a spus mama confuză. Nu ştiam exact ce vrei, aşa că am comandat jumătate de meniu.

Mama era încântată să se afle în apartamentul de burlac al chipeşului său fiu, unde putea face lucruri exotice, cum ar fi să servească mâncare pakistaneză, să urmărească *Top Gear* şi să folosească telecomanda pentru a schimba culoarea focului din şemineu. De la casa lor era drum lung până la restaurantul pakistanez, iar tata nu era interesat să se deplaseze cu ea acolo sau să se uite la altceva în afară de CNN. Am deschis o sticlă de vin şi ne-am aşezat la o masă de sticlă, lângă ferestrele înalte până-n tavan care dădeau spre râu. Totul se reflecta şi strălucea în lumina lunii.

— Aşa, a spus mama.

Din tonul ei mi-am dat seama că va începe o conversaţie serioasă, în care urma să fiu descusută.

— Cum merg planurile de reînnoire a jurămintelor? am întrebat prima.

— O...

A uitat ce voia să mă întrebe şi s-a înviorat.

— Avem atâtea lucruri de vorbit! Încerc să aleg un loc potrivit.

Am ascultat-o în următoarele douăzeci de minute vorbind despre lucruri pe care nu credeam că cineva trebuie să le ia în considerare când e vorba de patru pereţi şi un tavan.

— Câte persoane vor veni? am întrebat-o când mi-a spus câteva dintre locurile la care se gândise.

— Până acum sunt patru sute douăzeci.

— Ce?

Mai să mă înec cu vin.

— În mare parte sunt colegi de-ai lui taică-tău. Având în vedere ce funcţie are, e dificil să îi invite pe unii, iar pe alţii nu. Oamenii se supără.

Apoi, ca şi cum ar fi spus ceva rău, s-a corectat:

— Şi pe bună dreptate.

— Atunci nu-i mai invita, am zis.

— O, Lucy, nu pot face asta, mi-a spus zâmbind.

Telefonul meu a început să sune, iar numele lui Don Lockwood a licărit pe ecran. Până să apuc să-mi controlez muşchii faciali, am luat expresia unui copil pus pe şotii.

Mama şi-a ridicat sprâncenele către Riley.

— Scuzaţi-mă, o să vorbesc afară.

Am ieşit pe balcon. Era din sticlă, aşa că m-am îndepărtat din raza lor vizuală şi auditivă.

— Alo?

— Ia zi, ai fost concediată azi?

— Nu chiar. Nu încă, în orice caz. Dar s-a dovedit că tipul nu ştie cine e Tom. Mulţumesc pentru sfat, oricum.

A râs încetişor.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat în Spania. Tom e un mister. Nu-ţi face griji. Putea să fie mai rău. Puteai să fii în biroul în care bietul om a luat-o razna.

Am făcut o pauză. În clipa aceea am crezut că e o capcană, dar apoi raţiunea a preluat controlul. De unde naiba putea să ştie? Nici măcar nu-mi ştia numele adevărat, nu avea habar că eu chiar lucrez acolo.

— Alo? a întrebat îngrijorat. Mai eşti acolo?

— Da, am răspuns încet.

— O, bun. Am crezut că am spus ceva greşit.

— Nu, n-ai spus, doar că ... Era chiar biroul meu.

— Vorbeşti serios?

— Da. Din nefericire.

— Doamne! Te simţi bine?

— Mai bine decât el, în orice caz.

— L-ai văzut pe tip?

— Cârnatul, am spus, privind peste râu la Boland's Mills.

— Poftim?

— L-am poreclit Cârnatul. Era cel mai moale tip din clădire, dar a îndreptat pistolul spre capul meu.

— La naiba, a spus. Eşti bine? Te-a rănit?

— Sunt bine.

Nu eram bine, iar el ştia asta, dar nu-l puteam vedea şi nu-l cunoşteam, aşa că nu conta, şi am spus mai departe:

— Era doar un pistol cu apă, ştii. Am descoperit abia apoi, când... l-au doborât la pământ. Era al fiului său. Îl luase cu el de dimineaţă, când i-a spus soţiei că îşi va lua slujba înapoi. Doamne, un afurisit de pistol cu apă m-a făcut să mă îndoiesc de întreaga mea viaţă!

— E normal. Adică nu ştiai, nu? a spus încet. Şi dacă ar fi tras, ai fi avut un păr foarte cârlionţat.

Am izbucnit în râs. Mi-am lăsat capul pe spate şi am râs.

— O, Doamne! Eu speram că o să fiu concediată, iar el a renunţat la viaţă ca să-şi ia serviciul înapoi.

— Eu n-aş spune că a renunţat la viaţă, nu era o armă mortală. Deşi nu te-am văzut cu păr cârlionţat. De fapt, nu te-am văzut deloc. Ai păr?

— Castaniu.

— Hmm, încă o piesă din puzzle.

— Povesteşte-mi despre ziua ta, Don.

— N-a fost mai grozavă decât a ta, asta-i clar. Nu vrei să ieşi să bem ceva? Sunt sigur că ţi-ar prinde bine, a spus cu blândeţe. O să-ţi povestesc despre ziua mea când o să fim faţă-n faţă.

Am tăcut.

— Ne întâlnim într-un loc aglomerat, unul pe care îl cunoşti. Tu alegi. Îţi aduci zece prieteni dacă vrei, zece bărbaţi, zdrahoni musculoşi. Nu-mi plac zdrahonii, nu-mi plac bărbaţii, de fapt, şi prefer să nu-i aduci, dar dacă ţi-aş fi spus asta de la bun început, ai fi crezut că plănuiesc să te răpesc. Şi n-am de gând să fac asta, a oftat el. M-am gândit la toate, nu?

Am zâmbit.

— Îţi mulţumesc, dar nu pot. Fratele meu şi mama mă ţin ostatică.

— De asta ai avut parte toată ziua. Atunci cu altă ocazie. Weekendul ăsta? O să vezi că nu am doar o frumoasă ureche stângă.

Am început să râd.

— Don, pari un tip cumsecade...

— Aha.

— Dar sincer, sunt la pământ.

— Normal că eşti. Oricine ar fi aşa după o zi ca asta.

— Nu, nu doar din cauza zilei de astăzi. Sunt la pământ în general.

Mi-am trecut mâna peste faţa obosită, dându-mi seama că, în ciuda a ceea ce susţineam în public, eram cu adevărat la pământ.

— Îmi petrec mai mult timp spunându-i unei persoane la care am sunat din greşeală lucruri pe care nu le spun nici familiei mele.

A râs încet. Părea că respiraţia lui îmi ajunge din telefon în ureche. M-am cutremurat. Îl simţeam ca şi cum era acolo, lângă mine.

— Ăsta trebuie să fie un semn bun, nu? s-a înviorat. Hai, dacă se va dovedi că sunt un tip mare, gras şi urât, pe care nu vrei să-l mai vezi niciodată, poţi pleca şi n-o să te mai deranjez. Iar dacă se va dovedi că tu eşti mare, grasă şi urâtă, n-ai de ce să-ţi faci griji, fiindcă n-o să vreau eu să te mai văd. În cazul în care cauţi un tip mare, gras şi urât, n-are rost să ne întâlnim, fiindcă nu sunt aşa.

— Nu pot, Don. Îmi pare rău.

— Nu pot să cred că rupi relaţia cu mine şi nu-ţi ştiu nici măcar numele.

— Ţi l-am spus. E Gertrude.

— Gertrude, a spus învins. Bine, atunci ţine minte că tu m-ai sunat prima.

— Am greşit numărul, am spus râzând.

— Bine atunci, a spus, dându-se bătut. Te las în pace. Mă bucur că eşti bine.

— Mersi, Don. La revedere.

Am terminat convorbirea şi m-am aplecat peste balustradă, privind reflecţia luminilor din apartamente în apa neagră. Telefonul a sunat scurt: „Un cadou de despărţire."

L-am deschis.

Doi frumoşi ochi albaştri mă priveau. I-am studiat până când mi-am imaginat că încep să clipească.

M-am întors la mama şi la Riley, care au fost suficient de drăguţi să nu mă întrebe de convorbirea telefonică, dar când Riley s-a dus să ia cheile de la maşină ca să mă conducă acasă mama a profitat de ocazie şi am simţit că urmează o conversaţie specială.

— Lucy, n-am avut ocazia să stăm de vorbă după ce-ai plecat săptămâna trecută de la prânz.

— Ştiu, îmi pare rău că am plecat în grabă. Mâncarea a fost bună, doar că mi-am amintit că trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Serios? Credeam că ai plecat fiindcă am semnat documentele pentru întâlnirea cu Viaţa.

— N-a fost din cauza asta. Chiar n-a fost. Nu-mi amintesc ce anume a fost, dar era, ştii, important. În prostia mea, îmi fixasem o altă întâlnire chiar atunci. Ştii cât sunt de uitucă uneori.

— O. Eram convinsă că eşti supărată pe mine.

Mă privea cu luare-aminte.

— Poţi să-mi spui dacă ai fost supărată pe mine.

Ce-o apucase? Un Silchester nu dă în vileag astfel de lucruri.

— Sigur că nu. Aveai doar grijă de mine.

— Da, a spus uşurată. Dar nu am ştiut ce să fac o lungă perioadă de timp. Nu am semnat actele săptămâni întregi. Mă gândeam că, dacă ar fi fost ceva în neregulă, ai fi venit la mine să vorbim despre asta. Chiar dacă ştiu că Edith se pricepe să te ajute la chestii pe care nu vrei să i le spui mamei tale.

A zâmbit timid, apoi şi-a dres glasul.

Jenant, jenant – oribil moment. Cred că se aştepta să o contrazic, dar nu eram sigură, aşa că nu am spus nimic. Unde era abilitatea mea de a minţi, atunci când aveam nevoie de ea?

— Până la urmă, am stat de vorbă cu tatăl tău despre asta şi am decis să semnez.

— El ţi-a spus să semnezi? am întrebat cât de liniştită am putut, deşi simţeam furia crescând în adâncul meu.

Ce ştia el despre viaţa mea? Nu-mi pusese niciodată o întrebare legată de mine, nu arătase nici cel mai mic interes...

— Nu, de fapt nu a fost aşa, mi-a întrerupt mama gândurile. A spus că totul e o prostie, dar mi-am dat seama că nu sunt de acord cu el. Nu cred că e o prostie. M-am gândit: ce rău ţi-ar putea face? Dacă Viaţa mea ar vrea să se întâlnească cu mine, aş fi nerăbdătoare, a spus zâmbind. Trebuie să fie minunat să ţi se întâmple ceva atât de palpitant,.

Eram impresionată că acţionase împotriva instrucţiunilor tatei, de asemenea intrigată şi surprinsă de dorinţa sa de a-şi întâlni Viaţa. Credeam că ăsta ar fi ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă. „Ce va spune Lumea?"

— Dar cel mai mult m-a preocupat faptul că e şi vina mea. Sunt mama ta şi, dacă e ceva în neregulă cu tine, atunci...

— Nu e nimic în neregulă cu mine, mamă.

— Sigur că nu. M-am exprimat greşit, îmi pare rău. Voiam să spun...

— Ştiu ce voiai să spui şi nu e vina ta, am rostit încet. Dacă *ar fi* ceva în neregulă cu mine, chiar n-ar fi vina ta. N-ai greşit cu nimic.

— Îţi mulţumesc, Lucy.

Părea că întinerise cu zece ani. Până atunci nu-mi trecuse prin minte că s-ar putea simţi vinovată de calitatea vieţii mele. Credeam că asta mă priveşte numai pe mine.

— Aşa deci, s-a însufleţit ea. Deci ai întâlnit-o.

— De fapt, este un tip şi l-am întâlnit săptămâna trecută.

— Un tip?

— Şi eu am fost surprinsă.

— E arătos? a chicotit mama.

— Mamă, e dezgustător! Vorbim despre Viaţa mea.

— Desigur.

A încercat să-şi ascundă zâmbetul, deşi îmi dădeam seama că speră în secret să audă clopote de nuntă. Orice bărbat era bun de ginere. Sau poate spera la o pereche pentru Riley.

— Nu e deloc arătos, ba e chiar urât.

Mi-am amintit pielea lui rece şi umedă, respiraţia urât mirositoare, costumul şifonat, felul în care îşi trăgea nasul.

— Dar totul e bine. Suntem bine. Nu cred că vrea să ne mai vedem.

Mama s-a încruntat din nou.

— Eşti sigură?

Apoi a plecat pentru o clipă şi s-a întors cu o geantă plină cu plicuri cu spirala vieţii imprimată pe faţă – toate pentru mine, dar trimise pe adresa ei.

— Am primit câte unul în fiecare zi săptămâna trecută. Şi din nou ieri dimineaţă.

— A, probabil că mi-a uitat adresa, i-am spus. Nu-i de mirare că nu le-am primit.

Am dat din cap şi am râs.

— Poate că marea problemă a Vieţii e lipsa de organizare.

Mama mi-a zâmbit cam tristă.

Riley a ieşit din dormitorul lui cu cheile de la maşină şi a văzut plicul din mâna mea.

— O, ne ocupăm de asta acum?

A tras un sertar al măsuţei din hol şi s-a întors în sufragerie cu un teanc de plicuri în mână, aruncându-le pe masă.

— Vrei să-mi faci o favoare, surioară? Nu-ţi mai ignora Viaţa. Chestiile astea mi-au umplut cutia poştală.

La început, fusesem indiferentă faţă de Viaţa mea, dar în momentul ăla, după ziua pe care o avusesem, eram furioasă, şi apoi, văzând scrisorile trimise familiei mele, m-am înfuriat şi mai tare. Aveam să-l întâlnesc a doua zi la Starbucks. Insistasem

să nu vină la mine acasă. Edna mă sunase să-mi spună că ne dă o zi liberă şi m-am bucurat, nu doar pentru că urma să lipsesc de la serviciu, ci pentru că mi-era cu adevărat jenă de stilul spectaculos în care fusese descoperită lipsa cunoştinţelor mele de spaniolă. Să mă pună în mod intenţionat într-o asemenea situaţie, numai ca să vin la întâlnire, era mai mult decât revoltător. Nu numai siguranţa mea fusese periclitată, ci a tuturor celor din încăpere. Din cauza acestei furii, aşteptam cu nerăbdare cea de-a doua întâlnire cu Viaţa.

În ziua următoare, în timp ce mă gândeam la lucruri inteligente şi urâte pe care să i le spun Vieţii mele, mi-a sunat telefonul mobil. Era un număr pe care nu l-am recunoscut, aşa că l-am ignorat. Dar a sunat iar. Şi iar. Apoi am auzit o bătaie în uşă. M-am grăbit să deschid. Vecina, al cărei nume nu mi-l aminteam, era speriată.

— Îmi pare rău că te deranjez. E vorba de mama. M-a sunat fratele meu. Mi-a spus să mă duc imediat la spital.

— Nicio problemă.

Mi-am luat cheile şi am închis uşa după mine. Tremura.

— Stai liniştită. Trebuie să mergi la ea, i-am spus încet.

A încuviinţat.

— Doar că nu am mai plecat niciodată până acum...

— Stai liniştită. Crede-mă, totul o să fie bine.

M-a condus în apartamentul ei şi, tremurând, mi-a spus pe un ton poruncitor:

— I-am pregătit sticla. Încălzeşte-o înainte să i-o dai. Nu bea decât dacă e călduţ. Îi dai să mănânce la şapte şi jumătate. Îi place să se uite la *In the Night Garden* înainte să adoarmă. Pur şi simplu apeşi play la DVD. Apoi se linişteşte imediat. N-o să doarmă fără Ben. Ben e ursuleţul ăla de pluş costumat în pirat. Dacă se trezeşte şi e agitat, cântă-i *Twinkle, Twinkle* şi se linişteşte imediat.

Mi-a făcut turul casei, arătându-mi totul, inelele dentare, jucăriile de pluş, sterilizatorul de biberoane, în caz că voi scăpa sticla şi va trebui să pregătesc alta. Apoi s-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

Dar nu se grăbea.

— Poate n-ar trebui. Poate ar trebui să rămân.

— Du-te. Totul e bine aici.

— Da, ai dreptate.

Şi-a tras haina şi a deschis uşa.

— Aşa. Nu aştept vizita nimănui. Iar tu n-o să-ţi chemi prietenii, da?

— Sigur că nu.

— Ai numărul meu de mobil, da?

— Aici.

Am fluturat telefonul în aer.

— OK. Îţi mulţumesc.

S-a aplecat peste ţarc.

— Pa, bebe. Mami se întoarce repede, a spus cu lacrimi în ochi.

Apoi a dispărut.

Ceea ce m-a pus în mare încurcătură. Am sunat la biroul Vieţii, dar nu mi-a răspuns nimeni, nici măcar secretara lui. Asta însemna că îşi terminase ziua de lucru şi era deja în drum spre Starbucks. Am aşteptat până s-a făcut ora să ne întâlnim, apoi am sunat la Starbucks.

— Alo, a răspuns o voce stresată, de om aflat sub presiune.

— Bună. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva chiar acum şi trebuie să-i spun...

— Cum se numeşte? m-a întrerupt el.

— O! Ă, de fapt nu-i ştiu numele, dar poartă un costum, probabil arată cam stresat şi obosit şi...

— Hei, te caută cineva la telefon! mi-a strigat în ureche şi a lăsat telefonul jos.

Am auzit cum dă receptorul altcuiva.

— Alo?

— Bună, am spus cu cea mai prietenoasă voce. N-ai să ghiceşti ce s-a întâmplat!

— Sper că nu mă suni ca să anulezi, a spus imediat. Sper din tot sufletul că suni doar ca să-mi spui că întârzii, ceea ce e destul de jignitor, ca să fiu sincer. Dar prefer orice altceva decât că anulezi întâlnirea.

— Asta o să fac, dar nu din motivul la care te gândeşti.

— La ce motiv crezi că mă gândesc?

— Că nu mă interesezi, ceea ce nu-i adevărat. De fapt, e cam adevărat, dar trebuie să învăţ cum să schimb asta. Dar motivul nu e ăsta. O vecină m-a rugat să stau cu copilul ei. Mama ei e grav bolnavă şi a trebuit să se ducă la ea la spital.

Tăcea, reflectând la cele auzite.

— Asta e ca şi cum ai spune „Câinele mi-a mâncat tema".

— Nu, nici pe departe.

— Cum se numeşte vecina ta?

— Nu-mi amintesc.

— E cea mai proastă minciună pe care ai spus-o până acum.

— Fiindcă nu e o minciună. Dacă te-aş fi minţit, aş fi inventat un nume gen... Claire. De fapt, cred că aşa o cheamă: Claire. Numele ei este Claire.

— Ai băut?

— Nu. Am grijă de copil.

— Unde?

— În apartamentul ei. Vizavi de al meu. Dar nu poţi veni aici, dacă la asta te gândeşti. Mi-a subliniat faptul că n-am voie să primesc străini.

— N-aş fi un străin dacă ai veni la întâlniri.

— Hai să n-o pedepsim pe ea pentru greşelile mele.

A încheiat convorbirea mai puţin furios decât o începuse, crezând – speram eu – fiecare cuvinţel pe care i-l spusesem. Cu toate astea, în timp ce mă legănam în balansoar, urmărindu-l pe Makka Pakka cum stă în Pinky Ponk şi bea suc roz în *In the Night Garden*, dar gândindu-mă, de fapt, la evenimentele zilei anterioare, am auzit o bătaie în uşa mea pentru a doua oară în acea seară. Am deschis şi l-am văzut stând în faţa apartamentului meu, cu spatele la mine.

— Ai venit să mă verifici? l-am întrebat.

S-a întors pe călcâie.

— Te-ai bărbierit, am remarcat surprinsă. Nu mai arăţi atât de jalnic ca înainte.

S-a uitat peste umărul meu în apartment.

— Unde e copilul?

— Nu poţi intra aici. Nu e casa mea, nu te pot lăsa înăuntru.

— Foarte bine, dar măcar poţi să-mi arăţi copilul. După cum te ştiu, eşti în stare să dai buzna aici doar ca să scapi de mine. Şi nu mă privi aşa. Este exact genul de lucru pe care l-ai face.

— Nu pot să-ţi arăt copilul, am spus oftând.

— Adu-l până aici. Nu îl ating, vreau doar să-l văd.

— Nu pot să ţi-l arăt.

— Arată-mi copilul, a repetat el. Arată-mi copilul, arată-mi copilul.

— Taci din gură, am şuierat eu. Nu e niciun copil.

— Ştiam eu.

— Nu, nu ştii nimic.

Apoi i-am şoptit:

— Ea *crede* că are un copil, dar nu are. A avut unul, dar a murit şi acum crede sau se preface că are un copil – ori nu ştiu ce face, dar aşa se poartă. Dar nu e niciun copil.

M-a privit bănuitor, apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Văd o mulţime de chestii pentru copii împrăştiate peste tot.

— Aşa e. Scoate căruciorul afară la plimbare, dar e mereu gol. Crede că-i ies dinţii şi că plânge toată noaptea, dar eu nu aud nimic. Aici nu e niciun copil. M-am uitat pe poze şi asta pare să fie ultima. Cred că avea cel puţin un an când a murit. Poftim.

Am luat o fotografie de pe măsuţa din hol şi i-am întins-o.

— Cine e bărbatul?

— Cred că soţul ei, dar nu l-am mai văzut de cel puţin un an. Cred că n-a suportat să o vadă în halul ăsta.

— E deprimant.

Mi-a dat fotografia înapoi şi am rămas tăcuţi, întristaţi de situaţie. Viaţa mea a rupt tăcerea:

— Deci trebuie să stai aici chiar dacă nu e niciun copil?

— Dacă plec şi se întoarce în lipsa mea, n-am puterea să îi spun că am plecat fiindcă nu are niciun copil. Ar fi o cruzime.

— Deci nu poţi să ieşi, iar eu nu pot intra. Ironia sorţii.

A zâmbit şi pentru o clipă mi s-a părut frumos.

— Atunci putem vorbi aici, a zis.

— Dar asta facem.

A alunecat cu spatele pe uşă şi s-a aşezat în hol. Am procedat la fel şi m-am pus în faţa lui, dar în holul apartamentului. Un vecin a ieşit din lift, ne-a aruncat o privire, apoi a trecut printre noi. Ne-am privit în tăcere.

— Oamenii te pot vedea, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Dar ce crezi că sunt, fantomă? a spus, dând ochii peste cap. Se poate să fiu invizibil pentru tine, dar alţii din lumea asta îmi acordă o mare atenţie. Alţii vor să afle mai multe despre mine.

— Gata, gata, sensibilule, i-am zis.

— Eşti pregătită să vorbim?

— Sunt supărată pe tine, i-am replicat imediat, amintindu-mi deodată tot ceea ce repetasem în minte.

— De ce?

— Pentru ce le-ai făcut ieri oamenilor ălora.

— *Ce* am făcut?

— Nu meritau să fie implicaţi în... mingea ta tăiată, sau cum i-o spune.

— Stai aşa. Crezi că eu i-am pus pe toţi să facă tot ce s-a petrecut ieri?

— Păi... nu asta ai făcut?

— Nu! a răspuns pe un ton categoric. Ce crezi că sunt? De fapt, nu vreau să-mi răspunzi. N-am făcut decât sincronizarea aia cu Agusto Fernández, n-am avut nimic de-a face cu... Cum îl cheamă?

— Steve, am rostit hotărâtă. Steve Roberts.

Mă privea zâmbind.

— A, uite, devotamentul ăsta nu l-am văzut săptămâna trecută. Cum i-ai spus? Cârnatul?

Mi-am ferit privirea.

— Nu eu am aranjat asta. Tu eşti responsabilă pentru propria ta viaţă şi tot ce ţi se întâmplă, şi la fel sunt şi ceilalţi oameni. Viaţa ta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat acolo. Te simţeai vinovată...

N-am comentat cele auzite. Mi-am pus capul în palme.

— M-a apucat durerea de cap.

— Asta se întâmplă când reflectezi la anumite lucruri, chestie pe care tu nu ai mai făcut-o de ceva timp.

— Dar ai spus că ai plănuit apariţia lui Fernández. Te-ai amestecat în viaţa lui.

— Nu m-am amestecat. V-am sincronizat vieţile. Am făcut ca drumurile voastre să se încrucişeze, ca să vă ajut pe amândoi.

— Şi cum l-ai ajutat? Bietul om a avut un pistol la tâmplă! Nu trebuia să i se întâmple aşa ceva.

— Bietul om a avut un pistol cu apă la tâmplă şi o să afli că-i este mult mai bine după toate astea.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Va trebui să-l urmărim în spaţiu şi timp.

— În clipa aia nu conta că e un pistol cu apă, am mormăit eu.

— Sigur că nu. Te simţi bine?

Am tăcut.

— Hei.

Şi-a întins piciorul şi, în joacă, mi-a atins talpa cu a lui.

— Da. Nu. Nu ştiu.

— Ah, Lucy, a spus oftând.

S-a ridicat şi m-a îmbrăţişat. La început l-am ţinut la distanţă, dar mă ţinea strâns, aşa că, în cele din urmă, am cedat şi l-am îmbrăţişat şi eu, lipindu-mi obrazul de costumul lui ieftin, care mirosea a vechitură. Ne-am îndepărtat, iar el şi-a şters cu degetul o lacrimă imaginară. Bunătatea îl făcea să pară ceva mai atrăgător. Mi-a dat un şerveţel, iar eu mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Ai grijă, a spus. O să trezeşti copilul.

Am râs amândoi cu un sentiment de vinovăţie.

— Sunt de plâns, nu-i aşa?

— Aş înclina să spun că da, dar mai întâi ar trebui să te întreb în ce fel.

— După ce am avut un pistol de apă la tâmplă, stau cu un copil care nu există.

— Stai cu Viaţa ta, a adăugat.

— Bună observaţie. Stau cu Viaţa mea, care e o persoană. Mai straniu de atât nu se poate.

— Ba se poate. Nici măcar n-am început.

— Dar pe ea de ce n-o caută Viaţa ei? Cât de tristă ar trebui să fie?

Am arătat către apartamentul din spatele meu, plin de jucării împrăştiate de-a valma.

— Nu mă amestec în vieţile altora, a spus ridicând din umeri. Tu eşti singura mea preocupare.

— Probabil că refuză să-şi accepte viaţa, am spus. Ar trebui să rupi o pagină din cartea vieţii ei.

— Sau din a ta.

— Eşti chiar atât de nefericit? l-am întrebat.

A încuviinţat, apoi şi-a ferit privirea. Şi-a încleştat maxilarele, încercând să-şi revină.

— Dar nu înţeleg de ce lucrurile sunt atât de rele pentru tine. Eu mă simt bine.

— Nu te simţi bine, a spus clătinând din cap.

— Nu mă trezesc în fiecare zi cântând „Bună dimineaţa", dar nici nu pretind că există nişte lucruri care de fapt nu există, am spus cu voce scăzută.

— Chiar aşa? a spus el, privindu-mă amuzat. Să îţi explic. Atunci când cazi şi îţi rupi un picior, simţi durere, mergi la doctor, care îţi face o radiografie, apoi o ridică la lumină şi oricine poate vedea osul rupt. Da?

Am încuviinţat.

— Dacă te doare un dinte, simţi durere, aşa că te duci la dentist, el se uită în gura ta cu camera intraorală, vede problema şi îţi lucrează pe canal sau face altceva, da?

L-am aprobat din nou.

— Toate astea sunt lucruri acceptate pe scară largă în societatea modernă. Eşti bolnav? Mergi la doctor şi îţi dă antibiotice. Ai depresii? Mergi la un psihoterapeut şi iei antidepresive. Începi să încărunţeşti? Îţi vopseşti părul. Dar când e vorba de viaţa ta? Faci câteva alegeri greşite, ai ghinion de câteva ori... Dar trebuie să mergi mai departe, nu? Nimeni nu poate vedea partea ascunsă, iar dacă nu o vezi nici tu – dacă un aparat cu

raze X sau o cameră de luat vederi n-o pot fotografia ca să ţi-o arate –, atunci, potrivit credinţei timpurilor noastre, ea nu există. Dar eu exist. Eu sunt acea parte a ta. Radiografia sufletului tău. E ca şi cum ai avea în faţă o oglindă, iar eu sunt reflecţia. Îţi arăt că te doare şi cât eşti de nefericită. Totul se vede pe mine. Acum înţelegi?

Înţelegeam respiraţia urât mirositoare, pielea rece şi umedă, părul în neorânduială. Mă gândeam la cele auzite.

— Da, dar e nedrept faţă de tine.

— Asta-i cartea pe care am tras-o. Acum depinde de mine ca să fiu fericit. Vezi, e vorba despre mine la fel de mult cât e şi despre tine. Cu cât îţi trăieşti viaţa mai mult, cu atât voi fi mai fericit. Cu cât vei fi mai mulţumită, cu atât voi fi mai sănătos.

— Deci fericirea ta depinde de mine.

— Prefer să cred că suntem o echipă. Tu eşti Lois Lane, iar eu Superman. Sau suntem Pinky şi Brain.

— Radiografia piciorului meu rupt, l-am completat şi am simţit că între noi se încheie un fel de armistiţiu.

— Ai vorbit cu familia ta despre cele întâmplate? Sigur erau îngrijoraţi din cauza ta.

— Ştii că am vorbit.

— Cred că-i mai bine să vorbim ca şi cum nu aş şti nimic.

— Nu-ţi face griji, aşa fac. Ieri m-am întâlnit cu mama şi cu Riley. Am fost la Riley acasă. Am comandat mâncare pakistaneză, iar mama a insistat să-mi facă ciocolată caldă, aşa cum îmi făcea când eram mica, după ce luam o căzătură, am spus şi am izbucnit în râs.

— Ce drăguţ!

— Chiar a fost.

— Ai vorbit despre ziua de ieri?

— Le-am spus că eram plecată cu treburi în alt birou şi că am pierdut toată scena.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu ştiu. Ca să nu se îngrijoreze.

— Vai, ce grijulie eşti! mi-a spus sarcastic. Nu ai vrut să-i protejezi pe ei, ci pe tine. Ca să nu fii nevoită să vorbeşti despre asta, ca să nu fii nevoită să recunoşti că *simţi* ceva. Cuvântul ăla straniu care nu-ţi place.

— Nu ştiu. Poate. Toate lucrurile pe care le spui par complicate, eu nu gândesc în felul ăsta.

— Vrei să-mi auzi teoria?

— Dă-i drumul.

Mi-am sprijinit bărbia în palme.

— Acum câţiva ani, când Blake... a fost părăsit de tine, a spus ezitând.

Am zâmbit.

— Ai început să-i minţi pe ceilalţi şi, fiindcă i-ai minţit pe ei, ţi-a fost mult mai uşor să te minţi şi pe tine însăţi.

— E o teorie interesantă, dar n-am habar dacă e adevărată sau nu.

— Atunci o vom testa. În curând, va trebui să nu-i mai minţi pe ceilalţi – ceea ce, apropo, va fi mai greu decât îţi imaginezi – şi apoi vei începe să înveţi adevărul despre tine. Ceea ce va fi, de asemenea, mai dificil decât îţi închipui.

Mi-am dus mâna la cap, care continua să mă doară, dorindu-mi să nu mă fi băgat în încurcătura asta.

— Şi cum o să procedezi?

— Mă laşi să-mi petrec timpul alături de tine.

— Sigur. Ne întâlnim săptămânal?

— Nu, am vrut să spun că voi veni la serviciu cu tine, îţi voi cunoaşte prietenii...

— Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Nu pot să te iau cu mine când iau masa cu familia sau când ies în oraş cu prietenii. Vor crede că sunt nebună.

— Ţi-e teamă că vor afla lucruri despre tine.

— Dacă Viaţa mea – adică tu – stă la aceeaşi masă cu noi, vor afla totul.

— Şi de ce e atât de îngrozitor?

— Fiindcă e ceva personal. Tu eşti ceva personal. Nimeni nu-şi aduce Viaţa la o petrecere.

— Vei afla că cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi iubeşti fac exact asta. Dar nu asta e problema. Important este să facem mai multe lucruri împreună.

— Sunt de acord, dar hai să nu le facem cu prietenii şi familia. Hai să le ţinem separate.

— Dar faci asta deja. Niciunul dintre ei nu ştie nimic despre tine.

— N-o să fac asta, i-am spus.

A tăcut.

— O să vii oricum, nu-i aşa? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Să ştii că nu mint pe toată lumea, am oftat.

— Ştiu. Povestea cu numărul greşit.

— Vezi? Altă chestie ciudată.

— Nu chiar. Uneori numerele greşite sunt cele corecte, a spus el zâmbind.

12

Voia ca începutul călătoriei noastre să fie o vizită în apartament. Probabil simţea că dacă îl vede i se vor deschide toate uşile către sufletul meu. Nu eram de acord. Singura uşă deschisă avea să fie cea a unei garsoniere dezordonate, în care urma să-l izbească mirosul de peşte în descompunere. Înţelegerea metaforelor era abia începutul neînţelegerilor noastre. Tocmai dezbăteam asta, când Claire s-a întors de la spital. Se uita neliniştită la mine şi la străinul care stătea pe jos, în faţa apartmentului ei. M-am ridicat imediat.

— Nu l-am lăsat să intre, i-am zis.

S-a relaxat imediat şi s-a întors spre el.

— Probabil mă consideri nepoliticoasă.

— Nu, ai perfectă dreptate, i-a spus Viaţa. Deşi sunt surprins că pe ea ai lăsat-o să intre.

A zâmbit.

— Lucy mă ajută şi îi sunt recunoscătoare.

— Cum se simte mama ta? a întrebat-o el.

Ştiam că îmi verifică alibiul şi am trecut testul, căci faţa ei spunea totul. Nimeni nu se putea preface că e atât de îndurerat.

— E stabilă... pentru moment. Ce face Conor?

— Ă... Doarme.

— A băut laptele din biberon?

— Da.

De fapt îl golisem în chiuvetă. Părea mulţumită. A scotocit prin poşetă şi a scos nişte bani.

— Ăştia sunt pentru timpul tău. Îţi mulţumesc foarte mult, a spus şi mi-a întins banii.

Aş fi vrut să-i iau. Chiar aş fi vrut. Sebastian avea nevoie de atâtea reparaţii, mocheta trebuia curăţată, părul meu avea nevoie de un profesionist, puteam să cumpăr altceva în afară de mâncare semipreparată, dar nu. Viaţă mă privea, aşa că am făcut ceea ce trebuia.

— Nu pot să-i iau.

M-am chinuit să scot cuvintele din gură, căci îşi doreau cu disperare să stea înăuntru.

— Mi-a făcut plăcere. Serios.

Apoi a sosit clipa. Am băgat cheia în broască şi am deschis-o. I-am făcut semn cu mâna să intre înaintea mea. Părea încântat. Eu nu eram deloc. L-am urmat şi am închis uşa, dureros de conştientă de miros, sperând că el va fi suficient de politicos încât să nu facă vreo remarcă. Domnul Pan s-a mişcat de la locul lui şi s-a întins, apoi a venit tiptil să întâmpine musafirul. Îşi mişca şoldurile încet, mergând leneş, într-o stare hipnotică, precum cel mai gay motan din lume. S-a uitat la Viaţa mea, apoi a alergat la picioarele lui, ţinându-şi coada sus.

— Ai o pisică! a spus el şi s-a lăsat pe vine ca să-l mângâie.

Domnul Pan se alinta, bucuros că e în centrul atenţiei.

— El e Domnul Pan. Domnul Pan, el e... Cum să-ţi spun?

— Viaţa.

— Nu pot să te prezint oamenilor aşa. Trebuie să ne gândim la un nume.

— Nu-mi pasă, a ridicat el din umeri.

— Bine. Engelbert.

— Nu vreau să-mi spui Engelbert.

Se uita în jur la numeroasele fotografii cu Gene Kelly şi la posterul filmului *Cântând în ploaie* de pe uşa băii.

— Spune-mi Gene.

— Nu, nu pot să-ţi spun aşa. Au fost destui Gene în viaţa mea. Şi un Don Lockwood căruia i-am spus să nu mă mai sune niciodată.

— Cine e celălalt tip?

— Donald O'Connor. Îl joacă pe Cosmo Brown.

— Atunci spune-mi Cosmo Brown, a spus cu un accent american din anii cincizeci.

— Nu pot să te prezint oamenilor ca fiind Cosmo.

— Ori Cosmo, ori Viaţă, păpuşă.

— Bine. Hai să-ţi arăt apartamentul.

M-am poziţionat la uşa de la intrare ca un steward şi am întins braţele ca şi cum aş fi explicat procedurile în caz de urgenţă.

— La stânga e baia. Dacă vrei să o foloseşti, trebuie să aprinzi lumina hotei din bucătărie, fiindcă becul de la baie e ars. La dreapta e bucătăria. Dincolo, la stânga, este dormitorul şi în partea aia, la dreapta, este sufrageria. Turul se încheie aici.

Am făcut o plecăciune. Putea să vadă totul de unde stătea, căci tot ce avea de făcut era să îşi rotească ochii.

Măsura spaţiul din priviri.

— Deci ce crezi?

— Duhneşte a peşte. Ce-i pe mochetă?

Am oftat. Nu reuşise să fie politicos nici măcar un minut – aşa era construită viaţa mea.

— E cocteil de creveţi. Domnul Pan l-a vărsat şi a călcat în el. OK?

— OK, dar mă refeream la asta.

Îmi arăta numărul scris pe mochetă.

— O, ăla e numărul unei firme de curăţat covoare.

— Sigur că da.

Mă privea cu ochi zâmbitori.

— N-o să te întreb de ce ai scris numărul acolo. Sună-i, a spus şi s-a îndreptat spre dulapul de colţ, unde a cotrobăit prin gustări.

Domnul Pan îl urmărea peste tot. Trădătorul! Viața mea stătea pe bufetul din bucătărie, molfăind nişte prăjiturele – ceea ce mă scotea din sărite, fiindcă voiam să le mănânc la cină.

— Mocheta e dezgustătoare. Trebuie să-i suni.

— N-am cum să lipsesc de la birou ca să-i aştept. Chestiile astea îți dau mereu bătăi de cap.

— Roagă-i să vină în weekend. Dacă nu pot, oricum e foarte probabil ca mâine să fii concediată.

— Credeam că trebuie să mă faci să mă simt mai bine.

— Credeam că vrei să fii concediată.

— Am vrut. Dar visam la un salariu compensatoriu, nu să fiu concediată pentru că nu vorbesc spaniola.

— Nu-i un detaliu minor. Trebuia să fii expertul lor în limbi străine.

— Dar vorbesc alte cinci limbi străine! m-am răstit.

— O, dar nu vorbeşti adevărul, a spus el râzând, înainte să bage în gură o prăjiturică întreagă.

Dezgustată, l-am măsurat cu privirea.

— Ai ŢB.

— Adică?

— De ce nu cauți în calculatorul tău?

— Asta o să fac.

A scos iPhone-ul.

— Acum sună-i, carpeta e dezgustătoare. De când te-ai mutat, ba cred că de mai multă vreme, n-a fost curățată cum trebuie, aşa că e plină de piele, păr şi unghii de la tine şi de la alții, păr de pisică, microbi şi bacterii. De câte ori respiri, îți ajung în plămâni.

Dezgustată, am vrut să-i iau telefonul din mână, dar îl ţinea strâns.

— Ăsta-i telefonul meu. Foloseşte-l pe al tău. Eu caut „ŢB" pe Google.

M-am ţinut de nas şi am sunat la informaţii ca să-mi facă legătura. O secundă înainte să mi se răspundă, am sperat să îl aud pe Don. Dar n-a fost el. Era un bărbat mai în vârstă, pe care îl chema Roger, şi în două minute am stabilit să vină duminică. Am încheiat convorbirea foarte mândră de mine. Făcusem şi eu ceva. Dar Viaţa nu avea de gând să mă felicite. Mă privea furios.

— Ce e?

— „Ţâţe de bărbat."

Am izbucnit în râs.

— Păi te-ai cam lăsat pe tânjală, nu?

— Nu din vina mea.

— Eu merg la sală cinci zile pe săptămână! m-am apărat eu.

— E probabil singurul motiv pentru care mai stăm amândoi în picioare, a spus.

A sărit de pe bufet, apoi peste spătarul canapelei şi s-a aşezat.

— Nu mă pot abţine să comentez felul în care arăţi. Arăţi atât de... murdar. Ai nevoie de o transformare. Ai altceva în şifonier?

Am făcut o pauză.

— Ai şifonier?

— Nu suntem în *Clueless*, Lucy. Nu sunt proiectul tău. Nu trebuie să-mi dai cu ojă şi să-mi aranjezi părul o zi întreagă ca să fie totul perfect din nou.

— Dar ce-ai zice de-o epilare totală?

— Eşti dezgustătoare şi mi-e ruşine că sunt Viaţa ta.

A muşcat dintr-o prăjitură şi mi-a arătat patul.

— Vreun vizitator pe acolo?

— Nu mă simt în largul meu să vorbesc cu tine despre asta.

— Fiindcă sunt bărbat?

— Fiindcă... nu cred că e important. Şi da, fiindcă eşti bărbat. Dar nu sunt pudică.

Mi-am ridicat bărbia, apoi am sărit peste spătarul canapelei şi m-am aşezat lângă el.

— Răspunsul este „nu“, n-a fost nimeni acolo. Dar asta nu înseamnă că n-a existat nicio activitate.

— Ce dezgustător!

A strâmbat din nas.

— Nu în patul ăla. Vreau să spun în viaţa mea.

— Stai aşa.

A zâmbit şi a scos un iPad din rucsac.

— E vorba de Alex Buckley, a citit el. Broker, l-ai cunoscut într-un bar. Ţi-a plăcut cravata lui, lui i-au plăcut ţâţele tale, dar nu a spus-o în gura mare. Oricum, nu ţie. I-a spus colegului său Tony, care i-a răspuns: „La naiba, de ce nu?“ Încântător. Dar tot ţi-a spus ceva, şi citez: „Cred că am o problemă cu ochii, pentru că nu mi-i pot dezlipi de pe tine.“ Am încheiat citatul.

A izbucnit în hohote de râs.

— Replica *asta* merge la tine?

— Nu.

Am apucat o pană din pernă şi am tras-o afară. Domnul Pan mă urmărea şi s-a dat mai aproape, ca să se joace cu pana.

— Dar băuturile pe care mi le-a oferit, da. Oricum, era drăguţ.

— Te-ai dus acasă la el, a citit el mai departe.

Părea dezgustat.

— Nu cred că-i nevoie să citesc toate astea. Bla, bla, bla, după care ai plecat înainte de micul dejun. Asta a fost acum zece luni.

— N-a fost acum zece luni, a fost...

Am încercat să număr în minte.

— În fine, oricum nu a fost acum zece luni.

— Ultima dată când ai avut parte de acţiune, a spus zeflemitor-dezaprobator. În afara acestui apartament, în orice caz.

— Ţine-ţi gura pe subiectul ăsta. Ce vrei? Sunt pretenţioasă când e vorba de bărbaţi. Nu pot să mă culc cu oricine.

— Da, fiindcă Alex Buckley, brokerul căruia îi plăceau țâțele tale, era chiar special.

Am râs.

— Știi ce vreau să spun.

— Să spui că ești pretențioasă n-are nicio legătură cu adevărul.

A devenit serios.

— Nu ești pregătită pentru bărbați. Nu l-ai uitat pe Blake.

— Ba l-am uitat pe Blake. Ce ridicol! am insistat eu ca un adolescent irascibil.

— Nu-i adevărat. Dacă l-ai fi uitat, toți bărbații pe care i-ai cunoscut de atunci n-ar fi venit la pachet cu un mare consum de alcool. Dacă l-ai fi uitat, ai fi fost în stare să-ți vezi de drum și să cunoști pe altcineva.

— Vreau să-ți reamintesc faptul că nu trebuie să ai pe cineva ca să te simți complet. Trebuie să fii mulțumit cu tine însuți.

Am încercat să nu râd când am spus-o.

— Să fii cinstit cu tine însuți, a spus el și a dat aprobator din cap. Cred în asta. Dar dacă nu ești în stare să cunoști pe altcineva, fiindcă ai rămas blocat în trecut, atunci e o problemă.

— Cine spune că e problema mea? Sunt mereu dispusă să cunosc pe cineva.

I-am luat prăjiturile din mână.

— Dar tipul din cafenea, în duminica în care ne-am cunoscut? Practic l-am împins spre tine, iar tu nu i-ai acordat nici măcar o privire. Citez, „Acum plec să mă întâlnesc cu iubitul meu“, m-a imitat el. Am încheiat citatul.

Am rămas cu gura căscată.

— Mi-ai întins o cursă?

— Trebuia să văd cât de gravă e situația în care te afli.

— Știam eu. Știam eu că e prea atrăgător să fie o persoană obișnuită. Sigur e actor.

— Nu e actor. Nu pricepi. V-am sincronizat vieţile. V-am încrucişat drumurile ca să se întâmple ceva.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, aşa că ai dat greş! am izbucnit.

— Ceva s-a întâmplat. După ce l-ai refuzat, s-a întors la iubita lui de care îi era foarte dor, regretând că s-au despărţit. Răspunsul tău l-a făcut să-şi dea seama de asta.

— Cum îţi permiţi să mă foloseşti aşa?

— Cum te folosesc? Cum crezi că se petrec lucrurile în viaţă? Coincidenţele, evenimentele trebuie să se întâmple cumva. Vieţile ni se întâlnesc şi se ciocnesc, iar tu crezi că asta nu are nici cap, nici coadă? Dacă n-ar exista un motiv pentru toate, ce rost ar mai avea? De ce crezi că se întâmplă totul? Toate persoanele pe care le întâlneşti şi tot ce spui duc la un rezultat, repercusiuni şi alte evenimente. Serios, Lucy.

A dat din cap şi a mai muşcat dintr-o prăjitură.

— Dar tocmai asta e... N-am crezut că are.

— Ce să aibă?

— Un rost!

S-a încruntat nedumerit. Apoi a priceput.

— Lucy, întotdeauna există un rost.

Nu eram sigură că sunt convinsă.

— Cu cine mi-ai mai *sincronizat* viaţa?

— În ultimul timp? Cu puţine persoane care ţi-ar atrage atenţia. Doar americanca aceea drăguţă de la recepţie. Văd pe chipul tău că eşti şocată să auzi asta. Apropo, ei trebuie să-i mulţumeşti că mă aflu astăzi aici, fiindcă ea a fost cea care m-a determinat să-ţi mai dau o şansă după ultima noastră întâlnire.

— De parcă tu nu voiai cu disperare să ne mai întâlnim.

— Crede-mă, nu voiam. Dar când i-ai lăsat ciocolata m-am simţit ca Willy Wonka[1].

— E vreun cod pentru ceva intim?

— Nu. Îţi aminteşti când Slugworth îi spune lui Charlie să fure bomboana care nu se topeşte niciodată şi îi promite că o să aibă grijă de familia lui toată viaţa? Dar Charlie nu o face şi lasă bomboana pe biroul lui Wonka la sfârşitul filmului, iar acesta îşi dă seama de adevărata valoare a băiatului.

— Ai povestit toată faza!

— Taci din gură, l-ai văzut de şaizeci şi şase de ori. I-ai lăsat o ciocolată doamnei Morgan şi a fost foarte drăguţ din partea ta.

— Mda, în fine. Îmi spusese că-i place.

— Asta mi-a arătat că ai inimă, îţi pasă de oameni, şi că asta n-a fost niciodată o problemă. Trebuie doar să încerc să te fac să-ţi pese de mine.

Asta mi-a frânt inima. Nimeni nu-mi mai vorbise aşa, şi iată că acest tânăr epuizat şi disperat, cu respiraţie urât mirositoare şi costum şifonat voia să îl plac.

— Ăsta a fost scopul pentru care ai angajat-o? Ca să-mi mai dai o şansă?

Părea surprins.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Apoi a căscat.

— Unde o să dorm?

— Unde dormi de obicei.

— Cred c-ar trebui să stau aici, Lucy.

— Bine, nicio problemă, am răspuns liniştită. O să fiu la prietena mea Melanie, dacă ai nevoie de mine.

— A, da, Melanie, pe care o enervează faptul că pleci mereu atât de devreme.

---

[1] Personaj din *Charlie şi Fabrica de Ciocolată*, Roald Dahl (1916-1990), roman ecranizat de Tim Burton în 2005.

A început iar să caute pe iPad.

— Aceeaşi Melanie care a spus, imediat ce ai plecat ieri de la restaurant, şi citez: „Se întâmplă ceva cu ea. Abia aştept s-o prind singură şi să aflu ce anume." Am încheiat citatul.

Părea extrem de mulţumit de sine. Eu eram îngrozită. Nu voiam să fiu singură cu Melanie în acel moment şi n-aveam de gând să mă întorc la Riley acasă şi să stau cu el şi cu mama.

— Poţi să dormi pe canapea, am spus dându-mă bătută, apoi am trecut peste spătarul canapelei ca să ajung în pat.

A dormit pe canapea cu Domnul Pan, învelit cu o pătură prăfuită pe care am scos-o din raftul de sus al şifonierului, în timp ce el îmi ţinea lanterna şi mă critica. Nu cu voce tare, dar auzeam în cap un sunet constant – „nţ-nţ-nţ" –, ca ceasul bunicului care răsuna în hol când eram copil. Mă speria şi mă ţinea trează toată noaptea, până când am pus o pernă în pendul, dând vina pe Riley. Sforăia atât de tare, încât, pentru prima dată după mult timp, viaţa mea m-a ţinut trează toată noaptea. Amintindu-mi trucul cu ceasul de perete al bunicului, am aruncat cu o pernă în el, undeva pe la două dimineaţa, dar nu l-am nimerit pe el, ci pe Domnul Pan. La unsprezece şi patru minute a fost ultima dată când m-am uitat la ceas înainte să adorm, şi m-am trezit la şase, când făcea duş. A plecat pe furiş şi s-a întors la scurt timp după aceea, aruncând cheile pe bufet. Se foia şi făcea suficient zgomot încât să trezească toată clădirea. Ştiam că încearcă să mă deranjeze, aşa că am ţinut intenţionat ochii închişi cu zece minute mai mult decât mi-aş fi dorit. Într-un final, mirosul m-a urnit. Stătea la bufet şi mânca omletă. Avea mânecile suflecate până la coate, părul ud, pieptănat pe spate. Arăta altfel. Era curat.

— Bună dimineaţa, mi-a spus.

— O, nu mai ai o respiraţie urât mirositoare!

Părea jignit.

— Mă rog, cuvintele tale nu mă pot răni. Ţi-am luat cafea şi cuvinte încrucişate, a spus şi s-a întors la cititul ziarului,

Eram uluită, chiar impresionată.

— Mulţumesc.

— Şi am cumpărat un bec pentru baie. Dar poţi să-l pui singură.

— Îţi mulţumesc.

— Iar omleta e încă fierbinte.

Pe bufet era omletă cu şuncă, brânză şi ardei iute.

— Îţi mulţumesc foarte mult, i-am spus zâmbind. Eşti foarte amabil.

— Pentru puţin.

Am mâncat în tăcere şi am ascultat un bărbat şi o femeie de la matinal vorbind despre seriale, întâmplări din viaţa de zi cu zi şi un studiu recent legat de acneea juvenilă. Nu am pus becul la baie. Ar fi fost un efort prea mare şi aş fi pierdut prea mult timp într-o dimineaţă în care eram pe fugă, fiindcă stătusem la masă şi luasem un mic dejun normal. Am lăsat uşa întredeschisă şi am făcut un duş, trăgând întruna cu coada ochiului, să mă asigur că Viaţa mea nu e un tip pervers. M-am îmbrăcat la baie. Când am ieşit, mă aştepta în costumul şifonat, cu rucsacul în spate. Până în acel moment mă simţisem surprinzător de bine cu el, dar deodată ceva nu mi-a mirosit a bine. Sigur era o capcană.

— Ei bine, cred că asta a fost tot pentru astăzi, am spus plină de speranţă.

— Vin cu tine la serviciu, mi-a zis.

Aveam emoţii să merg la birou, fiindcă trebuia să dau ochii cu toată lumea după incidentul de marţi, dar mai ales pentru că Viaţa mergea cu mine. Speram că serviciul de pază mă va scăpa măcar de această problemă. Am trecut legitimaţia prin cititor, bariera s-a ridicat şi am trecut. Viaţa a vrut să treacă imediat după mine, dar l-am auzit scoţând un sunet de parcă ar fi fost prins între bare. Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am reuşit.

— Hei! a strigat cel de la pază.

Erau vigilenţi tot timpul, dar după episodul cu Steve se aflau în alertă maximă.

M-am întors şi am încercat să mă uit la Viaţa mea cât mai spăşită:

— Uite ce e, o să întârzii, trebuie să fug. Ne vedem la prânz, da?

A rămas cu gura căscată, iar eu m-am răsucit pe călcâie şi m-am grăbit spre lift, încercând să mă amestec în mulţime, ca şi cum aş fi fost urmărită. În timp ce aşteptam să coboare liftul, îl urmăream pe tipul de la pază, care era de două ori mai mare decât Viaţa mea şi se îndrepta spre el cu paşi mari, de parcă ar fi vrut să-l bată. Viaţa a scos din rucsac nişte documente. Tipul de la pază le-a luat ca şi cum ar fi fost nişte bucăţi de peşte stricat şi le-a frunzărit. Apoi m-a privit, s-a uitat din nou peste documente, s-a uitat la el, i-a înapoiat documentele şi s-a întors la birou. A apăsat un buton şi bariera s-a ridicat.

— Mersi, i-a strigat Viaţa mea.

Cel de la pază i-a făcut cu mâna. Viaţa mi-a zâmbit superior şi am urcat în acelaşi timp în liftul aglomerat, tăcuţi. Colegii sosiseră la birou înaintea mea, se adunaseră şi, evident, discutau despre mine, deoarece, când am intrat, au amuţit şi s-au uitat în altă parte. Toţi ochii s-au îndreptat imediat spre Viaţa mea. Apoi s-au întors către mine.

— Bună, Lucy, a zis Băgăcioasa. E avocatul tău?

— De ce, cauţi unul pentru nuntă? am răspuns cu răutate.

Graham n-a râs, iar asta m-a neliniştit, căci el râdea mereu la glumele mele proaste. Mă întrebam dacă asta înseamnă că n-o să mă mai agaseze, şi asta mă deranja. Răspunsul meu pentru Louise fusese o replică ieftină, dar în realitate ascundea faptul că nu ştiam ce să spun. Avusesem mult timp să mă gândesc la modul în care să-mi prezint Viaţa celorlalţi, dar în afară de a-i

spune Cosmo – ceea ce probabil urma să dea naştere la mai multe întrebări decât răspunsuri –, nu mă puteam gândi la o poveste. Puteam scorni o minciună perfectă. Puteam scorni multe minciuni perfecte. Că era un bolnav în stadiu terminal a cărui ultimă dorinţă fusese să-şi petreacă vremea cu mine; un văr din provincie; un absolvent de facultate care voia să capete experienţă; un prieten, bolnav mintal, care tocmai a ieşit din spital; un jurnalist care scrie un articol despre femeia modernă şi m-a ales ca subiect. Eram sigură că toţi vor crede aceste lucruri, dar Viaţa n-ar fi fost de acord cu niciunul dintre ele. Încercam să vin cu minciuna perfectă, pe care el să o aprobe, ceea ce era o ironie, fiindcă probabil că nu există aşa ceva şi probabil nu va exista vreodată în istoria întregii lumi. Edna m-a scos de sub asediul privirilor fixe, al întrebărilor şi acuzaţiilor în aşteptare, chemându-mă în birou pentru o întrevedere pe aceeaşi temă, dar măcar ea era una singură şi mă puteam descurca. În timp ce mă îndreptam spre biroul ei, le-am zâmbit celorlalţi, dulce şi cerându-mi scuze că trebuie să-i las. M-am întors spre Viaţa mea înainte să intru şi l-am întrebat în şoaptă:

— Mă aştepţi aici?

— Nu, intru cu tine, mi-a răspuns tare, ceea ce m-a împiedicat să mai spun ceva.

Am intrat în biroul Ednei şi ne-am aşezat la masa ovală pe care o avea la fereastră. Într-o vază subţire şi înaltă era un trandafir artificial alb, iar pe raftul din spatele biroului se afla un exemplar din *Ulise* – două dintre lucrurile care mă enervau la ea, fiindcă uram florile artificiale şi presupuneam că nu citise *Ulise* în viaţa ei, dar îi plăcea cum arată pe raft. Se uita la Viaţa mea.

— Bună, a spus ea într-un fel de „da' tu cine eşti".

— Domnişoară Larson, mă numesc...

S-a uitat spre mine şi am văzut cum se forţează să nu zâmbească.

— Cosmo Brown. Am aici câteva documente care vă vor arăta că am voie să fiu în preajma lui Lucy Silchester tot timpul şi includ acorduri de confidenţialitate semnate de mine şi certificate de un notar cu reputaţie. Puteţi avea încredere că tot ce voi afla despre companie din această conversaţie nu va fi dezvăluit, dar am dreptul să discut despre orice se vorbeşte cu Lucy despre viaţa ei personală.

A luat documentele şi am văzut că era de acord cu tot ce scria.

— În regulă, domnule Brown. Vă rog să luaţi loc.

— Te rog, spune-mi Cosmo, i-a răspuns zâmbind şi am ştiut că e o săgeată la adresa mea.

Se uita la el când a început să spună:

— Această întâlnire este legată de evenimentele care au avut loc marţi. Sunt sigur că eşti la curent cu incidentul legat de Steven Roberts.

Viaţa a încuviinţat.

— Scuză-mă, de ce i te adresezi lui când vorbeşti cu mine? am spus.

Apoi, către Viaţa mea:

— Trebuie să ţi se adreseze ţie?

— Se poate uita la cine-i place, Lucy.

— Dar nu *trebuie* să fii tu.

— Nu, nu trebuie să fiu eu.

— OK.

Mi-am întors privirea spre Edna.

— Nu trebuie să i te adresezi lui.

— Îţi mulţumesc, Lucy. Unde rămăsesem?

Se uita iar la Viaţa mea.

— Nu vom discuta ceea ce i s-a întâmplat lui Steve, deşi, dacă Lucy are anumite temeri personale în legătură cu asta şi, sinceră să fiu, nu m-ar mira să fie aşa, atunci, în calitate de şef,

eu sunt persoana căreia i se poate adresa în orice problemă legată de ceea ce s-a petrecut...

— Ă, scuze, dar sunt aici. Nu trebuie să vorbeşti ca şi cum n-aş fi.

Atunci mi-a aruncat o privire de oţel şi mi-am dorit să se uite în continuare el.

— Întâlnirea asta are ca subiect ce a ieşit la iveală în urma acelor evenimente şi anume că tu, de fapt, nu ştii spaniolă.

— Ba ştiu spaniolă. Dar eram stresată. Aveam un pistol îndreptat spre faţă şi nu mai puteam gândi.

Edna părea uşurată, iar privirea i s-a îmblânzit.

— Lucy, asta este ceea ce am presupus şi *eu*. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, în situaţia aceea abia puteam să-mi amintesc cum mă cheamă şi speram să-mi confirmi teoria. După cum înţelegi, trebuie să procedez în mod oficial şi...

— Scuză-mă, pot interveni? a întrebat Viaţa.

Îl priveam cu ochi mari.

— Nu cred că ai voie să faci asta.

Mă uitam la Edna.

— Are voie? Cred că trebuie doar să asiste la viaţa mea, nu să se amestece în vreun...

— Nu, nu, am voie să mă amestec, mi-a spus el.

Apoi, către Edna:

— Aş dori să confirm că Lucy nu ştie spaniolă.

Am rămas cu gura căscată. Ochii Ednei s-au mărit şi mai mult decât în varianta lor de peşte.

— Iartă-mă, ai spus că „ştie" sau „nu ştie"?

— Am spus că *nu ştie*.

A vorbit rar, punând accentul pe „nu". Apoi i-a spus arătând spre mine, ca să fie clar că nu vorbea despre floarea artificială de pe masă:

— Ea, nu poate vorbi spaniolă. Cred că eşti în pericol să fii decepţionată din nou, aşa că trebuie să intervin şi să-ţi arăt cum stau lucrurile.

Se uita la mine ca şi cum mi-ar fi spus: „E OK? M-am descurcat bine?"

Mă lăsase fără cuvinte. Viaţa mă înjunghiase în spate. Şi Edna a amuţit pentru o clipă, dar apoi şi-a regăsit vocea. A continuat să i se adreseze lui, şi nu mie:

— Cosmo, sigur înţelegi că e o situaţie foarte gravă.

Am simţit picături de transpiraţie pe frunte.

— Desigur, a aprobat-o el.

— Având în vedere că Lucy este angajată ca specialist în limbi stăine şi a lucrat la manuale în ultimii doi ani şi jumătate, mă preocupă faptul că lipsa cunoştinţelor ei de spaniolă a pus în pericol atât clienţii care au cumpărat produsele, cât şi compania. Vreau să spun, cine naiba scria traducerile din spaniolă? Erau corecte măcar? Sau erau traduse cu dicţionarul?

— Erau traduse de un respectabil vorbitor nativ de spaniolă, iar traducerile instrucţiunilor de folosire a aparatelor electrice pe care le-a făcut sunt de neegalat, am spus iute.

— N-ai de unde să ştii asta, a remarcat Viaţa.

— N-a fost nicio reclamaţie, am spus obosită, sătulă să fiu înjunghiată pe la spate.

— De care să fi aflat, a observat Edna, iar Viaţa a fost de acord cu ea.

— Cine e această persoană care traducea în locul tău? a întrebat Edna fără să-şi ascundă uimirea din voce.

— O persoană respectabilă...

— Ai mai spus asta, m-a întrerupt el.

— Un om de afaceri spaniol, am continuat. Era mai degrabă o subcontractare decât o *înşelăciune*. Ştiu că nimeni nu a spus cuvântul ăsta, dar acum asta mă faceţi să cred că am făcut.

Am profitat de terenul câştigat.

— Uite, vorbesc la perfecţie celelalte limbi, asta nu-i o minciună. De ce nu-i spui?

M-am uitat la Viaţa mea, aşteptând să mă susţină, dar şi-a încrucişat braţele.

— Nu cred că ăsta e rolul meu în cazul de faţă.

Am înghiţit în sec şi am vorbit pe un ton mai scăzut.

— Te rog, lasă-mă să îmi păstrez postul şi dă-i lui Quentin să facă traducerile din spaniolă. Totul va rămâne între noi, va fi perfect legal şi nu vom avea pentru ce să ne facem griji. Îmi cer mii de scuze pentru că nu am spus tot adevărul...

— Adică pentru minciună, a spus Viaţa.

— Că nu am spus tot adevărul, am insistat.

— Pentru minciună. Ai minţit.

— Auzi, cine nu minte în CV? l-am pus eu la punct. Toată lumea o face. Întreabă pe cine vrei dacă a minţit vreodată şi îţi va spune că a exagerat un pic adevărul. Pariez că şi tu ai făcut-o, m-am adresat Ednei. Ai spus că ai lucrat la Global Maximum timp de patru ani, dar toată lumea ştie că nu ai lucrat decât doi ani, iar jumătate din perioadă ai fost şef de birou, nu director, aşa cum ai spus.

Edna a făcut ochii mari. Apoi, dându-mi seama ce am spus, am făcut şi eu la fel.

— Dar asta nu înseamnă că ai *minţit*. Vreau să spun că toţi exagerăm adevărul, dar asta nu ştirbeşte realizările pe care le putem avea...

— Gata, cred că am auzit destul. Voi discuta situaţia asta cu superiorii mei, m-a întrerupt Edna, masându-şi tâmplele.

— Nu, te rog, nu face asta.

M-am întins peste masă şi am strâns-o de mână.

— Te rog, n-o face. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Cei de la departamentul juridic n-ar fi aprobat niciun manual făcut de noi dacă n-ar fi fost corect sută la sută, ştii asta. Se fac verificări

mereu, nu eu am ultimul cuvânt aici. Deci nimeni nu te poate acuza şi, chiar dacă se va întâmpla vreodată asta, nu trebuie să-ţi faci griji, fiindcă nu ai ştiut. N-a ştiut nimeni.

— Quentin ştia? m-a întrebat ea, îngustându-şi privirea.

— De ce mă întrebi? am spus încruntată.

— Spune-mi adevărul, Lucy. Quentin ştia, nu-i aşa?

— Nimeni nu ştia, am bătut eu în retragere.

— Dar marţi ştia, când ţi-a cerut Steve să traduci. Atunci a ştiut, s-a ridicat imediat de sub birou.

— Cred că atunci a ştiut toată lumea. Era evident că am mintea goală.

— Am impresia că mă minţi din nou, a spus ea.

— Nu, deloc. Nu mint. Cred că Quentin aflase mai devreme, când...

Edna a dat din cap.

— Cât trebuie să mai trag de tine, Lucy? Adică...

— Nu, nu, ascultă, am întrerupt-o. A aflat cu numai câteva minute înainte, când am încercat să vorbesc cu Agusto Fernández.

Dar ea nu mă mai asculta. Renunţase.

— Nu ştiu.

Şi-a strâns actele de pe birou şi s-a ridicat în picioare.

— Nu ştiu ce să mai cred. Sincer, m-ai surprins, Lucy. Credeam că tu, dintre toţi cei de aici, le ai pe toate...

Se uita la birourile de afară.

— În fine, sunt surprinsă.

Apoi a spus, uitându-se la Viaţa mea:

— Dar şi despre sora mea am crezut la fel. Şi s-a trezit în aceeaşi – căuta un cuvânt să-mi descrie starea actuală – *situaţie dificilă* ca asta.

Viaţa a dat din cap ca şi cum ar fi împărtăşit amândoi un secret.

Edna a oftat.

— Ştia sau nu ştia Quentin... Nu pari să fii foarte clară sau convingătoare.

— Nu, nu, sunt sigură de asta. Te rog...

— Cred că am vorbit destul. Vă rog să vă întoarceţi la ceilalţi, iar eu mă voi gândi la ce am discutat. Îţi mulţumesc, Lucy. Îţi mulţumesc, Cosmo, a spus ea.

A dat mâna cu noi şi am fost scoasă repede din birou. M-am întors la al meu, şocată de ceea ce se întâmplase. Viaţa m-a urmat. S-a aşezat la biroul gol din faţa mea. Bătea darabana cu degetele.

— Acum ce trebuie să faci? m-a întrebat el. Vrei să-ţi fotocopiez ceva?

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Nu pot să cred că ai avut tupeul să-mi faci una ca asta. Ce s-a întâmplat cu „Suntem o echipă"? Mi-ai spus vorbe dulci ca să-ţi poţi bate joc de mine, i-am zis.

Ridicasem vocea fără să-mi dau seama, iar ceilalţi şi-au îndreptat privirile spre mine.

— Ies la o ţigară, am spus, apoi m-am ridicat şi am părăsit încăperea cu nasul pe sus, sub privirile celorlalţi.

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a ieşi a fost vocea lui, spunând tare şi răspicat:

— De fapt nu fumează. Se preface numai, ca să aibă mai multe pauze.

Am trântit uşa în urma mea.

13

Stăteam pe scara de incendiu – al treilea loc secret pentru fumat din anul ăla, după toaleta defectă de la etajul doi şi camera personalului de curăţenie. Mai erau două persoane, un bărbat şi o femeie, dar nu veniseră împreună, aşa că niciunul dintre noi nu vorbea. Nu era ca locul pentru fumători din faţa cluburilor sau puburilor, unde toţi stau de vorbă, fericiţi că se află în oraş la un eveniment social. Eram la serviciu şi singurul motiv pentru care ne aflam toţi trei acolo, în afară de pofta de nicotină, era să nu mai fim nevoiţi să vorbim. Veniserăm acolo pentru a mai scăpa de gânduri şi de problemele pe care le aduce interacţiunea constantă cu idioţii. Mă rog, cu oamenii pe care îi consideram noi idioţi, fiindcă ei nu ne puteau citi gândurile, iar noi trebuia, cu răbdare, să le explicăm politicos ce aveam în minte, când, de fapt, ne luptam cu dorinţa de a le lua capul în mâini şi de a-l izbi uşor şi în mod repetat cu fruntea de perete. Dar aici nu era vorba de o asemenea politeţe. Ne opream funcţionarea creierului şi ne ignoram intenţionat unul pe celălalt, satisfăcuţi de acest privilegiu, concentrându-ne doar la inhalarea şi eliminarea fumului. În afară de mine. Nici nu pusesem stavilă gândurilor, nici nu fumam.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. Nu m-am obosit să mă întorc, nu îmi păsa dacă ne descopereau locul cu numărul trei şi ne prindeau pe toţi. Ce mai însemna o altă infracţiune la cazierul meu? Dar celorlalţi doi le păsa, aşa că şi-au ascuns

imediat ţigara în palma închisă şi îngălbenită, uitând de fumul care plutea în aer şi îi dădea de gol, apoi s-au întors repede să vadă cine a dat peste bârlogul lor. Nu păreau să se teamă de cel pe care îl văzuseră, dar nici nu s-au liniştit, ceea ce însemna că nu e un şef, dar nici o persoană pe care să o cunoască. Bărbatul a mai tras o dată cu sete din ţigară şi a plecat imediat, sperietura provocată de vizita neaşteptată stricându-i plăcerea de a fuma. Femeia a rămas unde era şi l-a măsurat din priviri pe noul venit, aşa cum îmi făcuse şi mie când intrasem. Tot nu m-am întors să văd cine este, fiindcă nu-mi păsa şi, mai ales, pentru că ştiam cine poate fi.

— Bună, mi-a spus, apropiindu-se atât de mult încât umerii ni s-au atins.

— Nu vorbesc cu tine, i-am spus privind drept înainte.

Femeia a simţit că e vorba de ceva picant şi a rămas să savureze restul ţigării.

— Ţi-am spus că va fi mai greu decât crezi. Dar nu-ţi face griji, o scoatem noi la capăt, a spus el încet.

— Nu mai spune! i-am spus.

M-am întors spre femeie:

— Scuzaţi-mă, îmi puteţi împrumuta o ţigară, vă rog?

— Vrea să vă întrebe dacă poate *lua* una. Nu v-o poate înapoia după ce a fumat-o, m-a completat Viaţa.

Femeia mă privea de parcă ar fi preferat să-şi vândă bunica preferată, dar până la urmă mi-a întins o ţigară, fiindcă asta fac de obicei oamenii – sunt politicoşi în cele mai multe cazuri, chiar şi atunci când în adâncul lor sunt necioplіţi.

Am tras un fum. Apoi am tuşit.

— Tu nu fumezi, mi-a zis el.

Am tras un alt fum chiar sub nasul lui, apoi am încercat să-mi înăbuş tusea, care a venit imediat.

— De ce eşti atât de furioasă?

— De ce?

Într-un final, m-am întors spre el.

— Ești nebun? Știi foarte bine de ce. M-ai făcut de râs. M-ai făcut să par o... să par o...

— Mincinoasă, cumva?

— Uite ce e, aveam un plan. Aveam totul sub control. Tu ar fi trebuit să stai acolo și să observi. Asta ai spus.

— N-am spus niciodată asta.

— Cineva a spus-o.

— Nu, tu ai presupus asta.

Pufăiam în tăcere.

— Și care era planul tău măreț? Voiai să minți din nou și, ca un mare geniu ce ești, să înveți spaniola peste noapte?

— Am o mare capacitate de învățare, așa mi-a spus profesorul de franceză, am pufnit eu.

— Iar profesorul de civică a spus că „poți mai mult".

S-a uitat în altă parte.

— Am făcut ce trebuia.

Tăcere. Fumătoarea și-a tras nasul.

— Bun, deci ar fi trebuit să spun adevărul, dar trebuie să fie alt mod de a face asta. Nu poți intra cu buldozerul în viața mea, încercând să repari orice minciunică pe care am spus-o. Ce-o să faci când îmi vei cunoaște părinții? O să dai totul în vileag și o să le provoci un atac de cord? O să le spui că în loc să învăț cu un grup de colegi am dat o petrecere în seara când ei au mers la mătușa Julie, care își sărbătorea cei patruzeci de ani, și că dragul lor nepot Colin a făcut sex în patul lor? Sau că Fiona a străbătut pajiștea în pielea goală pentru ultima doză de hașiș și că, nu, îmi pare rău, pe jos nu era supă de legume, așa cum am spus, ci voma lui Melanie, deci n-ar fi trebuit să las câinele să o mănânce? Și că, apropo, Lucy nu știe spaniolă?

Am tras aer în piept.

Părea surprins.

— Și părinții tăi cred că știi spaniolă?

— Au plătit ca să stau vara acolo! Ce voiai să le spun? m-am răstit eu.

— Adevărul! Nu-ţi trece niciodată prin minte asta?

— Că am fost animatoare într-un club de noapte, în loc să lucrez la recepţia hotelului unde mă trimiseseră?

— Mai bine nu.

— Adică unde începe şi unde se termină marea revelaţie? Acum îmi cumperi becuri, iar în clipa următoare îi spui tatălui meu că eu consider că trebuie să coboare de pe cai şi să nu mai fie un căcănar cu pretenţii? Trebuie să fii mai sensibil, trebuie să mă ajuţi să fac lucrurile mai bine, nu să mă împingi în rândurile şomerilor şi să pui capăt brumei de relaţie pe care o am cu familia mea. Trebuie să facem un plan.

A tăcut un timp. Vedeam că reflectează şi mă aşteptam să aud o altă analogie, dar nu a venit niciuna. În schimb, a spus:

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

M-am prefăcut că mă aplec peste balustradă, dar el şi fumătoarea m-au tras înapoi, crezând că e o treabă serioasă.

— Mersi, i-am spus un pic jenată, moment în care ea a considerat că e mai înţelept să plece.

— Dar nu-mi pare rău pentru ce am făcut, ci pentru felul în care am procedat. Vom găsi o altă strategie pentru viitor.

I-am apreciat corectitudinea, capacitatea de a recunoaşte că a greşit. Aşa că am mai tras un fum din ţigară şi apoi am stins-o, în semn de respect. Dar el nu terminase, prin urmare am examinat ţigara strivită, care ardea înăbuşit, să văd dacă pot să o iau şi să o fumez în continuare.

— N-am putut să stau şi să ascult cum minţi iar, Lucy. N-am să fac asta niciodată, aşa că, indiferent la ce strategie te gândeşti, nu trebuie să mai fie bazată pe minciuni. Îmi dă arsuri la stomac.

— Minciunile mele îţi dau arsuri la stomac?

— Chiar aici.

Şi-a masat capul pieptului.

— O, îmi pare rău să aud asta.

A icnit şi s-a frecat din nou pe piept.

— Tocmai ţi-a crescut nasul, Pinocchio.

L-am împuns cu degetul, în joacă.

— De ce nu mă laşi *pe mine* să le spun oamenilor adevărul? Când consider că a venit timpul, adică.

— Nu cred că e suficient timp în lume ca să se întâmple asta.

— Ei bine, nu pot să-i adun pe toţi şi să recunosc totul dintr-odată, dar o s-o fac. O s-o fac la momentul potrivit. Ce-ar fi să stabilim că eu nu mai spun minciuni de acum înainte, iar tu doar mă însoţeşti şi observi?

— Cum o să te opreşti din minţit?

— Cred că ştiu să nu mint dacă nu vreau s-o fac. Nu e ca şi cum aş avea o problemă, am zis insultată.

— Cum de tipul ăla cu numărul greşit te face să spui adevărul?

— Cine?

— Ştii tu cine. Vezi? Iar ai comis-o. Prima ta reacţie e să negi că ştii ceva despre subiect, a spus el amuzat.

I-am ignorat observaţia.

— I-am spus să nu mă mai sune.

— De ce? L-ai sunat şi era reţinut?

Deşi era încântat de gluma lui, am ignorat-o.

— Nea, era prea ciudat.

— Păcat.

— Mda, am spus vag, nefiind sigură dacă era, într-adevăr, păcat.

I-am întins mâna.

— Deci batem palma? Eu nu mai mint, iar tu doar observi.

A reflectat un moment.

— Vreau să mai adaug ceva.

Am lăsat mâna în jos.

— Sigur că da.

— De fiecare dată când minți, eu o să dau în vileag un adevăr.

Mi-a întins mâna.

— Batem palma?

Am rămas pe gânduri.. Nu-mi plăcea treaba asta. Nu puteam să-i promit cu mâna pe inimă că nu voi mai minți vreodată – dar voiam să încerc – și nu puteam să-l las să le spună tuturor adevărul, dar, dacă eram de acord, mingea avea să fie în terenul meu, iar el n-avea să mai năvălească în viața mea ca un taur într-un magazin de porțelanuri.

— Bine. Batem palma.

Ne-am strâns mâinile.

Atmosfera era tensionată când m-am întors în birou. Ceilalți nu prea știau dacă trebuie să fie supărați pe mine sau nu, la fel cum nu-și dădeau seama dacă trebuie să se înfurie pe Steve sau nu, așa că am lucrat în tăcere, lăsând orice chestiuni pe care simțeam nevoia să le discutăm în nou creatul folder „Când totul va reveni la normal", aflat lângă *inbox* și *outbox*. Viața stătea la biroul din fața mea, ceea ce era acceptabil, deoarece pariez că nimeni din încăperea aceea, în afară de Edna, nu-și amintea numele tipului care lucrase acolo. Fusese concediat în prima rundă, în urmă cu un an, și nu socializasem deloc cu el. În colțul în care trebuia să stau, chiar sub aerul condiționat, singurele mele sarcini zilnice erau să încerc să mă încălzesc și să fac orice pot ca să-l împiedic pe Graham să se holbeze la sfârcurile mele. E de la sine înțeles că promisiunea lui Agusto Fernández de a face orice îi stă în puteri să-i dea lui Steve postul înapoi, a fost un nonsens, prin urmare biroul acestuia era gol. Dacă Viața ar fi ales să stea acolo, ar fi produs agitație. Rana era prea proaspătă, prea dureroasă. Viața mea s-a uitat toată ziua în calculator, a tastat și a făcut însemnări, m-a urmărit și m-a observat

în timp ce mă adresam celorlalţi, deşi nu prea avea ce să vadă, căci nimeni nu avea chef să comunice.

Apoi am început să mă gândesc la ceea ce spusese. La numărul greşit, la Don Lockwood şi la faptul că pe el nu l-am minţit. Nu ştiu exact de ce nu-l minţisem, dar cel mai limpede răspuns era: pentru că nu îl cunoşteam, era un străin, iar adevărul nu conta în relaţia cu el.

Adevărul nu conta. Atunci de ce conta pentru toţi ceilalţi?

Am luat telefonul mobil şi m-am uitat la poze. M-am oprit la cea cu ochii, am studiat-o, am mărit-o şi am micşorat-o ca o obsedată, am văzut nuanţele aproape verzi din albastrul lor, apoi am pus-o ca poză de fundal. Era impresionantă când am aşezat telefonul pe birou. Ochii mă urmăreau.

— La ce zâmbeşti? m-a întrebat Viaţa şi vocea lui, auzită din senin, m-a făcut să tresar.

— Ce? Isuse, m-ai speriat! Nu mă mai lua prin surprindere.

— Eu stau aici, dar tu ce faci?

— A.

Eram gata să-i spun „Nimic“, dar m-am uitat la ecranul telefonului. Nu voiam să mint.

— Mă uitam la nişte poze.

Satisfăcut că spun adevărul, Viaţa mea a decis să facă o pauză şi s-a îndreptat spre bucătărie. Ochii lui Graham l-au urmărit traversând încăperea. Apoi s-a uitat la toţi ceilalţi să se asigure că nu se mişcă de la birou, după care s-a ridicat şi l-a urmat în bucătărie. Mă uitam spre uşă, aşteptând să iasă unul dintre ei, dar după cinci minute am început să-mi fac griji. Viaţa mea stătea de prea multă vreme în bucătărie cu Graham Sulică. Speram că nu căzuse pradă vreunei propuneri indecente – un gând care ştiam că nu poate fi adevărat, dar care mi-a produs greaţă. M-am îndreptat spre fişet, pe care Louise îl plasase strategic lângă uşa bucătăriei, am deschis un sertar şi m-am prefăcut că mă uit după un dosar, stând cu urechile ciulite.

— Deci a minţit în legătură cu spaniola, a zis Graham.

— Mda, a zis Viaţa mea.

Părea că mănâncă şi răzuie ceva. Am dedus că un iaurt. Era al Louisei, ţinea dietă şi mânca toată ziua iaurturi, care aveau mai mult zahăr în ele decât o gogoaşă.

— Măi, măi, măi. Şi a minţit că fumează.

— Mda, a zis el din nou, răzuind iar şi iar.

— Ştii că eu fumez, a zis Graham.

— Nu, nu ştiam.

Părea că nu-i pasă.

— Uneori, eu şi Lucy mergem acolo, în locul ăla retras, a zis Graham coborându-şi vocea, dar nu pentru că vorbea despre locul pentru fumat, ci în felul în care vorbesc bărbaţii când se referă la chestiile sexuale pe care le-au făcut sau pe care, mai degrabă, şi-ar dori să le facă.

— Scara de incendiu, a spus Viaţa mea cu o voce normală, ceea ce i-ar fi dat de înţeles oricui, în afară de Graham, că nu doreşte să coboare tonul sau nivelul conversaţiei.

— Mă gândeam că poate simte ceva pentru mine. Poate s-a prefăcut că fumează numai ca să fie în preajma mea.

Graham chicotea obraznic, uitând că el era cel care venea după mine.

— Crezi? a spus Viaţa mea, răzuind în continuare.

— Păi e greu să te apropii de cineva când sunt toţi aici. Tu ce crezi? Ţi-a pomenit vreodată despre mine? Sau n-ar trebui să ţi-o spună, pentru că ştii deja, nu-i aşa? Haide, poţi să-mi spui.

— Mda, ştiu cam totul, a zis Viaţa mea.

Mă enerva gândul că Sulică ştie cine este. Era destul că se dădea la mine, nu voiam să încerce să-mi vrăjească şi Viaţa.

— Deci ce crezi? Vrea o bucată?

— Dacă vrea o bucată?

Răzuitul încetase. Iaurtul fusese devorat şi integritatea mea, insultată.

— M-a refuzat de câteva ori, n-o să te mint, dar adevărul e că sunt căsătorit, iar unei fete ca Lucy nu-i convine asta. Dar simt că e ceva... Ţi-a spus ceva despre mine?

Am auzit un scârţâit – capacul de la coşul de gunoi care se ridica. Am auzit sacul de plastic foşnind, ceva fusese aruncat – cutia de iaurt. Am auzit un clinchet în chiuvetă – linguriţa. Apoi un oftat lung – era Viaţa mea.

— Graham, pot să îţi spun cu sinceritate că Lucy vrea să te placă şi uneori vede în tine sclipirile unui tip drăguţ, dar în interior, în adâncul ei, crede că eşti un măgar sadea.

Am zâmbit, am închis fişetul şi m-am întors imediat la biroul meu. Am ştiut atunci că, deşi mă înjunghiase în spate dimineaţă, atunci, după-amiaza, mă proteja. Biroul, mai ales Graham, a fost şi mai tăcut după-amiază, iar în ziua aceea nu am fost concediată. Noaptea am stat în pat, ştiind că e treaz, fiindcă nu sforăia. Mă gândeam la tot ce se întâmplase în acea zi şi la toate conversaţiile dintre mine, Viaţă şi oricine altcineva. În cele din urmă, am ajuns la o concluzie.

— Tu ai pus totul la cale, nu-i aşa? am întrebat camera pustie şi întunecată.

— Ce să pun la cale?

— I-ai spus intenţionat Ednei adevărul ca să mă faci să vin singură cu ideea de a spune adevărul.

— Mi se pare că analizezi prea mult totul, Lucy.

— Am dreptate?

Tăcere.

— Da.

— Ce altceva mai pui la cale?

N-a zis nimic. Dar şi tăcerea era un răspuns.

14

Am regretat că stabilisem să mă întâlnesc cu Melanie în seara următoare. Nu doar pentru că Viaţa mea mă ţinuse trează toată noaptea cu sforăitul, ci fiindcă o seară cu ea era ca un glonte gigant, pe care încercasem să-l evit de multă vreme. Ca să mă revanşez fiindcă plecasem devreme cu o săptămână înainte, promisesem să merg la următorul spectacol din Dublin al Melaniei. Era vineri seara, în cel mai tare club din oraş din luna aceea. Era atât de tare, încât nici nu avea nume, aşa că toată lumea îi spunea Clubul Fără Nume de pe strada Henrietta, ceea ce era o ironie. Era un club privat sau, cel puţin, fusese renovat şi promovat cu intenţia de a fi un club privat, dar, din cauza cheltuielilor exorbitante – cel mai probabil, de vină era factura pentru sutele de radiatoare cu gaz instalate afară pentru a păcăli irlandezii că nu se află în centrul Dublinului, ci în vestul Hollywoodului – şi a contextului economic în care trăiam, lăsau pe oricine să intre. În weekend intra oricine era considerat fermecător şi fabulos, apoi, la mijlocul săptămânii, acceptau orice pocitanie, ca să acopere salariile personalului. Era vineri, iar asta însemna că mergeau pe fermecător şi fabulos, ceea ce nu-i prea aducea noroc Vieţii mele. Auzisem zvonuri că nu mai e la fel de aglomerat ca altădată – cu o sută de oameni mai puţin vinerea –, iar cârcotaşii presupuneau că este un semn al vremurilor. Mi se părea o ironie, deoarece faptul că un club fără nume era situat în ceea ce fusese una dintre cele mai rău famate

mahalale ale Europei – unde oamenii erau cazaţi cu chirie în clădiri georgiene, din care bogaţii se mutaseră în suburbii, unde în aceeaşi cameră locuiau până la cincisprezece persoane, printre aproape o sută de oameni cu tot soiul de boli, trăind într-o clădire cu toaleta în grădina din spate, unde era locul animalelor – mi se părea mai degrabă un semn al vremurilor.

Am sunat la uşa mare şi roşie, aşteptându-mă să se întredeschidă şi să apară un pitic. Dar nu s-a întâmplat aşa. Uşa a fost deschisă larg de un tip chel, îmbrăcat în negru, care semăna cu o bilă de popice şi se purta ca şi cum ar fi fost Făt-Frumos, care tocmai trebuia să-şi aleagă prinţesa dintre femeile care soseau, înainte ca tatăl lui hain să îl căsătorească cu o căpcăună. Probabil că i-a plăcut felul în care arătam, dar, din nefericire, nu i-a plăcut aspectul Vieţii mele, ceea ce era ironic, fiindcă asta înseamnă viaţa de club: nu trebuie să-ţi aduci Viaţa cu tine. Trebuie să o laşi acasă, în baia înghesuită, lângă fixativ, loţiunea autobronzantă şi toate celelalte condimente care te fac să te simţi altcineva.

Bila de popice se uita la Viaţa mea de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Viaţa a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată de hârtie care îi dădea acces la toate activităţile mele.

— Nu face asta, am spus şi am ridicat mâna să-l opresc.

— De ce nu?

— Nu aici.

Apoi m-am adresat tipului de la pază.

— Poţi să o chemi pe Melanie Sahakyan?

— Pe cine?

— DJ Dark. Suntem invitaţii ei.

— Cum te numeşti?

— Lucy Silchester.

— Şi care e numele tău?

— Cosmo Brown, a spus tare Viaţa mea şi n-a trebuit să mă întorc ca să-mi dau seama că se amuză.

— Numele lui nu e pe listă. Trebuia să scrie că eşti însoţită. Şi nu scrie.

Vorbise ca şi cum clipboard-ul lui conţinea toate misterele lumii. Mă întrebam ce spune clipboard-ul despre credinţele mayaşilor legate de anul 2012, dar, dacă nu erau pe listă, probabil că nu prezentau importanţă. Îmi studia Viaţa. Lui nu-i păsa prea mult, stătea rezemat de balustradele negre lucioase, pe care altă dată se căţărau copiii sărmani cu feţe murdare, şi părea să se amuze de spectacolul care avea loc.

— Cred că e o neînţelegere. Ai putea să o chemi pe Melanie?

— Trebuie să închid uşa. Tu poţi aştepta aici, el trebuie să aştepte afară.

Am oftat.

— O să aştept aici.

Cu fizicul meu puteam să intru în club. Cu Viaţa mea nu puteam. Era o lume crudă, foarte crudă. În timp ce grupurile treceau pe lângă noi şi auzeam frânturi din conversaţiile lor înainte să intre, mă gândeam că dacă toţi ar fi judecaţi în acest fel, clubul ar fi fost complet gol. Iar *ăsta* era un semn al timpurilor. Cinci minute mai târziu uşa s-a deschis larg, iar Melanie a apărut într-o rochie neagră, cu braţele bronzate pline de brăţări groase până la coate. Avea părul legat la spate într-o coadă de cal, iar pomeţii îi erau închişi la culoare şi străluceau, de parcă ar fi fost o prinţesă egipteană.

— Lucy!

Şi-a deschis braţele să mă îmbrăţişeze. M-am întors în aşa fel încât, atunci când m-a îmbrăţişat, s-a uitat într-o parte, şi nu peste umăr, la Viaţa mea.

— Cine mai e cu tine?

Am trecut pe lângă ea spre intrare, dându-mi la iveală Viaţa. A intrat şi el după mine. Melanie l-a măsurat dintr-o privire, atât de repede încât numai eu am observat că genele ei lungi

s-au mişcat de sus în jos. Viaţa mea nu a remarcat, îşi dezbrăca sacoul şifonat al costumului ca să i-l dea femeii de la garderobă – un şir de braţe musculoase aurii, care ieşeau din perete. Femeia a atârnat haina de degetul mijlociu al unei mâini. Cum sună asta! Viaţa mea şi-a suflecat mânecile până la coate. Acum arăta mai bine, dar nu se compara cu braţele musculoase aurii.

— Eşti o mică secretoasă, mi s-a adresat Melanie.

— Nu-i deloc ce îţi închipui, am spus cutremurându-mă.

— O, a zis dezamăgită. Bună, sunt Melanie.

I-a întins mâna plină de brăţări. Viaţa mea i-a zâmbit cu toţi dinţii.

— Bună, Melanie. Mă bucur să te cunosc în carne şi oase. Am auzit atâtea despre tine. Sunt Cosmo Brown.

— Ce nume *cool*, a chicotit ea. Nu e...?

— Da, din film. El n-a mai fost aici până acum şi e foarte încântat, aşa că hai, prezintă-ne locul!

Mă prefăceam că sunt entuziasmată, iar Melanie era încântată de entuziasmul meu, aşa că am luat-o la picior. Oriunde mergeam, bărbaţii se opreau şi se uitau la Melanie – păcat pentru ei, fiindcă n-aveau nicio şansă. Pentru mine, asta fusese o binecuvântare, deoarece, de când a început să iasă în lume, la şaisprezece ani, şi bărbaţii au descoperit că nu e interesată şi nici măcar dispusă la negocieri, au devenit interesaţi de mine, ceea ce nu m-a deranjat, fiindcă aveam puţină mândrie, iar ca adolescentă, mult mai puţină.

Tema după care fusese proiectat clubul era cele patru elemente ale vieţii. Până la urmă, am ajuns la o uşă închisă, pe care era scris numărul cinci. Viaţa m-a privit întrebător.

— Al cincilea element, i-am explicat.

— Care e... iubirea?

— Ce romantic... Dar nu, a comentat Melanie.

A deschis uşa şi i-a făcut obraznic cu ochiul.

— E alcoolul.

Într-un pahar gigantic de şampanie poza o dansatoare burlescă, cu nişte ciucuri la sfârcuri, fără alte haine, dacă nu cumva materialul cu pricina dispăruse în crăpături. Mă aşteptam ca Melanie să înceapă imediat programul de DJ, ca să nu mai pună alte întrebări sau, dacă mi le pune, să-i dau răspunsuri monosilabice pe care să mi le citească pe buze, dar era devreme, programul nu începea până după miezul nopţii, aşa că ne-am aşezat la o masă, iar Melanie mi-a supus Viaţa la un tir de întrebări.

— Şi de unde vă cunoaşteţi?

— Lucrăm împreună, i-am răspuns.

El mă privea cu coada ochiului şi parcă îl auzeam spunând: „Nu uita înţelegerea noastră.“

— În fine, într-un fel.

— Lucrezi la Mantic? l-a întrebat Melanie.

— Nu.

Mă privea fix: „Spui o minciună, eu spun un adevăr.“

— Nu, am izbucnit în râs. Nu lucrează acolo. El... el nu e... de aici.

M-am uitat spre Viaţa mea, cerându-i aprobarea. Tehnic, nu era o minciună. Îl vedeam că reflectă la asta. A dat din cap, aprobându-mă, dar mi-a aruncat o privire care spunea: „Patinezi pe o pojghiţă subţire de gheaţă.“

— Ca lumea. Dar cum de vă cunoaşteţi? a zis Melanie, aşteptând un răspuns de la el.

— E vărul meu, mi-a scăpat fără să vreau. E bolnav. În fază terminală. Îşi petrece ziua cu mine ca să scrie un articol despre femeia modernă. E ultima lui dorinţă.

Nu m-am putut abţine.

— Sunteţi veri? a întrebat ea surprinsă.

Viaţa mea a început să râdă.

— Dintre toate astea, faptul că suntem *veri* te surprinde?

— Credeam că îi cunosc pe toţi.

Apoi şi-a îndulcit tonul.

— Astea sunt nişte veşti proaste. Eşti jurnalist. Eşti bine?

Viaţa mea şi Melanie au izbucnit în râs.

— Haide, sunt prietenă cu Lucy de-o viaţă, o cunosc suficient de bine ca să ştiu când minte.

Măcar de-ar fi ştiut.

— Nu te poţi abţine, nu-i aşa? OK, acum e rândul meu, mi-a spus Viaţa.

S-a aplecat spre Melanie, iar eu m-am încordat. Ea i-a zâmbit şi s-a aplecat spre el flirtând.

— Lui Lucy nu-i place muzica ta, a spus el şi a revenit la poziţia iniţială.

Zâmbetul lui Melanie s-a stins, apoi s-a îndreptat şi ea. Eu mi-am îngropat capul în mâini.

Viaţa mă privea.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Lucy?

— Mojito, i-am spus cu capul îngropat în palme.

— La fel.

— Grozav.

— Spune-le să le treacă în contul meu, a zis Melanie fără să se uite la el.

— Nu-i nevoie, mi se decontează toate cheltuielile, a spus el, apoi s-a îndepărtat.

— Cine e fiinţa asta oribilă? m-a întrebat ea.

Am ezitat. Nu îi puteam spune în acel moment.

— Melanie, n-am spus niciodată că nu îmi place muzica ta. Am spus că nu o înţeleg, ceea ce nu e acelaşi lucru cu a spune că nu-mi place. Are bătăi, ritm, chestii pe care nu le recunosc.

S-a uitat la mine, a clipit o dată şi a spus, de parcă n-aş fi vorbit deloc:

— Lucy, cine e omuleţul ăla îngrozitor?

Mi-am îngropat din nou faţa în palme. Era o chestie nouă. Dacă eu nu-i vedeam pe ei, nici ei nu mă puteau vedea pe mine. Apoi le-am dat la o parte ca să pot respira. După care am aşezat telefonul pe masă şi m-am uitat în ochii lui Don, cerându-le ajutor.

— OK, bine, uite care e adevărul. Bărbatul ăla e Viaţa mea.

Melanie a făcut ochii mari.

— Ce romantic!

— Nu, adică el chiar *este* Viaţa mea. Acum ceva timp, am primit o scrisoare de la Agenţia Vieţii să mă întâlnesc cu el şi iată-l. Ăsta este el.

Melanie a rămas cu gura căscată.

— Faci mişto de mine! Ăla e Viaţa ta?

Ne-am întors amândouă să îl privim. Stătea la bar pe vârfuri, încercând să dea comanda. M-am făcut mică.

— El e... Uau! Deci el e...

— Nefericit, am terminat eu în locul ei. I-ai spus Vieţii mele „omuleţul ăla îngrozitor".

Ochii ei de căprioară erau plini de îngrijorare.

— Eşti nefericită, Lucy? a întrebat ea.

— Eu? Nu. Nu sunt nefericită.

Nu era o minciună. Nu mă *simţeam* nefericită, eram puţin supărată de când Viaţa dăduse buzna peste mine şi îmi arătase defectele.

— *El* e nefericit, naiba să-l ia!

— Spune-mi cum stau lucrurile.

— Într-un fel, el e Pinky, iar eu sunt Brain. Sau eu sunt radiografia şi el e piciorul rupt.

Încercam să explic, dar mai rău încurcam lucrurile.

— El e nasul, iar eu sunt Pinocchio. Da, ultima afirmaţie e corectă, i-am spus zâmbind.

— Despre ce vorbeşti?

Am oftat.

— Mă însoţeşte peste tot. Ca în seara asta.

— De ce?

— Ca să mă observe şi apoi să încerce să facă lucrurile mai bune.

— Pentru cine? Pentru tine?

— Şi pentru el.

— Ce fel de lucruri? Ce s-a întâmplat?

Îmi frământam creierii să găsesc un răspuns care să nu fie o minciună. Dar nu prea aveam idei. Melanie nu citea *niciodată* ziarele, nici nu se uita la ştiri, aşa că nu avea de unde să afle despre incidentul de la birou.

— Îţi dau un exemplu. Zilele trecute s-a întâmplat ceva la serviciu. Un tip cu care lucram a fost dat afară, dar s-a întors la birou cu un pistol. Nu-ţi face griji, era un pistol cu apă, deşi nu ştiam la momentul respectiv, dar a dat peste cap pe toată lumea, apoi s-au mai petrecut şi alte lucruri, aşa că Viaţa va sta un timp cu mine.

Am relatat lucrurile cât mai vag cu putinţă.

Credeam că pornise alarma de incendiu şi eram recunoscătoare în momentul acela că trebuie să evacuăm clădirea şi să întrerupem discuţia, dar apoi mi-am dat seama că era doar sunetul făcut de o maşină de poliţie americană. M-am uitat în jur şi am văzut o chelneriţă îndreptându-se spre noi cu o tavă pe care se afla un girofar în acţiune şi băuturile noastre.

— Cât de subtil, am spus.

— Bună, fetelor. Tipul a zis că-şi serveşte băutura la bar, ne-a informat chelneriţa.

— Mersi.

Melanie a măsurat-o cu privirea şi i-a oferit cel mai cuceritor zâmbet posibil. Când fata s-a îndepărtat, Melanie s-a aplecat spre mine.

— E nouă şi simpatică.

M-am uitat în urma ei.

— Are picioare frumoase.

În adolescenţă, când Melanie mi-a spus că e lesbiană, m-am dezumflat imediat, deşi am încercat să nu arăt. Nu aveam fobie de homosexuali, dar ne petrecuserăm viaţa împreună, împărţiserăm o grămadă de lucruri, stătuserăm în aceeaşi cameră, făcuserăm duş în aceeaşi baie, ne împrumutaserăm haine ca să ieşim în oraş. Nu ştiam cum voi continua să fac aceleaşi lucruri după ce m-a anunţat că îi plac femeile. Nu reuşeam prea bine să ascund asta, aşa că, într-o seară, când m-am baricadat singură într-o toaletă, m-a informat pe un ton hotărât – pe mine şi pe cei care stăteau la coadă în urma ei – că nu va fi *niciodată* interesată de mine, *nici* măcar un pic. Asta m-a făcut să mă simt şi mai prost, mai ales fiindcă insistase pe *nici*. Adică nu voia măcar să se *gândească* să-mi dea o şansă? Era foarte posibil să mă schimb pe viitor, iar vederile ei înguste mă deranjau. Ne sorbeam băuturile. Speram că vom schimba subiectul, dar ştiam că nu se va întâmpla asta.

— Şi ce fel de lucruri s-au întâmplat?

A continuat discuţia exact din punctul în care o lăsasem.

— O, nimic. Am intrat în nişte încurcături, asta-i tot.

— Ce fel de încurcături? m-a descusut ea, făcând ochii mari.

— Am scris o minciunică în CV.

Am dat din mână ca şi cum nu era nimic important.

Melanie şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Ce-ai spus?

Se amuza, dar ştiam că nu va ţine mult timp, iar discuţia o va lua într-o direcţie pe care n-o doream. Tocmai mă pregăteam să spun o minciună gogonată, când, parcă simţind ceva, Viaţa şi-a făcut apariţia la masa noastră.

De data asta Melanie l-a privit cu admiraţie.

— Lucy mi-a spus că ești Viața ei.

Viața mi-a zâmbit, fericit că spusesem adevărul.

— E grozav, Lucy.

— Ce mișto! Pot să te îmbrățișez?

N-a așteptat ca el să-i răspundă, și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a îmbrățișat strâns. Părea topit de atâta afecțiune. A închis ochii.

— Stai puțin. Trebuie să fac o poză, a spus desfăcându-și brațele.

A răscolit prin geantă după telefon și l-a ridicat, astfel încât în imagine să apară ea și Viața. El zâmbea, iar dinții îi erau de culoarea muștarului, față de ai lui Melanie, orbitor de albi.

— Asta-i pentru Facebook. Știi, Lucy îmi povestea că a mințit în CV.

A zâmbit și s-a aplecat, pregătită pentru bârfă. Își ținea buzele mari și lucioase lipite în permanență de paiul din pahar, ca un scafandru care trage oxigen din butelie.

— Chiar așa?

Viața mă privea și mai impresionat. Câștigam puncte.

— Mda.

M-am scărpinat în cap.

— Am spus că știu o limbă, dar, de fapt, nu o știu, am spus, sperând că o să râdem pe chestia asta și gata, dar nu aveam eu norocul ăla.

Melanie și-a lăsat capul pe spate, râzând cu poftă.

— Despre ce era vorba? Swahili sau ceva asemănător?

— Nu, am spus, râzând stânjenită.

— Ce era? Ce limbă ai spus că știi? Pe bune, Cosmo, de fiecare dată trebuie să-i trag cu cleștele cuvintele.

— Spaniolă.

Ochii i s-au întunecat puțin, dar zâmbea în continuare, deși nu la fel de fermecător.

— Tu ești mai varză la spaniolă decât mine!

— Mda, am spus zâmbind.

Aş fi vrut să schimb subiectul, dar nu găseam ceva care să nu fie forţat şi nefiresc.

— Dar dacă ţi-ar fi cerut să o foloseşti? m-a întrebat, şi eram sigură că mă pune la încercare.

— Asta au şi făcut. Tot timpul. Limbile în care sunt scrise manualele de instrucţiuni sunt engleza, franceza, olandeza şi italiana, am spus, luând încă o înghiţitură cu paiul.

— Şi spaniola, a completat privindu-mă fix.

— Şi spaniola, am confirmat eu.

Sorbea din pahar fără să-şi ia ochii de la mine

— Şi ce-ai făcut?

Ori pricepea greu, ori se prinsese deja. Sau eram paranoică, dar ştiam deja că paranoia, în cazul meu, este instinct, aşa că, oricum aş fi dat-o, eram în pericol.

— Am primit puţin ajutor.

Viaţa mea se uita de la ea la mine, simţind că se întâmplă ceva, dar fără să ştie ce anume. Mă aşteptam să-şi scoată iPad-ul şi să caute răspunsul, dar nu a făcut-o. Aştepta politicos.

— De la cine? a întrebat ea.

Acum era liniştită. Încordată. În expectativă. Aşteptând o confirmare.

— Melanie, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, doar răspunde-mi la întrebare, a spus cu răceală.

— Răspunsul e „da“ şi îmi pare rău.

— Ai apelat la Mariza.

— Da.

Mă privea şocată. Chiar dacă se aşteptase la asta, nu-i venea să creadă. Mă temeam că îmi va turna băutura în cap, dar îşi stăpânea furia, părea doar rănită.

— Ai luat legătura cu Mariza?

Mariza era iubirea vieţii ei, care o rănise foarte tare, iar noi trebuia să o urâm tot restul vieţii noastre. Aşa am făcut până într-o bună zi, când ea mi-a trimis un email şi m-a întrebat ce mai face Melanie. La început m-am purtat aşa cum trebuie să se poarte o prietenă, am fost distantă şi rece, spunând minciuni despre cât de bine o duce Melanie, dar apoi lucrurile s-au schimbat şi am avut nevoie de ea.

— Am ţinut legătura pentru puţin timp. Doar pentru traduceri, nimic personal.

— Nimic personal?

— Mă rog, poate un pic. Mă întreba mereu de tine. I-am spus că mergi prin lume în turnee, că ai succes, că ţi-ai făcut cunoştinţe, nu i-am spus niciodată lucruri despre tine pe care n-ai fi dorit să le afle. Îţi jur. Era îngrijorată din pricina ta.

— Sigur că da.

Apoi a străbătut-o un gând.

— De când lucrezi pe postul ăsta?

— De doi ani jumate, am murmurat.

Eram foarte jenată, fiindcă scena avea loc în faţa Vieţii mele, dar mai ales pentru că se petrecea pur şi simplu.

— Deci ai ţinut legătura cu ea timp de doi ani jumate. Lucy, nu pot să cred!

S-a ridicat, a făcut câţiva paşi în diferite direcţii, dar până la urmă s-a întors lângă masa noastră şi a rămas în picioare.

— Cum te-ai simţi dacă eu aş fi ţinut legătura cu fostul tău prieten în ultimii doi ani jumate, fără ca tu să ştii, fără să mai auzi nimic despre el de când v-aţi despărţit? Dac-ai şti de câte ori m-am întrebat ce face sau pe unde este! Iar tu ai *ştiut* tot timpul şi n-ai spus nimic. Cum te-ai simţi dacă ţi-aş face şi eu una ca asta?

Viaţa mă privea stăruitor. Simţeam că mă îndeamnă să spun ceva, ceva despre Blake. Nu puteam risca să spună un adevăr

despre mine în acel moment. Nu era un moment bun, dar nici nu puteam minţi.

— Înţeleg. Şi eu aş fi teribil de rănită.

Am înghiţit în sec.

— Dar tu vorbeşti mereu cu Blake, am spus în apărarea mea.

Mă privea de parcă aş fi fost toantă.

— Cu Blake e altceva. Blake nu s-a hotărât într-o zi, fără niciun motiv, să calce pe inima ta şi s-o sfărâme în milioane de bucăţele. Tu l-ai părăsit pe Blake. Habar n-ai despre ce vorbesc.

Ochii Vieţii mele sfredeleau într-ai mei. „Vorbeşte acum sau taci pe vecie." Am tăcut pe vecie.

S-a oprit, ca să nu spună mai multe, deşi o făcuse deja.

— Trebuie să fac o pauză. Mă duc să iau puţin aer.

Şi-a luat ţigările de pe masă şi a ieşit.

Mă uitam la Viaţa mea.

— Eşti fericit acum?

— Mă simt ceva mai bine.

— Te fac să te simţi mai bine, dar îi îndepărtez pe ceilalţi. Mie ce bine îmi face treaba asta ?

— În momentul ăsta nu prea mult, dar cu timpul va merita. Trebuie ca ei să ajungă să te cunoască.

— Mă cunosc deja.

— Nici tu nu te cunoşti. Cum să te cunoască ei?

— Foarte profund.

Mi-am înhăţat poşeta.

— Unde pleci?

— Acasă.

— Dar abia am ajuns.

— Nu mă vrea aici.

— N-a spus aşa ceva.

— Nici nu era nevoie.

— Atunci împacă-te cu ea.

— Cum?

— Rămâi aici. N-ai făcut niciodată asta.

— Şi ce să fac?

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Să dansezi.

— Nu dansez cu tine.

— Haide.

S-a ridicat de la masă, m-a luat de mâini şi m-a tras. M-am împotrivit, dar era puternic.

— Nu dansez, am zis, încercând să scap din strânsoare.

— Altădată dansai. Ai câştigat cu Blake concursul *Dirty Dancing* doi ani la rând.

— Ei bine, acum nu mai dansez. Nici măcar nu e ring de dans, o să arătăm ca doi proşti. Şi nu dansez murdar cu tine.

— Dansează ca şi cum nu se uită nimeni la noi.

Dar se uitau, inclusiv Melanie, care se întorsese între timp şi ne urmărea din întuneric, deşi era furioasă pe mine. Am simţit că o greutate pe care nici nu ştiam că o port mi s-a ridicat de pe umeri, pentru că spusesem adevărul. Viaţa dansa ca John Travolta în *Pulp Fiction*, ca un unchi beat la o nuntă de cartier, dar era fericit şi mă făcea să zâmbesc. Aşa că am procedat ca Uma Thurman şi am dansat cu Viaţa mea, ca şi cum nu ne-ar fi privit nimeni, până când am rămas ultimii în club. Era insistent. Viaţa ştie cum să obţină ceea ce-şi doreşte, atunci când ştie exact ce urmăreşte.

15

— Povestește-mi despre tăticul tău, mi-a spus Viața a doua zi.

Stăteam pe o bancă în parc, beam cafea din pahare de plastic și ne uitam cum aleargă Domnul Pan după un fluture. Sărea cu atâta bucurie, încât încercam să nu mă gândesc că ultima dată când a simțit iarba sub lăbuțe a fost când l-am adus în apartament.

— Întâi de toate, nu e „tăticul" meu. E tata. Ne-a explicat asta foarte clar, imediat ce buzele noastre au reușit să formeze cuvinte. În al doilea rând, nu sunt prea multe de spus, l-am corectat eu.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

Viața s-a întors spre bătrânica de lângă el.

— Scuzați-mă, prietenul acestei domnișoare a părăsit-o, dar au născocit împreună o minciună ca să facă oamenii să creadă că a fost invers.

— O, a făcut bătrâna, fără să-și poată da seama exact despre ce e vorba.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, am mormăit.

— Cum minți, eu spun adevărul, și-a repetat el incantația.

— N-am mințit. Chiar nu sunt multe de spus despre tata.

— Lucy, ți-a trecut vreodată prin minte că eu mă aflu aici dintr-un motiv anume? Imediat ce analizez toate aspectele și

văd ce e în neregulă cu tine, dispar din viața ta. Nu va trebui să mă mai vezi. Imaginează-ți cât de fericite vor fi zilele tale atunci! Așa că e în interesul tău să cooperezi, chiar dacă tu consideri că lucrul pe care ți-l cer nu are însemnătate.

— Ce trebuie să repari?

— Nu știu, e chirurgie exploratorie. Cercetez toate domeniile, văd care este problema.

— Deci tu ești un endoscop în anusul meu.

S-a cutremurat.

— Iar avem probleme cu metafora.

Am zâmbit.

— Îmi amintesc că ai spus despre tatăl tău că e „un omuleț pretențios" care ar trebui să coboare de pe cal. Asta înseamnă că avem ceva despre care să vorbim.

— N-am spus asta. Am zis că e un *căcănar* cu pretenții.

— Parafrazam.

— Pur și simplu nu ne-am înțeles niciodată. Poate că ne înțelegeam, într-o oarecare măsură, când eram suficient de politicoși încât să ne tolerăm unul pe celălalt, dar acum nu mai e loc pentru politețe.

Mă uitam la el.

— Ai venit să rezolvi problema cu tata? Pentru că, dacă e așa, ne putem opri în momentul ăsta. Dacă aș avea probleme cu tata, mi-aș petrece zile întregi încercând să-i fac pe plac, ceea ce ar însemna că aș avea realizări profesionale excepționale, iar în momentul ăsta nu sunt nici măcar pe-aproape. Nu-i în stare să mă enerveze suficient de mult încât să ajung o persoană de succes. Problemele pe care le avem sunt doar o pierdere de timp.

— Ai dreptate. Ești o ratată, n-ai probleme cu tata.

Am râs amîndoi.

— Nu mă place. Nu e nicio explicație mai profundă, nimic de îndreptat, nimic de explorat. Pur și simplu nu m-a plăcut niciodată, i-am spus pe un ton firesc.

— Ce te face să spui asta?

— El mi-a zis.

— Nu putea să-ţi spună aşa ceva.

— Ştii bine că da. Concedierea a fost picătura care a umplut paharul, ceea ce e ridicol, deoarece până atunci mă descurcasem bine, deci tehnic ar fi trebuit să fie prima picătură. De fapt, nu trebuia să fie nicio picătură, fiindcă nu i-am spus că am fost concediată. I-am spus că am demisionat pentru că nu eram de acord cu felul în care se ocupă compania de protecţia mediului. Ne-am certat şi i-am zis că ştiu cât de mult mă urăşte, iar el mi-a răspuns, citez: „Lucy, nu te urăsc, dar nu te plac foarte mult." Am încheiat citatul. Deci vezi, nu e doar paranoia. Scoate-ţi calculatorul şi o să te convingi.

— Sunt sigur că s-a referit numai la momentul respectiv.

— Da, sigur, „s-a referit numai la momentul respectiv". Faza este că momentul nu s-a încheiat, continuă şi acum.

— De ce-ai fost concediată?

Ajunseserăm în sfârşit şi la asta.

Am oftat.

— Ştii ce e RSC?

S-a încruntat şi a dat din cap.

— RSC, adică Responsabilitate Socială Corporativă, este o formă de autoreglare integrată într-un model de business. Politica RSC respectă regula de bază a celor trei: oameni, planetă, profit. Este un fel de conştiinţă care ţine cont de interesul public în luarea deciziilor, încurajează creşterea şi dezvoltarea comunităţii şi elimină în mod voit obiceiurile dăunătoare oamenilor, indiferent cât sunt de legale. Ideea e că o astfel de companie face mai mult profit funcţionând în modul ăsta, deşi unii ar spune că o distrage de la rolul economic al afacerii.

Am luat o înghiţitură de cafea.

— Apropo, eu sunt de acord cu prima variantă. Am lucrat într-o multinațională care ar fi trebuit să ia politica asta mai în serios și n-am fost de acord cu deciziile pe care le-au luat.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai găsit hârtie în coșul pentru material plastic?

— Nu.

Am dat ochii peste cap.

— N-o să intru în detalii. Cert e că i-am spus opinia mea directorului executiv și am fost imediat concediată.

Viața a dat aprobator din cap, cântărind ceea ce spusesem. Apoi și-a lăsat capul pe spate și a râs atât de tare, încât femeia de lângă el a tresărit. Râdea pentru întreaga țară. A hohotit până când n-a mai avut aer.

— Asta a fost una bună. Mersi, a zis.

— Cu plăcere.

Am luat o gură de cafea, pregătindu-mă pentru revanșă.

— Ai să vezi că a meritat.

S-a întors spre bătrâna de lângă el.

— Uneori nu-și spală sutienele săptămâni de-a rândul.

Am oftat. Femeia s-a ridicat și a plecat.

— Cum ți-a venit ideea acestei minciuni? a întrebat el.

— Wikipedia. Într-o noapte nu puteam să dorm și am căutat pe internet o poveste bună.

— Frumos. Asta le-ai spus tuturor?

— Da. Nimeni nu m-a întrebat vreodată care sunt practicile companiei cu care n-am fost de acord. Mă gândeam să zic „depozitare ilegală de deșeuri", dar ar fi fost prea evident și prea din anii '80.

A râs din nou. Apoi s-a oprit.

— Nu i-ai spus asta tatălui tău, nu-i așa?

— Ba da.

M-am făcut mică, amintindu-mi de momentul respectiv.

— Ştia deja adevărul, dar m-a lăsat să-mi ţin discursul şi abia la sfârşit mi-a spus. El e singurul care ştie adevărul din spatele acestei minciuni. De aici şi neînţelegerile noastre.

— Cum de-a aflat?

— E judecător, şi am descoperit că lumea judecătorilor e mică.

— Aha. Vrei să-mi spui şi mie adevărul?

Am golit paharul şi l-am aruncat spre cel mai apropiat coş, dar am ratat şi a ajuns pe jos. Am oftat obosită, cu greutatea lumii întregi pe umeri numai din cauza acelei ratări, m-am ridicat şi l-am pus în coş, apoi m-am întors pe bancă.

— Eram beată şi trebuia să iau un client de la aeroport. M-am rătăcit şi ne-am învârtit vreo oră, a pierdut o întâlnire, apoi l-am dus la alt hotel decât trebuia şi l-am lăsat acolo. M-au concediat, am rămas fără permis un an, aşa că am vândut maşina şi am închiriat un apartament în oraş, de unde ajung oriunde cu bicicleta.

— Ceea ce s-a legat de chestia cu protecţia mediului.

Am încuviinţat.

— Inteligent.

— Mersi.

— Deci l-ai minţit pe tatăl tău, te-a prins, iar tu eşti supărată pe el fiindcă s-a supărat pe tine?

Reflectam la asta. Am vrut să protestez şi să mă justific, să explic anii în care am îndurat comentariile dispreţuitoare şi insistenţa lui, care jucaseră un rol important în ruperea relaţiei noastre. Pentru că era mai complicat decât o simplă ceartă, dar aveam prea mult de explicat, nu ştiam de unde să încep şi nu aveam timp, energie sau dispoziţie să mă pierd în detalii minuscule, aşa că, în cele din urmă, am ales calea cea mai uşoară şi am dat din cap.

— Problema e că minciunile tale sunt construite peste alte minciuni, nu-i aşa? Dacă spui una, trebuie să o spui pe a doua.

Dacă scoţi la iveală un mic adevăr, totul se prăbuşeşte şi trebuie să o iei de la capăt. Aşa cum minciuna de la serviciu că vorbeşti spaniolă era legată de Melanie şi de fosta ei prietenă.

Am încuviinţat. El a continuat:

— Când le spui oamenilor că ai fost concediată, te întreabă de ce. Fiindcă erai beată. Dar de ce? Fiindcă era ziua în care Blake te-a părăsit, erai afectată şi ţi-ai luat o zi liberă. Nu mai gândeai cum trebuie, aşa că ai deschis o sticlă de vin şi ai băut-o, iar compania te-a sunat, deşi era ziua ta liberă, şi ţi-a spus că a apărut o problemă, trebuie să-l iei pe Robert Smyth de la aeroport pentru o întâlnire importantă. Riscul era mare, îţi pierduseşi deja prietenul, dar nu voiai să îţi pierzi şi serviciul, aşa că ai sărit în maşină beată, dar nu în halul în care urma să ajungi, fiindcă nu-ţi ajunsese la cap încă – starea s-a înrăutăţit odată cu trecerea timpului. Ai avut o zi dezastruoasă şi, drept rezultat, ţi-ai pierdut serviciul, permisul şi maşina.

Sunase atât de trist! Viaţa mea, încurcată într-o plasă de minciuni ridicole care deveniseră din rele şi mai rele.

— Dacă ştii deja toate astea, de ce mă mai întrebi?

— Vreau să aud ceva ce nu-mi spune calculatorul.

— Şi auzi?

— Da.

M-am uitat la el, aşteptând să-mi spună mai multe.

— Că nu eşti nesăbuită. Eşti doar tristă.

Un Silchester nu plânge, dar asta nu înseamnă că nu *vrea* să plângă niciodată. Atunci am vrut, dar nu am făcut-o. Am stat împreună într-o tăcere lungă, dar nu stânjenitoare. Cel puţin cinci minute au trecut, timp în care nu am rostit niciun cuvânt. Era o zi frumoasă, parcul era plin de oameni, vântul nu bătea deloc, totul era nemişcat, toţi stăteau leneşi pe iarba proaspăt tăiată, citeau, mâncau, bârfeau sau făceau ce făceam noi – admiram priveliştea. Într-un final, a întrerupt tăcerea.

— Dar cred că-ţi petreci zilele încercând să *nu*-i faci pe plac. Iar asta înseamnă ceva.

Venise de nicăieri – ca o observaţie spusă la întâmplare –, şi m-am prefăcut că nu ştiu despre ce e vorba. Dar ştiam.

În seara aceea era petrecerea lui Chantelle, ceea ce însemna că trebuie să mergem la Wine Bistro. Stabiliserăm să nu ne cumpărăm niciodată cadouri, ci să acoperim consumaţia sărbătoritei sau a sărbătoritului. Înainte ne vedeam în apartamentul meu şi al lui Blake în fiecare săptămână, dar, după despărţirea noastră, am început să venim în acest restaurant unde mâncarea era ieftină, dar bună. Viaţa mă aştepta în capul străzii şi, spre surprinderea şi încântarea mea, purta blugi, iar sub sacoul şifonat şi aspru avea o cămaşă albă proaspăt călcată. Dinţii erau curaţi şi hainele mai îngrijite – sigur eram pe o pantă ascendentă. Nu mă puteam opri din căscat, căci nu se deranjase să-şi ia un dispozitiv antisforăit. Dar căscatul nu era provocat numai de oboseală. Eram foarte neliniştită, iar el a remarcat asta.

— Nu-ţi face griji, totul o să fie bine.

— Sigur că-mi fac griji. Habar n-am ce-o să le spui.

— N-o să le spun nimic, doar ascult. În cazul în care spui vreo minciună, o să le spun adevărul.

Ceea ce m-a neliniştit. Prieteniile mele erau făurite pe minciuni. Am căscat iar.

— Ai grijă cu Adam. E prietenul cel mai bun al lui Blake şi mă urăşte.

— Sunt sigur că nu te urăşte.

— Te rog să ai grijă.

— Bine.

Încercam să merg repede, dar mi-era greu cu pantofii cu platformă. Mă simţeam de parcă încercam să alerg în vis şi nu puteam să ajung nicăieri. Cu respiraţia întretăiată, am început să-i fac rezumatul.

— Lisa e însărcinată, mai are o lună până la termen. Are fața și picioarele umflate, așa că nu te uita prea mult la ea și fii îngăduitor. David e soțul ei, tipul care o suportă. Acum câțiva ani, Lisa a fost prietena lui Jamie, iar el și David sunt prieteni, așa că uneori e ciudat, dar în general e foarte bine. Nu l-a înșelat, s-au împrietenit ani de zile mai târziu, așa că nu trebuie să îți faci griji pentru asta.

— OK, voi încerca să nu îmi fac griji pentru Jamie și David. Dacă la un moment dat vei considera că sunt prea interesat de viețile lor palpitante, te rog să intervii și să mă oprești.

— Știi, sarcasmul e cea mai joasă formă de inteligență.

— Dar e extrem de amuzantă.

— Probabil că Chantelle o să încerce să se dea la tine – îi place să flirteze atunci când bea –, așa că, dacă simți o mână pe sub masă, e a ei. Mary, prietena lui Adam, e fotografă, se îmbracă tot timpul în negru și n-am încredere în ea.

— Fiindcă se îmbracă în negru?

— Nu fi ridicol. Fiindcă e fotografă.

— A, mă bucur că eu sunt ăla ridicol.

— Încearcă mereu să vadă lucrurile din unghiuri diferite. Totul. Chiar și lucrurile simple, cum ar fi „Astăzi am intrat într-un magazin".

Vorbeam rar și pe un ton mai grav:

— Atunci începe: „De ce? În ce magazin? Ți-e teamă de magazine? E din cauza copilăriei tale? Cum era lumina acolo?"

Viața râdea de mine, așa că am revenit la normal. Mergeam cu pași mari și gâfâiam, gâfâiam și mergeam.

— Complică mereu lucrurile. Și a mai rămas...

I-am revăzut pe toți în minte.

— ...Am mai rămas doar eu. Și sunt într-o perioadă foarte dificilă acum.

M-am oprit în fața restaurantului și m-am întors spre el.

— Te rog să nu-mi face prietenii să mă urască.

— Lucy, dă-mi mâna.

Nu voiam, aşa că mâna lui alerga după a mea prin aer.

— Nu, e rece şi umedă.

M-am uitat pe geamul restaurantului şi i-am văzut pe toţi aşezaţi la masă. Eram ultima, ca de obicei.

— Grozav, am întârziat.

— Dacă te consolează în vreun fel, o să fii prima care pleacă.

— Ai puteri paranormale?

— Nu, dar tu nu stai niciodată până la sfârşit. Iar mâinile mele nu sunt reci şi umede, a spus mai mult pentru sine.

M-a apucat de mâini.

— Vezi?

Erau uscate. Eram clar pe o pantă ascendentă, doar că nu mă simţeam aşa încă.

— Lucy, uită-te la mine. Linişteşte-te. N-o să-ţi fac prietenii să te urască şi mai mult decât o fac deja. E o glumă, nu te speria. Serios, n-o să-ţi fac prietenii să te urască. Îţi promit. Hai, respiră.

Ne-am reluat drumul. Mă ţinea de mână în continuare. Pentru moment m-am liniştit, dar, când l-am văzut pe Adam, care ne urmărea de pe fereastra restaurantului, i-am dat repede drumul la mână Vieţii şi m-am panicat iar. Imediat ce am intrat, m-a văzut chelnerul cu accent franţuzesc fals. Nici măcar n-a încercat să-şi ascundă groaza din privire.

— *Bonjour. D'accord, tu peux rester près de moi tant que tu ne parles pas de la chaleur qu'il fait ici.* De acord, poţi sta lângă mine dacă nu vorbeşti de căldura care e aici, i-am spus în timp ce-mi scoteam haina.

Mi-a zâmbit larg, arătându-mi că s-a săturat de mine, şi a luat meniurile.

— Pe *aisi*, a murmurat.

— Ce-a fost asta? a întrebat Viaţa.

Nu i-am răspuns. Eram prea ocupată să mă ţin după chelnerul cu accent franţuzesc fals şi să le zâmbesc la fel de fals prietenilor mei, care, de fapt, nu se uitau la mine, căci toţii ochii erau aţintiţi spre Viaţa mea. Fiecare stătea în locul lui obişnuit, cu excepţia lui Melanie. Locul ei era gol, fiindcă plecase la Ibiza în acea dimineaţă ca să se ocupe de petrecerea lui P. Diddy. M-am aşezat în capul mesei şi m-am uitat la scaunul pe care ar fi trebuit să stea Blake. Îmi amintea mereu de el. Viaţa s-a aşezat lângă mine, pe locul lui Melanie. Toţi ne priveau fix.

— Vi-l prezint pe...

Trăgeam de timp şi speram că ceilalţi nu vor observa.

— Cosmo Brown. Sunt prieten cu Lucy. Stau în oraş câteva săptămâni, a încheiat el în locul meu.

L-am privit surprinsă, apoi m-am uitat la ceilalţi, să văd dacă au muşcat-o. De ce să n-o facă? Dădeau aprobator din cap şi scoteau exclamaţii prieteneşti, după care s-au prezentat pe rând. Bărbaţii au întins mâna peste masă. Adam îl urmărea cu precauţie, iar Mary sigur căuta pe chipul lui semne ale unei traume din copilărie.

— Cosmo. Îmi place numele ăsta, a spus Lisa, uitându-se la soţul ei, David.

Şi-a mângâiat burta umflată.

— Mda, a zis David, încercând să fie politicos faţă de Lisa şi de Viaţa mea, deşi era clar că urăşte numele ăla.

— Deci e băiat, a spus Chantelle, încercând să le smulgă o mărturisire.

— Nu, a răspuns Lisa.

Ceilalţi au început să facă glume, în timp ce Lisa se chinuia să se facă auzită.

— V-am spus că nu ştim. Dar, *dacă* este băiat, Cosmo e un nume drăguţ. Doamne, trebuie să vă explic tot!

Apoi s-a cufundat în lectura meniului.

— Şi de când vă cunoaşteţi? a întrebat Adam.

O interesantă primă întrebare. Am tradus-o prin: „Deci de cât timp te culci cu Lucy fără să ştie Blake?"

Mă uitam la Viaţa mea, neliniştită că va da totul la iveală, dar şi-a ţinut promisiunea.

— O... dintotdeauna.

Viaţa se uita la mine zâmbind.

— Dintotdeauna? a întrebat Adam, ridicând din sprâncene. Cât timp rămâi în Dublin?

— Nu prea ştiu, a spus Viaţa mea, apoi şi-a dat jos sacoul oribil şi şi-a suflecat mânecile cămăşii albe. Să văd cum evoluează lucrurile.

— Lucrezi?

— În general? Sau acum?

— Aici, în Dublin, a precizat Adam.

— Îmbin utilul cu plăcutul, a spus Viaţa mea şi a zâmbit larg, astfel încât lipsa de informaţii să nu pară o impoliteţe.

Trebuia să învăţ de la el. Era mai bine să dai doar frânturi de informaţii decât să minţi. Dar cu Adam strategia asta nu părea să meargă, fiindcă el voia să ştie totul despre Viaţa mea.

— În ce domeniu lucrezi? a întrebat el.

— Nu-ţi face griji. Nu-i ceva care să te ameninţe.

Viaţa mea şi-a ridicat mâinile într-un gest de apărare faţă de interogatoriul lui Adam. Toată lumea râdea, cu excepţia lui Adam, care părea iritat. Mary l-a strâns uşor de mână. Semnificaţia gestului era: „Linişteşte-te." Şi ea mă ura. Când m-am despărţit de Blake, nu m-a mai căutat – un semn clar că eram prietene numai pentru că iubiţii noştri erau amici – şi, cu toate că mă jignea chestia asta, m-am bucurat că nu mai trebuia să merg la expoziţii bizare de fotografii, cum ar fi *Moments in Thyme – o privire unică şi deosebită asupra naturii.*

— Glumeam, i s-a adresat Viaţa mea lui Adam. Sunt controlor financiar.

Mi-am strâns buzele, încercând să nu zâmbesc. Ştiam că se referă la prima noastră întâlnire, când i-am spus că mă simt ca şi cum viaţa mea este supusă unui audit. Cred că a fost un gest involuntar, dar Viaţa şi-a rezemat braţul de spătarul scaunului meu într-un fel protector – care putea fi interpretat şi altfel, căci Adam aşa l-a interpretat, deoarece mă privea ca şi cum aş fi fost cea mai dezagreabilă persoană pe care o văzuse vreodată.

— Asta aveam de făcut, a spus Lisa brusc, punându-şi iar mâna pe burtă. Documentele. Ai semnat formularele? l-a întrebat pe David.

— Nu, am uitat.

— Le-am lăsat pe bufetul din bucătărie, lângă telefon, ca să nu uiţi de ele.

— Le-am văzut, dar am uitat să le semnez.

Lisa s-a înroşit la faţă.

— Le semnăm când ajungem acasă, a zis calm David. Oricum e sâmbătă, nu mai putem face nimic.

— Dar ieri, când ţi-am spus să le semnezi, era vineri, fir-ar să fie! s-a răstit ea.

David s-a uitat la Jamie, cerând ajutor.

— Deci Blake e acasă, a spus Jamie, schimbând subiectul.

Am ciulit urechile. Ca de obicei, eram conştientă de reacţiile mele faţă de orice avea legătură cu el, aşa că m-am cufundat în lectura meniului, prefăcându-mă că îl citesc cu atenţie. Am citit *Supa zilei* de treisprezece ori.

— Cosmo, îl cunoşti pe Blake? a întrebat el.

— Blake?

Viaţa mi-a aruncat o privire. Inima îmi bătea cu putere.

— Da, Blake. Bietul om inocent pe care ea l-a părăsit cu cruzime ca o femeie fatală ce este, a glumit Chantelle. Şi n-o lăsăm să uite asta.

Am ridicat indiferentă din umeri.

— Pe bune, Lucy, cred că toate femeile ar trebui să procedeze ca tine în cazul unei despărţiri, a spus Lisa. Dumnezeule, vă amintiţi cum eram eu?

Toţi au oftat, amintindu-şi de telefoanele nocturne ale Lisei, lacrimogene şi pline de dramatism, în care spunea că nu mai vrea să fie *niciodată* singură, de luptele nesfârşite de a o convinge că *nu* a suferit un atac de cord – că, deşi o doare, sufletul ei este cel rănit. Jamie a zâmbit condescendent, amintindu-şi probabil de vremurile în care au fost împreună şi nu de despărţirea amară care a urmat. A schimbat o privire cu Lisa, iar David s-a foit nemulţumit în scaunul lui.

— Ei bine, trebuie să privim lucrurile într-un mod pozitiv, nu? am spus încercând să zâmbesc încrezătoare, deşi simţeam că buzele îmi tremură. Cel puţin ne-am despărţit înainte de prăbuşirea pieţei imobiliare şi am făcut un profit frumos.

Pe care îl cheltuisem.

— Acum n-am mai fi putut vinde acel apartament.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine.

— Îmi plăcea apartmentul ăla, a zis Chantelle cu tristeţe.

Şi mie îmi plăcea.

— Era prea cald, am spus indiferentă.

Mă gândeam la Blake, străbătând camerele în pielea goală după ce lăsam intenţionat căldura dată la maxim. Îi era mereu cald, iar în pat era ca o sobiţă. M-am uitat la meniu. *Supa fierbinte a zilei.* Fierbinte. Fierbinte. Fierbinte.

— Nu l-am cunoscut niciodată, i-a spus Viaţa mea lui Adam, care încă mai aştepta un răspuns.

— E un tip ca lumea, a zis Adam.

— Sigur. Doar e prietenul tău cel mai bun.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pot să vă iau comanda, vă rog?

Chelnerul picase la ţanc. Vorbise de parcă se intruise dintr-un episod din *Allo, Allo*[1].

Am aflat multe lucruri despre Blake la acea masă, cum ar fi că ultima lui emisiune urma să fie difuzată în săptămâna aia şi că restul verii şi-l petrecea acasă. Deschisese un centru de activităţi în aer liber şi aventuri în – n-o să vă vină să credeţi – Bastardstown, Co. Wexford, un lucru despre care vorbiserăm că-l vom face împreună. Făcea tot ce vorbiserăm că vom face împreună, doar că fără mine. M-am uitat din nou la meniu, clipind de nu ştiu câte ori. *Supa zilei, supa zilei, supa zilei.*

— Parcă era vorba să-l deschideţi împreună, nu-i aşa? a zis Adam.

— Ă, mda, am spus pe un ton blazat, nedezlipindu-mi ochii de pe meniu. Poate ar trebui să-l dau în judecată fiindcă mi-a furat idea.

Toţi au zâmbit, cu excepţia lui Adam, desigur. Apoi Lisa a început să comande pe noul ei ton autoritar, solicitând modificarea tuturor felurilor de mâncare pentru dieta ei. Chelnerul, uşor nervos, plecase să se intereseze dacă bucătarul poate să-i satisfacă dorinţele. Câteva minute mai târziu, s-a întors însoţit de bucătar. Acesta era francez sadea, şi i-a explicat foarte politicos că nu poate prepara pateurile cu brânză de capră fără brânză de capră, fiindcă atunci ar rămâne un aluat simplu, iar el înfăşurase deja brânza în aluat.

— Foarte bine, s-a răstit Lisa, înfierbântându-se. O să mănânc pâine.

A închis meniul cu zgomot.

— Vreau un platou cu pâine, vă rog, fiindcă doar asta pot mânca aici. Numai că are nucă, iar eu nu pot mânca aşa ceva.

---

[1] Serial britanic difuzat de BBC One între anii 1982-1992. Acţiunea se petrece în Franţa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Îmi pare rău, a spus David, înroşindu-se la faţă. E foarte obosită.

— Nu te scuza în numele meu, mulţumesc foarte mult.

Se foia nemulţumită în scaun.

— Are mai puţin de a-face cu faptul că sunt obosită şi mai mult cu afurisitele astea de scaune, care sunt atât de incomode.

Apoi a început să plângă.

— La dracu', a spus cu o voce piţigăiată. Îmi pare rău. Mi-a intrat ceva în ochi.

A terminat propoziţia cu o octavă mai sus decât veveriţele din desenele animate.

— Lees, a zis Jamie cu blândeţe, arătând spre meniu, uite, au garnitură de ardei copţi. Îţi plac la nebunie. De ce nu-ţi comanzi?

David l-a privit pe Jamie un pic enervat.

— O, Doamne, a spus Lisa zâmbindu-i lui Jamie. Mai ţii minte?

— Da, a zis Jamie râzând, de-aia ţi-am spus de ei.

Sunt sigură că David şi-i imagina făcând sex pe un pat de ardei copţi, când, probabil, adevărul era că merseseră odată la un restaurant şi mâncaseră o mulţime de ardei copţi, ca nişte drăcuşori ce erau.

— OK, a oftat Lisa şi a deschis meniul din nou.

În timp ce bucătarul, aplecându-se spre Lisa, se uita cu ea pe meniu să vadă cum o poate ajuta, am început să discutăm despre altceva.

— Şi unde stai? s-a adresat Chantelle Vieţii mele.

Nu începuse încă să se dea la el, fiindcă era abia la al doilea pahar de vin şi pentru că nu era sigură că suntem împreună.

— Stau cu Lucy, a răspuns el, şi m-am străduit cu greu să nu mă uit la faţa lui Adam.

— Uau, a spus ea. Noi n-avem voie să mergem la Lucy, e ca un mare secret sau aşa ceva. Ai văzut cum e înăuntru? Spune-ne ce am ratat.

— Haideţi, am spus eu veselă, n-am nimic de ascuns.

— Pornografie? a întrebat Jamie îndată ce bucătarul a plecat. E pornografie, nu-i aşa? Cred că îi plac revistele şi le lasă împrăştiate peste tot.

— Nu, trebuie să fie mai palpitant de atât.

Chantelle s-a tras mai aproape.

— Spune-mi că ţine pe cineva în lanţuri, fiindcă asta e ceea ce mi-am imaginat în ultimii trei ani.

Râdeam de ei. Jamie mi-a făcut cu ochiul.

— Oricum ascundea pe cineva, a zis Adam, întinzându-se după o bucată de pâine.

Din nou, nimeni nu i-a luat în seamă comentariul. Ştiam că toţi l-au auzit, dar nu înţelegeam de ce nu îl auziseră la fel ca mine. Dar poate că Viaţa mea îl auzise cum trebuie.

— Ce-a fost asta? a întrebat, şi mi-aş fi dorit să nu fi observant comentariul, fiindcă nu-mi plăcea tonul lui.

Era acelaşi ton pe care îl folosise Blake înainte să începem o luptă ridicolă cu un tip din bar care se uitase la mine într-un mod nepotrivit. Atât i-a trebuit lui Adam, care, de când mă despărţisem de Blake, aştepta să abordez eu tonul ăsta.

— A, haide, de când vă cunoaşteţi voi doi? Dintotdeauna? Cred că asta înseamnă de câţiva ani, nu? Şi, din câte îmi amintesc, Lucy era cu Blake acum câţiva ani.

Avea un ton potolit, un soi de zâmbet pe chip, dar se vedea lejer furia care clocotea în el, căci nările îi fremătau.

— Adam, a spus Lisa şocată.

— Lasă-mă, m-am săturat de asta. Evităm mereu subiectul în faţa ei, de parcă ar fi atotputernicul din ceruri.

— Fiindcă nu e treaba noastră, a zis Chantelle, privindu-l pe Adam cu ochi mari şi ameninţători.

— Blake e prietenul nostru, a spus Adam.

— La fel e şi Lucy.

Lisa i-a aruncat o privire.

— Da, dar el nu-i aici din cauza ei, iar asta este treaba noastră.

— Nu-i aici pentru că are serviciul pe care şi l-a dorit dintotdeauna şi trebuie să plece din ţară. Aşa că treci peste asta, m-a sprijinit Jamie, căruia i se umflaseră venele de la gât.

Se vedea că e furios. Aş fi vrut să-l sărut, dar eram mai preocupată să găsesc o scuză să plec de la masă, căci discuţia coborâse la un nivel care mă făcea să mă simt extrem de stânjenită.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, a zis David.

Chelnerul a dat ocol mesei şi a venit în spatele meu. Simţea că e un moment stânjenitor pentru mine şi cred că îi plăcea. Toţi mă priveau, aşteptând să vorbesc, să spun ceva care să alunge tensiunea.

— Supa zilei, am spus. Vă rog.

Adam şi-a dat ochii peste cap.

— Iar începe. Nu răspunde niciodată la nimic. E o misterioasă afurisită.

— Pur şi simplu nu ştiu ce supă e, am glumit eu fără putere.

— Supă de dovleac cu porumb, a spus chelnerul.

Adam a murmurat în barbă ceva ce n-am înţeles şi m-am bucurat, pentru că genunchii îmi tremurau deja din cauza insultelor venite din partea unui aşa-zis prieten. Eram obişnuită cu Adam, dar acum nu se mai abţinea. Toată lumea îl putea auzi, nu mai eram paranoică.

— Omule, nu vorbi aşa despre ea, a spus Jamie, devenind brusc serios.

Dintr-odată devenise totul foarte serios.

— Nici nu ştiu de ce vorbim despre asta. Cât timp a trecut? Trei ani? a întrebat David.

— Doi, am spus încet. Doi ani şi unsprezece luni.

Şi optsprezece zile.

Jamie se uita la mine.

— Bun, deci a trecut un secol de atunci. Au fost împreună, s-au despărţit, şi-au văzut de viaţă, fiecare o să cunoască pe altcineva. Doar fiindcă doi oameni au fost odată împreună nu înseamnă că trebuie să o ţinem aşa la nesfârşit, a spus David cu patos.

La faza asta toţi s-au uitat la el, ştiind că se referă la propria lui viaţă, adică la Jamie şi Lisa. David a luat o înghiţitură de apă. Jamie îşi studia farfuria. Lisa a întins mâna să mai ia nişte pâine, din care a scos nuca.

— Spun doar ce gândim cu toţii, a spus Adam.

Mi se pusese un nod în gât.

— Voi *toţi* credeţi că l-am înşelat pe Blake?

Asta era ceva nou pentru mine. Îi priveam pe rând.

Chantelle părea stânjenită.

— A fost cam brusc, apoi ai devenit atât de secretoasă...

— Eu nu mă bag, a zis David.

Dar îmi ocolea privirile, ceea ce spunea totul.

— Am ridicat problema *o dată,* a spus Lisa. N-o să te mint, dar nu sunt precum Cagney şi Lacey[1] de aici. Nu încerc în fiecare secundă a zilei să pun totul cap la cap.

— Cagney şi Lacey erau două persoane, a spus David fără să se gândească, iar Lisa i-a aruncat o privire demonică.

Jamie i-a ignorat şi m-a privit drept în ochi.

— Sunt convins că nu l-ai înşelat pe Blake. Ai tot dreptul să te desparţi de cine vrei, când vrei, fără să ne dai explicaţii. Nu te supăra, omule, i-a spus el Vieţii mele. Nu e treaba noastră. Adam a băut prea mult şi spune numai tâmpenii.

---

[1] Personajele unui serial poliţist american difuzat de CBS între anii 1981-1988.

— Hei, nu e beat, a zis Mary insultată.

— Bine, atunci spune doar tâmpenii, a glumit Jamie, dar nimeni nu râdea, nici măcar el, fiindcă nu era chiar o glumă.

— Mary? Simţi şi tu acelaşi lucru?

Mă uitam la ea.

— Comportamentul tău s-a schimbat drastic, Lucy. Blake spunea că relaţia dintre voi merge *bine* şi apoi, aşa cum a remarcat şi Chantelle, l-ai părăsit pur şi simplu şi ai devenit foarte secretoasă.

Apoi s-a întors către Viaţa mea.

— Nu te supăra, dar este prima dată când auzim despre tine. Sunt surprinsă că te-a invitat aici.

— Suntem doar prieteni, am spus extrem de stânjenită.

— Iar acum trebuie să credem că tipul ăsta e doar un prieten? i-a zis Adam lui Jamie.

— Ce *contează*? De ce-ţi pasă atât de mult? a întrebat Jamie.

— Îi pasă fiindcă Blake e prietenul lui cel mai bun. Adam e loial, iar bietul Blake nu ştie cu ce a greşit, a început Mary, dar am întrerupt-o.

Nu voiam să aud mai mult. Nu puteam, altfel aş fi încălcat toate regulile familiei Silchester în mai puţin de un minut.

— Mda, bietul Blake, am întrerupt-o şi m-am ridicat.

Simţeam că vocea îmi tremură. Un Silchester nu plânge şi cu siguranţă nu se înfurie, iar eu eram gata să dau totul peste cap.

— Bietul Blake duce o viaţă atât de tristă, călătorind prin lume, în timp ce eu trăiesc pe picior mare, am un serviciu fabulos, un apartament fabulos şi misterios şi un iubit secret.

Mi-am înşfăcat poşeta. Viaţa mea s-a conformat şi s-a ridicat în picioare.

— Da, Adam, ai dreptate, nu e doar prietenul meu. E mult mai mult decât atât, pentru că un prieten e ceea ce ar fi trebuit

să-mi fii tu, iar el mi-a fost aproape cum tu nu o vei putea face vreodată.

Apoi am plecat. Devreme. Când am ieşit din restaurant, am continuat să merg până am ajuns prea departe ca ei să mă vadă sau să mă audă. Apoi, când am găsit locul perfect, într-o firidă, departe de toţi, am scos un şerveţel din buzunar şi m-am gândit să încalc toate regulile. Am aşteptat şi am tot aşteptat, ştiind că trebuie să fie lacrimi, adunate în *ani* de zile, care erau gata să cadă. Dar nu ieşea nimic, aşa că am mototolit şerveţelul şi l-am băgat înapoi în buzunar. Nu atunci şi nu din cauza lor. Lacrimile mele aveau mândrie.

Viaţa a apărut lângă mine cu o faţă îngrijorată. Când a văzut că sunt bine, mi-a spus:

— Cred c-ai avut dreptate.

— Mă urăşte.

— Nu.

Părea derutat.

— Jamie şi David se înţeleg foarte bine după toată povestea cu Lisa.

O spusese de parcă intenţiona să bârfească şi să facă mişto, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Am început să tremur în răcoarea nopţii.

— Haide, mi-a spus Viaţa cu blândeţe, apoi şi-a scos haina şi mi-a pus-o pe umeri, ţinându-mă protector.

Am pornit spre casă în lumina portocalie a stâlpilor de iluminat.

16

— Ce vrei să facem astăzi? l-am întrebat.

Savuram plăcerea unei dimineţi leneşe pe canapea. Ziarele de duminică erau presărate peste tot, folosite şi abuzate, fiindcă ne căutaserăm rubricile preferate şi aruncasem restul. Întrerupeam tăcerea cu vreun comentariu, râdeam şi ne povesteam unul altuia articolele citite. Eram foarte mulţumită în compania lui şi părea că şi el se simte bine în compania mea. Perdeaua din haine era dată la o parte ca să lase lumina soarelui să intre, iar prin ferestrele larg deschise pătrundea aerul proaspăt şi liniştea de duminică. Înăuntru mirosea a clătite cu sirop de arţar pregătite de el şi a cafea proaspătă, care încă mai picura în filtrul de pe bufetul din bucătărie. Domnul Pan se cuibărise lângă, pe şi în jurul pantofilor Vieţii mele, arătând de parcă mâncase toată smântâna, ceea ce şi făcuse, de fapt, împreună cu afinele proaspete pe care le plantasem şi le cultivasem chiar eu în grădina organică de pe acoperiş, de când Viaţa apăruse în lumea mea. Le culesesem chiar în acea dimineaţă, purtând o pălărie de pai cu panglică albă şi o rochiţă transparentă din pânză de in, care flutura hipnotic în adierea blândă de pe acoperiş, spre deliciul vecinilor de gen masculin ce stăteau neclintiţi în şezlonguri, unşi cu loţiuni de plajă, lucind ca maşinile dintr-o expoziţie de prezentare.

Bine, am minţit.

Viaţa mea a cumpărat afinele. Nu avem grădină pe acoperiş. Iar rochiţa am văzut-o într-o revistă şi, ca prin minune, am devenit blondă în acel vis cu ochii deschişi.

— Astăzi, am continuat, închizând ochii, vreau doar să stau în pat.

— Ar trebui s-o suni pe mama ta.

Am deschis ochii imediat.

— De ce?

— Pentru că încearcă să facă pregătirile pentru nuntă, iar tu n-o ajuţi.

— Ăsta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit. Dar sunt deja căsătoriţi, e doar o scuză ca să aibă şi ea ceva de făcut. Ar trebui să se apuce de olărit. În plus, nici Riley, nici Philip n-o ajută. Şi astăzi nu mă pot întâlni cu ea, fiindcă vin oamenii cu mocheta. Care probabil vor întârzia. Oamenii ăştia întârzie mereu. Mai bine aş anula totul, am spus întinzând mâna după telefon.

— Ba nu. Azi am găsit un fir de păr alb pe şosetă şi nu cred că e al cuiva. De la mine nu e sigur.

Am pus telefonul la loc.

— Şi ar trebui să-l suni pe Jamie.

— De ce?

— Când te-a mai sunat el primul?

— Niciodată.

— Înseamnă că e ceva important.

— Sau era beat şi mi-a format numărul din greşeală.

Viaţa mea părea nemulţumit.

— Probabil voia să-mi spună că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară la masă. Nu trebuie să-şi ceară scuze, n-a greşit cu nimic. A fost de partea mea.

— Atunci sună-l şi spune-i.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta.

— Bine, atunci continuă să ascunzi gunoiul sub preş. O să se umfle atât de tare încât o să te împiedici.

— Crezi că toate telefoanele astea sunt mai importante decât să-mi petrec timpul cu *Viaţa* mea?

Mă gândeam că îl voi da gata cu asta.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Lucy, eşti în pericol să te îndrepţi într-o direcţie total greşită. Nu vreau să devii o femeie egoistă care stă acasă toată ziua şi vorbeşte despre ea cu Viaţa ei. Trebuie să găseşti un echilibru. Ai grijă de tine, dar ai grijă şi de oamenii cărora le pasă de tine.

— Dar e greu, m-am lamentat, acoperindu-mi capul cu o pernă.

— Aşa e viaţa. De ce oare am vrut să te întâlnesc?

— Fiindcă te ignoram.

Am spus cuvintele pe care fusesem învăţată să le spun.

— Fiindcă nu mă ocupam de viaţa mea.

— Iar acum ce faci?

— Mă ocup de ea. Petrec fiecare secundă cu Viaţa mea, atât de mult timp, încât nu pot nici măcar să fac pipi de una singură.

— Ai putea să faci pipi de una singură dacă ai înlocui becul ars de la baie.

— E aşa de greu, am oftat.

— Cum aşa?

— În primul rând, nu pot să ajung la el.

— Ia o scară.

— Dar n-am aşa ceva.

— Atunci urcă-te pe vasul de toaletă.

— Capacul e din plastic ieftin şi aş putea să cad.

— Atunci stai pe marginea căzii.

— E periculos.

— Am înţeles.

Viaţa s-a ridicat în capul oaselor.

— Ridică-te!

Am gemut.

— Ridică-te! mi-a repetat el.

M-am ridicat ca un adolescent mofturos.

— Acum du-te până la vecina ta şi întreab-o dacă nu poate să-ţi împrumute o scară.

M-am prăbuşit la loc pe canapea.

— Haide, a spus el cu severitate.

M-am ridicat din nou şi m-am îndreptat ţâfnoasă spre uşă. M-am dus la Claire, am ciocănit şi m-am întors câteva clipe mai târziu cu o scară.

— Vezi, n-a fost aşa de rău, nu?

— Am vorbit despre vreme. Deci da, a fost rău. Urăsc conversaţiile fără rost.

A pufnit.

— Acum du scara în baie.

Am făcut aşa cum mi s-a spus.

— Acum urcă-te pe ea.

Îi urmam instrucţiunile.

— Acum deşurubează becul.

Îmi ţinea lanterna, ca să văd ce fac. Am deşurubat becul ars, văicărindu-mă ca un copil forţat să mănânce legume. În sfârşit s-a desprins, aşa că am încetat cu văicăreala şi m-am concentrat. I-am întins becul ars.

— Poartă-te ca şi cum n-aş fi aici.

Am scos o exclamaţie de enervare, apoi am început să îngân „Îmi urăsc viaţa, îmi urăsc viaţa“, iar şi iar, timp în care am coborât scara, am pus becul în chiuvetă, i-am aruncat o privire răutăcioasă, am luat becul nou din cutie, am urcat înapoi scara şi am început să îl înşurubez. Am coborât iarăşi de pe scară, am apăsat întrerupătorul iar încăperea a fost invadată de lumină.

— Bravo mie! am făcut eu, ridicând mâna pentru a bate palma cu Viaţa mea.

Mă privea de parcă aş fi fost cel mai trist specimen pe care-l văzuse vreodată.

— Nu bat palma cu tine doar pentru c-ai schimbat un bec.

Am lăsat mâna în jos, făcându-mă mică, apoi m-am înviorat.

— Şi mai facem clătite?

— Acum, că e lumină în baie, ai putea să faci curăţenie cum trebuie pe aici.

— Nuuu, am oftat eu. Vezi tu, de asta nu fac treburi de-astea, fiindcă una duce la *alta*.

Am pliat scara şi am lăsat-o în hol, lângă cuierul de haine şi ghetele murdare de noroi de la acel festival de vară, ultimul festival la care mersesem cu Blake, când am fost informată că i-am arătat-o lui Iggy Pop, eu fiind cocoţată pe umerii lui Blake.

— Nu poţi să laşi scara aici.

— De ce nu?

— Fiindcă o să se adune praf pe ea şi o să stea aici încă douăzeci de ani, la fel ca ghetele alea pline de noroi. Dă-i-o înapoi lui Claire.

Am făcut ce mi s-a spus şi am târât-o cu mine pe hol.

— Gata, am spus luându-l de mână. Hai să mai lenevim pe canapea.

— Nu.

Şi-a desprins mâna dintr-a mea râzând.

— N-o să zac aici toată ziua, o să-mi iau liber pentru restul zilei.

— Ce vrei să spui? Unde te duci?

— Chiar şi eu am nevoie de odihnă, mi-a zâmbit el.

— Dar unde te duci? Unde locuieşti?

M-am uitat spre cer şi am făcut un semn din cap.

— Acolo sus?

— La etajul de deasupra?

— Nu! În... ştii tu.

Am făcut iar semn din cap.

— În cer?

A deschis gura larg, cum nu mai văzusem pe nimeni, şi a izbucnit în hohote de râs.

— Lucy, ce amuzantă eşti!

Râdeam cu el, de parcă făcusem o glumă, deşi nu glumisem deloc.

— Dacă vrei, pot să-ţi dau o temă înainte să plec, ca să nu-ţi fie dor de mine.

Am strâmbat din nas. S-a îndreptat spre uşă.

— OK, bine, ia loc.

Am bătut uşor canapeaua. Dintr-odată nu mai voiam să fiu singură.

— La ce visezi, Lucy?

— Mişto, îmi plac conversaţiile despre vise.

M-am făcut comodă.

— Noaptea trecută am avut un vis în care făceam sex cu tipul drăguţ din metrou.

— Sunt sigur că asta e interzis.

— Nu am făcut-o *în* metrou.

— Nu, mă refer la faptul că el e atât de tânăr, iar tu o să faci treizeci în orice moment, m-a tachinat el. Oricum, nu asta am vrut să spun. La ce visezi tu, care sunt speranţele şi ambiţiile tale?

— O, am zis plictisită.

Am stat puţin să mă gândesc.

— Nu înţeleg întrebarea.

A oftat şi mi-a explicat ca şi cum aş fi fost un copil.

— Ce îţi doreşti foarte mult să faci dacă ai putea? Ce vrei să realizezi? De exemplu, serviciul ideal.

Mă gândeam.

— Să fiu în juriul de la *X Factor*, ca să pot azvârli chestii în concurenţi dacă o fac de oaie. Sau să deschid o trapă ca să cadă într-o grămadă de boabe de fasole sau aşa ceva. Ar fi amuzant.

Şi aş vrea să câştig în fiecare săptămână concursuri de modă. Atunci Cheryl şi Dannii m-ar întreba: „O, Lucy, de unde ţi-ai luat rochia asta?“ Iar eu le-aş spune „Asta? Am găsit-o pe galeria pentru perdea.“ Iar Simon ar spune: „Hei, fetelor, ar trebui să primiţi sfaturi de la Lucy, este...“

— Gata, gata, gata, a spus Viaţa cu degetele la tâmple, masându-şi capul uşor. Vise mai *bune* nu ai?

Mă gândeam mai profund, simţindu-mă sub tensiune.

— Mi-aş dori foarte mult să câştig la loterie, ca să nu mai muncesc şi să-mi cumpăr tot ce vreau.

— Ăsta nu-i un vis adevărat.

— De ce nu? Li se întâmplă unora. Femeia aia din Limerick a câştigat treizeci de milioane şi acum locuieşte pe o insulă pustie, sau cam aşa ceva.

— Deci visul tău e să locuieşti pe o insulă pustie.

— Nu.

Am dat din mână indiferentă.

— Ar fi plictisitor, şi urăsc nuca de cocos. Totuşi, aş lua banii.

— Ăsta-i un vis leneş, Lucy. Dacă ai un vis, vrei măcar să *încerci* să ţi-l îndeplineşti în vreun fel. Ceva care pare foarte greu de obţinut, dar ştii că dacă te străduieşti, îl poţi avea. Să mergi la chioşc şi să-ţi cumperi un bilet de loterie nu e ceva care să te inspire. Visele trebuie să te facă să te gândeşti: „Dacă aş avea tupeul să fac asta şi nu mi-ar păsa ce cred ceilalţi, iată ce aş face.“

Mă privea plin de speranţă, aşteptând o reacţie.

— Sunt o persoană normală, ce vrei să-ţi spun? Că-mi doresc cu adevărat să văd Capela Sixtină? Mă doare undeva de o pictură pentru care trebuie să-mi sucesc gâtul ca să o văd. Pentru mine ăsta nu-i un vis, e o *cerinţă obligatorie* dacă mergi în vacanţă la Roma, ceea ce, apropo, am făcut deja. Blake m-a dus acolo în primul nostru weekend departe de casă.

Eram conştientă că sărisem în picioare şi ridicasem vocea, dar nu mă puteam abţine, simţeam cu tărie că problema pe care o pusese e ridicolă.

— La ce altceva mai visează oamenii? Să sară din avion cu paraşuta? Am făcut treaba asta, chiar şi un curs de instructor, aşa că pot să te trag afară dintr-un avion în orice zi a săptămânii dacă vreau. Să văd Marile Piramide? Am făcut-o. Cu Blake, când am împlinit douăzeci şi cinci de ani. Era foarte cald, iar ele sunt maiestuoase, exact aşa cum îţi imaginezi, dar crezi că m-aş mai duce vreodată acolo? Nu, fiindcă un tip ciudat a încercat să mă ia în maşina lui când Blake s-a dus la toaletă la un McDonald's din apropiere. Să înot cu delfinii? Am înotat. Aş mai vrea să o fac? Nu. Nimeni nu-ţi spune că miros urât când stai aproape de ei. Să sar cu coarda elastică? Am făcut-o şi pe asta, când am fost cu Blake în Sydney. M-am scufundat şi în cuşcă printre rechini la Capetown, ca să nu mai pomenesc de excursia cu balonul cu aer cald pe care am făcut-o cu Blake odată, de Valentine's Day. Am făcut majoritatea lucrurilor la care visează oamenii şi nici măcar nu erau visele mele. Erau pur şi simplu lucruri pe care le-am făcut. Ce scriau ăştia la ziar?

Am ridicat una dintre paginile pe care le citisem, arătându-i un articol.

— Un bărbat de şaptezeci de ani vrea să urce într-o aeronavă spaţială ca să poată vedea pământul din spaţiu. Ei bine, eu locuiesc acum pe pământ şi e destul de naşpa, de ce aş vrea să văd mizeria asta dintr-un alt unghi? Cu ce m-ar *ajuta* lucrul ăsta? Visele astea sunt o pierdere de vreme şi aia a fost cea mai ridicolă întrebare pe care mi-ai adresat-o. Făceam mereu tot felul de lucruri, cum îndrăzneşti să mă faci să mă simt ca şi cum aş fi un nimic dacă nu am un vis? Nu-i destul că viaţa mea e insuficientă pentru tine? Şi visele mele trebuie să fie la fel?

Am tras adânc aer în piept la sfârşitul discursului.

— Bine.

S-a ridicat şi şi-a luat haina.

— A fost o întrebare stupidă.

Mi-am îngustat privirea.

— Atunci de ce mi-ai adresat-o?

— Lucy, dacă nu te interesează conversaţia asta, atunci n-o vom avea.

— Nu mă interesează, dar vreau să ştiu de ce m-ai întrebat, am spus prudentă.

— Ai dreptate, e clar că ţi-ai trăit viaţa la maxim şi nu ţi-a mai rămas nimic de făcut, aşa că e timpul să te opreşti. Poţi să şi mori.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu spun că o să mori, Lucy, a zis el supărat. Nu acum, în orice caz. La un moment dat.

Am căscat iar gura.

— Toţi murim.

— A, da.

A deschis uşa şi m-a privit peste umăr.

— Motivul pentru care te-am întrebat este că, indiferent de ceea ce spui sau cât de mult minţi, nu eşti fericită cu ce ai, iar când te întreb ce-ţi doreşti, orice din întreaga lume, fără oprelişti, tu-mi spui „Să câştig la loterie şi să-mi cumpăr lucruri".

Vorbise tăios şi eram jenată.

— Totuşi, cred că majoritatea oamenilor ar spune că visează să câştige la loterie.

Mi-a mai aruncat o privire, apoi s-a îndreptat din nou spre uşă.

— Eşti supărat pe mine. Nu înţeleg de ce eşti supărat pe mine. Fiindcă nu-ţi place visul meu? Mi se pare ridicol.

Îmi vorbea cu blândeţe, ceea ce mă înfuria şi mai tare:

— M-am supărat pentru că nu numai că nu eşti fericită cu ce ai, dar nici măcar nu vrei să te gândeşti la ce ţi-ai dori. Iar asta e...

Îşi căuta cuvintele.

— ...Trist. Nu-i de mirare că te-ai împotmolit.

Am căzut pe gânduri. Mă gândeam la visele, dorinţele, ambiţiile mele, la locul în care mi-aş dori să fiu, unde m-aş simţi mai bine decât acolo. Dar nu-mi trecea nimic prin minte.

— Aşa mă gândeam şi eu, mi-a spus în cele din urmă. Ne vedem mâine.

Şi-a luat haina şi rucsacul şi a plecat din apartment. Era cel mai urât final posibil pentru un început de zi atât de frumos.

Comentariile lui nu-mi dădeau pace. Aşa mi se întâmpla de fiecare dată, de parcă îmi vorbea pe un ton auzit numai de creier, ca fluierul pentru câini pe care urechea umană nu-l poate percepe. Am încercat să mă gândesc la visele mele, la locul în care aş fi vrut să fiu cu adevărat, dar ca să ştii ce vrei trebuie să ştii ce nu vrei, iar singurul lucru limpede era că mi-aş fi dorit ca Viaţa mea să nu mă fi contactat, ca să-mi pot vedea de drum în continuare. Viaţa mea complicase lucrurile, Viaţa mea încercase să le schimbe, când eu eram perfect mulţumită. Îmi spusese că m-am „împotmolit", dar, numai arătându-mi că mă aflu acolo, mă făcuse să ies din şanţ şi nu mai eram în stare să mă întorc în el. Îmi plăcea şanţul meu, mi-era dor de el, plângeam după el neîncetat.

La prânz m-am ales cu o durere de cap, dar şi cu un apartament curat. Deloc surprinzător, firma de curăţenie nu-şi făcuse apariţia. Nici la douăsprezece şi un sfert. La douăsprezece şi jumătate am început să mă bucur de faptul că uitaseră de mine şi plănuiam cum aş putea să mă bucur la maxim de libertatea mea, dar fără să ajung la vreo concluzie. Melanie era plecată. Chiar şi aşa, nu mai luasem legătura cu ea de la ultima noastră întâlnire

şi eram conştientă că nu mă aflu în fruntea listei cu oameni pe care şi-ar fi dorit să-i vadă. După masa din seara trecută, prietenii mei, care credeau că l-am înşelat pe Blake, nu erau pe lista mea cu oameni pe care aş fi vrut să-i văd. Şi, cu toate că decesul relaţiei mele cu Blake fusese imediat urmat de un transplant al personalităţii mele – pe care, la momentul respectiv, am crezut că nu-l va observa nimeni, dar acum, în urma învăţăturilor primite de la Viaţă, mi-am dat seama că toţi îl observaseră –, înţelegeam de ce gândeau aşa, dar tot mă durea.

O bătaie în uşă mi-a întrerupt gândurile. Era Claire, cu faţa udă şi schimonosită, plângând iar.

— Lucy, s-a smiorcăit ea. Mă scuzi că te deranjez duminica. Am auzit televizorul şi... Mă întrebam dacă ai putea să mai stai puţin cu Conor. Nu te-aş ruga, dar m-au sunat de la spital, mi-au spus că e urgent şi ...

Vocea i s-a frânt.

— Sigur că da. Te superi dacă îl ţin aici, cu mine? Am chemat o firmă ca să-mi cureţe covorul şi trebuie să fiu aici.

A căzut pe gânduri. Nu părea hotărâtă, dar nu prea avea de ales. S-a întors în apartament şi a închis uşa. Mă întrebam dacă stă şi numără până la zece înainte să se întoarcă la mine sau dacă face, într-adevăr, gestul de a-l ridica din pătuţ şi de a-l pune în cărucior, fixându-i apoi curelele de protecţie. Simţeam o mare tristeţe pentru ea. Uşa s-a deschis şi căruciorul gol a intrat în apartamentul meu. Curelele erau prinse.

— Doarme de câteva minute, mi-a şoptit. De obicei doarme două ore în timpul zilei, aşa că ar trebui să fiu acasă când se trezeşte. Nu prea s-a simţit bine în ultima vreme, nu ştiu ce are.

S-a încruntat, uitându-se în căruciorul gol.

— Aşa că s-ar putea să doarmă mai mult decât de obicei.

— În regulă.

— Îţi mulţumesc.

A aruncat o ultimă privire căruciorului şi s-a întors spre uşă ca să plece. Când s-a uitat pe hol, un bărbat stătea în faţa apartamentului ei.

— Nigel, a spus uluită.

Bărbatul s-a întors.

— Claire.

L-am recunoscut, era bărbatul din fotografiile lui Claire: soţul ei, tatăl lui Conor. S-a uitat la numărul apartamentului de pe uşa ei, apoi la numărul de pe uşa mea.

— Am greşit apartmentul?

— Nu. Ea e Lucy, vecina noastră... vecina mea. O să aibă grijă de copil.

Mi-a aruncat o asemenea privire, încât mi-am dorit să mă fac ghem şi să mor. Ştiam ce gândeşte: că profit de starea ei. Dar ce puteam să fac? Să-i spun că nu există niciun copil? Precis ştia lucrul ăsta, în adâncul sufletului ei.

— Fără bani, am spus repede, să mă ierte măcar pentru asta. Altfel nu vrea să iasă din casă.

A dat din cap înţelegător, apoi s-a întors spre ea. Vorbea încet.

— Te duc eu acolo cu maşina, da?

Am închis uşa în urma lor.

— Salut din nou, am spus spaţiului gol din cărucior. Mami şi tati nu vor lipsi prea mult.

Apoi mi-am pus capul în palme şi mi-am sprijinit coatele pe bufetul din bucătărie. Domnul Pan a sărit şi i-am simţit nasul rece lângă ureche. Am căutat pe Google visele şi ambiţiile oamenilor şi, plictisită, am închis laptopul. Se făcuse douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute, şi atunci mi-a venit o idee. I-am făcut o fotografie lui Gene Kelly din afişul lipit pe uşa băii şi i-am trimis-o lui Don Lockwood cu textul următor: „Am văzut asta şi m-am gândit la tine.“

Apoi am aşteptat. Şi am tot aşteptat. Neliniştită. Apoi plină de speranţă. Apoi profund dezamăgită. Apoi atât de îndurerată, de parcă eram străpunsă de un cuţit. Nu îl învinovăţeam. Doar eu îi spusesem să nu mă mai sune niciodată. Şi totuşi speram. Apoi speranţa s-a stins şi am rămas deprimată. Şi singură şi pustie şi pierdută. Şi nu trecuse nici măcar un minut.

Am deschis congelatorul şi m-am uitat la rafturile goale. Cu cât priveam mai mult, cu atât nu apărea niciun strop de mâncare. Apoi s-a auzit un ţiuit. Am trântit uşa congelatorului şi m-am repezit la telefon. Desigur, în acelaşi timp am auzit şi soneria de la uşă. M-am hotărât să savurez mesajul şi am răspuns mai întâi la uşă. Un *Covor Magic* roşu se holba la mine. Era cusut pe pieptul unui bărbat care se afla în faţa mea. Am ridicat privirea. Purta o şapcă albastră inscripţionată cu aceeaşi imagine a covorului, trasă peste ochi. M-am uitat în spatele lui. Nu mai era nimeni, nu avea instrumente sau echipament de curăţenie.

— Roger? am întrebat, făcând un pas într-o parte ca să poată intra.

— Roger e tata, a spus el, intrând în apartament. Nu lucrează în weekend.

— Bine.

Se uita în jur. Apoi m-a privit.

— Te cunosc de undeva? m-a întrebat el.

— Ă, nu ştiu. Mă numesc Lucy Silchester.

— Mda, l-am scris pe...

A ridicat clipboard-ul în aer, dar nu a terminat propoziţia. Continua să mă privească drept în ochi. Cercetător şi curios. Ceea ce mă neliniştea. M-am uitat în altă parte şi am făcut câţiva paşi spre bucătărie, astfel încât să fim despărţiţi de bufet. A remarcat asta şi a făcut câţiva paşi înapoi, ceea ce am apreciat.

— Unde sunt ceilalţi? l-am întrebat.

— Ceilalţi?

— Oamenii de la curăţătorie. Nu sunteţi o echipă?

— Nu, sunt doar eu şi tata. Dar el nu lucrează în weekend, aşa cum am spus, deci...

Se uita de jur-împrejur.

— E în regulă dacă sunt doar eu?

Întrebând asta, a făcut totul să fie mai uşor.

— Da, sigur.

— Lucrurile mele sunt în furgonetă. Am urcat să arunc o privire înainte să le aduc sus.

— Am înţeles. Vrei să te ajut să cari ceva?

— Nu, mulţumesc. Sunt sigur că nu-l poţi lăsa singur pe cel mic.

A zâmbit, i-au apărut gropiţe în obraji şi, deodată, a devenit cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Apoi m-am gândit la Blake şi nu mi s-a mai părut deloc aşa. Mereu păţeam asta.

M-am uitat la cărucior.

— A, la ăsta... la *el* te referi. Nu-i al meu. E al unei vecine. Am grijă de el.

— Cât are? a spus şi a zâmbit afectuos, ridicându-şi bărbia ca să se uite în cărucior.

Am tras acoperişul în jos, astfel încât să nu poată face asta.

— O, un an. Doarme.

De parcă asta explica totul.

— O să încerc să fac cât mai puţin zgomot. Sunt zone în care vrei să insist?

— Doar podeaua.

Am spus-o cu seriozitate, dar a ieşit haios. A izbucnit în râs.

— Toată podeaua?

— Doar părţile murdare.

Am zâmbit amândoi. Totuşi era drăguţ, chiar dacă îl măsuram cu barometrul Blake.

— Adică aproape peste tot, am spus.

A măsurat podeaua cu privirea şi brusc am devenit conştientă că un bărbat frumos se află în coşmelia mea. Eram jenată. Deodată, s-a aşezat în genunchi şi s-a uitat la o anumită parte a mochetei. Şi-a trecut mâna peste ea.

— Ăsta e...?

— A, da, l-am scris să nu-l uit. N-am găsit hârtie.

Mă privea zâmbind strâmb.

— E cumva marker permanent?

— Ă...

Am căutat în sertarul bucătăriei markerul.

— Poftim.

Îl privea cu atenţie.

— Să ştii că e marker permanent.

— Vai. Poţi să-l scoţi? Fiindcă dacă nu poţi, proprietarul o să mă înfăşoare în mochetă şi o să mă dea afară.

— O să încerc.

Mă privea amuzat.

— Mă duc să-mi aduc echipamentul din maşină.

M-am aşezat pe taburet şi am încercat să fac timpul să treacă hărţuindu-l pe Don Lockwood. I-am citit mesajul.

„Draga de ea, şi-a ridicat căpşorul. Cum a fost săptămâna ta?"

„Nu mi-a mai ţinut nimeni un pistol cu apă la tâmplă de marţi. Ce mai face Tom?"

Am auzit ţiuitul unui telefon pe hol şi mi-am dat seama că tipul de la firma de curăţenie se întorsese. Dar nu apărea. Aşa că am scos capul pe uşă afară şi l-am văzut citind pe telefon.

— Scuze, a spus el, vârându-l în buzunar.

A ridicat un aparat care arăta ca un aspirator supradimensionat şi l-a adus înăuntru. Muşchii de pe braţele lui s-au um-

flat până când au ajuns la de trei ori mărimea capului meu. Am încercat să nu mă holbez, dar n-m reuşit.

— O să stau aici. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă te pierzi, sunt aici.

A chicotit, apoi s-a uitat cu atenţie la canapeaua supradimensionată.

— Am adus-o dintr-un apartment mai mare, i-am explicat.

— E drăguţă.

Stătea cu mâinile în şolduri, privind-o cu atenţie.

— Cred că-i greu de mutat.

— S-ar desface în bucăţi.

Ca orice altceva de prin casă. Se uita de jur împrejur.

— Te superi dacă punem o parte din ea pe pat şi cealaltă în baie?

— Sigur că nu, dar dacă găseşti bani pe dedesubt, sunt ai mei. Orice altceva e al tău.

A ridicat canapeaua, iar eu m-am uitat la muşchii lui, care erau atât de umflaţi, încât îmi alungau orice alte gânduri care mi-ar fi trecut prin minte.

— Nu prea am ce să fac cu ăsta, s-a înveselit el, arătând către un sutien roz prăfuit de pe jos.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns amuzant, n-am putut, aşa că m-am repezit să-l ridic, m-am poticnit de bufet şi am zburat pre canapea.

— La dracu'!

— Te simţi bine?

— Da, am îngânat.

Am înşfăcat sutienul şi am încercat să-l fac ghemotoc, apoi mi-am apucat piciorul cu mâna, ca să fac durerea să dispară.

— Sunt sigură că n-ai mai văzut un sutien până acum. Mă bucur că m-am aruncat pe jos să-l iau, am spus printre dinţi.

Chicotea.

— Ce are tipul ăsta? a întrebat el, trecând pe lângă Gene Kelly, care stătea lipit de uşa băii şi aşezând o altă parte de canapea înăuntru. Toate fetele îl iubesc.

— A dansat pentru oamenii de rând, i-am explicat eu, masându-mi degetul mare de la picior. Nu purta pălărie şi frac de gală ca Fred Astaire. Gene a fost un bărbat adevărat.

M-a ascultat cu mare atenţie, apoi s-a întors la treaba lui fără să spună niciun cuvânt. Simţind că nu mai face nicio mişcare, mi-am ridicat privirea. Stătea în mijlocul camerei cu o parte de canapea în braţe, privind în jur pierdut. Mi-am dat seama ce dilemă are: pe pat nu se mai putea pune nimic, baia şi cada erau deja ocupate şi nu mai avea unde să pună bucata de canapea rămasă.

— Am putea să o aşezăm pe holul de afară.

— O să blocheze drumul.

— Sau în bucătărie?

Mai rămăsese un pic de spaţiu acolo unde era căruciorul. L-am dat la o parte, iar el a venit spre mine, dar nu ştiu ce s-a întâmplat – s-a împiedicat de ceva, poate de bufet –, iar canapeaua a zburat din mâinile lui direct pe cărucior.

— O, Doamne! a strigat. O, Doamne!

— Stai liniştit, am spus iute, încercând să-i explic. Stai liniştit, nu e nimic...

— La naiba. O, Doamne, spunea fără oprire, încercând să ridice bucata de canapea de pe cărucior.

— Linişteşte-te, nu e nimic. Nu e niciun bebeluş aici, am spus cu voce tare.

Mi-a aruncat o privire de parcă eram cea mai ciudată persoană de pe planetă.

— Chiar nu e?

— Nu, priveşte.

L-am ajutat să ridice canapeaua şi am sprijinit-o de bufet.

— Vezi, e gol.

— Dar ai spus...

— Da, ştiu. E o poveste lungă.

A închis ochii şi a înghiţit în sec. Îl trecuseră transpiraţiile.

— Isuse!

— Ştiu, îmi pare rău, dar nu s-a întâmplat nimic.

— De ce ai...

— Te rog să nu întrebi.

— Dar ai...

— Sincer, mai bine nu mă întreba.

M-a privit încă o dată întrebător, dar am dat din cap.

— La naiba, a şoptit, respirând adânc.

A aruncat o ultimă privire căruciorului, ca să se asigure că imaginaţia nu îi joacă feste, apoi a respirat adânc şi a început să monteze aspiratorul gigant. Şi-a scos telefonul din buzunar şi a început să scrie un mesaj. Ţac-ţac-ţac. Am dat ochii peste cap spre Domnul Pan. Dacă o ţinea aşa cu telefonul, avea să dureze până seara.

— Aşa.

În sfârşit, s-a întors spre mine.

— Mai întâi voi folosi un jet de apă fierbinte ca să curăţ mocheta. Apoi o s-o protejez şi o s-o parfumez.

— Bine. Ai apărut în vreun spot publicitar?

— Nu, a oftat. Ăla era tata. Îi place să creadă că e actor. Ar vrea să fac şi eu o reclamă, dar cred c-aş prefera să...

Rămăsese pe gânduri.

— Mda, aş prefera să mor.

— Ar putea să fie amuzant, am spus şi am zâmbit.

A făcut ochii mari.

— Pe bune? Tu ai face asta?

— Dacă mă plăteşti, aş face aproape orice.

M-am încruntat.

— În fine, nu chiar orice. N-aş face... ştii tu.

— Nu ţi-aş cere asta. Adică nu pentru bani.

S-a îmbujorat.

— Putem să schimbăm subiectul?

— Chiar te rog.

Telefonul meu a ţiuit şi amândoi am considerat că este un bun moment să oprim imediat discuţia.

„Să-l ia naiba pe Tom. A cunoscut o fată, s-a hotărât că-i timpul să se maturizeze, aşa că se mută cu ea săptămâna viitoare. Am rămas fără coleg de apartament, deci... Bărbat înalt, frumos, brunet, treizeci şi cinci de ani şi trei sferturi caut pe oricine poate plăti chiria."

I-am răspuns la mesaj.

„Şi tu cauţi pe cineva? O să răspândesc vestea. Întrebare personală: Care e visul tău? Ceva ce-ţi doreşti cu adevărat."

Telefonul tipului de la curăţătorie a ţiuit. Am scos o exclamaţie de enervare, dar nu m-a auzit din cauza aspiratorului. S-a întors cu spatele la mine şi şi-a scos telefonul din buzunar.

— Ce căutat eşti azi!

— Mda, scuze.

S-a oprit să citească mesajul. Apoi a trimis un răspuns.

Telefonul meu a ţiuit.

„O cafea. În clipa asta am mare nevoie de ea."

Mă uitam la el cum curăţă mocheta, adâncit în gânduri. M-am dat jos de pe taburet.

— Vrei o cafea?

Nu mi-a răspuns.

— Scuză-mă, vrei o cafea? am spus ceva mai tare.

Şi-a ridicat privirea.

— Cred că mi-ai ghicit gândurile. Da, aş bea cu mare plăcere. Mulţumesc.

A luat o gură, a pus ceaşca pe bufet şi s-a întors la treabă. M-am aşezat şi am recitit mesajele, citind printre rânduri în

timp ce aşteptam un nou răspuns. Tipul de la firmă şi-a scos iar telefonul mobil. Am vrut să spun ceva, dar m-am abţinut. Începusem să-l privesc cu atenţie. Avea un surâs misterios în timp ce scria mesajul, şi am urât instantaneu persoana căreia îi era destinat. Îi scria unei fete şi o uram profund.

— O să dureze mult? am întrebat în cele din urmă, fără pic de drăgălăşenie în voce.

— Poftim?

Şi-a desprins privirea de pe telefon.

— Mocheta. Va dura mult?

— Vreo două ore.

— Atunci o să scot copilul la plimbare.

Părea nedumerit. Era normal. Şi eu eram. Am primit răspunsul lui Don când eram în lift.

„Visez să câştig la loterie ca să pot renunţa la serviciu şi să nu mai muncesc niciodată. Dar ştii ce-mi doresc foarte mult? Să te cunosc pe tine."

Mă uitam la mesaj cu gura căscată. Liftul a ajuns la parter, uşile s-au deschis, dar, pentru că eram uluită, am uitat să cobor. Visam amândoi la acelaşi lucru şi spusese un lucru foarte frumos, deşi la limita banalului. Adorabil, dar înfricoşător. Uşile liftului s-au închis înainte să apăs pe buton şi liftul a urcat din nou. Am oftat şi m-am rezemat de perete. S-a oprit la etajul meu. Era tipul de la firmă.

— Bună.

— Am uitat să ies din lift.

A izbucnit în râs şi s-a uitat la cărucior.

— Cum îl cheamă?

— Conor.

— E drăguţ.

Râdeam amândoi.

— Eşti sigură că nu ne cunoaştem? m-a întrebat.

L-am privit din nou cu atenţie.

— Ai fost broker la bursă?

— Nu, a spus râzând.

— Ai pretins vreodată că eşti broker?

— Nu.

— Ei bine, atunci nu.

Cu siguranţă mi l-aş fi amintit dacă l-aş fi cunoscut înainte – pe barometrul Blake era mai sus decât orice altă fiinţă vie sau moartă. Părea să aibă ceva familiar, dar asta poate fiindcă mă uitasem la el toată dimineaţa ca o babă libidinoasă. M-am încruntat şi am dat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nici măcar cum te cheamă.

A arătat spre pieptul lui, unde se afla o etichetă cusută pe care scria „Donal".

— Mama a făcut-o, cică aşa firma o să fie mai modernă. Tot a ei a fost şi ideea cu reclama de la televizor. A citit o carte de marketing despre Starbucks, iar acum se crede Donald Trump.

— Sper că nu se coafează ca el.

A chicotit. Uşile s-au deschis, iar el a ieşit primul.

— O, am spus când am ieşit afară.

Camioneta era de un galben strălucitor şi avea pe o parte un covor roşu zburător. Pe barele de pe acoperiş era rulat un covor roşu uriaş din plastic.

— Vezi? Asta mă silesc ei să conduc. Covorul se desface când pornesc motorul.

— Ce mai carte a citit mama ta! E doar pentru serviciu, nu? Nu trebuie să mergi cu maşina asta toată ziua.

Din felul cum mă privea mi-am dat seama că nu era aşa. Mi-a venit un gând nou.

— N-ar fi grozav dacă asta ar fi maşina ta de zi cu zi?

— Ba da, a spus chicotind. Atrage femeile ca un magnet, nu?

— E ca maşina unui supererou, am spus mergând în jurul ei.

O privea cu alţi ochi.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Mă privea cercetător. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Mi se făcuse pielea de găină.

— O să termin cam într-o oră, a zis în cele din urmă. Mocheta o să fie udă, te sfătuiesc să nu calci pe ea câteva ore. Dacă eşti de accord, mă întorc diseară să te ajut să pui la loc mobila şi să văd dacă eşti mulţumită de rezultat.

Voiam să-i spun să nu se deranjeze pentru atâta lucru, că mă descurc şi singură, dar m-am oprit, fiindcă nu aveam cum să ridic eu totul şi, mai ales, pentru că îmi doream să-l revăd.

— Nu-ţi face griji cu încuiatul, trebuie doar să tragi uşa în urma ta.

— Bine, perfect. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucy.

— Şi mie, Donal. Ne vedem mai târziu.

— S-a făcut.

Am stat cu Conor pe o bancă în parc, iar când nu s-a uitat nimeni la noi, l-am pus în leagăn. Ştiam că nu există, dar, pentru Claire şi amintirea lui, am stat până când soarele s-a ascuns în spatele copacilor din parc şi am împins leagănul înainte şi înapoi, sperând că face „Iupiii!“ acolo unde se afla, aşa cum îmi venea mie să fac.

În acea seară, după ce i-am dus căruciorul lui Claire, mi-am scos pantofii, mi-am tras un taburet în mijlocul camerei şi m-am aşezat ca să mă uit la emisiunea lui Blake. Îndată ce a început, am auzit o cheie în uşă. Apoi uşa s-a deschis şi a apărut Viaţa mea, purtând un alt sacou.

— De unde ai cheia?

— Mi-am făcut o copie când tu dormeai, mi-a răspuns, apoi şi-a scos sacoul şi a pus cheile pe bufet, de parcă ar fi locuit acolo.

— Îţi mulţumesc că mi-ai cerut permisiunea.

— Nu era nevoie. Familia ta a semnat deja actele necesare.

— A! am strigat când şi-a pus piciorul pe mochetă. Scoate-ţi pantofii, tocmai a fost curăţată.

— La ce te uiţi? m-a întrebat, şi a făcut ce i-am cerut, uitându-se la imaginea unui şarpe care se ridica dintr-un coş.

— La emisiunea de călătorii a lui Blake.

A ridicat din sprâncene, scrutându-mă cu atenţie.

— Serios? Credeam că nu te uiţi niciodată la emisiunea lui.

— Mă uit uneori.

— Cât de des?

— Doar duminica.

— Cred că emisiunea lui se difuzează doar duminica.

Şi-a tras un taburet lângă al meu.

— Mocheta nu arată altfel.

— Fiindcă e udă. Îşi revine când usucă.

— Şi cum arătau?

— Cine?

— Cei care au venit să cureţe mocheta.

— Era un singur bărbat.

— Şi?

— Şi era foarte drăguţ şi a curăţat mocheta. Ai putea să nu mai vorbeşti? Credeam că vrei să ne uităm împreună.

— Sunt mişcat.

Domnul Pan a sărit în poala lui şi am stat amândoi pe scaunele incommode, urmărindu-l pe Blake. Se căţăra pe nişte munţi stâncoşi, purtând o vestă bleumarin pătată de transpiraţie, care îi scotea în evidenţă muşchii spatelui. Ceea ce mi-a amintit de tipul cu mocheta. Mi s-a părut neobişnuit că Blake, singurul bărbat perfect din întreg universal, mă putea face să am gânduri pozitive faţă de un alt bărbat. Îndată ce m-am împăcat cu ideea, le-am comparat dimensiunea muşchilor.

— Foloseşte soluţie autobronzantă?

— Taci din gură.

— Îşi face cascadoriile singur?

— Taci din gură.

Am pus televizorul pe pauză, căutând-o. Nu era acolo.

— Ce faci acum?

— Taci din gură.

— De ce ești atât de obsedată de Blake?

— Nu sunt obsedată.

— Mă refeream la seara de ieri. Știu c-ai spus că nu vrei să vorbim despre asta, dar cred că e cazul. Vreau să spun că v-ați despărțit acum trei ani. Care e treaba cu prietenii tăi? De ce se implică atât de mult în ceea ce s-a petrecut între voi doi?

— Blake e centrul lor de gravitație, am spus, urmărindu-l cum se cațără cu mâinile goale pe o stâncă. Amândoi eram, dacă îți vine să crezi. Noi stabileam totul, noi eram cei care îi strângeam pe toți laolaltă. Îi invitam seara la masă, făceam petreceri, organizam vacanțe, ieșiri în oraș, excursii, chestii de genul ăsta.

Am apăsat din nou pe butonul de pauză, am studiat atent imaginea, apoi am lăsat emisiunea să se desfășoare.

— Blake e un tip de viață, care te face să te atașezi de el. Toată lumea îl place.

— Mie nu-mi place de el.

— Pe bune?

M-am uitat la el surprinsă, apoi mi-am îndreptat imediat atenția spre televizor, ca să nu ratez ceva.

— Mă rog, nu prea contează. Tu ești părtinitor.

Am pus iar televizorul pe pauză, apoi l-am pornit din nou.

— Ce faci mai exact?

— Taci din gură.

— Te rog să nu-mi mai spui să tac din gură.

— Te rog să nu-mi mai dai motive s-o fac.

A continuat să se uite în liniște, făcând din când în când comentarii demne de dispreț. Apoi, când Blake a terminat cu tocmeala în piețe și cu îmblânzirea șerpilor – la care Viața mea a făcut remarca disprețuitoare că este „un seducător de șerpi“ –,

s-a aşezat la o cafenea în Djemaa el Fna, piaţa centrală din vechiul oraş, şi a spus în camera de filmat fraza de final: „Cineva a spus odată că lumea este o carte, iar cei care nu călătoresc citesc doar o pagină din ea.“

Viaţă a oftat şi s-a prefăcut că vomită.

— Ce porcărie!

Eram surprinsă. Mie îmi plăcea partea aia.

Apoi Blake a făcut cu ochiul. Savuram momentul, ochii mei erau lipiţi de ultimele secunde din acel sezon petrecute cu el. După asta, tot ce aveam să mai aflu despre Blake erau poveştile despre petrecerea lui – dacă mi le spunea cineva.

— Poate te-a părăsit fiindcă este homosexual. La asta nu te-ai gândit? m-a întrebat Viaţa.

Am scrâşnit din dinţi, luptându-mă cu dorinţa de a-i trage scaunul de sub fund. Nu avea rost, ar fi fost ca şi cum mi-aş fi retezat nasul ca să-i fac în ciudă feţei, şi, în timp ce mă gândeam la asta, viaţa mi s-a schimbat pentru totdeauna. Următoarea lovitură a fost rapidă, atât de rapidă încât un ochi neatrenat ar fi putut să o rateze, dar nu şi ochiul meu, nici măcar cel cu vederea mai slabă – asta pentru că Riley îmi suflase în el o biluţă de hârtie printr-un pix gol când aveam opt ani. Speram că, din cauza tendinţelor mele psihotice nediagnosticate, dar mereu prezente, totul este numai în imaginaţia mea. Camera a focalizat, iar eu am pus televizorul pe pauză şi am căutat. Ea era. Chiar ea. Jenna. Târfa. Din Australia. Sau cel puţin credeam că ea este. Erau într-o cafenea zgomotoasă şi aglomerată, la o masă plină cu tone de mâncare şi încă vreo douăsprezece persoane. Parcă era Cina cea de Taină. Am sărit de pe scaun şi m-am oprit la câţiva centimetri de ecran. Dacă ea era, urma să fie ultima ei cină.

— Hei, mocheta, a zis Viaţa.

— S-o ia dracu' de mochetă! am spus plină de venin.

— Oho!

— A naibii...

Mergeam înainte şi înapoi în faţa ecranului, uitându-mă la toastul lor, pe care îl pusesem pe pauză. Paharele erau ciocnite sugestiv, amândoi se priveau în ochi – în fine, ea se uita în ochii lui, iar el la ceva peste umărul ei, dar în direcţia aia.

— ...Târfă! am articulat în cele din urmă.

Am dat înapoi, urmărindu-le toastul, apoi am derulat iar. Mă uitam cu atenţie la ochii lor. Da, era clar. Se uitau unul la celălalt când ciocneau paharele. Oare asta însemna ceva? Era un cod? Poate că îşi spuneau în secret „Hai să ne ciocnim diseară aşa cum am făcut-o pe vârful muntelui Everest". Gândul mi-a întors stomacul pe dos. Apoi le-am analizat limbajul trupului, după care m-am uitat la ce aveau în farfurie. Mâncau acelaşi fel de mâncare, ceea ce m-a dezgustat. Inima îmi bătea cu putere în piept, simţeam că sângele vrea să iasă afară din vene. Îmi venea să intru în lumea lor din televizor, să-i despart şi să-i îndes tipei chifteluţele marocane pe gât.

— Ce naiba ai păţit? m-a întrebat Viaţa. Parcă eşti posedată. O să strici mocheta.

M-am întors spre el şi i-am aruncat cea mai îndârjită privire de care eram în stare. Nu era dificil, o simţeam în mine.

— Ştiu de ce te afli aici.

— De ce? m-a întrebat îngrijorat.

— Fiindcă încă îl mai iubesc pe Blake. Şi ştiu care e visul meu, lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, lucrul pe care l-aş face dacă aş avea curaj şi nu mi-ar păsa de ce gândeşte lumea. Este el. Pe el îl vreau. Şi trebuie să se întoarcă la mine.

17

— Trebuie să merg la el, am spus, străbătând camera.

— Nu trebuie să faci asta.

— Trebuie să *mergem* la el.

— Nu, sigur nu trebuie să facem asta.

— De asta ești aici.

— Nu... Sunt aici fiindcă ești deziluzionată, a spus rar.

— Sunt îndrăgostită de el, am spus.

Continuam să merg înainte și înapoi, în timp ce mintea mea făcea ore suplimentare încercând să încropească un plan pentru a-l recâștiga.

— O să strici mocheta.

— Știam că umblă după el. Am știut din clipa în care am cunoscut-o, când l-a întrebat dacă vrea apă cu gheață și lămâie. Am știut după felul în care a spus-o. „Gheață", am imitat-o. „Vrei să-ți pun și *gheață*?"

— Ho, stai așa. Despre ce vorbești?

— Despre ea.

M-am oprit și i-am arătat imaginea de pe televizor, ținând telecomanda ca pe o armă.

— Jenna. Jenna Anderson.

I-am rostit numele cu ciudă.

— Și cine e?

— Asistent de producție. Nu-mi dădeam seama dacă e asistent de producție la birou sau la filmare, dar acum știu. Sunt sigură.

Am început din nou să mă plimb în sus şi-n jos.

— Ce ştii sigur?

— Că e asistent de producţie la filmare! Vrei să fii mai atent? l-am repezit eu. Stai aşa, unde mi-e laptopul?

Am trecut peste mocheta udă şi am deschis dulapul din colţ. Am luat laptopul şi un fursec, pe care l-am terminat până s-a deschis sistemul. Viaţa mă privea cocoţat pe scaun. I-am verificat statutul pe pagina de Facebook. Am rămas cu gura căscată.

— Acum ce mai e? m-a întrebat plictisit.

— Şi-a actualizat pagina.

— Şi ce e acum? Văcar? a spus, privind imaginea în care era înconjurată de oameni cu pelerine.

— Nu.

Mintea îmi gonea. Ştiam eu, ştiam că paranoia mă ghidează.

— Nu spune cu cine e?

— Nu.

Priveam intens profilul ei de Facebook, încercând să văd dincolo de pagina de început.

— Fac pariu că are fotografii cu amândoi, tot felul de comentarii şi informaţii secrete. Dacă aş putea intra, aş vedea totul şi aş şti cu siguranţă.

— Nu trebuie să trimiţi cerere de prietenie pentru chestii de-astea?

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la asta cu ani în urmă? M-a refuzat, târfa.

Viaţa mea a tras aer în piept.

— Ar fi trebuit să-ţi schimbi numele.

— Mi l-am schimbat.

— Atunci ar fi trebuit să-ţi foloseşti numele adevărat.

— Ai înnebunit? De ce şi-ar folosi un spion propria identitate?

— O, acum eşti spion. Uite ce e, agent Bond, cred că trebuie să te linişteşti.

— Dar nu pot. Sunt un cuplu de puţină vreme. Când a avut loc filmarea asta? Încă pot să-i despart, am spus plină de speranţă.

Am alergat din bucătărie până la pat, peste care era aşezată canapeaua.

— Vai, vai, ai grijă la mochetă! mi-a strigat el.

— S-o ia naiba de mochetă! am spus pe un ton dramatic. E vorba de viaţa mea!

Apoi am tras valiza de pe dulap şi am început să arunc în ea lucruri la întâmplare, nimic care să alcătuiască un set complet, dar mişcarea îmi făcea bine.

— *Sunt* viaţa ta şi îţi spun să te opreşti o clipă şi să te gândeşti.

L-am ascultat doar fiindcă aveam nevoie de el. Încropisem un plan în minte, iar el era pionul principal.

— Nu poţi să-ţi faci valiza din senin şi să pleci... în Maroc, a spus, privind spre televizor.

— Nici nu mă duc în Maroc. Plec la Wexford.

— Ce încântare! Thelma şi Louise ar fi ieşit cu totul altfel, dacă ele s-ar fi dus acolo.

— Acolo e şcoala lui de aventură. Dacă plec acum cu Sebastian, pot ajunge până dimineaţă.

— E puţin probabil să ajungi acolo cu Sebastian. În orice caz, dimineaţă trebuie să mergi la serviciu.

— Îmi urăsc serviciul.

— Parcă ai spus că-ţi place.

— Am minţit. Îl iubesc pe Blake.

— Parcă ai spus că ţi-a trecut.

— Am minţit. Îmi urăsc serviciul şi îl iubesc pe Blake.

Am ridicat pumnul în aer. Îmi făcea bine să o spun cu voce tare.

A oftat.

— Cu tine fac un pas înainte şi doi înapoi.

— Trebuie să plec, i-am spus ceva mai calmă. De aceea eşti aici. Ştiu sigur. După ce ai plecat, am căutat pe Google visele oamenilor. Fiindcă aveai dreptate, nu aveam niciunul, ceea ce e jalnic, pentru că *trebuie* să am un vis.

— Nu ştiu ce e mai jalnic: să nu ai niciun vis sau să cauţi pe Google visele altora.

— Căutam surse de inspiraţie. Ştii ce spunea cineva pe un site?

Vorbeam cu respiraţia întretăiată, fiindcă mi se potrivea.

— Spunea că îşi doreşte atât de mult ca într-o zi, prin orice metodă, să fie iar cu iubirea adevărată pe care a pierdut-o, am spus aproape în lacrimi. Cât de romantic poate să fie?

— Nu prea, dacă iubirea adevărată despre care vorbim e un şarpe egoist, dat cu loţiune autobronzantă.

— Haide, l-am rugat eu, când o să-l cunoşti, o să vezi că o să-ţi placă. *Toată lumea* îl place.

— El nu te place, mi-a spus Viaţa cu asprime. Te-a părăsit. Acum trei ani. Ce te face să crezi că se va schimba ceva?

Am înghiţit în sec.

— Faptul că eu m-am schimbat. Tu m-ai schimbat. S-ar putea ca acum să meargă.

Viaţa mea a dat ochii peste cap, dar până la urmă a cedat.

— Bine, atunci merg cu tine.

Am sărit de bucurie şi i-am dat o îmbrăţişare. Nu mi-a răspuns la gest.

— Dar trebuie să-mi promiţi că mâine mergi la serviciu. Ai probleme mari şi, dacă nu te prezinţi, nu-ţi faci bine deloc. Şi trebuie să-ţi vizitezi mama. Poţi merge să-l vezi pe Blake marţi, după serviciu. O să conduci dus-întors toată noaptea, iar miercuri te întorci la serviciu.

— Credeam că vrei să am grijă de viața mea, m-am lamentat. Credeam că munca îmi distrage atenția de la lucrurile care contează.

— Uneori așa e, dar acum nu ecazul. E tocmai invers.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acum Blake îți distrage atenția de la lucrurile care contează.

— Mă faci să par prea deșteaptă, de parcă aș face în mod intenționat toată scena asta emoțională ca să-mi distrag atenția.

— Nu deșteaptă, proastă. Ești atât de orbită de Blake, încât n-ai recunoaște bărbatul perfect al visurilor tale nici dacă ar sta lângă tine.

Am făcut ochii mici, nefiind sigură dacă încearcă să-mi spună ceva.

— Nu, nu sunt eu.

— Pfiu!

— Ar putea fi chiar în fața ușii tale, mi-a spus Viața pe un ton misterios.

S-a auzit soneria. Am înghețat. Apoi m-am adunat, căci nu credeam în semne, nu aveam încredere nici în navigația prin satelit. M-am uitat la Viața mea, care a zâmbit și a dat din umeri.

— Am auzit pași pe culoar și m-am gândit să risc.

Am dat ochii peste cap și am deschis ușa. Era tipul cu mocheta. Uitasem de el.

— Iartă-mă că am întârziat. Am avut treabă în altă parte și acolo a durat cam mult. Ar fi trebuit să te sun, dar mi-a murit bateria, ceea ce înseamnă că am întârziat la următoarea programare, iar tata o să facă o criză. Te superi dacă împrumut încărcătorul tău sau dau un telefon de la tine?

A intrat în apartment și a dat cu ochii de Viața mea. Părea puțin încurcat, nu și-a mai continuat povestea și a dat din cap cu respect.

— Salut.

— Salut, sunt prieten cu Lucy, a spus Viața mea, legănându-și picioarele înainte și înapoi pe scaun. Nu avem nicio relație romantică.

Donal a izbucnit în râs.

— OK.

— Acum, că ai venit și o poți supraveghea pe această domniță, care nu e în toate mințile, pot să plec.

S-a ridicat de pe taburet.

— Ea a lăsat urmele alea pe mochetă. Umblă de colo până colo și bate câmpii de parcă ar fi nebună.

Donal cerceta mocheta.

— Dar ce făceați aici, vă luptați?

— Metaforic vorbind, da, a răspuns Viața mea.

— Nu poți să pleci, avem atâtea de discutat, i-am spus Vieții panicată.

— Despre ce?

— Despre călătorie, am spus, făcând ochii mari.

Donal a ridicat valiza de pe mobilă.

— La Wexford, i-a spus în silă Viața mea lui Donal.

— Spre un centru de aventuri în aer liber, am spus, încercând să justific excursia.

— Din Bastardstown, îți dai seama, a ridicat Viața din sprâncene.

— A, mda. E locul unde se află tipul de la TV, a zis Donal. Am văzut o reclamă. Blake și nu mai știu cum.

— Blake Jones, am spus cu mândrie.

— Mda, el e.

Donal a făcut o grimasă, ceea ce mi-a dat de înțeles că nu-l place pe Blake.

— „Și țineți minte“, a spus Donal cu un accent simandicos, „singura înțelepciune este să știi că nu știi nimic.“

Viaţa a râs zgomotos şi l-a aplaudat.

— L-a imitat foarte bine. Nu-i aşa, Lucy?

M-am încruntat.

— E fostul ei prieten, i-a explicat Viaţa lui Donal, al cărui zâmbet a dispărut într-o clipă.

— Îmi pare tare rău, n-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu-ţi face griji, a spus Viaţa şi a dat din mână. Sau, cum ar spune Blake, „tot ce merită ştiut nu poate fi învăţat de la altcineva".

Donal a râs, după care s-a prefăcut că tuşeşte, ca să nu mă supăr.

— Putem vorbi mâine despre marea călătorie. Între timp, dă-i omului telefonul să-şi sune tatăl.

— Are bateria descărcată, am spus încet, ca să înţeleagă ce vreau să spun.

Viaţa mi-a aruncat o privire urâtă şi mi-a vorbit pe un ton ameninţător.

— Lucy, dă-i omului telefonul tău.

— Bateria e descărcată, am spus rar, sperând că o să priceapă.

— Bine, tu ai vrut-o.

Viaţa mea s-a întors spre Donal.

— Donal, nu sunt prieten cu Lucy. Sunt Viaţa ei. Am contactat-o, încercând să repar tot ce-a stricat de una singură. Ai făcut o treabă foarte bună cu mocheta. Stau cu ea acum fiindcă are nevoie de mine, deşi, în acest moment, mă gândesc serios că medicaţia ar fi cel mai bun lucru.

Am oftat.

— Ai minţit că bateria telefonului e descărcată, s-a justificat el pentru faptul că spusese adevărul.

Deschideam şi închideam gura, dar nu reuşeam să spun nimic. Am băgat mâna în buzunar şi i-am dat ţâfnoasă telefonul lui Donal.

— Lasă-mă să te conduc, am spus, făcând un pas în faţă.

I-am deschis uşa. Când Donal nu ne-a mai putut auzi, am adăugat în şoaptă:

— Mă gândeam dacă ai putea să adaugi asta la cheltuielile tale. Nu-mi permit nici propria factură de telefon, darămite telefoanele date de alţii.

— Îţi dau eu cincizeci de cenţi, a spus Viaţa şi mi-a aruncat un zâmbet obraznic, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor, apoi a dispărut în hol.

Când m-am întors, Donal mă privea şocat, de parcă văzuse o stafie.

— Ce? am întrebat îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— De unde ai fotografia asta?

A ridicat telefonul, arătându-mi ochii lui Don Lockwood de pe ecran.

— De la tipul care are ochii ăştia, am răspuns nedumerită. De ce?

Părea să aibă o revelaţie.

— Pentru că sunt ai mei.

18

— Despre ce vorbeşti?

Stăteam la uşă, cu spatele lipit de metal, în timp ce evaluam în minte diferitele posibilităţi. Sentimentul constant în toate scenariile era furia. Bun, nu îl cunoşteam pe Don Lockwood, era un număr apelat din greşeală, dar fusesem sinceră cu el, când nu fusesem sinceră cu nimeni – nici măcar cu mine –, mai ales în ultimii doi ani, foarte posibil în toată viaţa mea, şi mă durea de două ori mai mult că mă înşelase.

— De ce-ar face o poză cu ochii tăi şi mi-ar trimite-o mie?

Rânjea cu toată gura, amuzat că nu pricepeam gluma.

— Nu, *eu* am făcut fotografia. *Eu* ţi-am trimis-o. Lucy, eu sunt Don.

— Ba nu, tu eşti Donal. Aşa scrie pe cămaşa ta: „Donal."

O cămaşă n-ar minţi. N-ar avea cum. E doar o cămaşă.

— Mama mi-a cusut-o. E singura persoană din lume care îmi spune Donal. Lucy...

Mi-a spus numele apăsat, apoi a zâmbit.

— *Desigur*, eşti aşa de Lucy!

Îl priveam fix, cu gura căscată ca un peşte, încercând să înţeleg. Şi-a scos şapca, şi-a trecut mâna prin păr un pic intimidat şi s-a uitat la mine. Apoi – bum! I-am întâlnit privirea şi a urmat o reacţie fizică, care mi-a dat capul pe spate de parcă primisesem un pumn. Erau ochii la care mă uitasem toată săptămâna, iar acum se aflau în aceeaşi încăpere cu mine, mişcându-se, clipind,

deasupra unui nas perfect şi a gropiţelor din obraji. Nu ştiu dacă unei persoane i se poate întâmpla una ca asta, dar eu m-am topit.

— Mă ai pe ecran, a rânjit el mândru, fluturând telefonul în aer.

— Erau nişte ochi drăguţi. Nu la fel de drăguţi ca urechea, dar drăguţi.

Şi-a întors capul într-o parte, arătându-şi cu mândrie urechea stângă.

L-am fluierat, iar el s-a înveselit.

— Ştiam eu, mi-a spus clătinând din cap. Mă tot uitam la tine şi ştiam că te cunosc de undeva. Deci n-ai sunat la un număr greşit până la urmă, mi-a spus el.

— Uneori, numerele greşite sunt cele corecte, am spus mai mult pentru mine, ca un ecou la spusele Vieţii mele.

Crezusem că e ceva filozofic, dar de data asta fusese prozaic. Încă încercam să înţeleg ce se petrece.

— Dar centrala mi-a făcut legătura cu numărul firmei, nu cu telefonul tău mobil.

— Ai sunat în weekend. Tata nu lucrează în weekend, aşa că numerele de la birou sunt direcţionate spre telefonul meu mobil.

— Ce proastă sunt! Am auzit zgomotul de pub şi am presupus...

— Nu eşti proastă, mi-a spus el încet. Eşti tâmpiţică.

Am izbucnit în râs.

— Deci ne dădeam mesaje unul altuia toată ziua, deşi eram unul lângă celălalt.

Am rămas puţin pe gânduri. În tot acest timp, urâsem persoana de la celălalt capăt al telefonului, iar persoana aceea eram eu. Ironia sorţii.

— Ceea ce, apropo, a fost o lipsă de profesionalism din partea ta, am remarcat.

— N-am avut ce face. Dar nici tu nu mi-ai răspuns la ultimul mesaj, ceea ce, apropo, a fost nepoliticos din partea ta.

I-am citit ultimul mesaj:

„Dar ştii ce-mi doresc foarte mult? Să ne cunoaştem."

Am rămas pe gânduri. Mă privea aşteptând un răspuns, dar, în loc să-i dau unul pe loc, i-am trimis un mesaj:

„OK. Ne vedem la o cafea în cinci minute?"

Am lăsat telefonul, l-am ignorat şi m-am îndreptat spre bufet, de unde am scos două căni şi cafea granulată.

— Ce faci? m-a întrebat el, urmărindu-mi mişcările.

L-am ignorat şi am continuat. Apoi telefonul a sunat. L-am urmărit cu coada ochiului. L-a citit. A scris un mesaj. L-a expediat. Apoi, fără să mă privească, s-a întors la treabă, a luat mobila de pe pat şi a aşezat-o la loc în faţa televizorului. Îl priveam, aşteptând să fiarbă apa din cafetieră.

Telefonul meu a ţiuit.

„Termin acum ce am de făcut. Ne vedem în cinci minute."

Am zâmbit. Fiecare şi-a văzut de treabă în tăcere: eu am preparat cafeaua, el a pus canapeaua la loc. Apoi, când a terminat, s-a îndreptat spre bucătărie.

— Bună, mi-a spus. Don Lockwood.

A întins mâna să se prezinte.

— Acum ştiu, am spus, întinzându-i cana de cafea în loc să-i dau mâna. Cum a fost la lucru?

Se uita la cană de parcă nu era convins dacă trebuie să o bea sau nu. A aşezat-o pe bufet. Apoi mi-a luat din mână cana şi a aşezat-o alături. După care s-a apropiat foarte mult, mi-a luat capul în palme – degetele lui mi-au atins faţa atât de tandru –, s-a aplecat şi m-a sărutat. Nu mai sărutasem atât de lung pe cineva de la doisprezece ani, când mă duceam la discoteca din centrul de activităţi recreative, cu program de la şase jumate până la opt jumate, cu Gerard Looney. Ne mozoleam trei

bluesuri consecutive fără pauză de respirație. Dar nu mă puteam opri și nu voiam să mă opresc, așa că, pentru o schimbare de peisaj, ne-am deplasat de pe linoleum pe mocheta proaspăt curățată și ușor umedă, apoi tălpile ni s-au desprins de podea și ne-am prăbușit în pat.

— Mi-a venit o idee pentru reclamă, i-am spus mai târziu în acea seară, stând culcată pe o parte și sprijinită într-un cot, cu ochii la el.

Am continuat, vorbind ca o persoană dintr-o reclamă:

— Scoatem mizeria din covorul dumneavoastră și o ducem în pat. Vă curățăm covoarele și vă seducem soțiile în timp ce sunteți la serviciu.

A izbucnit în râs și a continuat pe același ton:

— Vreți să știți dacă perdelele dumneavoastră *chiar* se asortează cu covorul?

— Uf, am râs, lovindu-l cu palma în joacă. În plus, nici măcar nu am perdele.

— Nu, a zis, privind amuzat galeria de perdea. Nici covor nu prea ai.

— Ai dreptate, i-am zâmbit, apoi am izbucnit în râs.

— Așa, a spus pe un ton mai serios și s-a întors cu fața la mine. Povestește-mi despre Viața ta.

Am gemut.

— Asta-i o discuție cam serioasă înainte de culcare.

— Nu, nu mă refer la *viața* ta, ci la tipul care era în apartament. Iisuse, crezi că sunt *interesat* de tine?

— Sper că nu, am chicotit eu. Sper că mă vrei doar pentru corpul meu.

— Chiar așa e.

S-a tras mai aproape.

— Ce știi despre asta? l-am întrebat.

— Că Viaţa te contactează, trebuie să te întâlneşti cu ea şi să faci unele schimbări. Am citit într-o revistă un interviu cu o femeie când aşteptam la dentist.

— Era coafată exagerat şi stătea lângă o fructieră plină cu lămâi galbene şi verzi?

A început să râdă.

— Nu-mi amintesc toate detaliile. Dar după aia era fericită, asta îmi amintesc.

Mă privea cu atenţie şi mă aşteptam să mă întrebe dacă sunt nefericită, aşa cum mă întrebau toţi ceilalţi, dar nu a făcut-o. Poate pentru că eram tensionată şi rigidă ca o scândură de călcat rufe.

— N-am mai cunoscut pe nimeni care să-şi fi întâlnit Viaţa. Tu eşti prima.

— Ce mândră mă simt.

— Nu ştiu dacă trebuie să te simţi mândră, dar, în orice caz, nu trebuie să te jenezi.

Tăceam.

— Eşti jenată?

— Spune-mi o glumă cu pârţuri. Subiectul ăsta e prea serios.

— O să fac ceva mai bun de-atât.

Am simţit că se foieşte lângă mine, apoi un miros urât.

Nu m-am putut abţine şi am chicotit.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru tine, orice.

M-a sărutat pe frunte.

— Ce drăguţ din partea ta. Parc-am fi căsătoriţi.

— Nea, dacă eram căsătoriţi, o vânturam.

Era dezgustător, dar am izbucnit în râs. Îmi plăcea apropierea şi confortul pe care le simţeam lângă el, dar eram îngrijorată. Trecuse multă vreme de când nu mă mai culcasem cu un

tip uluitor de frumos. De fapt, trecuse mult timp de când nu mă mai culcasem cu niciun bărbat – zece luni, cu un agent de bursă căruia îi plăcuseră sânii mei –, mult mai mult timp de când nu mai cunoscusem pe cineva ca el, alături de care să mă simt în largul meu, şi nu adusesem *niciodată* un bărbat în apartament. Don văzuse lumea mea, intrase în balonul de săpun pe care îl creasem pentru mine şi pentru nimeni altcineva şi, cu toate că mă simţisem foarte bine şi nu mă gândisem la Blake nici măcar o dată, acum mă privea cu ochii ăia care simţeam că aparţin telefonului, nu patului meu, şi tot ce-mi doream era să plece. Mi se părea că am făcut o greşeală. Adrenalina pe care o simţisem câteva ore mai înainte, când îmi descoperisem adevăratele sentimente faţă de Blake, revenise. Mă gândeam la Jenna, târfa din Australia, şi mă întrebam dacă şi ei stau aşa, goi şi contorsionaţi, iar inima mi s-a strâns de durere.

— Eşti bine? m-a întrebat el precaut.

— Mda.

Am ieşit imediat din transă. Dintr-odată, voiam să fiu singură din nou, dar se întunecase, era duminică, zece seara, şi mă întrebam dacă intenţionează să rămână peste noapte sau va sări din pat în orice moment, mulţumindu-mi pentru timpul acordat.

— Parcă spuneai c-ai întârziat la o întâlnire? l-am întrebat.

— Nu, acum nu mai contează.

— Să ştii că n-o iau personal, am spus înviorată. Dacă trebuie să ajungi undeva, poţi să pleci.

— Trebuia să iau cina cu părinţii mei, dar, de fapt, mi-ai făcut o favoare. Sexul cu o persoană necunoscută este mult mai important.

Încercam să găsesc o altă cale prin care să-l fac să plece. De obicei, în asemenea situaţii era suficient să-mi doresc să rămână.

— La ce te gândeai acum câteva minute?

— Când?

— *Știi tu când.*

Nu i-am răspuns.

— Te întreb fiindcă te pierdusem, mi-a spus el tandru, mângâindu-mi părul într-un ritm hipnotic de relaxant.

Mă luptam să țin ochii deschiși.

— Erai aici, apoi ai plecat.

Vorbea atât de blând și de melodios, încât mi-am schimbat imediat starea. S-a apropiat și m-a sărutat.

— A, aici erai, a murmurat, apoi m-a sărutat mai apăsat.

Și, în ciuda protestelor mele emoționale și a sentimentelor față de Blake, trupul meu n-a putut să nu-i răspundă, așa că m-am pierdut cu totul din nou.

Nu sforăia. Dormea atât de liniștit, încât abia îmi dădeam seama că se află acolo. Pielea lui era călduță, nu clocotea ca a lui Blake. Stătea pe partea lui de pat, fără să o depășească nici măcar cu o talpă sau un genunchi. Pielea îi mirosea a bezele, dar era sărată de la transpirație. Și, cu toate că planificam ce să-mi iau în valiza făcută pe jumătate, pe lângă hainele împrăștiate pe jos, și mă gândeam ce să fac și ce să-i spun lui Blake când îl întâlnesc, am întins mâna peste cearșaful cald și am atins-o pe a lui. Adormitul dulce-mirositor a deschis palma și a acoperit-o pe a mea. Am adormit ținându-ne de mâini. Apoi Viața mi-a bătut la ușă sau, în cazul meu, a intrat în apartament cu propriul set de chei.

19

M-a trezit zornăitul cheilor pe bufet. Don a tresărit lângă mine, probabil dezorientat, şi imediat s-a ridicat în pat, gata să se apere.

— Stai liniştit, i-am spus somnoroasă. E doar el.

— Cine? m-a întrebat alarmat, de parc-aş fi avut un amant secret despre care nu-i spusesem, ceea ce era adevărat, numai că un iubit secret n-ar fi dat buzna în apartament cu propriul set de chei, fredonând *Earth song* al lui Michael Jackson.

— Viaţa mea, am spus, încercând să nu deschid gura prea mult ca să nu-mi simtă respiraţia de dimineaţă.

I-am zâmbit, cerându-i scuze. Pentru că Viaţa îl trezise din somn, nu pentru că-mi mirosea gura.

— La şase dimineaţa? a întrebat uitându-se la ceas.

— E genul care lucrează non-stop.

— Am înţeles, mi-a spus zâmbind. Desigur. O să fie de acord cu asta?

Viaţa mea s-a oprit brusc din cântat şi din foşnitul pungilor de plastic.

— Aud pe cineva vorbind? a întrebat Viaţa mea, lungind silabele. Aud cumva vocea unui *bărbat* în pătuţul lui Lucy?

Am dat ochii peste cap şi m-am ascuns sub cearşaf. Don a chicotit şi s-a acoperit, trăgându-şi cearşaful deasupra taliei.

— O, Lusiii, cânta Viaţa mea tot mai tare, pe măsură ce se apropia. Ai fost o fetiţă rea? Hei, tu eşti, a zis el, stând la capul patului. Bravo!

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs, căci Viaţa mea trepida de fericire.

— Înţeleg că eşti de acord, a spus Don.

— De acord? Sigur că sunt. Asta înseamnă că nu trebuie să mai plătească pentru curăţarea mochetei, iar dacă despre asta-i vorba, planul tău a funcţionat, Lucy. Să vezi ce-a făcut cu tipul care a şters geamurile.

Am scos capul de sub cearşaf.

— Nu m-am culcat cu el ca să scap de plată, am spus pe un ton jignit, apoi m-am întors spre Don. Deşi ar fi un gest frumos. Îţi mulţumesc atât de mult, Don!

Don a izbucnit în râs. Viaţa mea s-a aşezat pe marginea patului. L-am împins cu piciorul, iar el a plecat fără să se opună şi s-a întors cu o tavă pe care a aşezat-o în braţele lui Don.

— Nu ştiam dacă-ţi place marmelada, gemul sau mierea, aşa că ţi le-am adus pe toate trei.

— Şi eu?

— Tu pregăteşte-ţi singură.

Don chicotea.

— Grozav. Faci asta pentru toţi bărbaţii lui Lucy?

Viaţa s-a aşezat pe marginea patului.

— Don, nu este pâine suficientă în lume pentru a hrăni toţi iubiţii lui Lucy.

Don s-a înveselit.

— Nu te deranjează? Să-l ai în preajma ta? am întrebat surprinsă.

— E o parte din tine, nu-i aşa? a răspuns Don, apoi mi-a dat jumătate din felia lui de pâine prăjită.

Viaţa mea a ridicat sprâncenele spre mine. Voiam să plece şi, oricât de dulce şi de minunat era Don, voiam să plece şi el. Trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat şi să discut cu el despre iubirea noastră.

— Arăţi cam rău, mi-a spus Viaţa, mestecând o bucată de pâine prăjită.

Se uita la Don înţelegător.

— Probabil că-ţi spui acum: „La naiba, ce arătanie!" Ai tot dreptul s-o faci, înţelegem amândoi. Ea nu e o persoană matinală. Şi e dubioasă după ora unu.

— Eu cred că e frumoasă, a spus Don râzând.

Mi-a mai întins o felie de pâine prăjită.

Eram stânjenită. Viaţa nu i-a dat nicio replică. Mă privea cu atenţie.

— Mulţumesc, am spus încet, luând felia de pâine prăjită, dar apetitul îmi scăzuse.

Făcea lucrurile potrivite la momentul nepotrivit. Cu cât era mai amabil, cu atât mă simţeam mai stânjenită.

— Asta înseamnă că anulăm excursia? m-a întrebat Viaţa, înţelegând în ce dispoziţie mă aflu.

Încerca să mă pună într-o situaţie dificilă.

— Nu, am răspuns stingherită, supărată că adusese vorba de asta în prezenţa lui Don. Poţi să ne laşi singuri acum? l-am întrebat.

— Nu, mi-a spus sfidător.

— Dacă nu pleci acum, vei regreta.

— Mă ameninţi?

— Da.

A muşcat încă o dată din felia de pâine prăjită, fără să se clintească de pe pat.

— Fie, i-am spus.

Am dat cearşaful la o parte şi m-am dus la baie în fundul gol, făcându-mi Viaţa să se înece cu felia de pâine şi pe Don să chiuie ca un licean.

Mi-am făcut duş în noua lumină din baie, stânjenită că Viaţa mea şi aventura de o noapte erau în aceeaşi încăpere. Voiam ca apa să nu se mai oprească. Degetele mi se încreţiseră, iar baia era atât de plină de abur încât abia vedeam uşa, dar nu puteam face nicio mişcare. Nu puteam să dau ochii cu Don. Voiam ca apa să spele vina şi confuzia legată de sentimentele faţă de Blake, care – oricare ar fi fost – făceau ca orice sentimente aş fi avut cu o seară înainte faţă de Don să fie nesemnificative. În timp ce mă şamponam pentru a treia oară, m-a străbătut un gând: de ce eram atât de sigură că Don vrea mai mult de la mine? Poate că era foarte mulţumit cu o aventură de-o noapte, aşa că, plină de speranţă, m-am înviorat şi am oprit apa. Era linişte. Am ieşit din duş. Se auzeau voci, dar murmurate, aşa că nu puteam distinge cuvintele. Am şters aburul de pe oglindă şi mi-am privit faţa roşie şi umflată din cauza apei fierbinţi.

Am oftat.

— Haide, Lucy, am şoptit. Termină odată, ca să poţi ajunge la Blake.

Dar simpla idee mă îngrozea. Din nou, nu-mi plăcea ce aveam, dar nici nu ştiam ce-mi doresc, aşa că eram încă o dată fără o ţintă precisă. Când am intrat în bucătărie – complet îmbrăcată – au tăcut. Stăteau unul lângă altul la masă, beau cafea şi mâncau omletă. M-au privit amândoi. Ochii lui Don m-au învăluit în căldură. Viaţa m-a măsurat din cap până în picioare fără să pară prea impresionat. Din pantofii de la fereastră, Domnul Pan şi-a ridicat privirea urmărindu-mă, aşa cum îi făceam eu după ce făcea pipi pe corespondenţa mea – ca şi cum ar fi ştiut că făcusem ceva rău.

— E clar că vorbeaţi despre mine, am spus, îndreptându-mă spre ibric.

— Eu sunt Viaţa ta, iar el s-a culcat cu tine. Despre ce-ai vrea să vorbim? Apropo, ţi-a dat nota patru din zece.

— Nu-l asculta.

— Nu-l ascult niciodată.

— E cafea în filtru, mi-a spus Viaţa.

— Îmi laşi cafea, dar nu-mi pregăteşti şi micul dejun? i-am spus.

— N-am pregătit eu micul dejun.

— A.

M-am uitat la Don.

— E în cuptorul cu microunde. E caldă.

— O, mersi.

Un comportament destul de neobişnuit pentru un bărbat care se presupunea că nu vrea să mă mai vadă, dar încă trăgeam speranţe. Am deschis cuptorul cu precauţie.

— Ai grijă, farfuria e fierbinte! m-a avertizat Don, dar creierului meu i-a luat ceva timp să proceseze înţelesul vorbelor sale, aşa că a fost prea târziu.

Mâna mi se lipise de farfurie. Am ţipat. Don a sărit de pe scaun şi m-a apucat de mână.

— Lasă-mă să văd, a spus cu îngrijorare în voce şi pe chip.

Chiar dacă durerea mă chinuia, i-am contemplat faţa un moment. Era întunecată, îngrijorată şi frumoasă. Dar durerea nu m-a lăsat să mă bucur de frumuseţe. Ţinându-mi mâna într-a lui, Don m-a condus prin bucătărie ca şi cum ar fi fost Ratatouille. Mi-a pus mâna sub apa rece de la robinet şi nu mi-a dat drumul, chiar dacă apa devenea prea rece, iar eu voiam să-mi trag mâna.

— Trebuie să o ţii cam cinci minute, Lucy, a spus sever.

Am deschis gura, dar m-am hotărât să nu mă opun.

— Cum ai făcut asta? l-a întrebat Viaţa mea impresionat.

— Ce anume?

— Ai făcut-o să nu mai riposteze.

Don a surâs, apoi s-a concentrat asupra mâinii mele cu o privire extrem de îngrijorată.

— Cred că va trebui amputat, a zis Viaţa mea, stând liniştit la locul lui, şi a mai luat o furculiţă din omletă.

— Îţi mulţumesc pentru grijă. Uite-aşa, am zis arătând spre Don, arată un om îngrijorat cu adevărat.

— De-abia s-a culcat cu tine. Acum trebuie să pară că te respectă.

Glumea, dar ştiam că este impresionat, deşi nu-mi dădeam seama dacă e şi fericit. Purta un nou costum bleumarin, care îi punea ochii în evidenţă. Mai demult nu avuseseră o culoare anume, dar în momentul acela erau de un albastru izbitor. Răceala îi trecuse, nasul nu mai era atât de umflat, avea dinţii curaţi, respiraţia nu îi mai mirosea urât şi arăta bine. Părea fericit. Mă tachina cu dragoste. Trebuia să fiu şi eu fericită, dar, de fapt, eram îngrijorat. Şi nesigură. Ceva era în neregulă.

— De ce eşti atât de elegant? l-am întrebat.

— Pentru că diseară o să-ţi cunosc părinţii.

Don mă privea compătimitor – cred –, şi l-am apreciat pentru asta.

— De fapt, nu numai eu. *Noi* o să-ţi cunoaştem părinţii. Am sunat ieri la tine acasă şi am vorbit cu o doamnă cumsecade pe nume Edith. A fost foarte drăguţă şi încântată că venim amândoi, mi-a spus că îi va informa imediat pe părinţii tăi şi va pregăti o cină deosebită.

Cred că sufeream un mic atac de panică.

— Ai idee ce-ai făcut?

— Da. Am sunat-o pe maică-ta în locul tău, după ce ţi-a dat nu ştiu câte telefoane, lucru pentru care ar trebui să-mi mulţumeşti. Are nevoie de tine, iar tu nu eşti lângă ea. Are nevoie şi de tine.

Se uita la Don.

— S-a vărsat cafea pe covorul persan din salon.

Viaţa mea a făcut o faţă îngrozită.

— Aşa că i-am dat numărul tău.

Eram mai supărată că îi dăduse mamei numărul lui Don decât că stabilise să venim la cină. Eu încercam să găsesc modalităţi prin care să scap de Don, iar el încerca să îl strecoare în casa părinţilor mei. Era singurul om din lume, în afară de Viaţa mea, care intra atât în casa mea, cât şi în a lor.

— Nu înţelegi cât de inutil e lucrul ăsta. N-ai idee cât de mult *nu* are nevoie de mine. Este perfect capabilă să-şi organizeze propria înmormântare fără niciun ajutor din partea nimănui. Cât despre tatăl meu... Doamne, ce ai făcut? O să te cunoască? N-aveţi ce să vă spuneţi, absolut nimic.

Mi-am dus la cap singura mână liberă şi abia atunci mi-am dat seama că Don auzise tot ce spusesem, aşa că mi-am lăsat-o în jos şi m-am purtat de parcă n-aş fi spus nimic.

— Ce zi frumoasă e azi, nu-i aşa?

Viaţa mea a dat din cap spre Don. Don, care încă îmi mai ţinea mâna sub apa rece ca gheaţa, a făcut ceva cu toată *fiinţa* lui, fără să se clintească şi fără să rostească un cuvânt, şi mi-a arătat că este aproape de mine.

Am ieşit împreună în dimineaţa răcoroasă, mai rece fiindcă stăteam la umbra blocului. Peste drum, în parc, se vedea soarele, dar unde stăteam noi nu putea ajunge nicio rază, iar rochia mi se ridica deasupra coapselor în bătaia vântului. Mâinile mele încercau cu disperare să o ţină lipită de corp, deşi ceea ce ar fi dezvăluit nu era ceva ce nu mai văzuse. Dar era deja altă chestie.

— Vrei să te duc cu maşina mea de supererou? a întrebat Don cu nonşalanţă, deşi era clar că nu se simte în largul lui.

Nu numai că era jenat de mijlocul lui de transport, dar era dimineaţa de după noaptea de dinainte. Se făcuse zi, iar el purta aceleaşi haine, eu eram indiferentă, aşa cum fusesem în ultima jumătate de oră. Nu prea avea de ce să se agaţe.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să merg cu maşina la părinţii mei imediat după serviciu.

Acum urma momentul stânjenitor: trebuia să ne strângem mâinile, să batem palma sau să ne dăm un sărut de rămas bun? „Domnule Don Lockwood, îţi mulţumesc foarte mult pentru partida de sex întâmplătoare şi spontană. A fost o adevărată plăcere să vă cunosc pe dumneata şi părţile dumitale intime, dar acum chiar mă grăbesc să plec spre fostul meu prieten, să-i spun că îl iubesc. Pa şi la revedere, mi-a făcut plăcere."

— Mâine am o zi liberă, dacă vrei să ne vedem. Putem lua masa de prânz. Sau o cafea, sau cina, sau putem să bem ceva.

— O grămadă de opţiuni, am spus stânjenită, încercând să-mi dau seama cum să spun într-un mod cât mai politicos „Niciuna dintre cele de mai sus". Trebuie să plec într-o călătorie după serviciu şi o să mă întorc...

Voiam să spun „târziu", dar poate că Blake urma să mă accepte pe loc şi trebuia să închiriez un camion să-mi duc lucrurile în Bastardstown, Co. Wexford. Ar fi trebuit să fiu nerăbdătoare, dar nu eram, fiindcă îmi iubeam apartamentul şi nu voiam să-l părăsesc vreodată. Oare Blake ar fi venit să stea cu mine? Acel Blake pe care îl ştiam n-ar fi intrat nici mort într-un apartament ca ăla, nu era suficient spaţiu în bucătărie ca să-şi întindă aluatul de pizza, iar dacă l-ar fi aruncat, s-ar fi lipit de neon. Ne-am fi bătut pe galeria de perdea – avea la fel de multe haine ca mine – şi probabil că n-ar fi încăput în baia îngustă, să nu mai spun că n-am fi încăput amândoi, chestie pe care o făceam duminica seara cu o sticlă de vin. Mi-am imaginat-o pe Jenna încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui, iar inima a început să-mi bată iar cu putere. Am rămas pierdută în gânduri, încercând să-mi organizez viitorul cu Blake şi noua mea viaţă, sub privirile lui Don.

— Sigur că da, a spus, privindu-mă prea intens pentru gustul meu. Te duci să-ţi vezi fostul.

Nu ştiam ce să-i spun, aşa că n-am spus nimic.

Şi-a dres vocea.

— Nu-i treaba mea, dar...

Apoi s-a hotărât să nu continue, poate pentru faptul că mă uitam în altă parte. Noul ton pe care îmi vorbise m-a surprins. Era distant, un pic dur.

— OK, atunci mulţumesc pentru aseară.

M-am uitat la el, a dat din cap şi s-a îndepărtat. I-a făcut cu mâna Vieţii mele, care i-a răspuns, apoi s-a urcat în maşină şi a pornit motorul. Nu voiam să se termine aşa, chiar dacă eu fusesem cea care împinsesem lucrurile în direcţia asta, dar nu eram în stare să spun nimic. Nu voiam nici inversul, aşa că l-am urmărit plecând cu maşina, simţindu-mă cea mai mare scârbă din lume, după care m-am îndreptat spre maşina mea.

— Hei. Ce s-a întâmplat?

Viaţa mă prinsese din urmă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— A plecat pur şi simplu. V-aţi certat?

— Nu.

— Te-a întrebat dacă vrei să vă mai întâlniţi?

— Da.

— Şi?

— Nu pot. Mâine plecăm.

Am băgat cheia în broasca portierei, dar nu s-a mişcat. M-am luptat să deschid, sub privirile severe ale Vieţii.

— Mergem, dar ne întoarcem *seara*. O să fii acasă atunci.

— Mda, poate.

— Cum adică „poate"?

Eram enervată din cauza cheii, frustrată din cauza vieţii, aşa că l-am repezit.

— Mâine o să-i spun iubirii vieţii mele că încă îl mai iubesc. Îţi închipui că tot ce sper e să mă întorc mâine seară şi

să mă întâlnesc cu un bărbat care conduce o dubiță galbenă cu un covor magic fluturând deasupra ei?

Viața mea a rămas uluit o clipă, apoi mi-a luat cheia din mână, a răsucit-o ușor și portiera s-a deschis.

— Hai să mergem, mi-a spus.

— Asta-i tot?

L-am privit cum ocolește mașina și se așază pe scaunul din dreapta, liniștit și cu sânge rece.

A ridicat din umeri.

— Fără predici, fără psihologie de doi bani, fără metafore? Asta-i tot?

— Nu-ți face griji, o viață plină de regrete și dispreț față de propria persoană vorbește de la sine.

S-a așezat comod și a deschis radioul. Se auzea melodia lui Adele, *Someone Like You.* A dat mai tare.

L-am închis. L-a deschis din nou. Am ascultat cum iubitul ei a găsit pe altcineva, dar până la urmă am schimbat pe știri.

Mă privea încruntat.

— Nu-ți place muzica?

— Îmi place foarte mult, doar că n-o mai ascult.

Și-a întors capul spre mine.

— De când?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Cam de doi ani.

— Doi ani, unsprezece luni și douăzeci de zile, din întâmplare?

— Ai spus o dată foarte exactă, nu prea știu.

— Ba da, știi.

— OK. Da.

— Nu poți să mai asculți muzică.

— N-am spus că *nu pot.*

A dat înapoi la melodia lui Adele. L-am închis imediat.

— Ha! a făcut el, îndreptând arătătorul spre mine. *Nu poţi* asculta muzică.

— Bine! Mă întristează. Pe tine de ce te face fericit?

— Nu sunt fericit, mi-a răspuns. Mă bucur că am avut dreptate.

Evitam să ne privim, eram amândoi îmbufnaţi. Simţeam că este una dintre zilele alea în care nu-mi iubesc Viaţa.

L-am pierdut la cozile de la intrarea în Mantic, şi, după ce l-am căutat în toate locurile care mi-au trecut prin minte, în cele din urmă am renunţat şi m-am îndreptat singură spre birou. Dar ajunsese acolo înaintea mea şi stătea în scaunul negru din piele, iar Şoricica îi citea rapede întrebări de pe o foaie de hârtie. Băgăcioasa ţinea ceasul lui Graham în mână, setat pe cronometru, iar Tic Nervos asista cu o faţă zâmbitoare, bând din cana pe care scria „Cel mai bun tată din lume". M-am dus lângă ei şi m-am uitat la Viaţa mea.

— În ce an s-a îmbătat rău de tot Lucy şi s-a dus la un salon de tatuaje unde şi-a tatuat o inimă?

— 2000, a răspuns instantaneu Viaţa mea.

Am făcut ochii mari. *Eu* eram tema jocului.

— Şi unde se află tatuajul ăsta?

— Pe fund.

— Te rog să fii mai exact.

Viaţa mea a pocnit din degete, încercând să-şi amintească.

— L-am văzut azi dimineaţă. Ă... Pe fesa stângă.

— Corect.

Graham mă privea cu ochi pofticioşi, iar toată lumea a izbucnit în urale.

— Ce rol a jucat Lucy în *Vrăjitorul din Oz* la frageda vârstă de cinci ani?

— Un Munchkin[1].

---

[1] Pitic îmbrăcat în haine colorate, locuitor al ţării fictive cu acelaşi nume.

— Şi ce-a făcut în seara premierei?

— A făcut pipi în pantaloni şi a trebuit să fie scoasă de pe scenă.

— Corect! a spus Mary râzând.

— Lucy, ai venit! a spus într-un târziu Tic Nervos, observându-mă. Azi dimineaţă am vorbit la cantină despre salata ta cu trei feluri de boabe.

Mi-a luat câteva secunde să-mi amintesc.

— Le-am spus că o colegă a cumpărat o salată cu trei soiuri de boabe şi, aşa cum am văzut toţi, erau de fapt doar două. M-a întrebat dacă nu cumva colega mâncase al treilea fel de boabe, ceea ce m-a înfuriat şi am cerut să vorbesc cu superiorul. În fine, ca să scurtez povestea, fiindcă am stat acolo mult timp să-i asigur de buna ta credinţă...

Ceilalţi au izbucnit în urale la un alt răspuns corect dat de Viaţa mea, dar eram atât de încântată că Tic Nervos încă mai crede în mine, în ciuda incidentului cu limba spaniolă, încât nu voiam să fiu atentă la ei.

— ...Cât timp eram acolo, au verificat caserolele rămase şi, într-adevăr, ai avut dreptate. Toate conţineau numai două soiuri de boabe, nu trei. Lipsea fasolea cannellini, care nu prea ştiu cum arată, să fiu sincer.

În mod evident, era marcat de ceea ce descoperise.

— Aşa că i-am spus managerului: „Cum intenţionaţi să o despăgubiţi pe colega mea, care n-a primit ceea ce i s-a promis? E ca o plăcintă cu carne fără carne, sau ca un trigon cu cireşe fără cireşe. Este pur şi simplu *inacceptabil.*"

— O, Quentin.

Mi-am acoperit faţa cu palmele, încercând să nu râd de faţa lui atât de serioasă. Îţi mulţumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti...

A băgat mâna în sertarul de jos şi a scos o pungă de hârtie cafenie.

— Iată, o salată gratuită, cu două feluri de boabe, şi, pentru prânz, un voucher.

— Quentin!

M-am aruncat de gâtul lui.

— Îţi mulţumesc.

Era puţin tulburat.

— Îţi mulţumesc că mi-ai apărat onoarea.

Faţă de Peşte a intrat în birou şi i-a cuprins pe toţi dintr-o privire, inclusiv pe Quentin şi pe mine, care eram la o oarecare distanţă faţă de ceilalţi.

— Te voi apăra mereu, Lucy, nu-ţi face griji, a spus Tic Nervos, chiar când Edna a intrat în încăpere.

Edna mă privea precaută şi imediat mi-am dat seama că se gândeşte că vorbim despre felul în care mă va apăra Quentin în faţa inchiziţiei spaniole.

— Îmi cer scuze, te rog să repeţi întrebarea, a spus Viaţa mea cu voce tare, să fie sigur că îl aud.

— Ce limbă, a întrebat Mary timid, dar zâmbind cu gura până la urechi, a scris Lucy în CV că ştie, dar de fapt nu are habar de ea?

— Ei, pe asta o ştiţi cu toţii, a zis Viaţa mea. La trei. Unu, doi...

— Spaniolă! au strigat toţi într-un glas, inclusiv Tic Nervos, apoi s-au uitat la mine şi au izbucnit în râs.

Nu m-am putut abţine şi am început şi eu să râd. Tocmai fusesem iertată.

20

— Deci tu eşti Viaţa lui Lucy.

Băgăcioasa stătea pe marginea noului birou al Vieţii mele, pe care acesta şi-l alesese ceva mai departe de mine. Louise se postase acolo de câteva minute şi nu-l mai slăbea din ochi.

— Mda, a răspuns el, apăsând tastele laptopului fără să o privească.

— Şi cu asta te ocupi? a întrebat ea.

— Mda.

— Mai eşti şi Viaţa altcuiva?

— Nu.

— Deci te ocupi pe rând de câte o persoană.

— Mda.

— Când persoana aceea moare, mori şi tu?

S-a oprit din tastat şi a ridicat uşor capul. O privea fix, dar ea nu s-a prins.

— Mori? a întrebat ea din nou. Şi nu mă refer la situaţia în care v-aţi afla în aceeaşi maşină şi aţi avea un accident. Ci la situaţia în care ea moare, iar tu eşti în altă parte. Cazi şi tu mort?

Viaţa mea a început să tasteze din nou.

Ea mesteca gumă. A făcut un balon care a pocnit şi i s-a lipit de buze. A îndepărtat guma cu unghiile ei false.

— Ai familie?

— Nu.

M-am oprit din lucru şi m-am uitat la el.

— Locuieşti singur?
— Da.
— Ai o iubită?
— Nu.
— Ai voie să ai o iubită?
— Da.
— Vreau să spun, eşti capabil să ai? Adică poţi... Ştii tu...
— Da, a întrerupt-o el. Da, pot.
— Dar nu ai.
A oftat.
— O iubită sau o...
— O iubită, l-a întrerupt îngrozită.
— Nu.
— Deci locuieşti singur.
— Mda.
— Şi toată viaţa ta se învârte în jurul lui Lucy.
— Da.
Deodată, situaţia lui m-a întristat, ba mă simţeam chiar vinovată. Eram tot ce avea, iar eu nu-i ofeream prea mult. A ridicat brusc privirile, iar eu m-am uitat în altă parte, la actele de pe birou.
— Vrei să vii la nunta mea?
— Nu.
În sfârşit, Louise s-a cărat de pe biroul lui ca să plictisească pe altcineva, dar, imediat după plecarea ei n-a mai tastat la laptop. Îl priveam cu coada ochiului. Se uita la ecran tras la faţă, pierdut. Mi-a surprins privirea.
— Te-a sunat?
— Cine?
— Tu ce crezi? Domnul Scutură şi Aspiră.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Nu.

— Ţi-a trimis mesaj?

— Nu.

— Ticălosul, a spus ofensat.

— Nu-mi pasă, i-am zis, amuzată de reacţia lui.

— Lucy.

Şi-a rotit scaunul şi m-a privit în ochi.

— Crede-mă, dacă mie îmi pasă, atunci îţi pasă şi ţie. Priveşte.

Mi-a arătat bărbia.

— Ah!

— E mare?

Avea un coş mare în bărbie.

— Uriaş, i-am spus. Cred că te doare. Ţi-a apărut fiindcă n-a sunat?

— Nu, mi-a apărut fiindcă ai făcut ceva să nu te sune.

— Desigur, acum e vina mea.

Graham se oprise din lucru şi se uita amuzat la schimbul nostru de replici. Apoi uşa Ednei s-a deschis şi toate privirile s-au îndreptat spre ea. M-a privit ţintă, apoi s-a uitat la Tic Nervos.

— Quentin, poţi să vii puţin, te rog?

— Desigur.

S-a ridicat, şi-a tras pantalonii peste buric ca de obicei, şi-a împins ochelarii la rădăcina nasului, şi-a netezit cravata şi s-a îndreptat spre Edna. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi, ceea ce făcea situaţia şi mai rea. Îndată ce uşa s-a închis, am deschis gura.

— O, Doamne, nu pot să cred! le-am spus celorlalţi.

— Ce anume? s-a îngrijorat Mary.

— L-a chemat înăuntru.

Am făcut ochii mari, arătând în mod repetat spre uşă, fără să-mi dau seama.

— Da, şi? a întrebat Louise.

— Ce? Niciunul dintre voi nu crede că înseamnă ceva? am întrebat uluită.

De obicei eu eram cea care nu-şi făcea griji.

Au ridicat din umeri, uitându-se unul la celălalt.

— Dar tu? mi-am întrebat Viaţa.

Îşi studia telefonul.

— Îţi aminteşti dacă i-am dat numărul meu? Poate mă sună pe mine. Sau îmi trimite vreun mesaj. Un mesaj ar fi drăguţ după noaptea trecută.

— Quentin o să fie concediat şi e numai vina mea! am exclamat.

Toţi au sărit de la locurile lor să afle mai multe, cu excepţia Vieţii, care şi-a dat ochii peste cap la istericalele mele, apoi şi-a îndreptat atenţia spre telefon, aşteptând un apel de la Don.

— Nu pot să vă spun.

Mergeam de colo până colo, frângându-mi mâinile.

— N-avem timp pentru asta. Trebuie să mă gândesc la ceva să nu fie concediat.

Îi priveam pe toţi, iar ei se uitau la mine cu indiferenţă. Dacă ar fi ştiut vreo modalitate să nu fie daţi afară, ar fi folosit-o să-i ajute pe cei pe care îi pierduserăm deja sau poate că o păstrau pentru ei. Am mai făcut câţiva paşi încoace şi-ncolo, cântărind toate variantele.

Mă uitam la Viaţa mea, care continua să se uite la telefon, căutând mesaje.

— Poate că n-am semnal, a spus ca pentru sine şi a ridicat telefonul în aer, învârtindu-l. Mă duc să încerc pe hol.

A deschis uşa şi a ieşit.

— Ştiu ce am de făcut, am spus pe un ton hotărât.

— Ce? a întrebat Băgăcioasa, dar nu i-am mai răspuns, căci mă îndreptam deja spre biroul Ednei.

Luasem o hotărâre, ştiam ce am de spus.

Am deschis uşa larg şi am intrat. Edna şi Quentin şi-au ridicat privirile.

— Concediază-mă pe mine, am spus pe un ton hotărât, stând în mijlocul biroului cu picioarele depărtate, gata să înfrunt întreaga lume.

— Poftim? a făcut Edna.

— Concediază-mă pe mine, am repetat. Nu merit postul ăsta.

Mă uitam la Quentin, sperând că va înțelege ce urma să spun.

— Sunt o salată cu două soiuri de boabe. N-am făcut ce am promis, nu merit să fiu aici. Am apreciat cu adevărat faptul că mă aflu aici abia în ultimele două săptămâni. Înainte de asta, am crezut că postul ăsta mi se cuvine şi i-am luat pe toţi de proşti.

Edna era şocată. Voiam să o enervez, voiam să mă concedieze pe mine, iar Quentin să rămână. Am înghiţit în sec.

— I-am poreclit pe toţi. Prefer să nu-ţi spun poreclele, dar, dacă vrei, o fac şi pe asta.

Mi-am închis ochii.

— A ta e ceva cu peşte.

I-am deschis din nou, stânjenită.

— Am pierdut o groază de timp. Am fumat în clădire. V-am pus în pericol de incendiu, puteam să murim toţi.

Am auzit-o pe Mary icnind în urma mea şi mi-am dat seama că nu închisesem uşa. Toţi mă ascultau. M-am întors. Viaţa mea se întorsese în birou şi mă privea cu gura căscată. Speram că e mândru. Nu minţeam, mă sacrificam, făceam ceea ce trebuie să protejez un om inocent.

— Până săptămâna trecută nici nu-mi plăcea la serviciu, am continuat, stimulată de prezenţa Vieţii mele. Voiam să fiu concediată. Dar acum îmi dau seama că nu e corect, pentru că au fost concediaţi toţi oamenii buni, când de fapt ar fi trebuit să fiu eu. Îmi pare rău, Edna, îmi pare rău de toţi oamenii care au fost concediaţi şi îmi cer scuze lui Louise, Graham, Mary şi Quentin. Te rog, nu-l concedia pe Quentin, n-a greşit cu nimic. N-a ştiut de

minciuna cu spaniola până în acea dimineață. Sincer, nu știa. Te rog, nu-l pedepsi pentru greșelile mele. Concediază-mă pe mine.

Am terminat de vorbit și mi-am aplecat fruntea. Se făcuse tăcere. Ca să fiu corectă, era o tăcere provocată de șoc.

Edna și-a dres vocea.

— Lucy, nu îl concediam pe Quentin.

— Ce?

Mi-am ridicat imediat privirea și m-am uitat pe masă. Erau împrăștiate pe ea documente, diagrame și instrucțiuni.

— Discutam despre noul manual pentru sertare termice. L-am rugat pe Quentin să traducă partea în spaniolă.

Am rămas cu gura căscată.

Quentin transpira.

— Lucy, îți mulțumesc foarte mult că m-ai apărat.

Clipea mai des ca oricând.

— Ă... Cu plăcere.

Nu prea știam ce să fac, așa că am început să mă retrag.

— Vrei să...

Am arătat cu degetul mare spre ușa deschisă.

— Având în vedere tot ce-ai spus și ce s-a întâmplat în trecut, a spus Edna pe un ton ridicat, cred că ar trebui ...

M-a lăsat pe mine să termin.

— Să plec?

A încuviințat.

— Crezi că e soluție înțeleaptă?

Am reflectat o clipă. Eram extrem de stânjenită. Am dat din cap și am șoptit:

— Da. Ă, poate că este. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Întârziam.

— Acum?

— Cred că e o idee bună, a spus blând, evident stânjenită, dar probabil fericită că rezolvasem problema în locul ei.

— OK, am şoptit. Ă... La revedere, Quentin. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

M-am aplecat şi i-am întins mâna. Mi-a strâns-o nedumerit, uitându-se când la Edna, când la mine.

— Ă... Îţi mulţumesc, Edna. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, am minţit, având în vedere că îi spusesem că seamănă cu un peşte. Poate o să te sun într-o zi dacă voi avea nevoie de o recomandare.

Mă privea cu neîncredere, dar mi-a strâns mâna.

— Noroc, Lucy.

M-am întors şi i-am văzut pe toţi cei din birou. Erau aliniaţi pe culoar. Viaţa mea nu era acolo.

— E afară, mi-a spus Şoricica.

Le-am strâns mâinile. Încă o dată, pentru a treia oară în ultimele două săptămâni, nu ştiau dacă să mă iubească sau să mă urască. Mi-am strâns lucrurile – nu aveam prea multe, nu mi-am personalizat niciodată biroul – şi am ieşit stânjenită din încăpere. Le făceam cu mâna, le mulţumeam şi le ceream scuze în acelaşi timp. Apoi am închis uşa şi am respirat adânc.

Viaţa mă aştepta. Era furibund.

— Ce naiba a fost asta?

— Nu aici, am spus cu voce scăzută.

— Ba da, aici. De ce naiba ai făcut asta? Îţi păstraseşi serviciul, nu ştiu cum, dar scăpaseşi. Şi ce-ai făcut? Ai dat totul la o parte. Ai intrat acolo şi-ai aruncat tot ce aveai. Ce se întâmplă cu tine? De ce sabotezi orice lucru bun care ţi se întâmplă în viaţă?

Ţipa. Nu eram doar stânjenită, ci speriată de-a binelea.

— Vrei să fii nefericită?

— Nu.

— Nu te cred.

— Sigur că nu vreau.

— Vrei să-i ignori pe ceilalţi pentru o clipă şi să te concentrezi asupra mea? a urlat el. Măcar o dată!

M-am uitat la el imediat. Se bucura de toată atenţia mea şi a celorlalţi.

— Credeam că vei fi mândru de mine. L-am apărat pe Tic Nervos, deşi s-a dovedit că nu avea *nevoie*, dar am făcut-o. I-am pus pe ceilalţi pe primul plan, iar acum am destul timp să-l văd pe Blake şi să-i spun că îl iubesc. Totul merge... perfect.

A coborât tonul, dar furia se strecura printre cuvintele pe care se lupta să le ţină sub control.

— Lucy, problema nu a fost niciodată capacitatea ta de a-i pune pe ceilalţi pe primul plan, ci incapacitatea ta absolută de a te pune pe tine. Dar, oricât ai încerca să faci din gestul tău un act de altruism, nu-ţi iese. Nu te-ai dus acolo să-l aperi pe Quentin, te-ai dus acolo să fugi *din nou*, şi nu m-aş mira dacă ai pus totul la cale doar ca să ajungi la Blake mai repede.

Nu puteam să spun că nu-mi trecuse prin minte.

— Dar îl iubesc, am spus neconvingător.

— Îl iubeşti! Oare proaspăta ta iubire neîmpărtăşită îţi va plăti facturile?

— Vorbeşti ca tata.

— Nu, vorbesc ca un om *responsabil*. Ştii ce înseamnă asta?

— Da, am spus ferm, apărându-mă. Înseamnă să trăiesc nefericită până la sfârşitul zilelor. Dar, din acest moment, preiau controlul asupra vieţii mele.

— Îl preiei? De la cine?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc.

— Te rog, nu mă face să mă simt vinovată din cauza călătoriei. O să-mi găsesc alt serviciu.

— Unde?

— Nu ştiu unde, i-am spus. O să caut, cu siguranţă mă aşteaptă ceva grozav. Ceva pentru care să fac o *pasiune*.

A gemut când m-a auzit spunând acel cuvânt.

— Lucy, pe tine nu te pasionează nimic.

— Ba da, Blake.

— Blake nu-ţi va plăti facturile.

— Ar putea s-o facă dacă ne căsătorim şi renunţ la serviciu, i-am spus glumind. Aşa cred.

— Lucy, ai avut un serviciu bun la care ai renunţat. Felicitări. M-am săturat de tine. Când o să te maturizezi?

Mă privea foarte dezamăgit, apoi s-a îndepărtat.

— Ei, unde te duci?

Am încercat să mă ţin după el, dar a iuţit pasul. Am alergat şi l-am ajuns din urmă în lift. Înăuntru mai era cineva, aşa că n-am spus nimic. Se uita drept înainte, iar eu îi căutam privirea, dorindu-mi să se uite la mine. Uşile s-au deschis şi a ieşit în mare viteză. Am ajuns afară în aerul îngheţat.

— Unde te duci? am strigat după el. Trebuie să mergem la Wexford! Hei! Să ne urmăm *visul*. Vezi, Viaţă? Am vise!

Alergam după el ca un căţeluş.

— Nu, Lucy, trebuie să te duci să iei masa cu familia ta.

— Vrei să spui că trebuie să *mergem* să luăm masa cu familia mea.

A dat din cap.

— M-am săturat.

Se îndrepta grăbit spre staţia de autobuz. Un autobuz s-a apropiat uşor, a oprit, iar el s-a urcat şi nu l-am mai văzut. M-a lăsat singură în parcare.

Când m-am întors acasă, mi-am făcut bagajul pentru Wexford, încercând să ignor patul răvăşit. N-avea rost să mai aştept până a doua zi să-l văd pe Blake dacă nu mai aveam serviciu. În mod oficial, nu mă mai reţinea nimic, în afară de masa în familie din acea seară... şi de motan. Am bătut la uşa lui Claire şi am aşteptat, ascultând muzica de la *In the Night Garden*. În sfârşit, Claire a deschis. Părea epuizată.

— Bună, Lucy.

— Te simți bine?

A încuviințat, dar avea ochii în lacrimi.

— E vorba de mama ta?

— Nu.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz, dar n-a făcut niciun gest să o șteargă. Nu cred că băgase de seamă.

— De fapt, mama e mai bine. E vorba de Conor, nu se simte bine deloc.

— Am înțeles.

— Și nu prea am dormit. În fine, ce pot face pentru tine?

Și-a șters fața cu palma.

— O, știi ce? Ai destule pe cap. Nu contează.

— Nu, te rog, am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția. Ce e?

— Trebuie să plec pentru câteva zile și mă întrebam dacă poți să ai grijă de motanul meu. Nu m-aștept să-l iei la tine, ci să vezi din când în când ce mai face, să-l iei cu tine, dacă vrei, când ieși în parc la plimbare și să-i dai de mâncare.

Mă privea supărată.

— Ce e? Ce am spus?

— Tu nu ai motan, a spus cu privirea întunecată.

— O! Am uitat că nu știai.

Am continuat cu o voce scăzută:

— Îl am de ani de zile, dar, dacă află cineva, o să fiu evacuată, și nu cred că merită, am spus pe un ton glumeț, apoi am devenit serioasă. Nu te supără faptul că am un motan, nu?

— Nu l-am văzut niciodată.

— E chiar în spatele meu.

— Ba nu, nu este. Lucy, nu știu ce pui la cale, dar să știi că nu e amuzant.

— Nu pun la cale nimic. Ce tot spui acolo?

— Ai vorbit cu Nigel?

— Nigel? Cine e Nigel? Ar fi trebuit să o fac?

— Soțul meu, a spus enervată.

— Nu! Habar n-am despre ce vorbești. De ce...

Dar n-am apucat să termin propoziția, căci ușa mi-a fost trântită în față.

— Ce naiba...?

Când m-am întors să-l iau la întrebări pe Domnul Pan și să văd ce-i făcuse bietei Claire, am înțeles ce se întâmplase. Domnul Pan nu era acolo, fugise pe culoar, iar ea crezuse că-i las în grijă un motan invizibil. A luat-o ca pe o cruzime, deși nu asta fusese intenția mea. Am alergat după el și l-am găsit chiar la picioarele unui vecin morocănos, care nu vorbea niciodată cu mine.

— O, Doamne, am spus șocată. Ăsta e un motan vagabond? Oare cum o fi ajuns aici? Sau o fi pisică? Cine știe? Ia să vă scap eu de ea.

L-am luat în brațe pe Domnul Pan și m-am îndreptat grăbită spre apartament, mormăind ca să mă audă toată lumea: „Pisică vagaboandă, murdară și oribilă ce ești!“

21

Stăteam la masă, în casa părinţilor mei, şi mă străduiam să nu mă joc cu tot ce-mi pica în mână. Ţineam mâinile încrucişate pe masă şi eram extrem de neliniştită. Nu găsisem curajul să le spun că sunt iar lipsită de viaţă, nu fiindcă o măturasem sub mochetă, aşa cum făceam de obicei, ci fiindcă Viaţa mea fusese de acord cu deciziile mele şi mă părăsise. Îl sunasem insistent toată după-amiaza să îmi cer scuze, chipurile, pentru că, de fapt, voiam să văd dacă pot anula masa în familie. Nu mi-a răspuns la telefon şi, după şase încercări, şi-a închis mobilul. Nu i-am lăsat un mesaj. Nu-mi găseam cuvintele, fiindcă nu regretam suficient de mult încât să-l implor să mă ierte, iar el ar fi simţit că nu sunt sinceră. Nu era o situaţie fericită. Nici amuzantă sau ingenioasă. Una era să-ţi ignori Viaţa, alta era ca propria Viaţă să te ignore, iar apoi să te abandoneze. Dacă Viaţa mă abandonase, ce şansă mai aveam?

Era prea rece în acea seară ca să mâncăm afară, aşa că Edith s-a hotărât să pună masa în sufragerie, cea mai oficială încăpere din casă, pe care o foloseau numai la ocazii speciale. Iniţial am crezut că vrea să se răzbune pe mine, fiindcă îi furasem prăjitura şi îi spusesem mamei că e un cadou din partea mea, la fel cum făcusem cu buchetul de flori ultima dată, dar, uitându-mă la ea, simţeam că e cu adevărat încântată să-l cunoască pe acel musafir deosebit şi că vrea să fie întâmpinat în cel mai grandios stil al familiei Silchester. Mama nu se lăsase mai prejos, căci în

fiecare cameră, începând cu holul de la intrare, se găsea o vază de cristal Waterford plină cu flori, iar masa era acoperită cu o faţă albă, pe care fuseseră aşezate cele mai bune tacâmuri de argint. Ea era proaspăt coafată, purta o rochie şi un sacou Chanel din tweed, roz cu turcoaz, şi una dintre zecile ei de perechi de balerini. Cei mai mulţi oameni numesc sufrageria „sufragerie" sau, în unele case, „camera de zi". În schimb, noi o numeam „camera de stejar". Mulţumită marelui Scriitor care locuise acolo înainte, pereţii sufrageriei erau îmbrăcaţi din podea până în tavan cu lambriuri de stejar, iar lămpile de cristal prinse pe ei luminau colecţia valoroasă şi eclectică de tablouri – unele erau abstracte, iar în altele se vedeau oameni cu şepci de tweed la lucru, afundaţi în mlaştinile din Mayo.

— Vrei să te ajut? am întrebat-o pe mama când a intrat în încăpere pentru a treia oară, ţinând o tavă de argint cu condimente pe care le-a aşezat lângă cele deja existente – erau mai multe decât ar fi avut nevoie un om în întreaga viaţă, nu la o singură masă.

Erau mici boluri de argint cu sos de mentă, muştar – clasic şi de Dijon – ulei de măsline, maioneză şi ketchup, toate având alături linguriţe de argint.

— Nu, draga mea, eşti musafir.

Se uita la masă.

— Oţet balsamic?

— Mamă, gata. Serios, cred că ai pus destul.

— Lucy, s-ar putea ca el să vrea nişte oţet balsamic în apetisanta salată cu două feluri de boabe pe care i-ai adus-o mamei, a comentat Riley, agitând atmosfera, nu condimentele.

— Da, ai dreptate, a zis mama. Mă duc să-l aduc.

— Mamei îi place salata, mi-am apărat eu cadoul.

— Iar faptul că i-ai adus-o într-o caserolă de la cantina firmei o face şi mai specială, mi-a spus el zâmbind.

Nu le spusesem că Viaţa mea nu mai vine la cina festivă, fiindcă nu ştiam sigur dacă îşi va face sau nu apariţia, dar, mai ales, pentru că mă gândisem prosteşte că nu va conta dacă vine sau nu. Crezusem că, la momentul potrivit, voi găsi o scuză politicoasă ca să-i justific absenţa, dar se pare că mă înşelasem. Nu mă aşteptasem la o asemenea nerăbdare din partea lor de a-mi cunoaşte Viaţa. În aer se simţea euforia, încântarea şi, surprinzător, agitaţia. Asta era. Mama era agitată. Alerga de colo colo să se asigure că totul este perfect, încercând să-mi mulţumească Viaţa. Şi Edith era emoţionată, ceea ce mă uluia. De fapt, pe mine încercau să mă mulţumească, şi mă simţeam flatată, dar ştiam că sunt la ananghie. Urma să le aduc veşti nu tocmai bune şi cu cât întârziam să le spun, cu atât avea să fie mai rău.

S-a auzit interfonul, iar mama s-a uitat la mine ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Îmi stă bine părul?

Eram atât de surprinsă de comportamentul ei – familia Silchester nu se emoţiona –, încât nu i-am răspuns, aşa că a alergat la oglinda aurită de deasupra şemineului uriaş din marmură şi s-a ridicat în vârful picioarelor. Şi-a lins degetul şi a aşezat o şuviţă. Mă uitam la masa care fusese aşezată pentru opt persoane şi brusc am devenit agitată.

— S-ar putea să fie omul cu covoarele, a spus Edith, încercând să o linişească pe mama.

— Omul cu covoarele? Ce om cu covoare? am întrebat, iar inima a început să-mi bată mai tare.

— Prietenul tău mi-a dat numărul firmei de curăţat covoare şi mi-a spus că a făcut minuni în apartamentul tău. Totuşi, mi-aş fi dorit să vină după cină, a spus încruntată, uitându-se iar la ceas. Trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să vorbesc cu el la telefon, chiar aştept cu nerăbdare să-l cunosc personal. Ştiu că o să-mi placă.

Mama a făcut o grimasă şi s-a apropiat de mine drăgăstoasă.

— Omul cu covoarele?

— Nu, Viaţa ta, a spus ea râzând.

— Ce s-a întâmplat cu covorul, Sheila? a întrebat bunica.

— S-a vărsat cafea pe covorul persan din salon. E o poveste lungă, dar am nevoie să fie curăţat până mâine, fiindcă Florrie Flanagan vine în vizită. Ţi-aminteşti de Florrie?

Am negat.

— Cum să nu? Fiica ei Elizabeth tocmai a născut un băieţel. L-au botezat Oscar. Nu e drăguţ?

Nu ştiu de ce, nu-l întreba niciodată pe Riley dacă naşterea unui copil este un lucru drăguţ. Am auzit paşi apropiindu-se de uşă. Mă uitam la mama, care respira adânc, pregătindu-se, şi mă întrebam ce trebuie să fac dacă unul dintre ei – Don sau Viaţa mea – va intra pe uşă. Dar mi-am făcut griji degeaba – venise Philip. Mama a oftat adânc.

— O, tu erai.

— Îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă, a spus Philip, pe care l-a urmat Jemima, fiica lui de şapte ani.

Era senină ca de obicei. Faţa nu i s-a schimbat, nu avea nicio expresie, doar privea calm în jur. S-a luminat puţin când ne-a văzut pe Riley şi pe mine.

— Jemima, a spus mama, îmbrăţişând-o. Ce surpriză plăcută.

— Mami n-a putut veni azi, aşa că tati mi-a spus că pot să vin eu, a spus cu o voce dulce.

Riley şi-a dus mâinile la piept, cuprinzând nişte sâni imaginari, şi am încercat să nu râd. Soţia lui Philip, Majella, se transformase atât de mult în ultimii zece ani, încât pielea ei nu se mai putea mişca voluntar. Philip era chirurg plastician şi, deşi susţinea că face doar chirurgie reconstructivă, Riley şi cu mine ne întrebam dacă nu cumva devenise în secret estetică pentru

soția lui, lucru de care tata ar fi fost șocat. Mereu mă gândeam că, din cauza operațiilor chirurgicale ale Majellei, fiica ei Jemima o să-i calce pe urme, devenind complet lipsită de expresie. Când era veselă, părea senină. Când era supărată, era senină. Nu se încrunta, nu zâmbea prea mult, nu ridica din sprâncene, exact ca mama ei plină de Botox. În drum spre mine, Jemima a bătut palma cu Riley. Bunica a scos o exclamație de nemulțumire.

— Bună, rățușcă mica, i-am spus, îmbrățișând-o cu afecțiune.

— Pot să stau lângă tine? m-a întrebat ea.

Mă uitam la mama, care era derutată și începuse să ridice cartonașele cu nume și să gândească cu voce tare, așa cum fac mamele. Până la urmă a fost de acord, Jemima s-a așezat lângă mine, iar mama a început iar să aranjeze cuțitele și furculițele, care erau deja perfect aliniate. Părea zăpăcită. Familia Silchester nu se zăpăcea niciodată.

— Ți-au spus cine o să vină de la firma de curățat covoare?

— Am vorbit cu un bărbat pe nume Roger. Mi-a spus că el nu lucrează seara, dar că o să vină fiul lui.

Inima mi-a sărit din piept, apoi s-a prăbușit, după care iar a făcut un salt. Se ridica și cobora ca o geamandură pe mare. Într-un fel ciudat, îmi doream să-l întâlnesc, dar nu acolo.

Mama a continuat să așeze furculițele și cuțitele aliniate perfect pe masă.

— Cum merg planurile de nuntă, mama? a întrebat Philip.

Mama i-a aruncat o privire ușor chinuită, care a dispărut atât de repede, încât mă întrebam dacă o văzusem cu adevărat.

— Totul merge foarte bine, îți mulțumesc. Am comandat costumul tău și pe al lui Riley. Sunt nemaipomenite. Lucy, am primit de la Edith măsurile tale pentru rochie. Îți mulțumesc. Am ales un material minunat și n-aș fi vrut să o comand înainte să ți-o arăt.

Nu-i trimisesem măsurile pentru rochie, probabil Viața mea se ocupase de asta, ceea ce m-a enervat – acum înțelegeam de ce mă trezisem cu un centimetru de croitorie în jurul pieptului –, dar eram ușurată că mă consultă înainte să o comande.

— Îți mulțumesc.

— Dar croitorul a spus că, dacă nu dau comanda până luni, n-o să fie gata la timp, așa că o să-i spun să înceapă lucrul.

Mă privea un pic îngrijorată.

— Ești de acord? Te-am tot sunat, dar probabil erai ocupată cu... Cum să-i spunem, draga mea?

— Nu trebuie să-i spuneți în niciun fel, am spus indiferentă. Sunt sigură că rochia o să fie minunată, am spus printre dinți.

Riley a chicotit.

— Se va păta, a spus bunica, revenind la viață. Țineți minte cuvintele mele, materialul ăla se pătează.

Apoi s-a întors spre mine.

— Lucy, nu putem sta lângă un musafir pe care nu știm cum îl cheamă.

— Puteți să-i spuneți Cosmo.

— Cum să-i spun? m-a întrebat Riley.

Jemima râdea fără să-și miște fruntea. Era o minune a naturii, căci nu avea niciun pic de otravă de șobolani sub piele.

— Ce fel de nume e ăsta? a întrebat bunica dezgustată.

— E un prenume. Cosmo Brown e numele întreg.

— O, e bărbatul din filmul ăla...

Mama pocnea din degete, încercând să-și amintească. Bunica privea la fel de scârbită.

— L-a jucat Donald O'Connor în...

Continua să pocnească din degete.

— *Cântând în ploaie*! a spus în cele din urmă, râzând.

După care s-a îngrijorat.

— N-are alergie la nuci, nu?

— Donald O'Connor? am întrebat. Nu ştiu, cred că a murit acum câţiva ani.

— De la nuci? a întrebat Riley.

— Cred că de un atac de cord, a spus Philip.

— Nu, voiam să spun prietenul tău, Cosmo, a spus mama.

— A, nu, el trăieşte.

Riley şi Philip au început să râdă.

— Nu mi-aş face griji în privinţa lui. Nu-i drăguţ că ne-am adunat toţi aici, indiferent dacă este şi el sau nu?

Riley s-a prins şi s-a aplecat să-mi întâlnească privirea. L-am evitat.

Chiar atunci Edith a intrat în salon îmbujorată.

— Lucy, a spus ea încet. Mă întrebam când vine prietenul tău. Mielul este aproape gata, aşa cum îi place domnului Silchester, care trebuie să dea un telefon important la ora opt.

M-am uitat la ceas. Viaţa mea întârziase zece minute, iar tata alocase pentru cină doar jumătate de oră din timpul său preţios.

— Spune-i domnului Silchester că poate să sune mai târziu, a spus mama pe un ton tăios, care ne-a luat prin surprindere, şi că poate mânca mielul mai făcut decât de obicei.

Tăceam cu toţii, inclusiv bunica, ceea ce nu se mai pomenise vreodată.

— Unele lucruri sunt mai importante, a spus mama, îndreptându-şi spatele şi aşezând iar tacâmurile.

— Cred că tata poate să vină acum. Prietenul meu o să ajungă mai târziu. N-are sens să-l aşteptăm dacă întârzie mai mult, i-am spus lui Edith, privind-o ca şi cum aş fi fost în pericol, sperând că o va lua drept „Nu vine! Ajutooor!".

În acel moment s-a auzit interfonul.

— El e! a spus mama încântată.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut camioneta de un galben strălucitor a lui Don şi covorul zburător, care se învârtea încet,

ca şi cum ar fi fost pus la frigare în poartă. Am sărit de pe scaun şi am tras perdelele de la cele trei ferestre, care s-au închis cu zgomot.

— Mă duc eu să-l întâmpin. Vă rog să rămâneţi aici.

Riley mă privea fix.

— Vreau să vă fac o surpriză, am spus, apoi am ieşit în viteză din cameră, închizând uşa după mine.

Mă fâţâiam de colo colo în holul de la intrare, când Edith a ieşit din bucătărie să mă întâmpine.

— Ce pui la cale?

— Nimic, am spus, muşcându-mi unghiile.

— Lucy Silchester, te cunosc de când te-ai născut şi ştiu când pui ceva la cale. Într-un minut trebuie să-l anunţ pe tatăl tău, deci vreau să ştiu la ce trebuie să mă aştept.

— Bine, am şuierat. M-am certat cu Viaţa, aşa că nu vine astăzi.

— Doamne sfinte! a spus Edith, punându-şi mâinile în cap. De ce nu le spui?

— Tu de ce crezi? m-am răstit.

— Şi cine a venit? Am auzit o maşină oprindu-se pe alee.

— Omul de la firma de curăţat covoare, am şoptit.

— Şi ce e rău în asta?

— M-am culcat cu el azi-noapte.

Edith a suspinat.

— Dar sunt îndrăgostită de altcineva.

A oftat.

— Aşa cred.

Apoi a gemut.

— O, Doamne, ce mă fac? Gândeşte, gândeşte, gândeşte, Lucy!

Atunci m-am gândit la un plan. Probabil că şi-a dat seama văzându-mi expresia de pe chip.

— Lucy, a spus pe un ton amenințător.

— Nu-ți face griji.

Am luat-o de mâini și am strâns-o cu putere. A privit-o drept în ochi.

— Nu știi nimic, nimeni nu ți-a spus nimic. Nu ești tu de vină, tu n-ai nicio legătură, este numai decizia mea.

— De câte ori n-am mai auzit cuvintele astea?

— Și nu se termină mereu cu bine?

Edith a făcut ochii mari.

— Lucy Silchester, dintre toate lucrurile pe care le-ai făcut, ăsta e cel mai rău!

— N-o să știe. Îți promit, am spus, vrând s-o liniștesc.

S-a văitat și a plecat să-l aducă pe tata.

Am ieșit și am închis ușa în urma mea. Don tocmai cobora din mașină. Mă privea surprins.

— Bună, bine ai venit în refugiul meu de la țară.

A zâmbit, dar nu ca de obicei. Urca treptele spre mine și brusc am avut o dorință copleșitoare să-l sărut din nou. Nu știam ce să-i spun, dar am auzit ușa de la biroul tatălui meu deschizându-se, apoi pașii lui pe hol.

— Lucy e afară și îl întâmpină acum, domnule, am auzit-o pe Edith vorbind cu respirația întretăiată, încercând să țină pasul cu el.

— Bun. Hai să mergem și să terminăm cu prostia asta, a spus el.

L-am auzit amândoi.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, i-am spus.

Îmi părea rău cu adevărat.

Don mă studia să vadă dacă vorbesc serios.

— Ți-am spus că sunt la pământ. Nu știu dacă te-ajută cu ceva, dar așa sunt. Nu știu ce vreau. Credeam că știu. Dar Viața

mi-a arătat că nu știu. Habar n-am ce am de făcut și trebuie să-mi dau seama. Încerc să-mi dau seama. Încerc.

A dat din cap, privindu-mă atent.

— Mai ești îndrăgostită de fostul prieten?

— Cred că da. Dar nu *știu* sigur.

A tăcut un moment.

— Viața ta mi-a spus că s-ar putea să aibă o prietenă.

— Viața mea?

— Nu, Blake. Mi-a spus când erai la duș.

— Este foarte posibil.

S-a uitat în jur, apoi iar la mine.

— Nu te iubesc, Lucy. Dar știu că îmi placi foarte mult.

Mi-am dus mâna la inimă.

— E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— Nu vreau să fiu un experiment în viața ta.

— Nici nu ești.

— Și nu vreau să fiu pe locul doi.

— Nu vei fi niciodată. Doar că simt că trebuie să rezolv niște chestii, asta-i tot.

Părea mulțumit. Nu mai știam ce altceva să-i mai spun.

Se uita la casă.

— Ești emoționată?

— Complet. N-am mai fost într-o relație de aproape trei ani, fac toate greșelile pe care aș putea să le fac.

A zâmbit.

— Nu, mă refer la faptul că Viața ta îți cunoaște familia.

— A, nu. Nu sunt deloc emoționată. Doar că mi se face rău.

— Nu-ți face griji. Știe ce trebuie să spună.

— Nu e aici și nu cred că vine. Astăzi mi-am pierdut serviciul, iar Viața mea nu mai stă de vorbă cu mine.

Am înghițit în sec, dându-mi seama în ce situație mă aflu.

A făcut ochii mari.

— Pot să te ajut cu ceva?

Toată lumea se afla la masă când am băgat capul pe uşă. Tata nu stătea în capul mesei, ceea ce m-a surprins, locul fusese lăsat liber pentru Viaţa mea.

— Îmi pare rău că am întârziat. Tată, ştiu că trebuie să dai un telefon important în scurt timp şi nu te vom reţine, dar aş vrea să vi-l prezint pe...

Am deschis uşa larg şi l-am tras pe Don înăuntru.

— Aceasta este familia mea. Familie dragă, aceasta este Viaţa mea, am spus uitându-mă la Don.

Zâmbea, era tot numai gropiţe. Apoi a izbucnit în râs şi atunci am crezut că nu-i în stare să facă asta nici în ruptul capului. După care s-a oprit din râs.

— Îmi cer scuze. Sunt foarte onorat să vă cunosc pe toţi.

I-a întins mâna lui Jemima.

— Salut.

— Jemima, i-a spus ea sfioasă, strângându-i mâna.

— Încântat de cunoştinţă, Jemima.

Don a trecut mai departe, iar mama a sărit de pe scaun. Bunica nu s-a clintit nici măcar un centimetru, doar i-a întins o mână lipsită de vlagă.

— Victoria, a spus ea.

— Sunt Viaţa lui Lucy, a zis el.

— Da.

L-a măsurat cu privirea de sus până jos, apoi şi-a tras mâna.

— Eu sunt Riley.

Riley s-a ridicat şi i-a strâns mâna cu fermitate.

— Am şi eu o jachetă exact ca a ta.

— Ce coincidenţă, am spus, împingându-l pe Don spre mama.

— Da, am lăsat-o afară...

Riley s-a uitat spre uşa închisă care dădea în hol. În timp ce Don şi mama îşi strângeau mâna, Riley a ridicat o draperie. S-a uitat pe fereastră, a văzut dubiţa lui Don, apoi m-a privit amenințător. I-am răspuns cu aceeaşi privire, iar el s-a uitat de la Don la mine, apoi a dat din cap şi s-a aşezat la loc. Toţi erau atât de ocupaţi să-l privească şi să-l salute pe Don, încât niciunul nu a remarcat schimbul nostru de priviri.

— Acesta e tatăl lui Lucy, domnul Silchester, i-a spus mama lui Don.

Don mă privea în timp ce se îndrepta spre tatăl meu. Îmi strângeam buzele, încercând să nu râd, ceea ce făcea şi el. Apoi s-a aşezat în capul mesei.

— Aveţi o casă minunată, a spus privind în jur. E stejar?

— Da, a spus mama entuziasmată, îi spunem „camera de stejar".

— Ne place să fim creativi, am spus, iar Don a râs.

— Spune-ne, te rog, cum te înţelegi cu Lucy? a întrebat mama, ţinându-şi palmele lipite.

— Lucy şi cu mine, a început Don privindu-mă – iar inima mi-a bătut cu putere –, ne înţelegem perfect, mulţumesc. Are multă energie, a spus el, iar Riley a alunecat uşor pe scaun. Deci e greu să-i faci faţă, dar sunt nebun după ea, a spus fără să-şi desprindă ochii de la mine.

Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Ce drăguţ, a şoptit mama, căci nu voia să rupă vraja. Să fii îndrăgostită de Viaţa ta! Se vede pe faţa ei. E grozav, nu-i aşa?

Am ieşit din transă când mi-am dat seama că mama mă privea fix.

— Da, păi...

Mi-am dres vocea, căci simţeam toate privirile îndreptate asupra mea, iar obrajii îmi ardeau.

— Ce-ar fi să-i povestim câte ceva despre noi?

— Ei bine, domnul Silchester şi cu mine ne reînnoim jurămintele, a zis mama încântată. Am dreptate, Samuel?

Tata a spus un „Da" lung, leneş şi lipsit de entuziasm. Don a luat-o ca pe o glumă şi a început să râdă, dar parcă nu era râsul lui, părea nefiresc.

Mama a explicat un pic jenată.

— Aniversăm treizeci şi cinci de ani de la căsătorie şi ne-am gândit că ar fi frumos să-i sărbătorim astfel.

— Felicitări, a spus Don politicos.

— Îţi mulţumesc. Am rugat-o pe Lucy să-mi fie domnişoară de onoare. Sper că vei veni şi tu.

— Sunt sigur că Lucy aşteaptă cu nerăbdare evenimentul, a remarcat Don, privindu-mă amuzat.

— Iartă-mi ignoranţa, dar cât timp ţi-ai propus să stai cu ea? a întrebat mama.

— Aş vrea să stau ceva timp, a răspuns Don şi i-am simţit iar privirea. Dar asta depinde de Lucy.

L-am privit pe Riley, care mi-a făcut cu ochiul şi, în ciuda planului meu de a mă împăca cu Blake, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Edith a intrat cu un cărucior plin de boluri şi o supieră enormă. A împărţit bolurile, apoi a început să le umple cu polonicul.

— Dovlecel şi mazăre, i-a spus lui Don, apoi mi-a aruncat o privire acuzatoare, dându-mi de înţeles că nu vrea să fie implicată în povestea asta.

— Mmm, am spus exagerând. Preferata mea. Mulţumesc, Edith.

M-a ignorat, servind supa şi lăsându-mă la urmă.

Interfonul a sunat din nou.

— Este de la firma de curăţat covoare, i-a spus mama lui Edith. Edith?

— Îl conduc în salon, a spus Edith, privindu-mă alarmată.

Eram puţin îngrijorată. Dacă Viaţa mea se hotărâse într-adevăr să vină, nu i-ar fi plăcut să fie condus într-o cameră în care se afla un covor murdar care trebuie curăţat sau să afle că spusesem o minciună colosală. De data asta o făcusem lată! Dar n-avea cum să fie el, mă abandonase, mă lăsase să mă descurc singură cu familia mea. Era o Viaţă proastă şi leneşă care fugise de la o lecţie deosebit de importantă. Poate simţise că mint, ceea ce însemna că vine exact la momentul potrivit, ca să-mi dea o lecţie şi mai bună.

— Ai fost la serviciul lui Lucy? a întrebat Philip, iar mie mi s-au înecat corăbiile.

— Da, am intervenit eu, şi, de fapt, mă bucur că ai adus vorba despre asta, fiindcă am să vă dau nişte veşti.

Mă străduiam ca totul să sune cât mai pozitiv. Veşti proaste împachetate frumos, ca un cadou. Trebuia să le spun, în caz că Viaţa mea apărea furtunos, încercând să se răzbune pe mine pentru acea minciună colosală.

— Ai fost promovată, a anticipat mama entuziasmată.

— Nici vorbă.

M-am uitat neliniştită spre Don, aşteptând un sprijin moral, apoi din nou la mama.

— Începând de azi, nu mai lucrez la Mantic.

A rămas cu gura căscată.

— Atunci unde lucrezi? a întrebat Riley, aşteptând vestea cea bună.

— Păi... Deocamdată nicăieri.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar aruncă de ani buni cu banii, era clar că vor reduce locurile de muncă.

Îi eram recunoscătoare lui Philip pentru fraza asta.

— Ţi-au oferit un pachet compensatoriu? a întrebat îngrijorat Riley.

— Nu, fiindcă mi-am dat demisia. A fost decizia mea.

Tata a lovit cu pumnul în masă. Toată lumea a tresărit, tacâmurile şi recipientele cu condimente au zornăit pe faţa albă.

— Linişteşte-te, scumpo, i-a spus Philip Jemimei, care îl privea pe tatăl ei îngrozită – cred că era îngrozită, fiindcă nu i se clintise niciun muşchi al feţei.

Mi-am pus un braţ protector în jurul ei.

— Aşa procedezi tu? l-a întrebat tata pe Don.

— Poate n-ar trebui să vorbim acum despre asta, i-am spus încet tatălui meu, sperând că va înţelege.

— Cred că e un moment perfect să vorbim despre asta! a izbucnit el.

— Jemima, vino cu mine, a spus Philip şi a scos-o afară din încăpere, în timp bunica scotea exclamaţii de nemulţumire.

Când s-a deschis uşa, am văzut-o pe Edith, care îmi întâmpina Viaţa. M-a văzut înainte să se închidă uşa.

— Răspunde-mi! i-a spus tata lui Don pe un ton poruncitor.

— Nu suntem în sala de judecată, am spus ca pentru mine.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine în casa mea!

L-am ignorat, continuând să-mi mănânc supa, dar toată lumea tăcea şi nimeni nu se mişca. Tata îşi pierdea foarte rar cumpătul, de puţine ori i se umplea paharul, dar când se întâmpla era jale. Paharul se umpluse, simţeam asta în vocea lui. Furia se acumula în el şi, cu toate că încercam să fiu calmă, eram tot mai neliniştită.

— N-a avut nimic de-a face cu asta, i-am spus încet.

— De ce nu? N-ar trebui ca el să răspundă pentru deciziile tale?

— Nu, fiindcă de fapt el nu este...

— Lasă, Lucy, m-a întrerupt Don.

Nu ştiu dacă o făcuse pentru că îi era teamă, dar, când m-am uitat la el, n-am văzut deloc frică. Era enervat şi voia să mă protejeze.

— De fapt, care e rolul tău? l-a întrebat tata.

— Rolul meu, a spus Don prividu-mă, este să o fac fericită.

— Prostii.

— Iar când o să fie fericită, o să-şi găsească drumul care i se potriveşte, a spus Don. Nu-mi fac griji în privinţa lui Lucy.

— N-am mai auzit niciodată asemenea prostii. Sunt nişte aiureli. Dacă vrei s-o ajuţi să meargă pe calea cea dreaptă, nu cumva ai eşuat?

— Cât de bine vă îndepliniţi dumneavoastră rolul de tată? a spus cu un glas în care se simţea furia.

Mă proteja, dar nu ştia cu cine se pune. Abia mă cunoscuse, dar simţeam că mă ştie mai bine decât toate persoanele aflate la masă. Am făcut ochii mari. Nu-mi venea să cred că spusese asta. Nu puteam să mă uit la nimeni, nu ştiam ce gândesc ceilalţi.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? a strigat tata ridicându-se.

Era înalt şi părea un gigant pe lângă noi, care rămăseserăm aşezaţi la masă.

— Samuel, a spus mama încet.

— Lucy şi-a dat demisia fiindcă nu e fericită acolo, a continuat Don. Nu văd care e problema.

— Lucy nu este niciodată fericită să muncească. Lucy e leneşă. Lucy nu va găsi niciodată vreo activitate căreia să i se dedice. N-a muncit niciodată cu seriozitate. S-a îndepărtat de orice şi oricine i-a fost de folos în viaţă. A irosit educaţia bună pe care i-am dat-o, trăieşte ca un porc într-o casă de mărimea acestei camere, este o dezamăgire şi o ruşine pentru numele familiei – aşa cum, având în vedere că tu eşti Viaţa ei, eşti clar şi tu.

Un Silchester nu plânge. Un Silchester nu plânge. Un Silchester nu plânge. Era o incantaţie pe care trebuia să mi-o repet în minte după fiecare cuvânt urât pe care îl auzeam, dar ştiam că paranoia mea fusese corectă, era tot ce îmi închipuisem că

simte pentru mine, iar acum o spunea cu voce tare. Mie şi persoanei care credea că e Viaţa mea, când, de fapt, era un bărbat pentru care simţeam ceva. Era dincolo de umilinţă, mai mult decât chinuitor, era cel mai rău lucru pe care îl auzisem sau îl îndurasem. Mai rău decât atunci când mă părăsise Blake, mai rău decât faptul că îmi pierdusem toate locurile de muncă pe care le avusesem.

— Sunt sătul de comportamentul ei, de eşecurile ei constante. Avem o tradiţie îndelungată de succese. Aici, chiar în această încăpere, Philip şi Riley s-au dovedit a fi competenţi şi muncitori, iar Lucy a eşuat mereu, nereuşind să atingă culmile pentru atingerea cărora am făcut tot posibilul. Sheila, m-am dat la o parte şi am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul pe care tu l-ai crezut corect, dar e clar că atunci când Lucy e lăsată de capul ei nu-şi găseşte drumul, aşa că nu am de ales decât să i-l arăt eu!

— Lucy nu e un copil, a spus Don. E o femeie în toată firea. Cred că poate lua decizii şi singură.

— Iar dumneata, domnule, a ridicat tata vocea şi mai mult, al cărei ecou cred că răsunase în toată valea, nu mai eşti binevenit în casa mea!

Tăcere. Aproape că nu îndrăzneam să respir.

Scaunul lui Don a scrâşnit pe parchet când l-a îndepărtat de masă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a spus el încet. Vă mulţumesc pentru ospitalitate. Lucy?

Îmi cerea să plec cu el, iar eu nu-mi doream nimic altceva decât să ies de acolo, dar nu-mi puteam ridica privirea. Nu mă puteam uita la nimeni şi la nimic. Dacă stăteam nemişcată, poate uitau că mă aflu acolo. Simţeam lacrimile fierbinţi gata să cadă, dar nu puteam să plâng, nu în faţa lui. Nu aveam să plâng în faţa nimănui. Niciodată, niciodată, niciodată.

— Te conduc eu, am auzit-o pe mama şoptind.

Scaunul ei nu a zgâriat parchetul, l-a ridicat uşor să nu se întâmple asta şi a ieşit în linişte din cameră. Când uşa s-a deschis, mi-am văzut Viaţa în hol. Aveam faţa palidă. Îl dezamăgisem şi pe el.

— Lucy, în biroul meu acum! Trebuie să facem un plan pentru tine.

Nu puteam să mă uit la nimeni.

— Tatăl tău vorbeşte cu tine, mi-a spus bunica.

— Tată, cred că ar trebui să-i permiţi lui Lucy să-şi termine cina şi discutaţi pe urmă, a zis Riley pe un ton hotărât.

„Să-i permiţi lui Lucy." Să-mi *permită.*

— Edith poate să o încălzească din nou. Asta e mai important.

— De fapt, nu mi-e foame, am spus încet, cu ochii în farfurie.

— Nu ne-ai dezamăgit, Lucy, a spus Riley cu blândeţe. Tata e îngrijorat pentru tine, asta-i tot.

— Am spus ceea ce cred, a zis tata, care acum stătea pe scaun şi nu mai ridica vocea.

— Niciunul dintre noi nu crede că eşti o ruşine. Lucy, uită-te la mine, a spus iar Riley.

Nu puteam. Mama s-a întors în cameră, dar nu s-a aşezat la masă. Stătea în pragul uşii şi testa apele, băgând doar un deget înainte să se afunde cu totul.

— Îmi pare rău că sunt o dezamăgire atât de mare pentru voi, am spus cu o voce tremurată. Edith, îţi mulţumesc pentru cină. Îmi pare rău, dar nu mai pot sta.

M-am ridicat de la masă.

— Stai jos, a şuierat tatăl meu printre dinţi.

O voce şoptită şi tăioasă ca un bici.

— Stai jos imediat!

Am făcut o pauză, apoi am continuat să merg spre uşă. Nu m-am putut uita la mama când am trecut pe lângă ea. Am închis încet uşa în urma mea.

Viața și Don stăteau în hol, unul lângă celălalt, uitându-se la mine.

— Iartă-mă că am întârziat, a spus Viața mea. Taxiul s-a rătăcit. Am pierdut ceva?

— Să-i spun unde e covorul persan? a întrebat Don.

Aveau sclipiri răutăcioase în ochi, dar îmi vorbeau pe un ton blând. Încercau să mă înveselească. Cel puțin au reușit să mă facă să zâmbesc.

22

— Don, îmi pare atât de rău, i-am spus imediat, ignorându-mi Viața pentru moment. A fost o idee prostească.

Eram încă afectată.

— Habar n-am de ce am crezut că va merge.

— Liniștește-te, mi-a spus.

Îi simțeam mâna pe spate, mângâindu-mă liniștitor.

Ușa „camerei de stejar" s-a deschis și toate capetele s-au întors. Era mama, care își ținea mâna pe piept, de parcă gestul ăla putea s-o ajute să își recapete suflul și să-și controleze emoțiile, ca și cum și-ar fi închis inima într-o colivie să nu miște, să nu simtă, doar să pompeze și să o țină în viață, fără expresie, fără emoții, așa cum se cuvine.

— Lucy, scumpa mea, a spus, apoi a remarcat cei doi bărbați din fața ei.

Stăpânindu-se, i-a spus Vieții mele:

— O, bună seara. Dumneata trebuie să fii de la curățătorie.

Ce ironie!

— De fapt, *eu* sunt de la curățătorie, a spus Don, amintindu-și că trebuie să se dezbrace de haina lui Riley, care îi acoperea covorul magic de pe tricou. El e Viața lui Lucy.

— O, a spus ea, înțelegând situația.

Încă ținea mâna pe piept. Nu părea jenată pentru faptul că îmi confundase Viața cu tipul de la firma de curățat covoare, dar sigur era.

— Mamă, el este Don. Don e un prieten. Un prieten drag, care a decis să mă ajute în ultimul moment, fiindcă oaspetele nostru nu putea să ajungă şi nu voiam să vă dezamăgesc. Îmi pare rău, mamă, n-am vrut să-ţi spun că nu poate să ajungă astăzi. Mi-am dat seama că erai entuziasmată.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo, a spus Don, umil şi cuprins de remuşcări.

— A fost ideea mea. Mie îmi pare rău, mi-am cerut eu scuze, clătinându-mă pe picioare, pentru că simţeam că leşin.

Voiam să ies de acolo, dar nu ştiam cum.

— O să-ţi aduc nişte ceai, a spus Edith, ieşind brusc din bucătărie, ceea ce însemna că aşteptase acolo şi ascultase.

— Da, e o idee bună, a spus mama în cele din urmă, dar nu-mi dădeam seama dacă vrea ceai pentru ea sau pentru mine.

— Eu sunt Sheila, mama lui Lucy, a spus ea, întinzând mâna spre Viaţa mea. E o plăcere să te cunosc. Şi Don, a continuat zâmbind cu căldură, a fost minunat să te avem în casa noastră. Îmi pare rău că nu te-am întâmpinat atât de călduros cum ar fi trebuit, dar te invit la ceremonia de reînnoire a jurămintelor.

Nu suportam să le ascult schimbul politicos de replici. Edith dădea mâna cu Viaţa mea şi cu Don, le oferea ceai şi discutau despre sortimente de biscuiţi, iar din modul în care vorbea mama ştiam că încearcă să-şi dea seama dacă se mai cuvine ca Don să-i cureţe covorul sau trebuie să-l lase să plece. Apoi Viaţa mea şi mama au început să vorbească despre florile pentru ceremonie. Don se uita la mine. Nu îl priveam direct, o ştiam pentru că îl vedeam cu coada ochiului. Iar cât timp a durat acea conversaţie, am auzit în minte cuvintele tatălui meu, spuse tare şi răspicat.

Viaţa mea s-a apropiat de mine.

— Ai spus o minciună gogonată.

— N-am chef de asta, i-am spus încet. Şi orice mi-ai spune nu poate să facă situaţia mai rea.

— Nu încerc să o fac mai rea. Încerc să o fac mai bună.

Viaţa mea şi-a dres vocea. Simţind că se pregăteşte ceva important, mama a încheiat conversaţia cu Don şi cu Edith.

— Lucy simte că nu este suficient de bună pentru niciunul dintre voi.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Am simţit că-mi ard obrajii, dar o meritam. O minciună gogonată merita un adevăr pe măsură.

— Trebuie să plec.

— O, Lucy.

Mama mă privea îndurerată. Apoi ceva s-a schimbat în ea – apăsase pe butonul Silchester – şi mi-a zâmbit larg.

— Te conduc până la uşă.

— Nu meritai asta, mi-a spus Viaţa de pe scaunul din dreapta, în timp ce conduceam prin munţii Wicklow spre autostradă.

Era primul lucru pe care îl spusese în cele cincisprezece minute de când ne aflam în maşină. De fapt, era primul lucru pe care îl spusese oricare dintre noi de când ne urcaserăm în maşină. Nu încercase nici măcar să deschidă radioul, lucru pe care l-am apreciat, fiindcă era destul zgomot în capul meu. Auzeam mai ales vocea tatălui meu, cuvintele lui se tot repetau şi eram foarte sigură că nu avem nicio şansă să ne mai revenim după asta. Spusese totul fără dificultate, fără emoţie. Desigur, simţise furie, dar nu era ca şi cum fusese rănit şi împins să spună lucruri în care nu crede. Credea în toate cuvintele pe care le spusese şi pariez că ar fi fost în stare să le susţină până în clipa morţii. Nu era cale de întoarcere. Nu aş fi vrut ca Viaţa mea să mă însoţească în călătorie, dar insistase şi voiam să ajung acolo repede, aşa că nu mi-ar fi păsat nici dacă aş fi avut un tigru bengalez pe scaunul din spate.

— Am primit ce-am meritat. Am spus o minciună.

— Asta ai meritat. Voiam să spun că nu meritai ce a spus tatăl tău.

Nu i-am răspuns.

— Unde mergi?

— Nu am chef de conversații profunde, te rog.

— Dar geografice? Ai ratat drumul spre autostradă.

— O!

— Presupun că mergem la Wexford acum.

— Nu, mergem acasă.

— Ce s-a întâmplat cu găsirea iubirii vieții tale?

— Am văzut care e realitatea.

— Adică...

— Își vede de drum și asta trebuie să fac și eu.

— Deci o să-l suni pe Don?

— Nu.

— O, deci acum nu mai ești suficient de bună pentru nimeni.

Nu i-am răspuns, dar în capul meu strigam: „Da!"

— Ce-a spus tatăl tău nu e adevărat, să știi.

N-am spus nimic.

— Mă rog, probabil că mi-am pierdut cumpătul mai devreme și ți-am spus și eu câteva lucruri nedrepte.

I-am aruncat o privire.

— În fine, *sigur* ți-am spus câteva lucruri nedrepte, dar am vorbit serios.

— Ce fel de scuză e asta?

— Nu e o scuză. Vreau să spun că n-ar fi trebuit să-ți dai demisia înainte să te asiguri că ai un alt loc de muncă, dar asta e tot. Orice altceva a spus tatăl tău nu este adevărat.

— Nu-mi pot plăti chiria. Nu știu nici dacă am suficienți bani să ajungem la Wexford cu hârbul ăsta, chiar dacă aș vrea să merg. Nu am destui bani să-l plătesc pe Don, dar sigur o voi

face. Ar fi trebuit să rămân la firmă ca să am stabilitate financiară. Ar fi trebuit să caut un alt loc de muncă cât timp mă aflam acolo. Asta ar fi trebuit să fac. Ăsta ar fi fost un lucru responsabil din partea mea.

Tăcea, iar asta însemna că este de acord. Nu prea fusesem atentă la drum, am apucat-o într-o direcţie greşită şi m-am trezit pe o stradă pe care nu o cunoşteam. Am întors şi apoi am făcut la dreapta. Nici drumul ăla nu-mi era cunoscut. Am întors pe aleea din faţa unei case şi am revenit pe stradă. M-am uitat la stânga şi la dreapta. Mi-am rezemat capul de volan.

— M-am rătăcit.

Am simţit mâna Vieţii pe capul meu.

— Nu te îngrijora, Lucy, o să găseşti drumul bun. Sunt aici să te ajut.

— Ai o hartă? Fiindcă m-am rătăcit din punct de vedere geografic.

Şi-a luat imediat mâna de pe capul meu, apoi s-a uitat în stânga şi în dreapta.

— O!

Apoi s-a uitat la mine.

— Pari obosită.

— Sunt. Nu am dormit prea mult azi-noapte.

— Prea multe informaţii. Lasă-mă să conduc.

— Nu.

— Lasă-mă să conduc. Poţi să te întinzi pe bancheta din spate. Conduc eu până acasă.

— Pe bancheta din spate n-am loc nici să-mi dezmorţesc braţele, dar să mă întind.

— Ştii ce vreau să spun. Odihneşte-te.

— Ştii să conduci?

Şi-a băgat mâna în buzunarul din spate şi a scos nişte documente. Mi le-a întins. Nu le-am luat. Eram prea obosită să le citesc.

— Am voie să conduc orice vehicul dacă este în folosul şi pentru dezvoltarea vieţii tale.

— Orice vehicul?

— Orice.

— Chiar şi motociclete?

— Chiar şi motociclete.

— Tractoare?

— Şi tractoare.

— ATV-uri?

— Şi ATV-uri.

— Dar bărci? Poţi conduce bărci?

Mi-a aruncat o privire obosită, aşa că am renunţat.

— Bine. E a ta.

Am ieşit din maşină şi am încercat să mă aşez pe bancheta din spate.

Şi aşa Viaţa mea a preluat conducerea.

M-am trezit cu gâtul înţepenit şi o durere de cap în locul în care stătuse lipit şi se lovise în mod repetat de geamul rece şi dur la fiecare vibraţie şi salt al maşinii. Pe gât simţeam înţepături acolo unde centura de siguranţă se frecase de piele. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama unde mă aflu. În maşină, cu Viaţa mea pe scaunul şoferului. Cânta o melodie a lui Justin Bieber cu o voce atât de subţire, încât ar fi rivalizat cu aceea a unui băiat de şase ani care a fost lovit în ouă.

Afară era întuneric, ceea ce nu era neobişnuit, căci plecaserăm din Glendalough la ora opt şi, cu toate că unei maşini normale, fără probleme psihologice, i-ar fi luat mai puţin de o oră să ajungă la blocul meu, complexatului Sebastian îi lua mult mai mult. Într-o seară de iunie se întunecă abia la ora zece, deci mă aşteptam să fie întuneric, dar nici chiar aşa. Era întuneric beznă, ceea ce însemna că mergeam de mai bine de o oră. Nu vedeam

alte lumini cu excepţia micilor ovale de pe verandă sau a pătratelor luminoase ale ferestrelor din depărtare, deci nu ajunseserăm în Dublin. Apoi maşina s-a oprit, deşi motorul încă mai mergea. Ajunseserăm undeva, dar nu eram nicăieri. M-am uitat la Viaţa mea. Îşi scosese iPhone-ul pe bord şi se uita la sistemul de navigaţie prin satelit. Se auzeau nişte sunete. Părea mulţumit. Nu a semnalizat, fiindcă nu era nimeni. Maşina şi-a continuat drumul cu o viteză constantă. M-am aplecat şi i-am spus Vieţii mele la ureche:

— Unde suntem?

— Cristoase! a strigat el speriat şi, întorcându-se să vadă cine strigase la el, a pierdut controlul volanului.

Maşina a virat la stânga, Viaţa mea a apucat iute de volan şi l-a întors la dreapta, chiar înainte să intrăm într-un şanţ, numai că a tras prea mult şi am aterizat pe sensul opus. Deşi aveam centura de siguranţă, am zburat la stânga ca o păpuşă de cârpă şi m-am lovit de scaunul din faţă. Plonjaserăm într-un şanţ.

Am rămas nemişcaţi. Nu vorbea nimeni, cu excepţia lui Justin Bieber care cânta „Baby, baby, baby".

— O! a spus Viaţa mea.

— O! am repetat eu, încercând să slăbesc centura de siguranţă, căci ameninţa să-mi amputeze ceva. O? Suntem într-un şanţ, pe un drum părăsit! Ce naiba crezi că faci?

— M-ai speriat, a spus el cu orgoliul rănit. Şi nu suntem pe un drum părăsit, am ajuns la Wexford.

S-a întors spre mine.

— Surpriză! Te ajut să-ţi urmezi visul.

— Suntem blocaţi într-un şanţ.

— Ce ironie, nu-i aşa?

Bâjbâia după telefon.

Mă luptam cu centura, încercând să mă ridic, pentru că eram cu capul în jos, dar se înţepenise.

— Poţi să ne scoţi de-aici? l-am întrebat frustrată.

Centura s-a deschis în cele din urmă şi, luată pe nepregătite, m-am lovit de tetiera din faţă, strivindu-mi nasul. M-am uitat pe fereastră. Singurul indiciu era o casă în depărtare. De unde stăteam, puteam să văd în diagonală câteva ferestre luminate.

— Nu poţi ieşi din şanţ. Cel puţin nu cu maşina asta. Cred că problema a fost că am ieşit prea repede de pe autostradă. Ia să vedem...

Murmura ca pentru sine, umblând iar la sistemul de navigaţie.

Am încercat să deschid portiera. S-a deschis puţin, dar ceva din afară o împiedica să se deschidă complet. Era atât de întuneric, încât nu vedeam nimic pe geam, aşa că l-am coborât şi mi-am scos capul afară. Un copac căzuse acolo – un morman de ramuri complicate şi frunze moarte care îmi bloca ieşirea. Mi-am pus mâinile pe acoperiş şi m-am ridicat pe geam, apoi am început să mă gândesc cum să-mi scot şi restul corpului. Am încercat să mă răsucesc şi să scot un picior îndoit, dar era complicat. Am luat mâna de pe acoperiş ca să-mi scot piciorul îndoit pe geamul deschis. Nu a fost o idee bună, căci, fără niciun sprijin, am căzut pe spate şi am aterizat direct în copac, ceea ce m-a durut mai mult decât orice simţisem recent. Un Silchester nu plânge, dar un Silchester înjură şi strigă de se aude până în cer. Am auzit portiere maşinii închizându-se, apoi mi-am văzut Viaţa stând la marginea şanţului şi uitându-se la mine. Mi-a întins mâna.

— Eşti bine?

— Nu, am mormăit. Cum ai ieşit din maşină?

— Am ieşit pe partea cealaltă.

La asta nu mă gândisem. Am întins mâna, iar Viaţa m-a tras afară din şanţ.

— Ţi-ai rupt ceva? m-a întrebat, întorcându-mă ca să se uite la spatele meu. În afară de copac?

M-am scuturat, am dansat un pic şi mi-am verificat încheieturile.

— Cred că nu.

— Dacă poţi face asta, înseamnă că eşti bine. Fizic, în orice caz.

Se uita la maşină cu mâinile în şolduri.

— Nu suntem departe de motelul la care am făcut rezervare. Putem ajunge acolo pe jos.

— Pe jos? Cu pantofii ăştia? Şi nu putem lăsa maşina aici, în şanţ.

— O să sun de pe drum la Asociaţia Asistenţei Rutiere.

— Nu le cerem ajutorul, putem să o facem singuri. Tu şi cu mine. Haide.

L-am împins la treabă şi m-am urcat la volan. El a început să împingă maşina. Apoi, fiindcă asta nu avusese niciun rezultat, a trecut el la volan, iar eu am împins. După care am împins maşina amândoi. Când toate eforturile au fost în zadar, ne-am luat genţile din portbagaj şi am început să mergem agale pe drumul de ţară, urmând indicaţiile sistemului de navigaţie al Vieţii mele. Am spus „drum", dar nu e tocmai corect – era mai degrabă o cărare sau o potecă pentru animalele şi tractoarele de la fermă, nu era făcut pentru o femeie încălţată în pantofi cu platformă şi îmbrăcată în rochie de gală, pe care o durea spatele şi care avea crenguţe în păr. Am mers aproximativ patruzeci şi cinci de minute până am ajuns la motel, care era umbrit de un Hotel Radisson nou-nouţ de pe autostradă. Viaţa mea şi-a cerut scuze din priviri. Motelul era de fapt un bungalou cu covoare vechi şi tapet şi mirosea a odorizant de cameră. Era demodat, dar curat. Fiindcă nu mâncasem la prânz, iar seara luasem numai câteva linguri din supa de mazăre şi dovlecei – căreia nu îi simţisem gustul, căci tata îmi arunca vorbe grele –, eram lihnită de foame. Proprietara a pregătit nişte sendvişuri cu şuncă, un ibric de ceai care a picat la ţanc şi o farfurioară cu biscuiţi, un sortiment pe care nu-l mai văzusem de când aveam zece ani. M-am aşezat pe pat cu

bigudiurile în cap, dându-mi cu ojă pe unghiile de la picioare. Cuvintele tatălui meu îmi răsunau în cap, pe care îl simţeam găunos şi dogit – un loc viran perfect, în care acele cuvinte puteau să răsune pentru totdeauna.

— Nu te mai gândi la taică-tu, mi-a spus Viaţa.

— Citeşti gândurile? l-am întrebat.

— Nu.

— Fiindcă uneori spui exact ce gândesc.

Mă uitam la el.

— Cum poţi face asta?

— Cred că îţi observ sentimentele. Dar este evident că te gândeşti la tatăl tău. A spus nişte lucruri dure. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Deci părinţii tăi sunt bogaţi, a spus Viaţa mea, abordând totuşi subiectul.

— Prosperi, am spus automat, fără să mă gândesc, ca un răspuns învăţat.

— Poftim?

— Nu sunt bogaţi, sunt prosperi.

— Cine te-a învăţat să spui asta?

— Mama. Am fost într-o tabără de vară când aveam opt ani, iar ceilalţi copii spuneau că sunt bogată fiindcă am venit într-un BMW sau nu mai ştiu ce maşină aveam pe atunci. Nu mă gândisem niciodată la asta. Banii nu au fost niciodată o problemă, nu mă gândeam la ei.

— Pentru că îi aveai.

— Se poate. Am ajuns să folosesc cuvântul ăsta după micul dejun organizat anual cu ocazia solstiţiului de iarnă, la care era invitată familia Maguire. Am spus că suntem bogaţi, iar părinţii m-au privit într-un fel din care am ştiut că nu trebuie să mai fo-

losesc niciodată acest cuvânt. Ca şi cum aş fi înjurat. E urât să spui că eşti bogat.

— Ce alte reguli ţi-au mai băgat în cap?

— O mulţime.

— Cum ar fi...

— Să nu ţin coatele pe masă, să nu ridic din umeri şi să nu dau din cap... Să nu beau poitín cu nouă bărbaţi într-un hambar.

Mă privea nedumerit.

— E o poveste lungă. Să nu plâng. Să nu-mi exprim emoţiile în niciun fel. Ştii, chestiile obişnuite.

— Le urmezi pe toate?

— Nu.

— Le încalci pe toate?

Mă gândeam la regula referitoare la plâns, care de fapt nu era o regulă, ci un obicei învăţat. Nu-i văzusem plângând niciodată, nici măcar atunci când le-au murit părinţii. Fuseseră la fel de indiferenţi, de liniştiţi, şi se purtaseră ca de obicei.

— Doar pe cele importante. N-o să renunţ niciodată la dreptul pe care mi l-a dat Cel de Sus să beau cu nouă bărbaţi într-un hambar.

Telefonul Vieţii mele a ţiuit.

A citit mesajul, a zâmbit şi a răspuns imediat.

— Mă nelinişteşte ziua de mâine, i-am mărturisit.

Telefonul i-a sunat iar şi a citit mesajul, ignorându-mi mărturisirea. A zâmbit din nou, apoi a răspuns imediat la mesaj.

— Cine e? am întrebat, geloasă că nu mă bucuram de toată atenţia lui.

— Don, a spus el, concentrându-se la mesaj.

— Don? Don al meu?

— Dacă ai impresia că poţi poseda o altă fiinţă umană, atunci da. Don *al tău*.

— Nu e o impresie, eu l-am cunoscut prima, am pufnit. În fine, ce zice?

Încercam să mă uit la ecranul telefonului, dar îl ţinea departe de mine.

— Nu e treaba ta.

— De ce vă trimiteţi mesaje?

— Fiindcă ne înţelegem foarte bine şi am timp pentru el. Mâine seară ieşim să bem ceva.

— Mâine seară? Nu se poate, vom fi plecaţi. Şi, mă rog, ce intenţii ai? Ăsta nu e un conflict de interese?

— Dacă te referi la Blake, nu mă interesează, aşa că nu e vorba de niciun conflict.

Îl priveam cu atenţie. Limbajul trupului i se schimbase. Stătea drept şi se îndepărtase de mine.

— Nu-l placi deloc, nu-i aşa?

A ridicat din umeri.

— Ce se întâmplă dacă eu şi el, înţelegi, vom fi din nou împreună?

Gândul ăla îmi făcea stomacul să se strângă şi să-mi trimită fluturi în tot corpul. Mă gândeam la buzele lui sărutându-mă peste tot.

— Cum te-ai simţi atunci?

Şi-a strâns buzele şi a reflectat un timp.

— Dacă ai fi fericită, cred că nu m-ar deranja.

— Atunci ai fi fericit, nu? Dacă eu sunt fericită şi tu eşti fericit? Dar dacă aş fi cu el şi tu n-ai fi fericit, ar însemna că nu-l iubesc cu adevărat, nu-i aşa?

— N-ar însemna că *tu* nu-l iubeşti. Ar însemna că, într-un fel, nu e bine şi nu aşa trebuie să fie.

— Am emoţii. La început am avut fiindcă urmează să-l revăd. Adică a trecut multă vreme şi, în afară de emisiunile de la TV, nu l-am mai văzut. Nu am trecut pe lângă el pe

stradă, nu ne-am întâlnit într-un bar. Nu i-am mai auzit vocea, Doamne-Dumnezeule, dacă nu vrea să fiu aici? Dacă mă vede şi se bucură că a plecat? Dacă o iubeşte pe fata asta cu adevărat şi vrea să-şi petreacă tot restul vieţii cu ea?

Îmi priveam Viaţa, speriată şi îngrozită de noile gânduri.

— Dacă după tot acest timp tot nu sunt destul de bună?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am clipit şi le-am alungat.

— Lucy, a spus încet Viaţa mea, dacă n-o să meargă, nu e din cauză că nu eşti destul de bună.

Dar îmi era greu să cred aşa ceva.

23

În noaptea aceea nu am dormit prea mult. Viața nu sforăia, dar tot m-a ținut trează, chinuindu-mă cu întrebări, temeri și gânduri care nu mă ajutau deloc. Când m-am trezit, am ajuns la concluzia că dacă lucrurile nu vor merge bine în ziua aia, atunci toate acuzațiile tatălui meu erau, într-adevăr, fondate. Să mă împac cu Blake devenise, într-un fel, unicul meu țel, prin care credeam că pot repara totul. Faptul că îl pierdusem mă făcuse să nu-mi mai găsesc drumul în viață, așa că, dacă îl recâștigam, mă regăseam și pe mine. În ciuda faptului că oficial Blake nu avea un serviciu, tata l-a plăcut dintotdeauna, și, oricât de ciudat mi se părea acum, chiar venise la câteva petreceri din mansarda noastră din fosta fabrică de pâine. Tatei îi plăcea atitudinea lui Blake de „pot face orice", ambiția și determinarea lui. Știa că Blake va fi mereu pasionat de ceva și va face orice pentru a reuși. Îi plăcea că Blake are scopuri, că escaladează munți, aleargă la maratoane și reușește să facă tot felul de isprăvi. Și chiar dacă nu-i plăcea că nu sunt doctor, avocat sau fizician nuclear, cel puțin îi plăcea atitudinea mea. Dar apoi m-am schimbat, iar lucrurile care îi plăceau la mine au dispărut, la fel și iubirea lui.

Am stat trează mai toată noaptea, și am fost ultima care s-a trezit. Mi-am făcut duș, apoi am traversat holul, ghidându-mă după voci. În spatele casei, într-o seră luminoasă și aerisită care servea ca sală de mese, Viața mea stătea la o masă lângă alte patru persoane, având în față o farfurie plină.

— 'Neaţa, a spus el ridicând privirea spre mine, după care a luat încă o înghiţitură de iahnie de fasole.

— Oho, am spus, oprindu-mă când l-am văzut.

S-a uitat timid la ceilalţi, apoi a continuat să mănânce. Pe farfurie avea câte două porţii din fiecare fel de mâncare.

Am tras un scaun lângă el şi m-am aşezat, spunând tuturor „Bună dimineaţa". Cei trei băieţi şi fata arătau ca nişte studenţi, nu aveau mai mult de douăzeci de ani, nici mai puţin de şaptesprezece, şi păreau genul de tineri care fac surf. Băieţii aveau părul lung, iar fata, scurt. Conversaţia se desfăşura cu o sută de mile la oră, se tachinau şi se insultau unul pe celălalt. Nu era o diferenţă mai mare de zece ani între noi, dar simţeam că trăim pe planete diferite.

M-am aplecat spre el ca să nu mă audă ceilalţi.

— Ce naiba s-a întâmplat cu faţa ta?

Mă privea supărat, terminând de mestecat.

— Nu e doar pe faţă, ci pe întreg corpul.

A tras de gulerul tricoului în jos. Era plin de pete roşii.

— E o alergie.

— Nu mă înnebuni.

— De la stres. Fiindcă te-ai foit şi te-ai chinuit toată noaptea, încercând să te convingi că totul în lumea ta va prinde contur din acest moment.

— Uau!

Îl studiam cu atenţie. În afară de roşeaţă, avea un furuncul pe bărbie, de când nu mai sunase Don.

— Unele sunt purpurii.

— Crezi că nu ştiu asta? a şuierat el.

Faţa îi devenise şi mai roşie, ca şi cum era gata să se înece.

— Toate astea din cauza lui Blake?

— Blake, serviciul tău, tatăl tău, familia ta...

— Don?

— Don e singura persoană care mă înveseleşte, iar faptul că l-ai părăsit mă face să mă simt şi mai rău.

— Nu l-am părăsit.

Voiam să spun că nu avusesem o relaţie, ca să-l părăsesc, dar Viaţa mi-a răstălmăcit vorbele.

— Nu, doar că l-ai pus în aşteptare ca să verifici altă linie, ca o operatoare telefonică din anii '50.

M-am încruntat.

— Bine, atunci ieşi tu cu Don dacă te face atât de fericit.

— Asta şi fac! s-a răstit el. Diseară. Aşa că ai face bine să vorbeşti mai repede cu Blake, fiindcă n-o să mai stau aici încă o noapte.

— Nu-ţi face griji. O să încerc să-ţi acopăr erupţia cu pudră.

— Nu e vorba de erupţie, a şuierat el din nou, înroşindu-se la faţă.

Semăna mai mult cu tipul pe care îl văzusem prima dată. În mod tragic, mergeam înapoi. Proprietăreasa m-a întrebat ce vreau să mănânc. M-am uitat la farfuria Vieţii mele.

— Ceva sănătos, am spus pe un ton critic. Nişte granola, vă rog.

— Preparată la microunde? a spus el tare, încercând să mă atace.

— O să încep iar să gătesc, am spus în apărarea mea.

A pufnit.

— Ţi-am umplut frigiderul cu fructe şi legume proaspete. O dată la câteva zile. Toate s-au stricat şi a trebuit să le arunc.

— Vorbeşti serios?

— N-aveai de unde să ştii, deschideai doar congelatorul.

— Mergeţi şi voi la centrul de aventuri? a întrebat fata.

Viaţa mea a ignorat-o. Nu avea chef să vorbească cu altcineva – poate doar în cazul în care aşa m-ar fi chinuit pe mine.

— Da, am zâmbit, încântată că o să-l văd pe Blake. Mergeţi cu toţii acolo?

— A doua oară luna asta, dar pentru Harry e prima dată.

Mi-am dat seama cine e Harry, fiindcă blondul de lângă mine s-a înroşit când toţi au început să râdă de el şi să-i dea coate. Îi ciufuleau părul, făcându-l să arate şi mai dezordonat.

— Lui Harry îi e frică de înălţime, mi-a explicat fata, zâmbind larg. Dacă sare, Declan a promis că o să-şi radă sprâncenele.

— Şi biluţele, a spus roşcatul.

Era rândul lui Declan să se ruşineze. Ceilalţi râdeau de el.

— Ai luat lecţii?

Era o întrebare pentru Harry.

— Nu, mama lui i-a bărbierit biluţele toată viaţa, deci ştie exact ce are de făcut, a spus roşcatul obraznic şi au râs toţi de data asta, inclusiv Harry.

— O să sărim în tandem, mi-a răspuns fata.

— Ce e asta? a întrebat Viaţa mea, muşcând dintr-un croissant cu ciocolată.

Mă uitam la el, dar şi l-a îndesat pe tot în gură.

— Saltul în tandem este atunci când doi oameni sar ataşaţi de un singur sistem de paraşute, i-am explicat. Trebuie să faci un antrenament de douăzeci de minute înainte să sari cu paraşuta.

Viaţa mea a făcut o grimasă.

— Ce om în toate minţile ar vrea să facă asta?

Harry arăta ca şi cum ar fi fost de acord cu Viaţa mea, dar nu a spus nimic.

— Făceam asta mereu.

Am zâmbit, amintindu-mi cum goneam spre pământ împreună cu Blake şi cum, imediat după aterizare, ne doream să fim iar în aer.

— Ce romantic, a spus Viaţa mea cu sarcasm. Păcat că paraşuta s-a deschis de fiecare dată.

A întins mâna şi a luat o brioşă cu ciocolată din coşuleţ. Din nou, privirea mea aspră nu l-a oprit.

— Ce vrei? Sunt deprimat.

— Ei bine, trebuie să ieşi din starea asta, fiindcă o să ai nevoie de fiecare picătură de energie ca să mă ajuţi.

— Putem să vă ducem noi dacă vreţi, a spus fata. Suntem cu rulota mamei lui Declan. E loc suficient.

— Grozav, mersi, m-am înviorat eu.

Am făcut cinci minute cu maşina de la motel până la centrul de aventuri. Stomacul mi se strângea la câteva secunde. Nu mă simţeam în largul meu şi nu doar pentru că mă urcasem pe un morman de plăci de surf, care se izbeau şi ameninţau să cadă, în ciuda faptului că Declan conducea cu atenţie, deşi ceilalţi îi strigau să meargă mai repede. Harry stătea alături de mine, foarte palid.

— O să fie bine. În orice caz, asta o să te ajute să-ţi învingi teama de înălţime.

M-a privit nesigur, apoi, când ceilalţi au început să râdă de Declan că merge ca un bătrânel, m-a întrebat încet:

— Dar dacă mi se face greaţă când sunt în aer?

— Nu ţi se face, i-am spus sigură pe mine. N-o să ai senzaţie de greaţă. Saltul cu paraşuta e constant, deci nu ţi se întoarce stomacul pe dos ca atunci când treci în viteză cu maşina peste un dâmb sau un deal.

A dat din cap aprobator, apoi m-a întrebat imediat:

— Dar dacă nu se deschide paraşuta?

— Se deschide şi, în orice caz, sunt două paraşute, ambele verificate meticulos de un personal calificat. Îl cunosc pe proprietar şi e perfect... adică e un perfecţionist.

Părea mai uşurat, dar nu în totalitate.

— Cât de bine îl cunoşti?

Am rămas pe gânduri, apoi am spus pe un ton hotărât:

— Nu l-am mai văzut de aproape trei ani, dar sunt îndrăgostită de el.

Harry m-a privit de parcă aş fi fost de pe altă lume şi a murmurat:

— Mă rog, oamenii se pot schimba mult în trei ani.

Apoi m-a lăsat să reflectez la asta şi s-a alăturat celorlalţi doi, care se prefăceau că sforăie când Declan lua curba cu atenţie.

— Bine ţi-a mai zis, a comentat Viaţa mea, stând pe barca-banană umflată pe jumătate, în faţa mea.

În ciuda criticilor sale, arăta bine în noua pereche de blugi, pantofi sport şi tricou polo. Reuşisem oarecum să acopăr cu pudră roşeaţa de pe faţa lui, dar tot se mai vedeau petele. Părea că vrea să spună ceva.

— Hai, vorbeşte.

— A, nimic.

— Spune-mi.

— Bietul Harry e îngrozit că o să zboare cu avionul, iar tu îl linişteşti spunându-i că Blake e „perfect".

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ei, şi? Blake e cel mai prudent tip pe care îl ştiu.

— E şi un mincinos. Păcat că nu i-ai spus şi asta.

L-am ignorat tot restul drumului.

Centrul era de fapt o clădire foarte modestă.

— E o toaletă portabilă, a spus Viaţa mea, ieşind din rulotă şi venind lângă mine.

— Nu e o toaletă portabilă, i-am spus enervată, studiind noua afacere a lui Blake.

Era mai degrabă o cabină portabilă. De fapt, erau două. Una era pentru înscriere şi înregistrare, iar cealaltă avea un vestiar şi o toaletă.

— Aşa arată visul tău?

Nu aşa arăta, dar l-am ignorat. Cel puţin Blake făcuse cu adevărat ce îşi dorise, spre deosebire de majoritatea oamenilor din

lume. Spre deosebire de mine. Emoţiile încă mă stăpâneau, dar eram entuziasmată. Mă gândeam la cadrul cu Blake şi Jenna, în care ciocneau pahare în Maroc, şi mă agăţam de ea ca să-mi dea curaj. De aceea mă aflam acolo. Să îi despart, să-l fac să mă vadă şi să-şi dea seama că încă mă iubeşte. Mă schimbasem mult în cei doi ani, unsprezece luni şi douăzeci şi una de zile care trecuseră de când ne despărţiserăm, şi voiam ca el să vadă asta.

I-am urmat pe Cei patru fantastici entuziasmaţi – mai bine spus, pe Cei trei doritori de senzaţii tari şi pe Harry Terorizatul – în cabină. Înăuntru erau un automat de dulciuri şi chipsuri, altul de ceai şi cafea şi un rând de scaune lipite de perete.

— Ce bine! O să intru puţin la doctor să-i arăt erupţia, dacă tot sunt aici, a spus Viaţa mea pe un ton critic.

Pe pereţi erau fotografii cu Blake înrămate, dintre care unele fuseseră mărite foarte mult. Fuseseră făcute în timpul emisiunii şi îl făceau să arate ca Ethan Hunt din *Misiune Imposibilă.* Stop-cadre cu el în acţiune, în care avea toţi muşchii încordaţi – bicepşii, abdomenul şi fesele păreau tari ca piatra. Blake sărind din avioane, Blake traversând cu pluta ape învolburate, Blake urcând pe Muntele Kilimanjaro, Blake căţărându-se pe Munţii Stâncoşi, Blake făcând duş sub o cascadă. Ochii mei au zăbovit asupra ultimei, admirându-i corpul splendid, aşa cum făceau toate fetele din cabină. Abia atunci, când m-am uitat la restul clientelor, mi-am dat seama că majoritatea sunt femei tinere, frumoase, cu corpul bronzat şi tonifiat. Am rămas descumpănită câteva secunde. Toate acele tinere veniseră să-l vadă pe Blake, starul de la TV, probabil se bucura de atenţia lor mereu, în orice bar, în orice oraş mare sau mic şi în orice ţară. Probabil i se ofereau pe tavă. El nu trebuia decât să aleagă. Putea să le aibă pe toate în acelaşi timp şi, ca să-mi fac rău, mi l-am imaginat în mijlocul acelor trupuri tinere şi goale, care se zvârcoleau în jurul lui. Probabil că aveam cu zece ani mai mult decât oricare dintre ele,

dar corpul lui gol se zvârcolise deasupra mea de câte ori mi-o dorisem, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Mă uitam la reuşitele lui Blake de pe pereţi, când am văzut-o. Pe ea. Jenna. Târfa. Din Australia. Stătea la o măsuţă, unde aranja formulare şi acte de identitate, încasa bani şi, în general, se ocupa de toate.

Mă simţeam ca RoboCop, scanându-i părţile vitale. Punctele tari şi punctele slabe ale ei ca fiinţă umană şi, mai rău, ca femeie. Păr: blond natural, cu o împletitură boemă în jurul frunţii. Corp: tonifiat, bronzat, cu picioare lungi – dar nu mai lungi ca ale mele, căci era cam minionă. Ochi: căprui, mari şi sinceri, ca de căţeluş, orice bărbat ar fi vrut să o ia acasă – dar avea o mică cicatrice în mijlocul unei sprâncene. Haine: o vestă albă, care îi scotea bronzul şi albul dinţilor în evidenţă, o pereche de blugi şi pantofi sport. Purtam haine asemănătoare, numai că eu aveam vesta bleu-deschis, fiindcă în culoarea aceasta fusesem îmbrăcată în ziua în care ne cunoscuserăm, când el remarcase că îmi pune ochii în evidenţă.

— De ce nu-i faci o poză? m-a întrebat Viaţa mea, stând lângă mine.

A deschis cu zgomot o pungă de chipsuri sărate pe care o luase de la automat.

— Ea e, am spus.

— Fata din Maroc?

— Da, am şoptit.

— Serios?

Era surprins.

— Poate că tendinţele tale psihotice şi paranoice au un sens, totuşi.

— Se numeşte instinct, i-am spus.

Eram sigură că de câte ori mă apuca paranoia, chiar şi când mă gândeam că tipul din blocul meu face parte din martorii aflaţi sub protecţia Statelor Unite, am dreptate, fără doar şi poate.

— Totuşi, s-ar putea să nu fie împreună, a spus el, mâncând chipsuri.

— Uită-te la ea, am spus cu amărăciune, dezgustată. E exact genul lui Blake.

— Şi care e genul ăsta?

Am urmărit-o interacţionând cu grupul. Avea un zâmbet larg, gropiţe în obraji, râdea şi glumea, se arăta preocupată şi îi ajuta pe cei îngrijoraţi.

— Genul drăguţ, am spus amărâtă. Târfa.

Viaţa mea aproape s-a înecat cu chipsuri.

— O să fie amuzant.

În acel moment ne-a aruncat o privire, ca şi cum radarul ei intern o avertizase despre inamicul din apropiere, după care m-a ţinit cu privirea. Zâmbetul nu i s-a stins, dar privirea i s-a oţelit, şi-a pierdut din strălucire în acel moment şi mi-am dat seama că ştie de ce mă aflu acolo. Ştiam că are sentimente pentru Blake, o ştiusem încă de la început, de când ne-am cunoscut într-un bar din Londra, când Blake semnase contractul pentru emisiunea de la TV şi ea l-a întrebat dacă vrea gheaţă pentru băutură. O iubită ştie întotdeauna, poate simţi ameninţarea. Apărusem acolo, iar ea, probabil iubita, ştia care este motivul.

— Lucy?

Se apropia de mine. S-a uitat la Viaţa mea, care stătea lângă mine, şi mi s-a părut că se simte un pic mai liniştită. N-ar fi trebuit.

— Jenna, nu-i aşa?

— Mda.

Părea surprinsă.

— Nu pot să cred că-ţi aminteşti de mine. Ne-am văzut o singură dată.

— La Londra.

— Da. O!

— Ţi-ai amintit de mine.

— Mda, asta pentru că am auzit de tine mereu, a zâmbit ea.

A auzit. Adică la timpul de trecut.

— Păi bun venit, a spus ea, uitându-se timidă la Viaţa mea.

Era dulce. Urma să o distrug.

— El e prietenul meu, Cosmo.

— Cosmo, ce nume mişto! Mă bucur să te cunosc.

I-a întins mâna, iar el, înainte să i-o strângă, şi-a şters pe blugi degetele pline de sare şi grăsime.

— Blake e pe-aici? am întrebat, uitându-mă în jur.

— Mda. Ştie că veniţi?

Traducere: „Aţi aranjat ceva? Veţi fi din nou împreună? Ar trebui să mă îngrijorez?"

I-am zâmbit dulce.

— Am vrut să fie o surpriză.

— O, grozav. Deci sunt sigură că o să fie foarte încântat să te vadă, dar e tare ocupat momentan. Se pregăteşte să antreneze primul grup de paraşutişti. Faceţi parte din grupul ăsta?

— Da.

Viaţa mea mi-a aruncat o privire care mă avertiza că în niciun caz nu va sări cu mine cu paraşuta, dar am apreciat că n-a spus nimic.

— De cât timp lucrezi aici?

— De o lună, de când s-a deschis. A fost foarte drăguţ din partea lui Blake să-mi ofere locul ăsta de muncă. Terminase emisiunea de la TV şi apoi n-am mai vrut să merg acasă, înţelegi? Îmi place aici.

— E departe de casă.

— Mda, aşa este, a spus cam întristată. Dar o să vedem.

— O să vedem?

— Da. O să vedem ce se întâmplă. Aşa, acum trebuie să termin de înscris grupul ăsta, după care mă duc să îi duc cafeaua lui Blake. Ăsta e primul lucru pe care îl vrea dimineaţa.

Puteam să-i mai spun vreo două lucruri pe care le vrea el dimineața. I-am zâmbit forțat și am privit-o cum bate din palme ca să-i facă pe toți atenți. Apoi a dat cu amabilitate niște ordine, a făcut o glumă și, după ce i-a grupat pe toți și s-a asigurat că știu ce au de făcut, a ieșit grăbită din cabină cu un pahar de plastic cu cafea aburindă.

— Ești pe cont propriu, drăguță, a spus Viața mea, băgându-și încă un chips în gură.

— Ți-e teamă să sari cu parașuta?

— Sigur că da, a spus el. Mai ales dacă ea îți pregătește parașuta.

Apoi a chicotit și a plecat să mai strâmbe din nas la alte fotografii cu Blake.

Mi-am asigurat Viața că nu e obligatoriu să sară cu parașuta, dar eu trebuia să mă țin de program ca să-l văd pe Blake. Totuși, mă adusese acolo ca să rezolv ceva, așa că știa că trebuie să meargă cu noi. Nu voiam să stau ore și să-l aștept pe Blake ca o obsedată, fiindcă nu eram așa.

Nu, nu eram.

Viața mea și cu mine am urmat grupul afară, într-o zonă cu verdeață. Deși era doar zece dimineața, era cald. În fața noastră se întindea o pistă de trei kilometric, iar la dreapta se afla hangarul avionului. Deși amenajarea era atât de simplă, eram mândră că Blake își urmase visul și că îl realizase. Era un sentiment dulce-amărui, fiindcă îl realizase fără mine. Nu eu eram cea care prelua grupul, care stătea în cabină, aranja formularele de înscriere și întâmpina clienții. Îmi luase visele – visele *noastre* – și mersese mai departe fără mine. Iată-mă aici, un simplu spectator, stând între un cârd de fete care așteptau să-l vadă, ca și cum ar fi fost o vedetă din revistă, ceea ce acum era, desigur. Dacă aveai abonament la revista *Love to Travel*. Așa cum aveam

eu. Eram nouă în total. Patru de la motel, trei fani ai lui Blake, Viaţa şi cu mine.

— Unde o fi ? şi-a întrebat o blondă prietena, s-au uitat una la alta şi au chicotit.

— O să-i ceri un autograf?

— Nu, a spus ea. O să-l întreb dacă pot să fac copii cu el.

Amândouă au chicotit din nou.

Viaţa mă privea de parcă râdea de mine. De când ajunseserăm la „toaleta portabilă", părea să-şi fi recăpătat strălucirea, dar nu eram sigură că dintr-un motiv bun. Uşa de la hangar s-a deblocat cu un zgomot asurzitor şi a început să se deschidă. Se deschidea încet, scoţând la iveală avionul dinăuntru, apoi, când s-a deschis pe jumătate, l-am văzut pe Blake în faţa lui, într-un costum de paraşutist portocaliu, cu fermoarul desfăcut până la talie, lăsând să se vadă o vestă albă strâmtă, care îi scotea în evidenţă muşchii. Era prea departe să îi zăresc faţa, dar puteam recunoaşte corpul lui şi din spaţiu. Părea musculos şi gata de acţiune. Arăta uluitor. A început să vină încet spre noi, ca într-o scenă din *Armageddon*. Avea paraşuta prinsă de mijloc şi o trăgea după el cu greutate, de parcă mergea împotriva vântului pe timp de furtună. Din când în când, paraşuta se umfla ca un balon în urma lui, din cauza vântului, după care cădea din nou la pământ.

— O, Doamne, a spus Viaţa mea, oprindu-se din mâncat chipsuri.

Eram mândră de Blake şi mândră că Viaţa mea îl putea vedea astfel. Oamenii erau atraşi de el, avea o aură, iar acela era exemplul perfect.

— Ce papagal, a spus Viaţa, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

Îl priveam surprinsă. Apoi au început să râdă cei trei băieţi şi fata din rulotă, moment în care m-am înfuriat.

Harry mă privea fără să-i vină a crede.

— Ăsta-i tipul ?

L-am ignorat. Celelalte femei din grup ovaţionau, chiuiau şi băteau din palme, încântate de acea scenă introductivă. Am bătut şi eu politicos din palme, dar am ovaţionat din suflet în adâncul meu. Blake privea timid în pământ, ceea ce însemna „Hai, lăsaţi, nu e cazul". Apoi şi-a desprins paraşuta şi a parcurs restul drumului cu zona inghinală prinsă în hamuri, care îi scoteau bărbăţia în evidenţă de parcă ar fi fost ambalată ca un cadou. În cele din urmă, a ajuns în faţa grupului.

— Mulţumesc, oameni buni, a spus încântat şi a ridicat mâna să oprească aplauzele.

Efectul a fost cel aşteptat, aşa că s-a făcut linişte.

Viaţa mea s-a hotărât că este momentul potrivit să-şi termine de mâncat chipsurile şi să mototolească punga. Blake a întors capul în timp ce Viaţa mea îndesa cu zgomot punga de chipsuri în buzunarul pantalonilor. S-a uitat la el, apoi la mine. Şi a zâmbit larg. Stomacul meu a făcut un triplu salt, mulţimea a izbucnit în urale, iar eu am urcat pe prima poziţie a podiumului, am primit florile, mi-am aplecat fruntea să primesc medalia de aur şi am ascultat imnul naţional, în timp ce participantele de pe locul al doilea şi al treilea mă priveau furioase, urzind planuri pentru a-mi rupe picioarele.

— Lucy Silchester, a spus el zâmbind, apoi s-a uitat înapoi, la grupul de curioşi. Doamnelor şi domnilor, vă prezint iubirea vieţii mele.

24

Cu coada ochiului am văzut-o pe Jenna intrând înapoi în cabină. Probabil că era cel mai fericit moment din viaţa mea şi aş fi sărit în sus de fericire, dacă nu ar fi fost un lucru ridicol de trist. Blake le-a spus să vorbească între ei câteva minute, timp în care a venit la mine, cu braţele larg deschise, ca să mă îmbrăţişeze. M-am aruncat în braţele lui. Bineînţeles că mi-am pus capul şi braţele pe pieptul lui şi mi-am lipit obrazul de al lui, iar el mă strângea în braţe şi mă săruta pe păr. Era la fel ca de obicei, ne potriveam ca două piese ale unui puzzle. Doi ani, unsprezece luni şi douăzeci şi una de zile de când nu ne mai văzuserăm, de când mă anunţase, după ce făcuserăm dragoste în noaptea de dinainte, că mă părăseşte.

Deodată m-a cuprins furia, amintindu-mi cum îmi adusese micul dejun la pat, cum s-a aşezat apoi la picioarele mele şi a început să-mi explice ce este în mintea lui complicată şi furtunoasă. Fusese atât de stânjenit, atât de încurcat, evitând să mă privească în ochi, încât am crezut că urmează să mă ceară în căsătorie. Îmi era *teamă* că are de gând să facă asta, însă, după ce-a terminat ce avea de spus, aş fi făcut orice să mă ceară de soţie. Apoi, în timp ce eu stăteam în pat cu o tavă cu mâncare şi cafea pe picioare, el era în faţa şifonierului şi se scărpina la ceafă, gândindu-se ce haine să pună în bagajul noii sale vieţi de bărbat singur. Dacă se îndrepta într-adevăr spre o viaţă de bărbat singur, dacă nu cumva se întâlnise cu Jenna pe ascuns în ultimele

săptămâni ale filmărilor pentru emisiunea de călătorii. Apoi, în aceeaşi zi în care mi-am pierdut iubitul, m-am îmbătat, mi-am pierdut serviciul şi permisul şi, la scurt timp, casa, când am pus-o la vânzare.

Doi ani, unsprezece luni şi douăzeci şi una de zile mai târziu, toată dragostea pe care am simţit-o pentru el, în fiecare zi de atunci, a dispărut şi a fost înlocuită de furie. Am deschis deodată ochii şi mi-am văzut Viaţa privindu-mă. Zâmbea. Îi plăcea să ne vadă îmbrăţişaţi. Nedumerită de brusca mea schimbare emoţională, m-am desprins din îmbrăţişarea lui Blake.

— Nu pot să cred că eşti aici, a spus el, ţinându-mă de braţe. Arăţi grozav. E minunat!

A izbucnit râs şi am lăsat furia să se risipească, relaxându-mă sub privirea lui.

— Blake, aş vrea să-mi cunoşti un prieten deosebit.

Blake s-a îndepărtat încet de mine. Părea detaşat.

— Da, sigur. Bună, ce mai faci?

A strâns repede mâna Vieţii mele, ca şi cum ne-ar fi făcut amândurora o favoare, apoi şi-a întors privirea spre mine.

— Sunt atât de bucuros că eşti aici.

— Şi eu, i-am spus râzând.

— Cât stai?

— Am venit doar să te salut. Voiam să văd că ţi-ai realizat visul.

— Stai să sari cu noi cu paraşuta.

— Bine. Ne-ar face mare plăcere.

Îl nedumerea acel „ne“. S-a uitat la Viaţa mea şi din nou la mine, apoi mi-a spus.

— O, da, sigur.

S-a întors spre restul grupului, care era aşezat pe iarbă, şi a început lecţia despre cum trebuie să fie poziţionat corpul când se află în cădere liberă. La asta eram expertă.

— Îmi pare rău pentru asta, i-am spus Vieţii când l-am văzut pe jos, încercând să reproducă poziţiile.

— Nicio problemă, a spus. Pare într-adevăr încântat să te vadă. E fantastic, Lucy.

— Mda, aşa e, i-am spus neliniştită. Ai de gând să sari cu paraşuta?

— Nu, a spus el, trecând la o altă poziţie. Îmi place peisajul pe care îl văd de aici.

În faţa lui stătea o blondă drăguţă, cu fundul în aer. Am dat ochii peste cap.

— Măcar să urci în avion.

— Nici nu mă gândesc.

— Ţi-e teamă să zbori ?

— Nu, mă îngrozeşte gândul că mă îndrept spre pământ cu o viteză astronomică.

— Nu trebuie să sari cu paraşuta. Pe bune, doar vino sus cu noi, vreau să vezi. Durează douăzeci de minute. O să fie o privelişte minunată. Apoi te întorci în mod normal, odată cu pilotul.

Se uita spre cer, încercând să ia o decizie.

— De acord.

L-am urmat pe Blake până la hangarul avionului să-l ajut să strângă echipamentul.

— Iubita ta nu sare cu paraşuta? l-am întrebat, încercând să păstrez un ton firesc, nu iscoditor, deşi sănătatea mea mintală şi fericirea vieţii mele depindeau de acel răspuns.

— Iubită?

Mă privea nedumerit.

— Ce iubită?

Îmi venea să dansez de bucurie.

— Fata care se ocupa de hârtii în cealaltă cabină, am spus.

Nu doream să-i pronunţ numele, de teamă să nu creadă că o urmăresc de ani de zile, deşi vorbisem cu ea mai devreme.

— Fata care lucrează la emisiunea ta. Uite-o.

Ne-am uitat afară şi am văzut-o pe Jenna, care îi conducea pe toţi în altă zonă. Era toată numai un zâmbet şi toată lumea râdea, inclusiv Viaţa mea, ceea ce mă îngrijora.

— A, e Jen.

„Jen“, nu Jenna. O uram şi mai mult.

— De ce-ai crezut că e iubita mea?

— Nu ştiu. Pare genul tău.

— Jen? Crezi?

O privea gânditor, şi nu-mi plăcea ce-i trece prin minte. Am încercat să-i atrag din nou atenţia, dar n-aveam altă idee decât să-i pocnesc din degete în faţa ochilor. Am făcut un pas în faţa lui, apoi încă unul în lateral să nu o mai vadă, ceea ce a funcţionat, căci s-a uitat în altă parte şi s-a concentrat asupra echipamentului. Am tăcut amândoi un timp. Speram că nu se gândeşte la Jenna. Încercam cu disperare să spun ceva care să-l facă să se gândească la altceva, dar mi-a venit în întâmpinare.

— El e iubitul tău?

— El? Nici vorbă, am spus râzând. De fapt, e o poveste foarte ciudată.

Trebuia să-i spun adevărul, *de-abia aşteptam* să-i spun adevărul.

— O să-ţi placă, tu eşti cu chestiile astea. Acum câteva săptămâni, am primit o scrisoare de la Agenţia Vieţii, ai auzit de ea?

— Mda.

S-a oprit din ce făcea şi m-a privit.

— Am citit un articol când eram la dentist despre o femeie care s-a întâlnit cu Viaţa ei.

— Stătea lângă o vază cu lămâi galbene şi verzi? l-am întrebat entuziasmată.

— Nu ştiu.

— Mă rog, *el* este Viaţa mea. Nu e mişto?

Mă aşteptam să fie impresionat, pentru că lui îi plăceau chestiile astea, citea non-stop cărţi despre autodezvoltare, dobândirea puterii, căutarea sinelui, despre oricine şi orice avea legătură cu sinele. Vorbea mereu despre diverse teorii religioase, reîncarnare, viaţă după moarte, atât de multe cărţi despre sufletul omenesc, încât ştiam că asta este ceva extraordinar pentru el. Să-ţi cunoşti Viaţa în carne şi oase. Eram sigură că nu credea că va apuca ziua când voi atinge asemenea profunzimi. Eram atât de sigură că va fi entuziasmat de asta, încât am vorbit mai pasionată ca oricând, fiindcă lui îi plăceau lucrurile astea şi voiam să ştie că şi mie îmi plac, că mă schimbasem, că aveam noi profunzimi de care el habar n-avea, că putea să mă iubească.

— El e Viaţa ta?

— Da.

— Şi de ce e aici?

Dacă te luai după întrebări, părea interesat, dar credeţi-mă, nu era. Sunase mai degrabă: „*El e* viaţa ta. Mai spune-mi o dată *de ce* e aici."

Am înghiţit în sec, dorind să retrag tot ce spusesem, dar nu puteam şi simţeam că ar fi fost o lipsă de respect faţă de Viaţa mea să spun lucruri urâte despre el, după ce îmi făcuse surpriza să mă aducă acolo şi să mă susţină în planul meu de a-l recâştiga pe Blake.

— Ideea e că petrecem timp împreună ca să ne cunoaştem unul pe celălalt. Când oamenii sunt ocupaţi cu munca, prietenii şi alte distracţii, uneori pierdem din vedere lucrurile importante. Se pare că m-am pierdut din vedere pe mine.

Am ridicat din umeri.

— Dar nu mai e cazul. Pentru că el e oriunde mă uit. Dar e amuzant. O să-ţi placă.

A dat din cap o dată, apoi s-a întors la echipamentul lui.

— Ştii că o să fac o carte de bucate?

Era o schimbare de subiect cam neobişnuită, dar m-am lăsat antrenată în discuţie.

— Pe bune? E grozav.

— Mda, s-a însufleţit el. Asta datorită emisiunii pe care o fac – apropo, ai văzut-o? Lucy, e o încântare, cel mai bun lucru pe care l-am făcut. Am mers în atâtea locuri, am cunoscut atât de multe culturi, iar gusturile, mirosurile şi sunetele au fost pentru mine o inspiraţie, astfel încât, atunci când m-am întors acasă din călătoriile astea, am vrut să reproduc ceea ce gustasem.

— E grozav! Ţi-a plăcut mereu să găteşti.

— Mda, şi nu sunt copiate de undeva. Asta e idea cărţii, le dau savoarea mea personală. Savoarea lui Blake sau gustul lui Blake. Cred că aşa o să-i spunem. *Pe gustul lui Blake.* Editorului îi place titlul, crede că am putea să ajungă pe ecran şi că aş putea face o emisiune separată de *Mi-aş dori să fii aici,* bazată doar pe ceea ce mănânc atunci când călătoresc.

Se luminase la faţă, era însufleţit şi rostea sute de cuvinte pe minut. Era atât de entuziasmat, încât abia reuşea să le spună în ordine. Îl urmăream, fascintată că îl văd în carne şi oase, că nu se schimbase deloc, că încă era bărbatul pasionat, energic, frumos, care fusese dintotdeauna.

— Aş fi încântat dacă ai gusta reţetele mele, Lucy.

— O, îţi mulţumesc, ar fi grozav, i-am spus bucuroasă.

— Ai vrea?

— Desigur, Blake, chiar mi-aş dori. Mi-ar plăcea să reîncep şi eu să gătesc. Într-un fel m-am oprit. Mi-am pierdut obiceiul ăsta. M-am mutat într-un loc mai mic, iar bucătăria nu este atât de bună ca aia pe care o aveam noi...

— Mamă, ce bucătărie aveam, a dat el din cap. Era o bucătărie grozavă, dar s-o vezi pe cea pe care o am acum. Am un cuptor formidabil. E un cuptor încorporabil multifuncţional din inox, PyroKlean. Are patruzeci de programe diferite pentru

alimente proaspete şi congelate. Trebuie doar să introduci greutatea alimentelor, iar cuptorul selectează automat cele mai bune setări, apoi controlează...

— ...Timpul de coacere şi se închide când preparatul este gata, folosind căldura reziduală pentru a economisi energie, l-am întrerupt.

A rămas cu gura căscată.

— De unde ştii asta?

— Eu l-am scris, i-am zis cu mândrie.

— Nu înţeleg. Ce ai scris?

— Manualul de utilizare. Lucrez la Mantic. Sau cel puţin lucram până ieri. Traduceam manuale.

Continua să mă privească într-un mod atât de neobişnuit, încât a trebuit să mă întorc şi să mă asigur că se uită cu adevărat la mine.

— Ce este?

— Ce s-a întâmplat cu Quinn şi Downing?

— Nu mai lucrez acolo de trei ani, am spus eu râzând.

Apoi, deşi am încercat să păstrez un ton firesc, am adăugat mai serioasă:

— Adam nu ţi-a spus nimic despre mine în ultimii ani?

Credeam că tot ce fac i se transmite lui Blake, credeam că el ştie totul despre mine şi că numai eu nu ştiam nimic despre el. În ultimii ani luasem decizii şi spusesem minciuni, crezând că vor ajunge la el, iar el nu ştia nici măcar ce se întâmplase în prima zi, când m-a părăsit şi mi-am pierdut serviciul...

— Adam? Nu, a spus el nedumerit, apoi a zâmbit şi s-a luminat din nou la faţă. Hai să-ţi povestesc despre plăcinta marocană...

— Crede că te-am înşelat, i-am întrerupt eu reţeta.

Nu avusesem de gând să-i spun asta, nu mă gândisem nicio clipă înainte. Mi-a scăpat pur şi simplu.

— Ce?

Se pregătise să-mi povestească despre şofran, dar asta i-a oprit discursul.

— Toţi cred asta.

Încercam să-mi stăpânesc tremurul vocii, care nu era cauzat de nervi, ci de furie. O simţeam cum creşte şi mă luptam din greu să o stăpânesc.

— Blake, a strigat un tip care băgase capul pe uşă. Trebuie să-i dăm drumul.

— Acum vin, a spus Blake şi a ridicat echipamentul. Hai să mergem, a spus cu un zâmbet maliţios.

Şi de data asta furia mi s-a risipit şi m-am trezit zâmbindu-i siropos.

Avionul putea duce şase oameni, ceea ce însemna trei grupuri. Harry era legat de Blake, iar tânăra fertilă care voia să-i facă plozi lui Blake era legată de un alt instructor pe nume Jeremy – cel care mă oprise să explodez în faţa lui Blake în sala cu echipamentul – şi se uita la Harry geloasă că trăsese băţul cel mai scurt. Viaţa mea purta un costum portocaliu şi ochelari de protecţie la ochi. Stătea pe jos, între picioarele mele, cu spatele la mine şi, din când în când, mă privea dezgustat şi terorizat.

S-a întors spre mine în timp ce decolam.

— „O să fie o privelişte minunată“, mi-a şuierat el.

— E o privelişte deosebită, i-am zâmbit eu calmă.

— „Şi te poţi întoarce cu pilotul“, mi-a spus el furios. M-ai păcălit! M-ai minţit! M-ai minţit rău de tot! a spus el plin de venin.

— Nu trebuie să sari, i-am spus încercând să mă relaxez, deşi eram îngrijorată.

Nu-mi puteam permite ca Viaţa să spună un adevăr enorm. Nu acolo, nu în acel moment, când Blake era atât de aproape, încât picioarele ni se atingeau.

— Atunci de ce sunt legat de tine printr-un cordon ombilical?

— Poţi să te prefaci că ai un atac de panică. Putem să ne întoarcem dacă vrei. Eu voiam, ştii tu, să mai fac asta încă o dată cu el.

— Să mă prefac? Nu e deloc nevoie să mă prefac, a spus el, apoi s-a întors iar cu spatele la mine şi m-a ignorat tot restul călătoriei.

Harry arăta absolut îngrozit şi era verde la faţă. Vedeam cum tremură din tot corpul. Ochii ni s-au întâlnit.

— O să-ţi placă la nebunie. Imaginează-ţi-l pe Declan fără sprâncene.

A zâmbit, a închis ochii şi a respirat adânc. Am făcut schimb de priviri cu Blake în timp ce avionul se desprindea de sol şi se înălţa spre cer. Nu ne puteam abţine să nu zâmbim. A dat iar din cap, nevenindu-i să creadă că sunt acolo. Am urcat până la şaptezeci de metri. Am mai zburat douăzeci de minute şi, în sfârşit, am fost gata de acţiune. Blake a deschis uşa, iar vântul a început să şuiere cu putere. Câmpul de sub noi părea o cuvertură făcută din petice.

Viaţa mea a dat drumul unui lung şir de ocări.

— Doamnele au prioritate, a strigat Blake, dându-se la o parte, să ne facă loc mie şi Vieţii mele.

— Nu, nu, mergi tu primul, i-am spus cu fermitate. Noi sărim ultimii.

Încercam să-l fac pe Blake să priceapă din priviri că Vieţii mele îi este teamă, dar Viaţa mea s-a întors din nou, uitându-se fix la mine.

— Nu, insist, a spus Blake. Ca în vremurile de demult.

— Mi-ar plăcea, dar... El e un pic emoţionat. Cred că ar fi mai bine daca mai întâi ne uităm, bine?

Viaţa mea spumega de furie.

— Emoţionat? Nu sunt emoţionat. Hai, să mergem!

A început să se târască pe fund spre marginea avionului şi am simţit că mă trage după el. Eram uluită, dar nu voiam să ne certăm, aşa că m-am asigurat că hamurile de tandem şi paraşuta sunt bine legate şi ne-am îndreptat spre marginea avionului. Nu-mi venea să cred că Viaţa mea face asta, mă aşteptam să coborâm cu pilotul. Fusesem dezamăgită când urcasem, iar în momentul ăla, că eram gata să sar, simţeam adrenalina cum fierbe.

— Eşti gata? i-am strigat.

— Te urăsc! mi-a strigat el drept răspuns, cu o voce piţigăiată.

Am început să număr. La „trei" am sărit în cădere liberă, ajungând la 200 de kilometri la oră în doar zece secunde. Viaţa mea urla din toate puterile – un urlet de groază –, pe când eu mă simţeam plină de viaţă. I-am ţinut isonul, scoţând chiote de bucurie, să înţeleagă că aşa trebuie să fie, că nu este o greşeală, că e normal să ne învârtim în aer ca fulgii de zăpadă, fără să ştim în ce direcţie ne îndreptăm. Apoi am adoptat poziţia de cădere liberă, am plutit şi am căzut încă douăzeci şi cinci de secunde, simţind iureşul de final. Vântul în urechi, în păr, peste tot, puternic şi rece, minunat de înfiorător. Când am ajuns la altitudinea de 1500 de metri, am deschis paraşuta principală. Odată deschisă, delirul şi iureşul vântului din urechile noastre a încetat brusc. Totul era liniştit, totul era paşnic şi minunat.

— O, Doamne! a spus Viaţa mea cu respiraţia întretăiată, răguşit după ce urlase din răsputeri.

— Te simţi bine?

— Bine? Aproape că am făcut atac de cord. Dar asta, a spus uitându-se în jur, este uluitor.

— Ţi-am spus eu.

Eram încântată că trăiesc momentul ăla cu Viața mea. Plesneam de fericire. Amândoi atârnam în aer, suspendați ca cele mai libere sufletele din univers.

— Nu vorbeam serios când am spus că te urăsc.

— Bine. Fiindcă eu te iubesc, m-am auzit eu spunând.

A întors capul spre mine.

— Și eu te iubesc, Lucy, a spus el radios. Acum taci din gură, îmi strici experiența.

— Vrei să preiei conducerea? i-am zâmbit.

Viața mea a preluat controlul parașutei. Pluteam amândoi în aer, zburând ca o singură pasăre, care privește lumea de sus și se simte fericită, vie, unică și completă. Momentul nostru de fericire perfectă. Zborul a durat patru minute și, la final, am preluat eu controlul, ca să aterizăm. Am adoptat poziția de aterizare, cu picioarele îndoite și genunchii lipiți. Am încetinit parașuta și am avut o aterizare ușoară.

Viața s-a prăbușit la pământ, râzând ca un nebun.

Eliberat de parașută și de mine, Viața mea a început să sară și să alerge în cerc, de parcă era beat. Chiuia și râdea.

— A fost absolut incredibil. Mai vreau o dată, hai să mai sărim o dată, se poate să mai mergem o dată?

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Voiai să-l las să creadă că sunt slab de înger? Glumești?

— Despre ce vorbești?

— *Blake.* Cine altcineva? Nu vreau ca idiotul ăla să vadă că dau înapoi de la ceva. Vreau să știe că nu-mi pasă de ceea ce crede el despre mine, că sunt mai dur decât are impresia.

— Ce? Nu înțeleg. De ce tot încerci să te lupți cu el?

— Nu e vorba de nicio luptă, Lucy. Asta e problema lui. Așa a fost mereu.

— Despre ce vorbești?

— Nu contează, a spus el, dansând de bucurie. Uraaaa!

Eram fericită de entuziasmul Vieţii, dar, pentru că nu înţelegeam de unde provine, îl priveam cu sentimente amestecate. Desigur, pentru ca iubirea mea pentru Blake, proaspăt redescoperită, să fie cinstită şi corectă, atât eu, cât şi Viaţa mea, trebuia să simţim la fel. Voiam să ne înţelegem toţi trei, voiam ca Viaţa mea să nu încerce tot timpul să fie cu un pas înaintea lui Blake, dar poate că ăsta era cursul firesc al lucrurilor. Blake mă rănise, îmi dăduse viaţa peste cap şi, cu toate că eram pregătită să-l iert şi să-mi asum partea de vină pentru eşecul relaţiei noastre, Viaţa mea avea nevoie de mai mult timp. Dar ce însemna asta? Ce însemna asta pentru Blake şi pentru mine? De obicei, după salturile cu paraşuta eram exaltată, aşa cum era Viaţa mea, şi totul devenea clar, dar durerea de cap mi-a revenit brusc, durerea pe care o simţeam de obicei când mă gândeam intens la lucruri pe care aş fi preferat să le mătur sub mocheta minţii. Un jeep se îndrepta spre noi. La volan se afla o femeie şi, când s-a apropiat de noi, am zărit chipul Jennei. Inima mi s-a strâns, ca atunci când mă gândeam la ea, deşi ştiam cu siguranţă, fără nicio îndoială, că nu au o relaţie amoroasă.

— Arăţi ca şi cum ai vrea să ucizi pe cineva, a spus Viaţa mea dintr-o suflare, oprindu-se în sfârşit din chiuit şi venind lângă mine.

— Ce ciudat, am spus.

O urmăream pe Jenna apropiindu-se, ţinea volanul strâns, cu ambele mâini, şi mă privea fix. Mă întrebam dacă are de gând să oprească.

— Ai grijă, Lucy. E o fată drăguţă. În fine, parcă spuneai că nu sunt împreună, a zis el.

— Nu sunt.

— Atunci de ce continui s-o urăşti?

— Probabil din obişnuinţă.

— Așa cum îl iubești și pe el, a spus Viața mea, privind spre cer.

Apoi m-a lăsat singură să mă uit la Blake, care plutea în jos ca un înger perfect, și să reflectez la bomba auzită.

25

Stăteam în fața lui Blake, în mașina care ne ducea la locul din care plecaserăm. Stătea cu spatele la Viața mea, care ne anunțase că vrea să stea pe „locul mortului", după care începuse să sporovăiască încântat cu Jenna, aflată la volan. Din când în când, Jenna se sustrăgea atenției Vieții mele și se uita în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu fac prostii. De câte ori se purta ca o mamă grijulie, ochii ni se întâlneau, dar ea se uita imediat în altă direcție. Știa, știam și eu, amândouă știam că știm. O fostă iubită și o iubită în devenire dădeau târcoale prăzii ca doi vulturi, conștiente de prezența celeilalte, întrebându-ne care va ataca prima. Harry, care nu mai era verde la față, și fata care voia să-i facă copii lui Blake erau cufundați într-o discuție plină de adrenalină, spuneau o mie de cuvinte pe minut despre experiența prin care trecuseră, rememorau fiecare secundă a saltului cu parașuta și își comentau reciproc impresiile, exclamând cu superentuziasm: „Și eu!" Îmi dădeam seama că Blake pierduse șansa de a avea urmași; dacă ar fi avut, într-adevăr, nevoie de așa ceva. Jeremy, al doilea instructor, privea pe fereastră nepăsător și complet detașat de tot ce se petrecea înăuntru, afară sau în vecinătatea jeepului. Cu excepția lui, toată lumea era entuziasmată. Inima mea? Mă durea. Adrenalina fierbea în mine din motive diferite de ale celorlalți. La mine se întâmpla fiindcă eram îndrăgostită, dar, în loc să mă bucur, în mintea mea dezbăteam dacă este sau nu vorba de obișnuință. Aceste clipe cu Blake erau prețioase și

cruciale, aşteptasem multă vreme să fiu atât de aproape de el – fizic şi emoţional – şi distrugeam totul gândindu-mă la probleme noi, pe care oricum aveam timp suficient să le creez când nu eram cu el. Avusesem mult timp la dispoziţie să mă gândesc la bazele şi autenticitatea iubirii mele, stând pe canapea singură cu Domnul Pan, într-un club, pub sau restaurant ori la o întâlnire de familie, dar eu îmi alesesem acel moment, *la naiba, chiar acel moment* să fac o criză. Era frustrant, *eram* cea mai frustrată fiinţă de pe planetă.

Schimbam priviri cu Blake. Zâmbea, luminos ca noul bec din baie, ceea ce la prima vedere pare o comparaţie stupidă şi lipsită de romantism, dar după ce ai stat în întuneric pe W.C. timp de un an un bec montat e un lucru foarte binevenit, mai ales util. În faţă, Jenna a spus ceva, Viaţa mea a râs în hohote şi, deşi Blake zâmbea în faţa mea, promiţându-mi un milion de zile de mâine – sau măcar o seară, ceea ce aş fi acceptat imediat, nu eram pretenţioasă –, legătura lor tot mai strânsă din ultimele cinci minute mă enerva. Iritaţia dezgustătoare a Vieţii mele dispăruse, era extrem de bucuros şi, oricât de mult aş fi încercat să mă conving că e datorită lui Blake, realitatea era cu totul alta. Se înţelegea mai bine cu Jenna decât cu iubirea vieţii mele, deşi se străduise. N-aş fi vrut să-l întâmpine aşa cum mă întâmpinase pe mine în prima zi, atunci când ne cunoscuserăm, şi eram recunoscătoare că Blake nu-i văzuse această faţă – s-ar fi putut comporta ca un ticălos. Ce posibilitate de viitor aveam împreună dacă Blake îmi ura viaţa? Pe cine urma să aleg? Un gând nou, care mă speria. Îmi venea să-mi dau palme. Nu te mai *gândi*, Lucy, asta nu face niciun serviciu nimănui.

— Ca în vremurile de demult, a spus dintr-odată Blake.

Ceva din spusele lui m-a deranjat. Analizam totul, aşa cum mă învăţase Viaţa. Nu el mă deranja. Nici expresia, nici tonul, ci sentimentul în sine. Da, era ca în vremurile de demult, dar ne

separa un morman făcut din tot ceea ce *nu ne spuseserăm*, înghesuit sub covorul dintre noi, atât de înalt încât abia îi puteam vedea fața. Dar nu voiam să trag covorul, nu voiam să dau înapoi și să scormonesc în grămada de gunoi – problemele noastre din trecut. Voiam să stau acolo în mașină, pe aerodrom, cu toate acele cuvinte nespuse și bine ascunse, suspendată în timp, unde totul era pașnic și liniștit, de parcă pluteam spre pământ, cu o parașută uriașă care ne ținea pe amândoi.

— Mai rămâi aici?

Nu eram sigură dacă mă invita sau mă întreba dacă asta am de gând. Era o diferență. I-am răspuns prudentă.

— Astăzi trebuie să mă întorc. Trebuie să se întâlnească cu cineva mai târziu.

— Cine?

— Un tip pe nume Don, i-am răspuns nedumerită de întrebare, după care mi-am dat seama ce a vrut să spună.

Uitase de prezența Vieții mele.

— Viața mea, am spus pe un ton ferm, care l-a lămurit. *Viața mea* se întâlnește cu cineva numit Don.

— Dar *tu* poți rămâne, nu-i așa?

Mi-a zâmbit ștrengărește, oferindu-mi unul dintre cele mai bune zâmbete ale lui. Nu m-am putut abține și mi-am schimbat expresia dură.

— Haide, a spus el râzând și s-a aplecat spre mine.

Mă strângea deasupra genunchilor, acolo unde știa că mă gâdil.

Jenna s-a uitat în oglinda retrovizoare. Privirile ni s-au întâlnit. Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs, dar nu râdeam de ea, așa cum s-ar fi gândit, ci fiindcă Blake ținea degetele pe partea coapselor unde mă gâdilam și nu puteam să stau serioasă.

— Jer ne face cinste în seara asta.

Continua să mă gâdile, iar eu mă luptam cu el și râdeam.

— Împlineşte treizeci de ani.

— Aş vrea eu, a zis Jeremy, continuând să privească pe geam.

— La mulţi ani! i-am spus, dar tot nu se uita la mine.

Făcea parte dintre cei care fie nu ştiu, fie nu le pasă că te afli în încăpere, iar dacă ajung, totuşi, să bage de seamă că eşti acolo, trebuie să o iei ca pe o reuşită, apoi, după douăzeci de ani, îţi spun „am fost mereu îndrăgostit de tine, dar n-am avut niciodată curajul să-ţi spun ceva." Şi tu îi spui: „Ce? Nici măcar n-am ştiut că-ţi place de mine!" Iar atunci îţi răspunde: „Ai înnebunit? Nu ştiam ce să-ţi spun!" Cel puţin asta s-a întâmplat cu Christian Byrne, care mi-a mărturisit-o într-un bar, în urmă cu patru luni. Era cel mai grozav tip din tabăra de tenis, în care am fost la cincisprezece ani, care vorbea şi săruta practic toate fetele, în afară de mine. Şi, deşi trecuse foarte mult timp, în ciuda confesiunii lui, nu l-am putut săruta, fiindcă lăsase gravidă o fată, iar apoi s-au căsătorit pentru că el simţise că aşa este corect, deşi din cauza asta ajunsese la patru dimineaţa într-un club deocheat de pe Leeson Street, mărturisindu-i iubirea unei fete pe care nu o mai văzuse de cincisprezece ani. Eram în acel club cu Melanie, în caz că minţile iscoditoare ar dori să ştie.

— Ne-ar plăcea să mergem dacă nu ai nimic împotrivă, i-am spus lui Jeremy.

Jeremy nu a reacţionat. Jeremy nu ştia sau nu-i păsa că vorbesc cu el. Jeremy mă iubea în secret, urma să descopere asta în scurt timp, când avea să fie prea târziu, căci urma să mă împac cu Blake. Prietenia lor va avea de suferit, fiindcă nu va suporta să-şi vadă cel mai bun prieten lângă femeia pe care o iubeşte, aşa că va trebui să-şi dea demisia şi să plece în altă parte, să încerce să găsească o altă iubire mare, dar nu va găsi, însă, în cele din urmă, va găsi pe cineva care nu va fi iubirea vieţiii lui. Se va căsători, va avea copii şi, după ce el şi soţia lui vor face dragoste, ea va adormi, iar el va sta treaz până noaptea târziu, gândindu-se la femeia pe care a lăsat-o în Bastardstown, Co. Wexford. La mine.

— Sigur că n-are nimic împotrivă, a răspuns Blake în locul lui. Ne întâlnim în Bodhrán la ora şase. Mergem imediat ce plecăm de aici. Vino, a spus, gâdilându-mă iar la fiecare cuvant. Vino, vino, vino.

— Bine, bine, am spus râzând şi mi-am folosit toată puterea ca să-l opresc, dar era mai puternic.

M-a apucat de mâini, ne-am încrucişat degetele şi am stat aşa, aplecaţi unul spre celălalt, privindu-ne.

— O să vin, i-am spus.

— Normal că vii, a spus, iar inima mi-a sărit în piept isterică.

— Nu putem să mergem, a spus Viaţa mea când stăteam întinşi pe jos în rulotă, uitându-ne prin trapa panoramică la cerul albastru senin, în care plutiserăm cu puţin timp înainte.

Rulota era în parcare, iar noi îi aşteptam pe ceilalţi să vină. Declan, Annie şi Josh aterizaseră. Harry era pe undeva şi o vrăjea pe fata care voia copiii lui Blake, ca să ajungă în patul ei.

— De ce nu putem să mergem?

— Don!

— Să-l ia naiba pe Don! am spus, simţindu-mă imediat vinovată, dar eram mai mult frustrată că nu înţelege despre ce e vorba. *Blake* m-a invitat aici, el e motivul pentru care suntem aici. Nu poţi măcar să te bucuri pentru mine?

A reflectat un moment.

— Ai dreptate. Sunt foarte fericit pentru tine. De *duminică seara,* asta este ceea ce-ţi doreşti, aşa că stai aici şi dă-te bine pe lângă Blake, bărbatul care ţi-a frânt inima, iar eu mă întorc la Dublin ca să mă întâlnesc cu Don, tipul cumsecade cu care te-ai culcat, care m-a invitat *pe mine* la o bere.

— De ce nu v-o puneţi voi doi şi să terminaţi cu povestea asta odată? m-am răstit eu.

— Foarte matur, mi-a răspuns el calm, dar te-ai ocupat deja de asta. Pe mine mă interesează doar prietenia. Ne întâlnim la Barge în seara asta la opt, așa că acolo o să fiu. În caz că domnul Teolog decide să te lase baltă și să pornească din nou în căutarea pășunilor cu verdeață.

— Nu crezi în noi, i-am spus cu tristețe.

— Nu e adevărat. Nu cred în el, dar cine sunt eu să te opresc? A, da, sunt *Viața* ta. Crezi că majoritatea oamenilor aflați într-o criză personală ar asculta de Viața lor sau ar face ca tine, ar trage-o dintr-un loc în altul, în căutarea fericirii geologice?

— Ce dracu' înseamnă „fericire geologică"?

— Cei mai mulți oameni caută împlinirea și fericirea în *ei*. Tu, pe de altă parte, te muți fizic dintr-un loc în altul, crezând că asta te va ajuta.

— Femeia aia a mâncat, a iubit și s-a rugat pe trei continente până și-a găsit fericirea, m-am răstit, apoi am oftat, calmându-mă. Mi-aș dori să înțelegi de ce îl iubesc.

— Am văzut de ce îl iubești. Când era strâns în chingile alea.

— Fii serios te rog, măcar o dată.

— Serios? Am văzut ce îți place la el și mă întâlnesc cu Don să bem ceva.

Am vrut să mai încerc o dată.

— Cred că între voi doi sunt probleme pe care nu le înțeleg în totalitate. Te-a rănit, îmi dau seama de asta, te-a sfâșiat în bucăți, iar acum încerci să te protejezi, dar măcar dă-i o șansă. Dacă nu-i dai, o să te întrebi la nesfârșit dacă nu cumva el era cel care trebuia să-mi aducă fericirea și, implicit, să-ți aducă *ție* fericirea eternă.

— Nu cred în fericirea eternă, doar în aia ocazională.

Dar se înmuiase.

— Ştiu că nu vrei să-l dezamăgeşti pe Don, dar e vorba doar de o bere. E băiat mare, va înţelege.

Părea că aproape reuşisem să îl conving, dar ca să mă asigur i-am spus:

— În plus, Sebastian zace într-un şanţ şi Dumnezeu ştie cât va dura să îl repar, aşa că nu e niciun chip să ajungem acasă.

— Bine, a spus el resemnat. Rămân. Îl sun pe Don şi cu asta basta. Ştie unde sunt şi o să creadă că l-am ales pe Blake în locul lui şi n-o să mai dorească să mă mai vadă vreodată.

L-am bătut pe spate cu afecţiune.

Stăteam întinşi şi ne uitam pe fereastra din tavan la norii care pluteau pe cerul senin. Apoi uşile s-au deschis şi l-am văzut pe Declan, care ne arăta părţile rase în urma pariului pierdut.

Bodhrán este o tobă irlandeză, care are piele de capră doar pe o parte, astfel încât poţi să o ţii cu o mână ca să controlezi înălţimea sunetului şi timbrul, în timp ce o loveşti cu un *cipín*[1] cu mâna cealaltă. Bodhrán, în cazul nostru, era un pub la cinci minute distanţă de motel, aglomerat chiar şi la şapte seara. Înăuntru avea loc un concert live de muzică tradiţională irlandeză. Ajunseserăm târziu, fiindcă Declan făcuse o iritaţie în partea de jos, care îl deranja atât de mult, încât insistase să ne abatem din drum vreo douăzeci de minute, până la cea mai apropiată farmacie, de unde şi-a cumpărat o loţiune şi nişte pudră de talc. Şi-a turnat pudra în pantaloni, apoi şi-a rotit şoldurile în toate direcţiile ca să fie sigur că ajunge unde trebuie.

Harry, cel care câştigase pariul, ar fi trebuit să fie încântat de problema prietenului său, dar era nervos fiindcă îşi dăduse întâlnire cu fata care voia să facă copii cu Blake şi se temea să nu i-o ia altcineva înainte. Am râs de nerăbdarea lui imatură – credea că

[1] „Băţ“ (irlandeză în original).

dacă ajunge cu douăzeci de minute mai târziu șansele lui se vor ruina –, dar apoi m-am gândit la Jenna și am început și eu să-l îndemn pe Declan să calce accelerația și să-i arate Wexfordului ce poate rulota mamei. Iritarea lui Harry ne molipsise și pe mine, și pe Viața mea, care nu era deloc încântat că trebuie să anuleze întâlnirea cu Don. Îi apăruse din nou roșeața. El și Declan își treceau pudra de talc de la unul la altul, în timp ce eu și Annie treceam cidrul de la una la alta. Josh stătea întins în spatele mașinii, fumând hașiș și făcând rotocoale de fum. Nu mai băusem cidru de când eram de vârsta lor, dar era palpitant să-mi petrec vremea cu ei, îmi dăduseră forțe noi, pe când Vieții mele îi cauzaseră o iritație. Cred că era pentru prima dată, după multă vreme, când nu trebuia să-mi fac griji că mă voi lovi de o minciună pe care o spusesem. Ei nu știau nimic despre mine, nu le păsa, iar eu puteam să fiu eu însămi. Nu mai fusesem eu însămi de foarte multă vreme.

Când am ajuns la pub, era încă o seară frumoasă de vară, iar mesele și băncile din lemn de afară erau pline. M-am uitat repede în jus, căutându-l pe Blake. Și Harry a scanat locul, căutând-o pe fata care voia să facă copii cu Blake, după care a concluzionat că sunt înăuntru. S-a îndreptat într-acolo, iar eu l-am urmat. N-ar fi trebuit să-și facă griji, căci îi păstrase un loc liber lângă ea. Prietena ei i-a făcut un semn când ne-a văzut, iar fata s-a luminat la față. Mă uitam la mesele aglomerate, în căutarea lui Blake. Formația cânta *I'll Tell My Ma*, toată lumea striga și aclama, iar eu am început să mă strecor printre corpurile care dansau ca să-l găsesc. Am văzut-o pe Jenna, care stătea la masă lângă Harry și iubita lui, iar lângă ea era un loc gol. Inima mi-a bătut mai tare. Speram să nu fie pentru el, deși știam că nu sunt împreună. Era vorba de... obișnuință. L-am zărit la bar, înconjurat de un grup de tipi cărora le spunea un banc, fiind în centrul atenției, ca de obicei. Îi captivase pe toți, eu îl priveam, îl

privea şi Viaţa mea. Când a ajuns la sfârşitul bancului, toată lumea a izbucnit în râs. Am râs şi eu, la fel şi Viaţa. Îmi venea să mă apropii de faţa lui şi să-i spun: „Vezi?“

Blake m-a văzut, s-a scuzat şi a venit în grabă spre mine. Jenna ne urmărea.

— Hei, ai venit, a spus şi m-a îmbrăţişat, sărutându-mă din nou pe cap.

— Sigur că da, i-am răspuns fericită.

Nu voiam să mă uit la Jenna, dar speram că văzuse totul.

— Îţi aduci aminte de Viaţa mea, am spus şi m-am dat la o parte, astfel încât să fie unul în faţa altuia.

— Mda, sigur, a spus Blake.

— Salut, a spus indiferent Viaţa mea. Îmi dau seama că trebuie să fie foarte ciudat pentru tine, i-a spus el, surprinzându-mă cu maturitatea lui, aşa că mă duc să-ţi iau ceva de băut.

Blake l-a privit precaut, s-a uitat la mine, apoi din nou la Viaţa mea.

— Ca să spargem gheaţa, a adăugat Viaţa.

Blake nu se grăbea să ia o decizie, ceea ce m-a enervat. Nu înţelegeam care e problema *lui*. Don luase micul dejun în pat în *fundul gol*, cu mine şi Viaţa mea. Viaţa chiar îi găsise chiloţii, pe care Domnul Pan îi şterpelise ca să-şi căptuşească coşuleţul. Viaţa mea îi pregătise lui Don micul dejun, în timp ce eu îmi făceam duş. Nu îl comparam pe Don cu Blake, nu făceam asta, dar reacţiile lor erau perfect opuse. În apărarea lui Blake, fiindcă încercam să-i justific comportamentul, între el şi Viaţa mea era o poveste, mai multe emoţii, ceva mult mai complex decât o simplă aventură de o noapte. Avuseserăm o relaţie de cinci ani, *desigur* că nu se simţea în largul lui. Totuşi. Oare nu ar fi trebuit să fie exact pe dos?

— Mda, bine, a cedat Blake într-un final. Hai să bem aici.

Ne-a condus departe de restul grupului, într-o parte mai liniştită a barului, după un perete de sticlă.

— E plăcut aici, am spus nervoasă, uitându-mă la Viaţa mea, care se simţea în mod evident insultat şi începuse să se foiască. Cel puţin aici putem vorbi fără ca nimeni să ne deranjeze.

— Ce bei? l-a întrebat Viaţa mea pe Blake.

— Guinness.

Fără să spună „te rog". Mă uitam când la unul, când la celălalt. Lipsea ceva, în mod evident.

— Blake, ştii că el e Viaţa mea, nu-i aşa? l-am întrebat încet când Viaţa s-a dus la bar.

— Mda, ştiu, a spus Blake apărându-se.

— Nu e un iubit sau un fost iubit sau altcineva de care să te simţi ameninţat.

— Ameninţat? Nu mă simt ameninţat.

— Asta e bine, fiindcă te porţi ciudat, am oftat eu. Ce se întâmplă?

— Cum reacţionează oamenii de obicei la treaba asta?

— Cu interes, i-am spus imediat. De obicei oamenii care mă iubesc sunt interesaţi de viaţa mea. Sunt fericiţi şi încântaţi să-l cunoască. De obicei mă ignoră pe mine şi vorbesc cu el, ştii? În afară de tatăl meu, desigur.

S-a înviorat.

— Hei, ce mai face tatăl tău?

O altă schimbare de subiect nepotrivită, dar am continuat:

— Nu ne mai vorbim.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat? Eraţi atât de apropiaţi.

Se schimbaseră multe.

— N-am fost nicicând *apropiaţi*. Eu m-am schimbat, iar lui nu i-a plăcut. El nu s-a schimbat, iar mie nu-mi place asta.

— Adevărat, te-ai schimbat? a întrebat Blake, studiindu-mă.

Am înghiţit în sec. Avea faţa foarte aproape de a mea. În mod stupid, răspunsul meu depindea de el, pentru că nu ştiam dacă

își dorește sau nu să mă fi schimbat. Mă schimbasem de când îmi cunoscusem Viața, asta era clar. Dar mă ajutase să redevin persoana care fusesem înainte ca Blake să mă cunoască sau mă ajutase să mă îndepărtez de persoana care rămăsese blocată după despărțirea de Blake, transformându-mă într-o cu totul altă persoană? Eram nedumerită și aproape că îmi venea să plec și să aflu răspunsul de la Viața mea. Dar nu puteam, fiindcă ar fi fost un comportament ciudat. În plus, buzele lui Blake aproape că le atingeau pe ale mele, și nu aș fi vrut să plec.

— Fiindcă eu simt la fel. Totul e neschimbat.

Buzele noastre aproape că se atingeau. M-a trecut un fior prin tot corpul.

Apoi am simțit ceva rece pe piept. M-am uitat în jos și am văzut o halbă de Guinness în mâna Vieții mele.

— Băutura ta, a spus Viața. Bea-o cu plăcere.

Clipa noastră fusese furată, îmi fusese furată de către Viața mea.

— Așa, a spus Viața, dându-mi un pahar de vin alb și ținând o sticlă de bere în mână.

Nu începea nimeni o conversație, așa că a încercat din nou.

— Astăzi a fost extraordinar, a spus cu entuziasm Viața mea, străduindu-se cu adevărat. N-am mai trăit niciodată așa ceva. Pentru tine saltul e la fel de fiecare dată?

— Mda, poate fi, a dat Blake din cap.

— Chiar dacă a trebuit să sari... De câte ori astăzi?

— De trei ori. Am avut trei grupuri.

— Ooo. Mi-ar plăcea să mai sar o dată, cu siguranță, a spus Blake. Aș recomanda asta oricui.

— Grozav, mersi. Hai să-ți dau asta, a zis Blake și a băgat mâna în buzunarul de la spate, în caz că vrei să-i mai recomanzi cuiva.

I-a dat Vieții mele cartea de vizită. Era cu chipul lui. Viața a studiat-o. Un zâmbet i-a înflorit pe buze, iar eu mi-am încrucișat

degetele, sperând să nu spună vreo răutate. Dar s-a uitat la mine şi a zâmbit. Blake a văzut acel zâmbet. Era ciudat, voiam să se sfârşească. Era deja suficient. Mi-am frământat mintea, sperând că voi găsi ceva de spus, dar toate gândurile mă părăsiseră, ceea ce era ridicol, fiindcă avusesem numai gânduri în cap toată ziua. Gânduri peste gânduri, iar în clipa aia nu aveam niciunul. Stăteam în tăcere, chinuindu-ne să găsim un subiect comun. Nimic. Nimeni nu spunea nimic.

— Vrei să te mai prezint şi altor oameni? mi-a întrebat Blake Viaţa în cele din urmă.

— Nu e nevoie, recunosc câteva persoane de mai devreme.

Viaţa a profitat de ocazie ca să scape.

— Lucy, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— OK, i-am spus.

Nu mă simţeam în largul meu, ba chiar eram enervată.

Apoi muzica a devenit asurzitoare când a început *Whiskey in the Jar*. Toată lumea cânta, iar zgomotul a devenit atât de puternic, încât făcea conversaţia imposibilă.

— Haide, a spus Blake şi m-a luat de mână, conducându-mă prin mulţime.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Jenna, care ne privea atât de dărâmată, încât o parte minusculă din mine a simţit un pic de vină. Oarecum. Nebunia asta se diminua în timp ce mergeam. Mulţimea se subţia şi devenea tot mai mică de înălţime şi străvezie, pe măsură ce ne apropiam de bar, unde oameni în vârstă slabi stăteau şi îi priveau pe începători. Am trecut pe lângă toaletele care duhneau, apoi în spatele barului, unde plăcile de gresie roşii şi negre în formă de tablă de şah erau decolorate şi lipicioase din cauza băuturilor vărsate, iar de acolo afară, pe uşa de incendiu, care stătea deschisă cu ajutorul unui butoi de bere. L-am urmat şi, când am ieşit, am căutat din priviri grădina de vară.

— Aici nu e...

Dar nu am apucat să termin, fiindcă buzele lui erau peste ale mele, mă săruta şi îmi lua paharul din mână în acelaşi timp. Apoi i-am simţit din nou mâinile pe şolduri, pe talie, pe piept, pe gât şi prin păr. Mâinile mele au început să-i descheie cămaşa, scoţând la iveală pielea lui frumoasă, şi au rămas acolo unde stătuseră dintotdeauna. Îi simţeam pielea netedă şi lucioasă. Era perfect, tot ce visasem cu ochii deschişi în pat sâmbăta şi duminica, până la ora unu. Simţeam gustul berii pe limba lui, mirosul gelului de duş cu care se spălase, îmi aminteam tot ce fusese bun în relaţia noastră. Apoi ne-am îndepărtat să ne tragem sufletul.

— Mmm, a spus el.

— Încă mă mai pricep?

— Încă *ne* mai pricepem, a murmurat el, apoi m-a sărutat din nou. Ce-am făcut în tot timpul ăsta în care nu am fost împreună?

M-a sărutat pe gât şi am îngheţat.

„În tot timpul ăsta." Voiam să spun ceva, dar fiecare propoziţie care îmi trecea prin minte părea amară şi furioasă, aşa că am ţinut gura închisă, aşteptând să-mi treacă supărarea. S-a oprit din sărutat, apoi m-a dus pe iarbă, la soare, şi ne-am aşezat. Am început să râdem fără vreun motiv anume, doar fiindcă eram acolo împreună după atâta timp.

— De ce ai venit? a întrebat Blake.

Mi-a îndepărtat de pe faţă o şuviţă de păr şi mi-a aranjat-o după ureche.

— Ca să te văd.

— Mă bucur că ai făcut asta.

— Şi eu.

Ne-am sărutat din nou. Era gata să doborâm recordul pe care îl atinsesem cu Don. Mi-am tras un pumn în minte, pentru că îi comparam.

— Am fost întrerupţi mai devreme, nu-i aşa? a întrebat el, referindu-se la camera cu echipamente din aerodrom.

În sfârşit, venise momentul să stăm de vorbă, să vorbim despre asta. Am luat o înghiţitură de vin şi m-am pregătit.

— O, da, a spus el amintindu-şi. Plăcinta mea marocană. *Pe gustul lui Blake.*

Credeam că glumeşte, dar nu era aşa. A început să-mi explice reţeta veche şi apoi mi-a spus în detaliu cum a modificat-o. Eram atât de şocată, încât nu-i mai auzeam cuvintele şi nici nu mă mai puteam gândi la vorbele mele. Au trecut cel puţin cinci minute, timp în care eu nu am spus nimic, iar el a trecut la altă reţetă, descriind în detaliu cum a marinat şi a asezonat nişte chestii timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, sau cam aşa ceva.

— Aşa, apoi iei chimenul şi...

— De ce m-ai părăsit?

Era atât de captivat în micul lui univers, încât a fost complet luat prin surprindere.

— Lucy, zău.

Bătea în retragere.

— De ce trebuie să vorbim despre asta?

— Pentru că a venit momentul, i-am spus cu o voce tremurată, sperând că nu va auzi, deşi era evident. Au trecut aproape trei ani.

A dat din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că trecuse atât de mult timp.

— Nu am mai auzit nimic de tine şi acum suntem ca în vremurile de demult şi pare că avem un elefant în încăpere. Cred că ar trebui să vorbim despre asta. Trebuie să vorbim despre asta.

S-a uitat în jur să vadă dacă nu ne aude cineva.

— OK. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre motivul pentru care m-ai părăsit. Nu pricep nici acum. Nu ştiu cu ce am greşit.

— N-ai greşit cu nimic, Lucy, a fost vina mea. Ştiu că sună aiurea, dar trebuia să plec, ca să fac ce-mi place.

— Ce anume?

— Ştii tu... ce-mi *place*. Să călătoresc şi să văd locuri şi...

— Să faci sex cu alte persoane?

— Ce? Nu, nu am plecat din cauza asta.

— Dar călătoream cu tine peste tot, vedeam mereu locuri noi. Nu ţi-am spus niciodată că nu poţi să faci ce vrei sau să nu te duci acolo unde îţi doreşti. Nici măcar o dată.

Mă luptam să rămân calmă ca să putem continua discuţia. Dacă aş fi fost isterică, n-ar fi ştiut ce să facă.

— Nu a fost vorba de asta, a spus el. Era vorba de... mine. Ceva ce trebuia să fac. Noi eram atât de serioşi, atât de tineri. Aveam apartamentul... Ştii tu... Cinci ani! a spus.

Fraze lipsite de sens pentru orice ureche umană, dar pe care le înţelegeam perfect.

— Ai vrut să fii singur, am spus.

— Mda.

— N-a fost nimeni altcineva.

— Nu, Doamne, nu. Lucy...

— Dar acum? l-am întrebat îngrozită de răspuns. Tot mai vrei să fii singur?

— A, Lucy.

Şi-a ferit privirea.

— Ştii, viaţa mea e complicată. Nu pentru mine. Pentru mine e foarte simplă, dar pentru ceilalţi...

În minte au început să mi se aprindă beculeţe de avertizare. Simţeam că mă îndepărtez fizic de el – nu mult, cât să remarce el, dar suficient cât să o ştiu eu. Şi mă îndepărtam în multe alte moduri.

— ...E spontană, palpitantă şi plină de aventură. Aş vrea să merg mai departe şi să experimentez lucruri noi. Ştii, s-a însufleţit el, am fost o săptămână în Papua Noua Guinee...

Şi a început.

Timp de zece minute l-am ascultat vorbind despre viaţa lui. Când era aproape de final, mi-am dat seama de ce sunt acolo. Stăteam pe iarbă lângă el şi îl ascultam pe acel om pe care îl cunoşteam, dar care îmi era străin. În câteva minute am simţit complet altceva pentru el. Îl priveam mai puţin ca pe un zeu şi mai mult ca pe un prieten, un amic neserios care rătăcise drumul şi era îndrăgostit de propria viaţă, a nimănui altcuiva şi cu siguranţă nu de a mea, fiindcă Viaţa mea era înăuntru, bea bere de unul singur şi asculta muzică tradiţională, asta după ce îl cărasem tot drumul până acolo. Dintr-odată, mi-am dorit să plec de lângă Blake şi să mă duc înăuntru la Viaţa mea. Dar nu puteam, nu înainte de a face lucrul pentru care mă dusesem acolo.

A terminat de vorbit şi mi-a zâmbit calm şi liniştit, un pic trist, dar simţindu-se în sfârşit împăcat.

— Sunt fericită pentru tine, Blake, i-am spus. Sunt fericită că eşti fericit cu viaţa ta şi mândră de tot ce ai realizat.

Mă privea uşor nedumerit, dar încântat. S-a uitat în jur.

— Trebuie cumva să pleci?

— De ce întrebi?

— Au sunat ca nişte vorbe spuse la despărţire.

I-am zâmbit din nou.

— Poate că aşa au fost.

— Nu, a mormăit el. Ne era atât de bine.

S-a apropiat de mine, încercând să mă sărute.

— N-o să meargă, Blake.

— Ah, Lucy, nu spune asta.

— Ba da, ascultă-mă. Nu e vina nimănui. Nu e vina mea. N-am greşit cu nimic, ştiu acum că aşa stau lucrurile. Uneori nu merge. Relaţia noastră a funcţionat o vreme, după care n-a mai mers. Nu ne putem întoarce şi, sincer, nu văd ce-am putea face împreună. M-am schimbat.

— El te-a făcut să gândeşti aşa? m-a întrebat, arătând cu capul spre bar.

— Nu. Tu. Când ai plecat.

— Dar acum sunt aici şi ne este foarte bine împreună, a spus aplecându-se spre mine.

— Aşa e, am spus eu râzând. Ne este foarte bine împreună când nu vorbim despre ceea ce contează, iar Viaţa mea contează, Blake, Viaţa mea e importantă pentru mine.

— Ştiu asta.

— Pe bune? Pentru că el e aici, bea o halbă de bere de unul singur şi nu cred că eşti câtuşi de puţin interesat de el. Nu i-ai pus nicio întrebare despre mine de când ne-am văzut, nici una.

S-a încruntat, reflectând la spusele mele.

— Cu altcineva s-ar putea să meargă, a mers un timp şi cu mine, dar acum nu.

— Deci mă părăseşti.

— Nu, nu, am spus râzând.

Apoi l-am privit severă.

— Nu spune prostii. Nimeni nu părăseşte pe nimeni, doar că nu începem nimic.

S-a lăsat tăcerea. Apoi, înainte să plece şi să îl pierd definitiv într-o lume în care nu aveam acces, i-am spus:

— Dar mă bucur că ai adus în discuţie subiectul ăsta, fiindcă de asta am venit aici.

— De ce ai venit aici?

Am tras aer în piept.

— Trebuie să le spui prietenilor noştri că tu ai fost cel care m-a părăsit.

26

— Poftim? Ce trebuie să fac?

Din felul în care mă privea, am ştiut că auzise ce îi spusesem. Nu îmi cerea să repet ca să audă din nou, ci voia să-mi dau seama că nu se va întâmpla aşa ceva. Astfel, despărţirea noastră amicală – sau „clipa în care nu ne-am împăcat“ – devenea mai puţin plăcută.

— Aş vrea să ştie că nu eu m-am despărţit de tine, am spus, încercând să păstrez un ton firesc, dar ferm, care să nu creeze vreun conflict.

— Şi ce-ai vrea, să-i sun şi să le spun: „Bună, apropo...“

A terminat propoziţia în minte, închipuindu-şi scena.

— În niciun caz.

S-a foit deranjat pe iarbă.

— Nu trebuie să-i suni şi să faci mare caz din asta, Blake. De fapt, nu trebuie să le spui nimic, le spun eu. Peste două zile împlinesc treizeci de ani şi o să ieşim la masă. Aş putea să le spun atunci, fără să fac mare caz, fără focuri de artificii. Le spun pur şi simplu, iar dacă nu mă cred – şi aşa va fi –, probabil te vor suna, iar tu va trebui să le confirmi.

— Nu, a spus imediat, uitându-se în faţă. Asta a fost acum ani de zile, e istorie. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Crede-mă, nu-i pasă nimănui. Nu ştiu de ce vrei să aduci în discuţie subiectul ăsta.

— Pentru mine. E important pentru mine. Blake, toţi cred că te-am înşelat, toţi...

— O să le spun că nu-i așa, e ridicol, a spus el pe un ton protector. Cine a spus asta?

— Toți, în afară de Jamie, dar nu asta contează.

A rămas gânditor, cu gura căscată.

— N-ai făcut-o, nu-i așa?

— Ce? Nici vorbă! Blake, ascultă-mă, ei cred că sunt personajul negativ, că ți-am frânt inima și...

— Vrei ca eu să fiu personajul negativ, a spus el supărat.

— Nu, sigur că nu, vreau doar ca ei să afle adevărul. Mă blamează pentru toate schimbările din viața noastră. Nu chiar toți, dar Adam...

— Nu-l băga în seamă pe Adam, a spus Blake, liniștindu-se. E prietenul meu cel mai bun, cea mai loială ființă umană de pe planetă, dar știi cum e... Sensibil. O să-i spun să te lase în pace.

— Face mereu comentarii. Din cauza asta e mereu tensiune între mine, el și Mary, deși asta nu mă deranjează prea tare. Îmi face mereu viața grea. Dacă ar ști că a fost dezinformat, s-ar opri. S-ar putea chiar să-și ceară scuze.

— Vrei scuze? Deci despre asta e vorba. O să vorbesc cu el, o să-i spun să se liniștească, să nu mai fie atât de iritat, că lucrurile s-au stins firesc, că tu ai fost cea puternică, mi-ai arătat asta și ai încheiat relația și că sunt de acord cu asta și...

— Nu, nu, nu, am spus.

Nu doream să fiu trasă într-o altă poveste.

— Nu. Vreau ca ei să afle adevărul. Nu trebuie să le explicăm de ce am spus ceea ce le-am spus. Le zicem că e secret și că nu mai dorim să vorbim despre asta. Dar măcar vor ști. Înțelegi?

— Nu, a spus el cu fermitate și s-a ridicat, scuturându-și iarba de pe blugi. Nu știu ce vreți tu și cu el să faceți aici. Vreți să mă păcăliți să devin un soi de om negru pentru prietenii noștri, dar nu cad în capcană. Nu fac asta. Trecutul e trecut, ai avut dreptate, nu are sens să te întorci.

M-am ridicat și eu.

— Aşteaptă, Blake. Orice ai crede despre asta, greşeşti. Nu e un soi de act de sabotaj, este chiar opusul. Vreau să îndrept anumite lucruri, mai exact, vreau să-mi îndrept viaţa. Credeam că asta înseamnă să te găsesc şi într-un fel aveam dreptate, dar nu aşa cum credeam. Uite ce e, i-am spus respirând adânc, e simplu. Acum câţiva ani, noi am spus o minciună. Am crezut că e o minciunică, dar n-a fost aşa. Pentru tine a mers, fiindcă tu eşti mereu plecat, călătoreşti prin lume şi nu a trebuit să trăieşti cu asta. Dar eu am trăit cu ea în fiecare zi. De ce am părăsit ceva ce era perfect? Ei mă întreabă mereu aşa. Dar eu nu am făcut asta. Adevărul e că ceva despre care credeam că e perfect mi-a fost luat şi nu am mai vrut nimic perfect vreodată. Voiam ceva mediu, ceva de care să nu-mi pese, nu mai voiam să pierd încă o dată ceva la care ţin. Nu mai pot trăi cu minciuna asta. Nu mai pot. Trebuie să merg mai departe, dar ca să fac asta am nevoie de ajutorul tău. Aş putea să le spun eu, dar e nevoie de noi amândoi. Te rog, Blake, am nevoie de tine să fac asta.

S-a încruntat, privind la un morman de butoaie. Avea maxilarul încleştat şi ochii îi ardeau. Apoi s-a aplecat, şi-a luat halba de bere de pe iarbă şi m-a privit o secundă.

— Scuze, Lucy, nu pot. Treci peste asta, da?

M-a lăsat acolo şi a dispărut în gaura neagră a pubului, înghiţit de cântecele şi uralele dinăuntru.

Epuizată, m-am prăbuşit pe iarba pe care stătusem mai înainte şi am reluat conversaţia în minte, iar şi iar. Nu aş fi schimbat nimic din ceea ce spusesem. Soarele apusese, iar în amurg formele şi umbrele ameninţau să fie mai sinistre. M-am cutremurat. Am auzit paşi după colţ, venind din direcţia grădinii de vară animate. Viaţa mea a apărut, s-a oprit când m-a văzut singură şi s-a sprijinit de perete.

L-am privit abătută.

— Dacă vrei, putem să luăm o maşină şi în cinci minute suntem înapoi la motel.

— Cum? Să nu stau până la sfârşit? Oare nu m-ai învăţat nimic?

Mi-a zâmbit slab, felicitându-mă pentru efort.

— Jenna se duce la casa ei de vacanţă. Se gândeşte să plece.

— Din casă? Foarte bine.

— Nu. Din Irlanda. Se întoarce acasă. În Australia.

— De ce?

— Cred că lucrurile nu au decurs aşa cum spera.

Mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Bine. Voi fi gata în cinci minute.

S-a îndreptat spre mine şi a gemut ca un om bătrân când s-a aşezat pe iarbă. Şi-a ciocnit sticla de paharul meu.

— *Sláinte*[1], a spus el, apoi s-a uitat spre stele.

Am tăcut o vreme, timp în care vorbele lui Blake mi-au răsunat în minte. Nu avea rost să mă duc după el pentru runda a doua. Ştiam că nu-l voi putea convinge. M-am uitat la Viaţa mea. Zâmbea uitându-se la stele.

— Ce e?

— Nimic, a spus el, zâmbind răutăcios.

— Haide, spune-mi.

— Nu. Nimic.

Încerca să nu mai zâmbească.

I-am dat un ghiont între coaste.

— Au. S-a aplecat şi s-a aşezat alături de mine. Auzi, să-şi pună fotografia pe cartea de vizită!

Chicotea ca o fată.

La început m-a enervat, dar, cu cât râdea mai mult, cu atât îmi doream mai tare să râd, şi asta am făcut în cele din urmă.

— Mda, am spus când mi-am recăpătat suflul. A fost cam trist, nu-i aşa?

---

[1] „Sănătate" (în irlandeză).

A făcut ca un purcel, ceea ce ne-a făcut să izbucnim din nou în râs.

Viaţa mea s-a aşezat pe bancheta din spate a jeepului, silindu-mă să stau în faţă, lângă Jenna. Era reţinută, nu mai avea zâmbetul larg cu care ne întâmpinase dimineaţa, şi totuşi, nu era nepoliticoasă – mă îndoiam că putea fi nepoliticoasă.

— A fost o zi lungă, nu-i aşa? m-a întrebat Viaţa, întrerupând tăcerea când şi-a dat seama de starea de spirit din jeep.

— Mda, am răspuns amândouă obosite.

Ne-am privit în ochi, apoi ne-am îndreptat privirea în altă parte.

— Am auzit ceva despre tine şi Jeremy la pub? Şoapte despre o idilă? a provocat-o Viaţa mea.

Jenna s-a colorat în obraji.

— O, a fost o petrecere... N-a fost nimic, adică a fost ceva, dar n-a însemnat nimic. El nu e ...

S-a oprit, înghiţind în sec.

— Nu este ceea ce-mi doresc...

Asta explica schimbarea statutului ei pe Facebook. Am făcut restul drumului în tăcere. A oprit în faţa intrării de la motel, unde i-am mulţumit şi am coborât. A întors maşina, iar noi am rămas acolo şi i-am făcut cu mâna.

Vaţa mă privea.

— Ce e?

— Spune ceva, a zis el, pierzându-şi răbdarea.

Am oftat. M-am uitat la ea, o blondă mititică într-un jeep mare, apoi am alergat şi i-am bătut în fereastră. A pus frână şi a deschis gemuleţul. Părea obosită.

— Am auzit că vrei să te întorci acasă.

— Mda.

Se uita în altă direcţie.

— Aşa cum ai spus, e un drum lung.

Am dat din cap aprobator.

— Eu mă întorc acasă mâine dimineață.

Şi-a ridicat privirea, dornică să audă mai mult.

— Da?

— Da.

— Îmi pare rău.

Era prea politicoasă, nu reuşise să o spună pe un ton convingător.

— Mie nu.

Mă chinuiam să-mi dau seama cum ar trebui să mă exprim.

— Nu mă mai întorc, i-am spus cu simplitate.

Mă studia, încercând să priceapă ce îi spusesem. Apoi a înțeles.

— M-am gândit că ar fi bine să ştii.

— Am înțeles.

Mi-a zâmbit senină, chinuindu-se să nu aibă gura până la urechi.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

M-am îndepărtat de maşină.

— Îți mulțumesc că ne-ai adus aici.

M-am îndreptat spre motel şi am auzit roțile pe pietriş. Am întors capul şi am văzut geamul închizându-se şi zâmbetul ei de pe chip, apoi jeepul a luat-o pe alee. La ieşire s-a oprit o secundă, apoi a semnalizat la dreapta, direcția din care veniserăm. Îmi ținusem respirația în tot acel timp şi, imediat ce a cotit, am expirat. Inima mi-a sărit din piept şi pentru o clipă am intrat în panică. Voiam să o chem înapoi, să retrag ce spusesem, să merg la Blake, să-l iau *pe el* înapoi, să trăim ca atunci când locuiam împreună. Dar apoi mi-am amintit.

Obişnuința.

27

Când m-am trezit, am văzut că Viaţa mea era complet îmbrăcat şi stătea pe un fotoliu cam şubred, ca să mă exprim delicat. Mă privea îngrijorat.

— Am nişte veşti proaste.

— Ne-am adunat aici să plângem pierderea lui Sebastian, a spus Viaţa mea.

Ne aflam la un centru de fiare vechi şi ne uitam la biata mea maşină, care fusese adusă acolo de medici.

— Când ai aflat asta?

— Ieri, dar n-am vrut să-ţi spun atunci. Nu mi s-a părut corect.

— Chiar trebuie să piară? Nu putem să-l mai ţinem în viaţă încă puţin?

— Mă tem că nu. Echipa de mecanici n-a putut să-l aducă la viaţă. În plus, mai bine îţi iei o maşină nouă cu banii pe care i-ai da pe reparaţii.

— Sunt loială.

— Ştiu asta.

A urmat un moment de tăcere, după care l-am bătut uşor pe Sebastian pe plafon.

— Îţi mulţumesc că m-ai dus în toate locurile în care voiam să merg, iar apoi m-ai dus departe de ele. Adio, Sebastian, m-ai slujit cu credinţă.

Viaţa mi-a dat o mână de pământ.

Am luat-o şi am aruncat-o pe capotă. Am făcut un pas înapoi, cârligul macaralei a fost coborât, iar Sebastian a fost ridicat spre ceruri.

Apoi a fost aruncat şi zdrobit.

Un claxon mi-a întrerupt gândurile, iar când ne-am întors, l-am văzut pe Harry scoţând capul pe fereastra rulotei.

— Pe găgăuţă l-a apucat dorul de ducă. Maică-sa are un acces de furie şi are nevoie de rulotă pentru nu ştiu ce festival irlandez de dans.

Pe drumul spre casă am tăcut, la fel şi Harry. Stătea alături de mine şi trimitea mesaje de pe telefon. Cât timp aştepta să primească răspuns, le recitea pe cele primite anterior.

— Harry e îndrăgostit, l-a tachinat Annie.

— Felicitări.

S-a îmbujorat, dar a zâmbit.

— Deci ce s-a întâmplat cu tipul tău?

— A. Nu. Nimic.

— Ţi-am spus că oamenii se pot schimba mult în trei ani.

Nu voiam ca un licean să creadă că ştia mai mult despre evoluţia rasei umane decât ştiam eu, aşa că i-am zâmbit şi i-am vorbit de sus.

— Dar nu s-a schimbat, a rămas la fel.

A strâmbat din nas, dezgustat că intrarea pe care şi-o făcuse Blake în ajun fusese una obişnuită şi nu rezultatul unei lovituri primite în cap în ultimii trei ani în care nu mai ştiusem nimic despre el.

— Atunci te-ai schimbat tu, a spus pe un ton indiferent, apoi s-a întors la schimbul de mesaje cu fata cu care voia să facă copii.

Am fost şi mai tăcută după acea conversaţie. Aveam multe lucruri la care să mă gândesc. Viaţa mea avea chef de trăncănit, dar şi-a dat seama din răspunsurile mele monosilabice şi

date cu întârziere că nu am chef de vorbă, aşa că m-a lăsat în muţenia mea. Pierdusem multe în acea călătorie: nu doar iubirea pe care credeam că o am şi adorata mea maşină, dar şi speranţa că pot să mă reabilitez. Visul meu de a înceta să mai trăiesc într-un păienjeniş de minciuni, ţesut în întregime de mine, părea total nerealist. Sau, cel puţin, presupunea mult mai mult efort din partea mea decât aş fi crezut. Simţeam că nu mai am mare lucru, ba chiar mai rău, simţeam că nu mai am nimic: nici serviciu, nici maşină, nici dragoste, iar relaţiile cu familia mea, cu prietenii mei şi, chiar mai îngrijorător, cu cea mai bună prietenă erau deteriorate. Tot ce aveam era garsoniera închiriată, unde stăteam uşă în uşă cu o vecină care probabil că nu mai voia să vorbească cu mine în vecii vecilor şi un motan pe care îl lăsasem singur două nopţi la rând.

Am întors capul într-o parte. Dar aveam Viaţa mea.

Viaţa s-a aplecat în faţă când am ajuns în oraş.

— Vrei să coborâm aici?

— De ce aici?

Ieşisem pe Bond Street, inima Dublinului, una dintre zonele istorice din centrul oraşului, unde majoritatea străzilor originale, inclusiv cea pe care ne aflam încă, erau pietruite. În spatele porţilor negre ale Berăriei Guinness, aflată în apropiere, fumul se ridica în aer, în timp ce oamenii de ştiinţă în halate albe concepeau în laboratoarele din interior cel mai grozav produs de export al nostru.

— Urmează-mă, mi-a zâmbit mândru.

L-am urmat pe drumul pietruit, înconjuraţi de zidurile vechi care se înălţau deasupra noastră, cu ferestre arcuite care fuseseră zidite, în spatele cărora se aflau fabrici şi clădiri părăsite. Apoi, exact când credeam că suntem în mijlocul unei lecţii despre suflet – în care urma să vorbim despre problemele pe care le-au întâmpinat oamenii înainte, poate chiar oamenii care locuiseră

pe acea stradă, dar probleme din care își reveniseră, poate că își sigilaseră ferestrele ca o formă de autovindecare în masă –, la sfârșitul căreia ar fi trebuit să mă simt mai bine, a scos un set de chei și s-a îndreptat spre o ușă oarecare.

— Ce faci? Ce e aici?

Mă uitam în jur, așteptându-mă să fim opriți de cineva.

— Vreau să-ți arăt ceva. Ce crezi că făceam când plecam de lângă tine?

M-am încruntat. Apoi mi-am imaginat Viața înșelându-mă cu o tipă mai tânără și mai drăguță decât mine. Pretindea că e Viața ei ca să se apropie de ea, lua prânzul cu familia ei duminica, încercând să urmărească poveștile ei de viață, sub ochii îngustați ai tatălui ei posesiv, nevoit să se comporte ca și cum le știa deja, simțindu-se vinovat în tot acel timp pentru că se preface în fața femeii aceleia cu mintea echilibrată, care se întreba de ce are nevoie de o intervenție a Vieții. În același timp, se simțea sfâșiat pentru ce îmi făcuse mie. Era epuizat de dubla minciună.

Viață mă privirea.

— Pari supărată. La ce te gândești?

Am ridicat din umeri.

— La nimic. Ce loc e ăsta?

Înăuntru era un fost depozit, un loc spațios, cu tavan înalt și cărămizi la vedere, prăfuit din cauza proaspetelor renovări. Am intrat într-un lift. Mă așteptam să fim catapultați prin tavan și să zburăm pe deasupra acoperișurilor, apoi Viața mea, ca un Willy Wonka, să-mi arăte tot ce este al meu. Dar nu a fost așa. Am ajuns la etajul șapte, iar Viața m-a condus pe hol spre o cameră luminoasă, de formă pătrată, unde se aflau cutii înșirate pe jos peste tot, cu o fereastră care dădea spre oraș. Apartamente și case cu terase dominau priveliștea, iar în depărtare se vedeau acoperișul de cupru oxidat al Catedralei Sfântului Patrick și domul clădirii Four Courts, iar spre golful Dublin macaralele

se proiectau pe cer, lângă coşurile cu dungi albe şi roşii înalte de peste 200 de metri. Apoi am aşteptat lecţia. Dar nu a venit.

— Bun venit în noul meu birou, a spus el radios.

Părea atât de fericit şi atât de departe de omul pe care îl întâlnisem în urmă cu două săptămâni, încât era greu de crezut că e vorba de aceeaşi persoană.

M-am uitat la cutiile îngrămădite pe jos. Cele mai multe erau nedesfăcute, iar unele erau golite pe jumătate – le puteam vedea conţinutul. Pe cutii era scris cu marker negru „Minciuni 1981-2011“, „Adevăruri 1981-2011“, „Prieteni 1989-2011“, „Rude din partea familiei Silchester“, „Rude din partea familiei Stewart“. Mai era o cutie cu „Prietenele lui Lucy“, iar titlurile dosarelor erau „Şcoală“, „Facultate“, „Masterat“, „Diverse“. Exista un dosar pentru fiecare dintre serviciile la care lucrasem, deşi nu avusesem sau nu păstrasem multe prietene de acolo. Pe o cutie scria „Vacanţe“, cu compartimente speciale pentru fiecare călătorie pe care o făcusem şi data la care avusese loc. Mă uitam în jos. Date şi momente întâmplătoare apăreau şi declanşau amintiri pe care le credeam pierdute de mult. Acele cutii conţineau întreaga mea viaţă – pe hârtie –, orice persoană cu care avusesem un contact. Viaţa mea ţinea evidenţa tuturor momentelor, le analiza şi le studia să vadă dacă victima unei bătăi în curtea şcolii avea vreo legătură cu o relaţie eşuată douăzeci de ani mai târziu, sau dacă însemna contrariul. O zi de succes la serviciu. Şi dacă o notă de plată neachitată în Corfu avea vreo legătură cu o băutură care îmi fusese aruncată în faţă într-un club din Dublin – fapt pe care îl menţionez, pentru că s-a dovedit că aveau o strânsă legătură. Mi l-am imaginat ca un om de ştiinţă într-un laborator, unde petrecuse zile întregi înainte să îl întâlnesc şi avea să continue să-şi petreacă restul zilelor mele analizându-mă şi încercând filozofii şi teorii despre felul în care ajunsesem aşa cum ajunsesem, de ce făcusem greşeli, de

ce luasem decizii bune, de ce reuşisem şi de ce eşuasem. Viaţa mea – munca lui de-o viaţă.

— Doamna Morgan crede că ar trebui să scap de toate astea şi să salvez totul pe stick-urile astea mici de memorie, dar nu ştiu ce să zic. Eu sunt demodat, îmi plac rapoartele mele scrise. Aşa au şi ele o personalitate.

— Doamna Morgan? l-am întrebat nelămurită.

— Îţi aminteşti de americanca aia căreia i-ai dat ciocolată? S-a oferit să mă ajute să introduc totul în calculator, dar agenţia n-o să dea banii pe aşa ceva, aşa că va trebui să fac eu asta la un moment dat. Ca şi cum n-aş avea altceva mai bun de făcut, a zâmbit el. Aşa cum probabil îţi aminteşti de la prima noastră întâlnire, am deja o mulţime de informaţii importante pe calculator. O, te vei bucura să afli că am unul nou, a spus el, arătând spre calculatorul de pe biroul lui.

— Dar... dar... dar ...

— Aveai perfectă dreptate, Lucy, deşi te-am contrazis de nenumărate ori, mi-a zâmbit el cald. Acum ţi se pare ciudat?

— Nu, dar cred că abia acum mi-am dat seama. Eu chiar sunt serviciul tău? Doar eu?

— Mă întrebi dacă mai lucrez în timpul liber ca Viaţa altor oameni? a spus el râzând. Nu, Lucy. Sunt sufletul tău pereche, cealaltă jumătate a ta, dacă vrei. Ştii teoria aia demodată că o altă parte din tine e altundeva... Eu sunt.

Mi-a făcut cu mâna stânjenit.

— Bună.

Nu ştiu de ce în clipa aia mi se părea totul atât de ciudat, doar citisem despre asta în revistă. În afară de faptul că ne pusese la curent cu noua ei dietă şi exerciţiile de tonifiere expuse într-un articol separat, cu fotografii ale mâncărurilor – porridge, afine, somon, o bucată de broccoli pentru cei care nu cunoşteau aceste alimente –, starul intervievat prezentase extrem de detaliat

cum funcţionează întregul sistem „Viaţă". Deci ştiam şi nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, dar, văzând totul adunat acolo, într-un birou atât de *obişnuit,* mi se părea că magia dispăruse, deşi nu credeam în magie – mulţumită unchiului Harold, care îmi spunea când aveam cinci ani că mi-a furat năsucul, dar de fiecare dată îi vedeam degetul mare îngălbenit băgat între celelalte degete. Nu arăta a nas. Nasul meu nu avea o unghie murdară şi nu duhnea a tutun.

— De unde ştii că sunt persoana potrivită pentru tine? am continuat. Dacă există vreun tip deprimat pe nume Bob, care stă acum pe canapea şi mănâncă sendvişuri cu ciocolată, întrebându-se unde naiba e Viaţa lui, care eşti tu, iar tu stai aici cu mine, şi totul e o greşeală şi... ?

— Pur şi simplu ştiu, a zis el. Nu ai şi tu acelaşi sentiment?

L-am privit şi imediat m-am înmuiat. Ştiam. Aşa cum ştiam când mă uitam la Blake în fiecare zi, timp de cinci ani. Exista o legătură. De fiecare dată când ne aflam într-o încăpere aglomerată, în care nimeni şi nimic nu avea sens pentru mine, mă uitam la Viaţa mea şi ştiam că şi el gândeşte la fel ca mine. Ştiam. Ştiam pur şi simplu.

— Dar cum e propria ta viaţă? l-am întrebat.

— E mai bună de când ne-am cunoscut.

— Serios?

— Prietenilor mei nu le vine să creadă cât de mult m-am schimbat. Ei cred că ne vom căsători, deşi le spun mereu că nu aşa stau lucrurile.

A început să râdă. Apoi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar eu simţeam – într-un mod ciudat, trebuie să recunosc – că tocmai fusesem abandonată.

M-am uitat în altă parte. Nu voiam să-mi vadă sentimentele amestecate, dar m-am trezit ameţită, căci viaţa îmi trecea la propiu prin faţa ochilor. „Lucy şi Samuel 1986–1996." Era un

dosar destul de subţire. Pe atunci aveam o relaţie destul de normală cu tata, dacă era normal să-l văd o data pe lună, duminica, atunci când mă întorceam de la internat. Dosarele din anii următori erau puţin mai groase – la cincisprezece ani devenisem la fel de încăpăţânată ca el –, apoi pe la douăzeci de ani s-au subţiat din nou. Eram plecată perioade lungi de timp, studiam la universitate, ceea ce îi făcea plăcere. Dosarul din ultimii trei ani era mai gros decât oricare altul. Era dosarul relaţiei pe care am avut-o cu fiecare membru al familiei mele. Nu eram deloc curioasă să ştiu ce conţine vreunul dintre acele dosare. Le trăisem, ştiam ce se întâmplase, preferam să-mi amintesc de ele cu o anumită părtinire şi răstălmăcire pe care ţi le aduc timpul, vârsta şi cele înţelese ulterior. Viaţa mea continua să vorbească normal, încântat şi mândru de realizările sale, fără să-şi dea seama de stinghereala mea.

— Cred că voi păstra aceste documente, deşi le-am introdus în calculator. Sunt sentimental. Ce crezi?

Îşi privea biroul radios, încântat de realizarea lui.

— Sunt foarte fericită pentru tine, i-am zâmbit cu tristeţe. Sunt foarte fericită că ţie îţi merge bine în toate privinţele.

Zâmbetul i s-a stins când mi-a simţit starea de spirit, deşi n-aş fi vrut asta. Nu voiam să fiu egoist şi să fac din momentul lui special unul despre mine.

— Vai, Lucy.

— Nu, te rog, e în ordine. Sunt bine.

M-am înviorat, afişând un zâmbet fals. Ştiam că părea fals şi că vorbeam fals, dar era mai bine decât adevărul.

— Sunt fericită cu adevărat pentru tine. Ai ajuns departe, dar, dacă nu te superi, acum trebuie să plec. Am... Ă... O întâlnire cu o fată pe care am cunoscut-o la sala de fitness, care...

Am oftat. Nu puteam să mint, nu mai puteam să fac asta.

— Nu. De fapt n-am nicio întâlnire, dar trebuie să plec. Chiar trebuie.

A dat din cap. Arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile.

— Înţeleg.

Era un moment stânjenitor.

— Poate te întâlneşti diseară cu Don? l-am întrebat plină de speranţă, fără să-mi dau seama, dar Viaţa mea a făcut o grimasă.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

— Nu după seara trecută.

— Ai pierdut o halbă de bere, nu e mare lucru.

— Pentru el a fost, a spus cu seriozitate. L-ai ales pe Blake, Lucy. Ştie asta. Nu a fost vorba de o halbă de bere, ci de decizia pe care a trebuit să o iei. Ştii asta.

Am înghiţit în sec.

— Eu nu văd lucrurile în felul ăsta.

— Nu contează, a ridicat Viaţa mea din umeri. El aşa le vede.

— Dar asta nu înseamnă că voi nu puteţi fi prieteni.

— Oare? De ce naiba ar vrea să-şi petreacă timpul cu mine, când, de fapt, pe tine te vrea? Cu Blake era invers. Te voia pe tine, nu Viaţa ta. Cât despre Don, el poate să aibă Viaţa ta, dar nu şi pe tine. Ce ironie, nu-i aşa?

— Mda, am zis schiţând un zâmbet. Acum trebuie să plec. Felicitări, chiar sunt foarte bucuroasă pentru tine.

Nu-mi puteam ascunde tristeţea, iar cuvintele mele sunau în gol. Aşa că am plecat.

Am cumpărat de la magazinul din colţul străzii o conservă de mâncare pentru pisici şi o plăcintă cu brânză pentru cuptorul cu microunde. Imediat ce am ieşit din lift şi am ajuns în faţa garsonierei, am îngheţat. Îmi venea să mă întorc. Mama stătea lipită de uşă, cu spatele la mine, şi părea că aşteaptă de ceva vreme.

Primul meu impuls, aşa cum am mai spus, a fost să mă întorc în lift, dar, imediat după aceea, m-am gândit că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Am alergat spre ea.

— Mamă.

A ridicat privirea şi, când am văzut-o, mi s-a făcut rău.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

S-a îndreptat spre mine cu faţa schimonosită. Am îmbrăţişat-o şi am mângâiat-o, crezând că asta e tot ce-i trebuie. Dar am auzit un suspin, încă unul, după aceea un scheunat, apoi un smiorcăit, şi mi-am dat seama că plânge.

— E vorba de tata, nu-i aşa?

A început să plângă şi mai tare.

— E mort? Spune-mi, a murit? m-am panicat eu.

— Mort?!

S-a oprit din plâns şi m-a privit alarmată.

— Ce-ai aflat?

— Aflat? Nimic. Doar am presupus. Te văd că plângi şi tu nu plângi niciodată.

— O, n-a murit.

A scos din mânecă o batistă udă.

— Dar am anulat-o. Am anulat totul.

A început din nou să plângă.

Şocată, i-am cuprins umerii cu un braţ, iar cu celălalt am căutat cheile în geantă. Am deschis uşa garsonierei. Mirosea a mochetă curată şi eram mulţumită că făcusem treaba asta şi că schimbasem becul la baie. Domnul Pan, care ne auzise vocile la uşă, ne aştepta nerăbdător. Încântat, s-a repezit spre picioarele mele, căci nu se mai puteai abţine. Era un aer închis, aşa că am deschis imediat toate geamurile, ca să aerisesc.

— Nu-l mai suport, a spus mama plângând.

A intrat în apartament şi atunci mi-am dat seama că are o geantă destul de mare în mână. Fără să se uite în jur, s-a aşezat

pe un scaun înalt la bufetul din bucătărie, punându-şi capul în palme. Domnul Pan a sărit pe canapea, apoi pe bufet şi s-a furişat încet spre ea. Mama a întins mâna şi a început să-l mângâie fără să se gândească.

— Deci mariajul s-a încheiat? am întrebat-o, încercând să intru în contact cu extraterestrul care invadase corpul mamei.

— Nu, nu, a răspuns mama nepăsătoare. *Nunta* e anulată.

— Dar mariajul continuă?

— Sigur că da, a spus făcând ochii mari, surprinsă că mă gândesc la aşa ceva.

— Stai să văd dacă am înţeles, am spus şi m-am aşezat lângă ea. E atât de insuportabil, încât nu vă reînnoiţi jurămintele, dar rămâi în continuare lângă el?

— M-am căsătorit o dată, dar a doua oară nu pot s-o mai fac! a spus hotărâtă, apoi a gemut, punându-şi capul pe bufet.

Deodată, şi-a ridicat capul.

— Lucy, ai o pisică!

— Da. Ăsta e domnul Pan.

— Domnul Pan, a spus zâmbind. Bună, frumosule.

Se simţea ca în paradis sub atingerea ei.

— De cât timp îl ai?

— De doi ani.

— *Doi ani?* De ce naiba nu ne-ai spus şi nouă?

Am ridicat din umeri, m-am frecat la ochi şi am mormăit:

— Aşa mi s-a părut corect la momentul respectiv.

— Draga mea, hai să-ţi fac un ceai, a spus ea, simţind că am o problemă.

— Nu, ia loc. Îl fac eu. Fă-te comodă pe canapea.

S-a uitat la canapeaua mare din piele cafenie, în formă de L, care ocupa aproape toată camera.

— Îmi amintesc de asta, a spus, apoi s-a uitat la restul apartamentului, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că se află acolo

pentru prima dată. E intim. Ai perfectă dreptate. Tatăl tău şi cu mine ne simţim pierduţi în casa aia mare. Suntem ca nişte popice.

— Mersi.

Am umplut ibricul. Telefonul ei a început să sune. Şi-a strâns poşeta ca să nu se mai audă.

— El e. E neobosit.

— Ştie unde eşti? am întrebat-o, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Nu ştie şi nici să nu te gândeşti să-i spui.

S-a îndreptat spre fereastră, încercând să găsească o modalitate de a ocoli canapeaua, dar a văzut că e împinsă sub pervazul ferestrei şi s-a întors în direcţia opusă, căutând o altă cale.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Ajunsă la celălalt capăt al canapelei, a văzut că e rezemată de bufetul din bucătărie. Aşa că a făcut ceea ce orice altă persoană, în afară de mama mea, ar fi făcut: şi-a ridicat piciorul şi a sărit peste spătarul canapelei.

— M-am măritat cu o bestie egoistă, asta s-a întâmplat. Poţi să râzi cât vrei, ştiu că tu crezi că suntem două fâsuri bătrâne, dar în fâsul ăsta a mai rămas puţină viaţă.

Şi-a scos pantofii negri de firmă, şi-a strâns picioarele sub fund şi s-a făcut comodă pe canapea.

— Nu mai am lapte, am spus vinovată.

De obicei, mama mă servea cu ceai adus pe o tavă de argint, în cel mai fin porţelan chinezesc. Ce făceam eu nu era deloc cum se cuvine.

— Merge şi simplu, a spus ea, aşteptând ceaşca de ceai.

M-am urcat pe canapea cu cănile în mână şi m-am aşezat pe partea opusă. Mi-am pus picioarele pe măsuţa de cafea. Niciodată nu mai stătuserăm aşa împreună.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

A oftat şi a suflat în ceai.

— N-a fost ceva anume, ci multe alte lucruri, dar comportamentul pe care l-a avut faţă de tine a fost picătura care a umplut paharul, a spus arţăgoasă. „Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel fiicei mele? Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel cu musafirul nostru?" Aşa i-am spus.

— Mamă, el îmi vorbeşte mereu aşa.

— Nu în felul ăsta! Nu în felul ăsta!

Mă privea direct în ochi.

— Până în ziua aia a fost un ticălos, aşa cum e de obicei – am rămas cu gura căscată –, ceea ce am suportat, dar atunci a fost prea mult. E vorba de nunta asta blestemată. Voiam să o organizez ca să fim toţi împreună, să ne apropie mai mult. Voiam ca el să se gândească la cei treizeci şi cinci de ani de căsătorie şi să mă ajute să-i sărbătorim. În loc de asta, totul s-a transformat într-o paradă ostentativă de oameni care, sincer, nici măcar nu-mi plac.

Am oftat din nou. Asistam la o revelaţie după alta şi mă intriga mai mult starea de spirit a mamei decât situaţia mariajului lor, care nu prea mă interesa. Erau adulţi, era ridicol să mă gândesc că trăiseră pe un pat de trandafiri în ultimii treizeci şi cinci de ani.

— Şi maică-sa!

Se prefăcea că îşi smulge părul din cap.

— Femeia aia e mai rea decât atunci când ne-am căsătorit. Îşi spune părerile de doi bani despre orice şi, de fapt, mă doare undeva de ele.

„Mă doare undeva?"

— Sincer, Lucy, e atât de neobrăzată, iar tu eşti aşa de nostimă când vorbeşti cu ea.

S-a aplecat, punându-şi mâna pe genunchiul meu.

— De-aş putea să-mi amintesc lucrurile pe care i le-ai spus, a spus ea chicotind. Aia cu alăptatul, Doamne iartă-mă, a fost bună de tot. Am crezut că o să-i cadă proteza din gură.

Apoi a devenit din nou serioasă.

— Am spus că nu mai organizez nimic niciodată după nunta mea. Se băga peste tot în ziua aia, la fel cum făcea și mama. Dar nunta asta voiam să fie *a mea*. Numai a mea. O amintire frumoasă pe care să o impart cu copiii mei.

M-a privit cu duioșie și mi-a luat mâna într-a ei.

— Încântătoarea mea fiică. O, Lucy, îmi pare rău că mă descarc în fața ta.

— Nici vorbă. Dă-i înainte. Chiar îmi face plăcere.

Mă privea mirată.

— Vreau să spun că nu-mi vine să cred că spui toate astea. De obicei ești atât de reținută.

— Știu.

Și-a mușcat buza cu vinovăție.

— Știu, a șoptit ea, aproape cu teamă, îngropându-și fața în mâini.

Apoi și-a îndreptat spatele și a zis pe un ton hotărât:

— Știu. Exact așa va trebui să fiu de acum înainte. Nu ca mine. Am fost ca mine toată viața. Mi-aș fi dorit să semăn cu tine, Lucy.

— Ce spui?

— Ești atât de hotărâtă, a zis, ridicându-și pumnul în aer. Tu știi ce vrei să faci și nu-ți pasă de ce face sau spune cineva. Ai fost așa de mică, și așa trebuie să fiu și eu. Vezi tu, niciodată nu am știut ce am vrut să fiu – nici acum nu știu. Știam doar că trebuie să mă mărit și să fac copii, așa cum au făcut mama și surorile mele. *Voiam* să fac asta. L-am cunoscut pe tatăl tău și am fost soția lui, asta am fost. Apoi am făcut copii.

Mi-a întins din nou mâna, probabil ca să nu fiu ofensată de ceea ce spune.

— Apoi am fost mamă. Asta am fost. Soție și mamă, dar nu știu dacă am avut sau am vreo valoare. Tu și băieții ați crescut, așa că ce mai sunt acum?

— Eu am mereu nevoie de tine, am protestat.

— E drăguţ, a spus ea, mângâindu-mă cu afecţiune pe obraz, apoi şi-a retras mâna. Dar nu e adevărat.

— Iar acum eşti o bunică minunată.

Şi-a îngustat privirea, apoi s-a uitat din nou vinovată.

— Da, desigur, şi e un lucru minunat, crede-mă. Dar asta înseamnă că fac lucruri şi reprezint ceva pentru alţii. Sunt bunica lui Jackson, a lui Luke şi a lui Jemima, sunt mama ta, a lui Riley şi a lui Philip, sunt soţia lui Samuel, dar cine sunt eu pentru mine? Unii oameni au ştiut dintotdeauna la ce sunt buni. Uite, prietena mea Ann a ştiut dintotdeauna că vrea să predea, şi asta a făcut, s-a mutat în Spania, a cunoscut un bărbat, iar acum beau vin, mănâncă mezeluri fine, se uită la apusuri de soare şi predau în fiecare zi, a oftat ea. Eu n-am ştiut niciodată ce vreau să fac, la ce mă pricep. Nici acum nu ştiu.

— Nu vorbi aşa. Eşti o mamă minunată.

A zâmbit cu tristeţe.

— Fără supărare, scumpo, dar vreau să fiu mai mult.

Apoi a dat din cap ca şi cum avea un gând ascuns.

— Acum eşti furioasă, i-am spus încet. E de înţeles. Eu nu pot sta nici trei minute cu tata, dar treizeci şi cinci de ani. Poate că după ce te mai linişteşti o să fii încântată de ceremonie.

— Nu, a spus ea pe un ton ferm. Am anulat-o. Aşa rămâne.

— Dar mai e doar o lună. Invitaţiile au fost deja trimise. Totul e rezervat.

— Şi totul poate fi anulat. E timp destul. Va trebui să facem nişte cheltuieli, totuşi. O rochie nouă e binevenită, iar băieţii pot folosi şi ei costumele elegante. Nu-mi pasă. Voi scrie câteva cuvinte fiecăruia în parte ca să-i anunţ că evenimentul a fost anulat. Nu mă mărit cu tatăl tău a doua oară. O dată e suficient. Am făcut toată viaţă ceea ce au vrut alţii să fac. Am fost mereu şi în orice situaţie responsabilă, ascultătoare şi aşa cum se cuvine, dar nu vreau un eveniment la primărie, unde să

se înghesuie toată lumea juridică, pentru a-mi aniversa *viața* – treizeci și cinci de ani de mariaj, din care au rezultat trei copii minunați. Nu se potrivește. Nu reprezintă ce am realizat eu în viață, ci arată ce este el în profesia lui.

— Atunci tu ce ți-ai dori?

M-a privit surprinsă, fără să răspundă.

— Nu știi?

— Nu e vorba de asta, dar nimeni nu m-a întrebat așa ceva.

— Îmi pare rău că nu te-am ajutat. Am fost atât de egoistă.

— Nici vorbă. Trăiai o aventură palpitantă cu Viața ta. E important, crede-mă, a spus ea melancolică. Apropo, cum mai merg lucrurile?

— O, am oftat, nu prea știu.

Mă privea așteptând, iar după tot ce-mi spusese, că nu se simte o mamă bună, nu m-am mai putut abține.

— Mi-am pierdut serviciul, mașina mea a ajuns la fiare vechi, am jignit sentimentele unui tip perfect, cu care am avut o aventură de o noapte, Melanie nu mai vorbește cu mine, nici ceilalți prieteni, vecina mea crede că sunt afurisită, m-am dus la Wexford ca să-i spun lui Blake că îl iubesc și că vreau să fim din nou împreună, dar, când am ajuns acolo, mi-am dat seama că nu-l iubesc, iar acum Viața mea se descurcă și fără mine. Pe scurt, cam asta e viața mea.

Mama și-a dus degetele delicate la buze. Colțurile gurii îi tremurau. A scăpat un „O" ascuțit, apoi a început să râdă.

— O, Doamne, Lucy.

Nu se mai putea opri din râs.

— Mă bucur că viața mea te amuză, i-am spus zâmbind, privind-o cum râde isteric.

Mama a insistat să stea peste noapte la mine, fiindcă urma să fie ziua mea, dar, mai ales, pentru că nu voia să-i deranjeze pe Riley și pe iubitul lui. Deși îi spusesem de nenumărate ori

că nu este homosexual. În timp ce își făcea duș, l-am ascuns pe Domnul Pan într-o geantă și l-am dus într-o poșetă supradimensionată în parcul de vizavi. Aerul proaspăt se spune că ajută, așa că m-am rugat să bată vântul ca să-mi alunge gândurile din cap. Vecina mea Claire stătea pe o bancă în locul de joacă și avea căruciorul lângă ea.

— Pot sta și eu lângă tine?

A dat din cap. M-am așezat cu Domnul Pan pe genunchi. Claire s-a uitat la el.

— Îmi pare rău, am crezut că...

— Știu, am întrerupt-o. E în regulă.

Motanul a început să se foiască și l-am lăsat liber.

Tăceam amândouă.

— Îi plac leagănele, a spus ea privindu-le. Nu l-am auzit niciodată râzând atât de mult ca atunci când se dă în leagăn.

— Și mie îmi plăceau leagănele, am spus și am tăcut amândouă.

— Cum se mai simte?

— Poftim?

A ieșit din transă.

— Conor. Ieri mi-ai spus că e bolnav. Cum se simte?

— Nu e mai bine, a spus ea indiferentă.

— L-ai dus la doctor?

— Nu.

— Poate că ar trebui să o faci.

— Crezi?

— Dacă nu se simte bine.

— De fapt... urăsc doctorii. Urăsc spitalele și mai mult, dar, pentru că mama s-a îmbolnăvit, trebuie să merg. N-am mai fost de când...

S-a oprit, confuză. Au mai trecut câteva minute până când a vorbit iar.

— Mama se simte mai bine.

— Asta e o veste bună.

— Da, a zâmbit ea. E ciudat, trebuie să treacă prin toate astea ca să fim din nou împreună.

— Când eram atunci în garsoniera mea... Era soţul tău?

A dat din cap.

— Nu suntem împreună, dar...

— Nu se ştie niciodată, am terminat eu fraza în locul ei.

A încuviinţat.

— Nu e bolnav de-adevăratelea.

— Soţul tău?

— Nu, Conor. Nu e bolnav, doar că e diferit.

— În ce fel?

— E mai tăcut.

Atunci s-a întors spre mine, iar ochii ei – mari şi îngrijoraţi – erau plini de lacrimi.

— E mai tăcut. Nu-l mai aud atât de des.

Priveam amândouă leagănul, care nu se mişca, iar eu m-am gândit la Blake. Sunetul amintirilor noastre se stingea şi sentimentele pe care le avusesem pentru el păreau că se îndepărtează de inima mea.

— Poate că ăsta nu e un lucru atât de rău, Claire.

— Îi plăceau leagănele, a repetat ea.

— Mda, am răspuns, observând că o spusese la timpul trecut. Şi mie îmi plăceau leagănele.

28

— Mamă, eşti trează?

Era miezul nopţii. Mama era în patul meu, iar eu pe canapea, cu ochii larg deschişi.

— Da, dragă, a răspuns imediat, trează de-a binelea.

A aprins veioza. Ne-am ridicat amândouă în capul oaselor.

— De ce nu dai tu o petrecere acasă, în grădină? Inviţi prieteni apropiaţi şi familia, păstrezi florile pe care le-ai comandat şi mâncarea de la catering.

Mama a reflectat puţin, apoi a bătut din palme radioasă.

— Lucy, ce idee minunată!

Apoi zâmbetul i s-a stins.

— Problema e că va trebui să mă mărit din nou cu tatăl tău.

— Ai dreptate. Ei bine, cu asta nu pot să te ajut.

A stins lumina şi ne-am întins în pat tăcute, amândouă frământându-ne mintea. Mi-am luat telefonul de pe măsuţa de cafea şi m-am uitat la ecran. Ochii lui Don dominau în continuare ecranul. Mă gândeam la el neîncetat. Voiam să-l sun şi să mă scuz, dar nu ştiam ce să-i spun. Fusesem atât de nepoliticoasă cu el, îl alesesem în mod clar pe Blake, în defavoarea lui, apoi mă înjosisem într-un asemenea hal, încât îmi lăsasem Viaţa să i-o spună. Am pus telefonul înapoi pe măsuţă dar, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, mama m-a întrebat din senin:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău?

— Blake?

— Nu, nu el, tânărul care a venit luni seara la cină.

— A, Don. Nu era chiar prietenul meu.

— Nu? Era o atracţie între voi. Şi mi-a plăcut cum te-a apărat în faţa tatălui tău. Ce curaj!

— Mda, am spus încet. Cum adică „era o atracţie între noi"?

— Felul în care vă priveaţi... Parcă eraţi cuprinşi de vrajă.

Inima mi-a tresărit.

— Aşa eram şi eu cu tatăl tău, cel puţin aşa spunea lumea. Ştii, ne-am cunoscut la una dintre petrecerile lui tati. Eu eram încă la şcoală, tatăl tău era proaspăt absolvent, ucenic al lui tati.

— Ştiu, mi-ai spus.

— Da, dar nu ţi-am spus cum m-a agăţat.

— Tata te-a agăţat?

— Desigur. Venisem cu o prietenă la petrecere, dar ea s-a dus la baie, aşa că am rămas singură. Atunci am văzut un tânăr aspru cu mustaţă, care părea foarte serios şi care s-a apropiat de mine. Avea un pahar cu apă în mână şi mi-a zis: „Pari singură, vrei să-ţi ţin companie?"

— Cu asta te-a agăţat? m-a pufnit râsul.

— Da, a spus ea chicotind. Dar a funcţionat, fiindcă de când s-a aşezat atunci lângă mine, n-am mai fost niciodată singură.

Am înghiţit în sec, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am întors pe o parte, am luat telefonul, m-am uitat în ochii lui Don şi am ştiut imediat ce am de făcut.

Venise timpul să spun nişte adevăruri.

A doua zi, Viaţa mea a sosit mai târziu ca de obicei. A intrat pe la prânz, folosindu-şi propria cheie, ascuns în spatele unui mănunchi de baloane pe care scria „La mulţi ani!".

— Oare ce se întâmplă în clădirea asta, miroase de parcă... O, Doamne!

S-a oprit şi s-a uitat în jur.

Eu nu m-am oprit, am continuat să fac ceea ce făceam, adică să întind aluatul de foi. Brațele îmi obosiseră și aveam broboane de transpirație pe frunte, dar în mintea mea lucrurile nu fuseseră nicicând mai clare. Totul în viața mea era limpede ca cristalul, știam ce am de făcut. Cu cât întindeam mai mult aluat, cu atât mai bine îmi știam destinul.

— Ai o cădere nervoasă? m-a întrebat Viața, prefăcându-se îngrijorat. Fiindcă dacă e așa, va trebui să mă întorc la birou și să fac o grămadă de hârțoage. Abia am terminat de îndosariat ieșirile tale nervoase. Tipic pentru tine, a pufnit el.

— Nu, de fapt e opusul. Sunt în mijlocul unui moment de iluminare, am spus, ocupându-mă de aluat.

— Iar ai citit cărți? Ți-am spus să nu mai faci asta. Îți dau idei.

Îmi vedeam de treabă în continuare.

— La mulți ani!

M-a sărutat pe creștet.

— Ți-am cumpărat baloane, dar adevăratul meu cadou a fost să-ți dau o dimineață liberă, una fără mine. De neprețuit.

— Îți mulțumesc.

Am admirat în treacăt baloanele, apoi m-am întors la lucru.

— Ți-ai luat și tu vreo pauză, femeie nebună? m-a întrebat el, mutând un platou de brioșe pe jos, după care s-a așezat la bufet.

Am făcut în sfârșit o pauză și am privit în jur: avea dreptate. Fiecare loc liber din apartament era plin de brioșe și plăcinte. Pe aragaz, într-o crăticioară, fierbeau rubarba și merele. Făcusem brioșe cu afine, tartă cu mere și prăjituri cu nuci pecan și caramel. După ce petrecusem toată noaptea trimițând mesaje ca să-i anunț pe toți, dis-de-dimineață mă dusesem la supermarket să cumpăr ceva de mâncare pentru mama. Trecuseră ani de zile de când nu mai fusesem la un supermarket, unul adevărat, nu la

chioşcul care îmi satisfăcuse apetitul în ultimii doi ani. Am trecut pe lângă alimente şi imediat m-a atras zona cu produse pentru copt, iar acolo mintea mea s-a trezit la viaţă, de parcă dormise ceva timp, apoi a urmat o explozie de gânduri. Nu erau doar idei, de-astea am avut mereu, ci decizii. Am decis să-mi fac un tort de biscuiţi cu ciocolată pentru ziua mea, dar, îndată ce am început, nu m-am mai putut opri, ca şi cum coptul era o terapie. Lucrurile deveneau tot mai clare în mintea mea.

— Cu cât frământ mai mult aluat, cu atât îmi dau seama mai bine de ce am nevoie, i-am spus Vieţii mele, în timp ce răsuceam frenetic aluatul. Am nevoie să frământ aluat, am chicotit.

M-a privit amuzat.

— Dar am nevoie şi să vorbesc cu prietenii mei, am nevoie de Don, trebuie să-mi iau un serviciu – unul ca lumea, unul care să-mi placă, pentru care să am calificările necesare. În fine, trebuie să-mi văd de drum.

Am împins o felie de prăjitură cu afine şi măr spre el, apoi mi-am verificat mobilul. Toată lumea îmi răspunsese la mesaj, cu excepţia lui Don.

— O! Iluminare e prea puţin spus. Deci eşti gata să faci schimbări?

— „Gata" este al doilea nume al meu.

Continuam să frământ aluatul, ca o femeie cu o misiune clară.

— De fapt e Caroline, dar înţeleg ce vrei să zici.

Şi-a sprijinit bărbia în palme, privindu-mă leneş, dar îmi dădeam seama că e la fel de exaltat ca mine. Se produsese o schimbare în mine, lucrurile se mişcau, în sfârşit.

— Am primit mesajul tău azi-noapte.

— Bine, am spus, ridicând aluatul de pe bufet.

L-am pus într-o tavă şi am apăsat ca să ia forma ei.

— Să înţeleg că ai trimis un mesaj asemănător şi prietenilor tăi?

— Da.

— Ei ştiu că e ziua ta? De ce nu au organizat ceva pentru tine?

— Au vrut să facă asta, cu câteva luni în urmă, dar le-am spus că nu e cazul. Le-am spus că o să plec la Paris cu mama.

— Toată lumea o să vină la cina asta aniversară ca să audă anunţul supriză?

— Mda, până acum toată lumea, cu excepţia lui Don.

— Şi îmi dai vreun indiciu referitor la anunţul pe care vrei să-l faci?

— Nu.

Nu părea deranjat.

— Şi ce vrei să faci cu atâta mâncare?

— Pot să dau o parte din ea vecinilor.

Amuţise. Apoi m-a întrebat:

— Te-ai uitat la filmul de aseară, nu-i aşa?

— Ce film?

Mă prefăceam că nu înţeleg.

— Lucy.

S-a ridicat de pe scaun, pierzându-şi răbdarea.

— Ce-ai de gând să faci? Să deschizi o patiserie ca fata din film?

M-am îmbujorat.

— De ce nu? La ea a mers.

— Fiindcă e un film, Lucy. Iau decizii care le schimbă viaţa într-un montaj de douăzeci de secunde. Aici e vorba de viaţa *ta*. Habar n-ai cum să porneşti o afacere, n-ai nici bani, nici perspicacitate financiară şi nicio bancă n-o să-ţi dea banii de început. Îţi place să te joci cu glazură roz.

Am chicotit ca un copil.

— Ai spus „perspicacitate".

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, poate o să le vând astăzi în piaţă.

O spusesem de parcă tocmai avusesem o nouă idee, căci adrenalina dată de o minte clară mă stârnea continuu. De fapt, chiar aveam în cap gândul să vând prăjiturile în piaţă. Eram proactivă, îmi căutam ceva de lucru când nu aveam ce face, aşa spunea toată lumea în prezent că trebuie să procedezi, deci sigur Viaţa mea era mândră de mine.

— Ce idee bună! s-a aprins el, dar i-am simţit imediat sarcasmul. Te pricepi la afaceri? Ai o firmă de produse alimentare înregistrată şi ai obţinut toate autorizaţiile?

Se uita prin apartament.

— Hm. Stau şi mă întreb. Ai propriul stand? Ai închiriat un spaţiu ca să-ţi vinzi produsele?

— Nu, am spus încet.

Şi-a deschis servieta, apoi a trântit un ziar pe bufet.

— Intră în lumea reală şi citeşte asta.

Ziarul era deschis la pagina de locuri de muncă, dar n-am remarcat decât faptul că un colţ al ziarului îmi aterizase în cremă. Apoi Viaţa şi-a băgat un deget în bolul cu glazură şi l-a lins. Ochii îi străluceau.

— Mmm. Poate reuşeşti totuşi să deschizi un restaurant de brioşe.

— Serios? m-am însufleţit eu, plină de speranţe.

— Nu, s-a încruntat el la mine. Dar o să iau asta cu mine.

A ridicat o tavă cu brioşe şi le-a pus lângă el pe canapea.

Am zâmbit.

— O, apropo, Don te-a sunat?

— Nu, îmi pare rău, mi-a spus cu blândeţe.

— OK. Nu e vina ta.

Apoi m-am întors la treabă.

Viaţa mea înfuleca brioşe şi striga la *Jeremy Kyle Show*, când s-a auzit un ciocănit în uşă. Am deschis şi imediat am închis-o la loc. Viaţa mea a dat televizorul încet şi m-a privit alarmat.

— Ce s-a întâmplat?

Mă panicasem, făceam gesturi spre uşă şi mimam „proprietarul“ în limbajul semnelor. Nu şi-a dat seama, aşa că am început să alerg prin apartament, încercând să-l prind pe Domnul Pan, care credea că mă joc, timp în care ciocănitul proprietarului s-a transformat în bubuituri. În cele din urmă l-am pescuit şi l-am încuiat în baie. Viaţa mă privea, ţinând o brioşă pe care era gata să o înghită.

— Urmez eu? Dacă vrei să-ţi petreci timpul de una singură, n-ai decât să-mi spui.

— Nu, am şuierat.

I-am deschis proprietarului uşa, care era roşu de furie pentru că îl ignorasem.

— Charlie, i-am zâmbit. Îmi cer scuze pentru întârziere, aveam câteva lucruri aruncate pe aici. Lucruri femeieşti de natură personală.

— Pot să intru? a spus, îngustându-şi privirea suspicios.

— De ce?

— E apartmentul meu.

— Da, dar nu poţi da buzna pur şi simplu aici neanunţat. Aici locuiesc eu. Am drepturi.

— Am fost informat că ai o pisică aici.

— O pisică? Eu? Nu! Sunt alergică la pisici, braţele mi se înroşesc şi mă mănâncă, le urăsc pe ticăloasele astea. Adică pe pisici, nu braţele mele. Le lucrez de ani de zile.

I-am arătat muşchii.

— Lucy, mi-a spus pe un ton de avertizare.

— Ce e?

— Lasă-mă să intru ca să arunc o privire.

Am ezitat, apoi am deschis uşa mai larg.

— OK, dar să nu intri la toaletă.

— De ce nu?

A intrat, uitându-se în jur de parcă vâna copii obraznici.

— Mama ei are diaree, a spus Viaţa mea, ridicându-se de pe canapea. Nu i-ar plăcea să dai buzna peste ea.

— Nu intru cu forţa. Eu sunt proprietarul. Tu cine eşti?

— Nu sunt o pisică. Sunt Viaţa ei.

Charlie îl privea cu suspiciune.

Din fericire, coacerea prăjiturilor îndepărtase mirosul de pisică, pe care eu oricum nu-l mai simţeam, fiindcă mă obişnuisem, dar un vânător de pisici l-ar fi adulmecat instantaneu. Apoi mi-am amintit de culcuşul şi de cutia cu nisip ale Domnului Pan.

— Ce se petrece aici? a întrebat Charlie, măsurând din priviri platourile cu prăjituri întinse peste tot.

— O, astea? Fac prăjituri. Vrei să guşti?

L-am condus spre cel mai îndepărtat colţ al camerei şi i-am dat o linguriţă. Stătea cu spatele la mine. Apoi am fugit după colţ şi am împins sub pat cu piciorul culcuşul Domnului Pan. Charlie s-a întors imediat ce-am terminat. M-a privit cu suspiciune şi a îndreptat linguriţa spre mine.

— Pui ceva la cale?

— Cum ar fi?

— Ai autorizaţie pentru aşa ceva?

— De ce aş avea nevoie? Fac doar nişte prăjituri.

— Dar sunt foarte multe. Cui o să le dai pe toate?

— Vrea să-şi deschidă o patiserie de brioşe, a spus Viaţa mea.

Charlie a făcut ochii mici.

— Am văzut asta aseară, într-un film. Dar era la New York, aici n-ar merge niciodată. Iar dacă tipul ăla chiar o voia înapoi, ar fi trebuit să facă asta înainte ca ea să aibă success. Nu trebu-

ia să dea buzna în magazin în fața tuturor clienților. Nu mi-au inspirat încredere motivațiile lui.

— Serios?

M-am sprijinit de spătarul canapelei, fericită să dezbat filmul.

— Fiindcă mie mi s-a părut că sunt făcuți unul pentru celălalt, iar faptul că prietena ei și prietenul lui s-au împrietenit arăta că...

Domnul Pan a început să miaune în baie. Exact atunci mama și-a făcut apariția în cadrul ușii, așa că am știut că o făcusem lată în stil mare.

— Ce e mirosul ăsta nemaipomenit? O, Lucy, e fantastic! Dacă mă hotărăsc vreodată să mă mărit cu blestematul de taică-tău, îmi faci tu tortul? N-ar fi grozav?

Apoi l-a observant pe Charlie și, crezând că intrase în cercul meu de secrete și prieteni, i-a întins mâna.

— O, bună. Sunt mama lui Lucy. Sunt încântată să te cunosc.

Mă privea curios.

— Atunci acolo cine e?

Mama și-a tras mâna, ca și cum ar fi fost înțepată.

— Unde?

— La toaletă.

— O... Este...

Nu puteam să mint când Viața mea era de față. Merita cel puțin trei adevăruri acum. Dar n-a mai fost nevoie să inventez ceva, fiindcă Domnul Pan a mieunat din nou, chiar tare, făcându-se perfect auzit.

— E Domnul Pan! a spus mama uluită. Cum a intrat acolo?

— E un prieten de familie, a spus nonșalant Viața mea, mușcând din prăjitură.

— De fapt, uite ce i-am luat astăzi...

A căutat în geanta de cumpărături și a scos o fustiță roz.

— Nu ştiu de ce, dar mi se pare că-i de genul feminin. Stă *mereu* în pantofii tăi.

— Un prieten de familie foarte mic, a adăugat Viaţa mea.

— Deci, până la urmă, ai o pisică, a zis Charlie, înfulecând cu poftă încă o plăcintă.

— O, a spus mama, dându-şi brusc seama ce făcuse.

M-am dat bătută.

— Scapă de el, Lucy, a zis Charlie. Animalele de casă nu sunt acceptate în clădirea asta, ştii bine. Am avut reclamaţii.

— Nu pot scăpa de el, m-am văicărit. E prietenul meu.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că e, e un motan. Scapă de el sau mută-te. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc doamnă Silchester, şi...

S-a uitat la Viaţa mea. Apoi la mine.

— ...Pe dumneata.

Mi-a aruncat o ultimă privire de avertizare.

— O să mă întorc să văd ce faceţi, mi-a spus el, apoi a plecat.

— Păi să am o aniversare fericită! am spus încruntată.

Mama şi-a cerut scuze din priviri. Am deschis uşa băii şi l-am eliberat în sfârşit pe Domnul Pan. Se uita de la unul la altul, simţind că s-a întâmplat ceva rău.

— Nu am serviciu, nu am iubit, nu am prieteni şi nici unde să stau. Chiar că ai făcut minuni pentru mine, i-am spus Vieţii mele.

— Mă gândeam să te mai aeriseşti, mi-a răspuns el, apoi a reînceput să-l urmărească pe Jeremy Kyle. Le vorbeşte ca şi cum ar fi imbecili. Ar trebui să iau notiţe.

— Nu trebuie să-ţi pierzi casa ta frumoasă, a spus mama. Îl iau eu pe Domnul Pan, mi-ar plăcea să-l am acasă. Gândeşte-te cât spaţiu are la dispoziţie.

— Dar mi-ar fi dor de el.

L-am ridicat şi l-am mângâiat. A sărit din braţele mele, dezgustat de gestul de iubire.

— O să ai un motiv în plus să vii în vizită, a rostit mama fericită.

— N-o păcăleşti cu asta, Sheila, a spus Viaţa mea. Cum ai putea să te desparţi de toate astea?

— Îmi iubesc garsoniera, am pufnit. Doi ani şi şapte luni am reuşit să te ţin în secret, Domnule Pan.

Mama arăta ca şi cum s-ar fi simţit şi mai vinovată.

— Astăzi este evident ziua în care se vor dezvălui toate secretele, a spus Viaţa pe un ton foarte serios.

Mama a bătut din palme încântată.

— Hai să ne pregătim!

Mama se îmbrăca în baie, în timp ce eu mă dezbrăcam în faţa Vieţii mele.

— Cu ce o să te îmbraci? m-a întrebat el.

Am examinat galeria perdelei.

— Cu aia?

A strâmbat din nas.

— Aia roz?

A dat din cap.

— Aia neagră?

A ridicat din umeri.

— Încearc-o.

Îmbrăcată numai în lenjeria intimă, am pus un picior pe pervaz şi am luat rochia.

— Cum te simţi acum, că ai împlinit treizeci de ani?

— La fel ca şi ieri, când aveam douăzeci şi nouă.

— Nu-i adevărat.

— Nu, nu-i adevărat, l-am aprobat. Azi-noapte am avut o revelaţie, pe care am urmat-o azi dimineaţă, în supermarket. Să ştii

că ar trebui să merg acolo mai des. Imediat ce am văzut stafidele, am ştiut exact ce am de făcut. Dar n-avea nicio legătură cu faptul că fac treizeci de ani.

— Nu, avea legătură doar cu supermarketul magic.

— Poate are legătură cu modul în care e totul aşezat. Atât de structurat. Atât de precis şi de practic. Aici fructe, dincolo legume... Hei, tu, îngheţată, eşti rece, o să stai în frigider cu celelalte...

— Lucy, m-a întrerupt el.

— Da.

— Rochia asta te face grasă.

— Of.

Mi-am scos rochia, trăgând-o peste cap.

Viaţa mea stătea întins în pat, îmbrăcat într-un costum elegant de vară, sprijinindu-se de pernele mele, cu mâinile sub cap.

Am încercat o altă rochie.

— Mama ta pare entuziasmată de seara asta.

— Ştiu, m-am încruntat. Cred că se gândeşte că o să recunosc că am câştigat o probă olimpică sau ceva asemănător. Nu cred că o să înţeleagă ce o să le mărturisesc.

— Ce i-ai spus?

— Acelaşi lucru pe care l-am spus şi celorlalţi.

— Că-i inviţi să „sărbătorim adevărul", a spus el, citând maiestuos din telefon mesajul meu. „P.S. Dacă vreţi să-mi aduceţi un cadou, vă rog să-mi daţi bani. Cu dragoste, Lucy." Încântător, a spus şi a ridicat din sprâncene.

— Ce rost are să mă dau pe după copac? Am nevoie de bani.

— Chiar că eşti cu totul alta. Ţi se văd sfârcurile, a comentat el.

— Îţi vine sau nu să crezi, există bărbaţi care vor să-mi vadă sfârcurile, am pufnit, dar mi-am scos rochia.

— Nu şi acest bărbat.

— Cred că eşti gay, i-am spus şi am râs amândoi.

— Apropo de gay, ce crezi că o să spună Blake despre această mică adunare?

— Cred că, atunci când o să afle, Blake o să fie foarte iritat, am spus frustrată, fiindcă mă încurcasem în rochie.

În cele din urmă, cu capul prins înăuntru, am deschis fermoarul din spate şi rochia mi s-a aşezat pe corp. Părul îmi stătea în toate direcţiile. A trebuit să-mi disloc braţele ca să-mi trag fermoarul.

— Lasă-mă să te ajut, a spus Viaţa mea, ridicându-se în sfârşit de pe pat.

Mi-a încheiat fermoarul, mi-a netezit părul, mi-a aranjat partea din faţă a rochiei, m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Mă aşteptam să-mi spună că ar trebui să investesc în chirurgia plastică a lui Philip sau ceva asemănător.

— Eşti frumoasă, mi-a spus şi m-a făcut să zâmbesc. Haide, a spus, dându-mi o palmă peste fund. Adevărul te va elibera.

Pentru prima dată în doi ani, unsprezece luni şi douăzeci şi trei de zile am ajuns prima la masa din Wine Bistro. Viaţa mea se aşezase lângă mine, iar în partea cealaltă lăsasem un scaun gol, căci speram. Încă mai speram. Mama stătea lângă scaunul gol. Riley a sosit imediat după noi, cu un buchet de flori, un preş de pus la uşă, o salată cu trei feluri de boabe şi un plic. Am râs de gestul lui, apoi m-am repezit la plic, fără să mai citesc felicitarea, şi am numărat două sute de euro în hârtii de cincizeci. Am chiuit. Viaţa mea şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti atât de transparentă!

— Şi ce? Sunt falită, nu mai am mândrie.

Riley mi-a întâmpinat Viaţa făcând o plecăciune şi sărutându-i mâna.

— Mamă, nu ştiam că vii, a spus el îmbrăţişând-o, apoi s-a aşezat pe scaunul liber de lângă mine.

— Aştept pe cineva, am spus, punând salata cu trei feluri de boabe pe scaun.

— Locuiesc la Lucy, a spus mama fericită, trăgând lângă ea un scaun pentru el.

— O, da! a spus Riley şi a izbucnit în râs, crezând că e o glumă.

— Tatăl tău e un ticălos, a spus mama, sorbind cu paiul vodcă cu apă minerală şi lămâie.

Riley a privit-o şocat, apoi m-a privit acuzator.

— I-ai spălat creierul?

Am dat din cap.

— Deci să înţeleg că el nu vine?

Mama a pufnit.

— Şi Philip?

— Face chirurgie plastică reconstructivă unui băieţel care a suferit un accident, am spus plictisită.

— Scuteşte-mă, şi-a fluturat mama mâna în aer. Hai să nu ne mai prefacem că nu ştim că Philip se ocupă de ţâţe.

Ne-am uitat amândoi la mama surprinşi. Viaţa mea râdea, amuzat de toată scena.

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu mama mea? a întrebat Riley.

— Mama ta a luat o binemeritată pauză. Dar Sheila e la datorie, a spus ea pe un ton convingător, apoi a chicotit şi s-a aplecat spre mine. Ţi-a plăcut?

— Genial, mamă.

Au sosit Jamie şi Melanie şi m-am ridicat să îi întâmpin. Melanie a rămas în urmă, aşa că l-am îmbrăţişat mai întâi pe Jamie.

— La mulţi ani!

M-a strâns cu putere, strivindu-mi coastele.

— Cadoul meu pentru tine e la Melanie. Firma mea de cadouri nu merge bine, aşa că am fuzionat.

— Ai uitat, nu-i aşa?

— Complet.

— Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la telefon săptămâna trecută.

— Stai liniştită, nu e mare lucru, am vrut doar să văd dacă eşti bine. Hei, Melanie mi-a spus că tipul ăsta e Viaţa ta, a zis Jamie, făcând ochii mari. Ce nebunie! Am citit asta odată într-o revistă. Stai să vezi când o auzi Adam. De asta suntem aici, nu-i aşa? a întrebat, dar n-a aşteptat un răspuns. Unde stau? Lângă dumneavoastră, doamnă Silchester?

Am auzit-o pe mama chicotind în spatele meu.

Melanie a făcut ochii mari.

— Mama ta e aici?

— Multe s-au întâmplat de când nu ne-am mai văzut.

— Îmi pare rău că nu am ţinut legătura.

— Nu, meritam asta. E în regulă. Melanie, îmi pare tare rău.

A făcut un semn din cap prin care mă ierta.

— Iartă-mă că i-am spus lui Jamie de Viaţa ta, ştii cum sunt eu cu secretele. O, Doamne, apropo de secrete, Jamie mi-a spus că încă o mai iubeşte pe Lisa. La naiba, iar am făcut-o.

Şi-a pus mâna peste gură.

De-abia a spus asta, că Lisa şi David au apărut. Lisa mergea legănat, fiindcă mai avea doar câteva săptămâni până să nască. Oamenii trebuia să tragă scaunele ca să-i facă loc să traverseze restaurantul înghesuit. Burta ei umflată atingea cefele oamenilor, căci se strecura într-o parte, ceea ce era lipsit de sens, fiindcă ar fi fost mai subţire dacă ar fi mers cu faţa. Amândoi erau stânjeniţi după ultima noastră întâlnire, dar am îmbrăţişat-o pe Lisa călduros şi m-am bucurat în tăcere când mi-a înmânat un plic sigilat. Promitea o comoară ascunsă.

David s-a aşezat la masă lângă Jamie. Jamie s-a ridicat în picioare.

— O, Lisa, arăţi extraordinar.

David îl privea cu răceală, Melanie s-a prefăcut că se îneacă şi toată lumea şi-a îndreptat atenţia spre ea, bătând-o pe spate. S-a potolit doar când am sugerat să îi aplicăm manevra Heimlich. Apoi a sosit Chantelle, trăgând după ea un tip ciudat, un străin pentru noi, despre care nu ştiam ce-i place să facă în timpul liber.

— Hei, sărbătorito!

M-a sărutat şi mi-a înmânat un plic, probabil fără să-şi amintească de ultima noastră întâlnire.

— Lume, a spus ea atât de tare, încât au auzit-o toţi cei din restaurant, acesta este Andrew. Andrew, aceştia sunt prietenii mei.

Andrew s-a făcut roşu în obraji, aşa cum era şi în cap, apoi le-a făcut stânjenit cu mâna celor de la masă. Chantelle, cu vocea ei puternică şi sigură, de parcă Andrew ar fi fost tare de urechi, a început să tune numele noastre, pe care el n-avea cum să le ţină minte, căci erau prea multe feţe. Apoi, într-un final, au sosit Adam şi Mary. Mary era ursuză şi îmbrăcată în negru, iar Adam arăta de parcă toate acuzaţiile pe care mi le adusese urma să fie justificate. De-abia aşteptam. Deşi, să dau în vileag faptul că minţisem în legătură cu orice în ultimii câţiva ani nu era chiar o victorie pentru mine. Mi-au înmânat plicul şi o plantă în ghiveci. Nici măcar nu m-am prefăcut că îmi place. Era uşor de ghicit că în felicitare erau numai cuvinte frumoase şi nicio bancnotă.

Mi-am amintit de tortul pe care îl adusesem cu mine şi i l-am dus chelnerului cu accent franţuzesc fals.

— Bună, i-am zâmbit.

Abia s-a uitat la mine.

— Astăzi e ziua mea.

— Îhî.

— Şi am adus tortul ăsta pentru mine. De fapt eu l-am făcut.

Niciun răspuns. Mi-am dres vocea.

— Vrei să-l duci la bucătărie ca să ni-l serveşti la desert?

A dat din cap enervat, l-a luat din mâinile mele şi s-a întors pe călcâie.

— Îmi pare rău, i-am strigat, iar el s-a întors spre mine. Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ţi le-am spus în limba franceză. Nu era ceva *rău*, erau vorbe la întâmplare, ştiam că nu le înţelegi.

— Sunt francez, a spus el pe un ton ameninţător, astfel încât să poată fi auzit de oricine.

— Nu-ţi face griji, nu voi spune nimănui. Nu sunt perfectă. Şi eu am spus minciuni. Multe minciuni. Dar în seara asta voi spune adevărul.

S-a uitat la grupul de la masă, apoi la mine şi mi-a spus încet, cu accent irlandez:

— În anunţ scria că pot aplica doar vorbitorii de limbă franceză.

— Înţeleg.

— Aveam nevoie de un loc de muncă.

— Înţeleg perfect. Şi eu am nevoie de un loc de muncă şi vorbesc franţuzeşte. Mai sunt locuri?

— Ce încerci să faci, să-mi furi serviciul? a spus îngrozit.

— Nu, nu, deloc, nu încerc să fac asta. Voiam să spun că aş putea lucra *alături* de tine.

M-a privit de parcă ar fi preferat să-l înjunghii.

M-am îndreptat spre masă, iar conversaţiile s-au stins imediat. Locul de lângă mine era tot gol, aşa că m-am uitat la ceas. Încă mai era timp. M-am aşezat în capul mesei, urmărită de toate privirile. Nu îi învinovăţeam. Îi chemasem acolo trimiţându-le un mesaj, în care le scrisesem că voi spune adevărul şi la sfârşitul căruia le cerusem bani, iar acum alarma era pornită. Era timpul

să acţionez. Chelnerul a venit la masă şi a început să toarne încet apă. Voiam să aştept până pleacă, dar se mişca atât de încet, încât mi-am dat seama că nu va pleca până nu aude ce am de spus.

— Aşa, vă mulţumesc că aţi venit. Nu e mare lucru, dar pentru mine înseamnă mult. S-a întâmplat ceva care a schimbat cursul vieţii mele, apoi s-a întâmplat altceva, iar acum viaţa mea se va schimba din nou.

Chantelle părea nedumerită. Andrew, care mă vedea pentru prima dată, arăta stânjenit, ca şi cum nu ar fi vrut să fie aici. Doar Mary dădea din cap aprobator, ca şi cum ar fi înţeles.

— Şi ca să merg mai departe, trebuie să vă mărturisesc lucrurile astea.

Am tras adânc aer în piept.

— Deci...

În acel moment, uşa restaurantului s-a deschis, iar inima mi-a sărit din piept sperând, sperând, sperând... Dar era Blake.

29

— Blake.

Şoptisem slab, dar toţi mă auziseră şi s-au întors să-l vadă. Blake s-a uitat în jur, privirea i s-a oprit asupra mesei noastre, apoi asupra mea. Am avut un schimb de priviri: a lui era furioasă, a mea cerşea înţelegere.

— Deci pentru el era locul ăsta! a ţipat Melanie. V-aţi împăcat?

S-au auzit murmure de încântare, curiozitate şi surpriză, dar apoi uşa s-a deschis din nou şi în restaurant a intrat Jenna. Toţi au întors capetele spre mine, nedumeriţi. L-am privit furioasă pe Adam, presupunând că îl invitase pe Blake fără să-mi spună, dar părea la fel de uluit ca şi mine. Prietenul lui îl luase şi pe el prin surprindere. Toată lumea s-a ridicat să-l întâmpine pe Blake. Eroul lor sosise.

— Nu mi-ai spus că vii, a spus Adam, strângându-i mâna prietenului său.

Părea nedumerit.

— Stau doar în seara asta. Adam, ea e Jenna, a zis Blake şi s-a dat la o parte, lăsând-o pe Jenna în lumina reflectoarelor.

Părea copleşită şi incredibil de jenată să se afle la sărbătorirea celor treizeci de ani ai mei, aşa cum era normal să fie. S-a uitat la mine pe jumătate scuzându-se şi pe jumătate jubilând, în timp ce îmi ura „La mulţi ani!“ şi se scuza că nu mi-a adus niciun cadou.

— Scuze, a şoptit ea. Credeam că a intrat să salute pe cineva.

— Da.

Am afişat un zâmbet, deşi îmi părea sincer rău pentru ea. Îndată ce a trecut mai departe să dea mâna cu ceilalţi, m-am simţit strânsă de braţ.

— Nu face asta, a zis Blake cu o voce scăzută.

— Blake, nici măcar nu ştii ce încerc să fac.

— Ştiu ce cauţi, câţiva fani, iar pentru asta ai nevoie de un băiat rău. Ştiu exact ce faci. Ascultă-mă, n-o face. Putem găsi alt mod să rezolvăm lucrurile cu ei.

— Blake, nu e vorba despre *ei*, i-am spus printre dinţi. E vorba despre *mine*.

— Iar ceea ce vrei să faci mă priveşte şi pe mine, deci cred că e corect să spun ceva, nu crezi?

Am oftat.

— Se pare că mai avem nevoie de două scaune, a zis Riley, făcând pe gazda emisiunii, încercând să întreţină atmosfera.

M-am uitat la scaunul gol de lângă mine, apoi la ceas. Trecuse o jumătate de oră, Don nu venea.

— Nu, am spus cu tristeţe, doar de încă unul, pe ăsta poţi să-l iei.

Toată lumea s-a mutat cu un scaun, iar mama a ajuns lângă mine.

Blake s-a aşezat în capul celălalt al mesei, chiar în faţa mea, cu Jenna lângă el, care stătea pe colţ, lângă Andrew. Păreau două scaune goale care empatizau unul cu celălalt.

— Ia te uită, a izbucnit Chantelle, e ca în vremurile de demult. Cu excepţia lui.

Se referea la Andrew.

— Pe atunci eram cu Derek.

S-a prefăcut că vomită. Andrew s-a făcut stacojiu din nou.

— Deci ce am pierdut? i-a întrebat Blake pe cei aflaţi la masă, dar cu ochii la mine.

— Încă nimic, a spus David plictisit.

— Lucy era pe punctul să ne mărturisească nişte lucruri importante, a spus Viaţa mea, privindu-l cu subînţeles pe Blake. Ceva care înseamnă foarte mult pentru *ea*.

— Nu mai contează, am spus încet, fără vlagă. Uită toată treaba.

— Foarte bine, a intervenit Blake, fiindcă eu chiar am nişte veşti importante.

Toate capetele s-au întors imediat la el, ca la un meci de tenis.

— Tocmai am aflat că s-a semnat contractul pentru noua mea carte de bucate şi pentru o emisiune TV.

S-au auzit ovaţii, în special de la prieteni. Familia şi Viaţa mea nu păreau prea entuziasmaţi, dar erau politicoşi – cu excepţia Vieţii, care a huiduit încet, să-l aud doar eu. Nici ceilalţi nu erau superentuziasmaţi, dar nu sunt sigură că Blake a observat, şi chiar dacă ar fi fost aşa, a ignorat toate semnele să tacă din gură şi a început să vorbească despre o mâncare pe care o făcuse din sardine, aşa cum mâncase în Spania, unde fuseseră gătite pe o plită încinsă sub un soare de vară torid. Adam părea un pic preocupat de întreruperea lui Blake, care fusese evidentă pentru toată lumea. Jenna era singura persoană care părea fascinată de el. Toţi ceilalţi ascultau din politeţe, cu excepţia Lisei, care părea gata să explodeze. Nu ştiu dacă asta se datora disconfortului său personal sau faptului că Blake vorbea despre sine fără încetare. Jamie renunţase să-l mai asculte şi se uita galeş la sânii Lisei, mari cât pepenii.

— Pe cuvântul meu, mi-a spus încet mama, întorcându-se la mine, nu s-a schimbat deloc, nu-i aşa?

Din felul în care îmi vorbise, ştiam că nu o spusese în sens pozitiv şi eram surprinsă, fiindcă mereu crezusem că e fascinată

de el şi de poveştile lui. Poate că fusese mereu doar politicoasă şi atentă, aşa cum se cuvenea. Pe măsură ce oamenii nu mai ascultau poveştile lui Blake – nesfârşite, căci una se continua în alta –, începuseră să se formeze bisericuţe în jurul mesei. Într-un final, Blake ajunsese să-i povestească numai Lisei, care nu părea să-l ia în serios.

În final a căscat.

— Blake, a ridicat ea mâna. Scuză-mă, poţi să taci?

Toată lumea a tăcut, ascultând ce are de zis.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea îmi pasă. Sunt stânjenită, dezgustată, mi-am pierdut răbdarea, aşa că o să spun ce gândesc. Înainte de sosirea ta, Lucy urma să ne spună ceva, ceva important şi suntem cu toţii interesaţi, fiindcă Lucy nu ne spune niciodată ceva important. Nu ne mai spune. Fără supărare, Lucy, dar asta faci. Nu ne-ai spus nici măcar despre ciudatul din biroul tău care ţi-a pus pistolul la tâmplă, a trebuit să aflu de la Belinda Faţă de Căţea, vecina mea, ţi-o aminteşti? Creşte singură trei copii pe care i-a făcut cu trei taţi diferiţi şi are o faţă stafidită. Aşa-i trebuie. Nu te uita aşa la mine, domnişoară Silchester, o merită, pe bune. Ar trebui să-ţi spun ce ne făcea când eram la şcoală. Mă rog, mi-a spus că ţi-a pus pistolul la tâmplă, iar eu m-am simţit ofensată fiindcă nici măcar n-am ştiut. Şi nu e numai asta.

Lisa l-a privit din nou pe Blake.

— Ea nu ne spune *nimic. Absolut nimic.*

— Era un pistol cu apă, am precizat, încercând să-i potolesc pe toţi, care începuseră să-mi reproşeze că nu le spusesem nimic şi trăncăneau despre toate lucrurile care mi se întâmplaseră în viaţă şi pe care le auziseră de la alţii, fiindcă eu nu le spusesem o vorbuliţă.

Blake îi asculta fascinat.

— Tăcere! a strigat într-un final Lisa şi s-a făcut iar linişte în restaurant. Toţi clienţii s-au întors spre ea cu ochi mari. Nu voi, doar ei, a spus ea, făcând un gest spre noi. Lăsaţi-o pe Lucy să vorbească.

Chelnerul s-a întors să îmi umple paharul cu apă şi mi-a zâmbit de sus. Fără grabă a trecut la un alt pahar. L-am ţintuit cu privirea, aşa că a lăsat cana pe masă şi a şters-o.

— Bun. Blake, pot să vorbesc, te rog?

— Nu trebuie să-i ceri lui voie, s-a răstit Chantelle. Am auzit destule despre sardine în seara asta.

Jamie a zâmbit compătimitor.

Blake şi-a încrucişat braţele, agitat sub aparenta sa duritate.

— Vreau doar să spun că fac asta pentru mine, nu vreau să transform pe cineva în omul rău. Blake a avut partea lui de vină, dar îmi asum întreaga responsabilitate pentru ce a urmat. *Eu* am procedat aşa, nu el.

Blake părea satisfăcut de această afirmaţie.

— Deci nu îl atacaţi pe Blake, i-am rugat.

Apoi am făcut o pauză, după care am spus rar:

— Nu eu am rupt relaţia cu Blake. El m-a părăsit.

Toată lumea a rămas cu gura căscată. Mă priveau în tăcere şocaţi, apoi feţele şocate s-au înfuriat şi s-au întors spre Blake.

— Ei, ei, ei, nu e vina lui, vă amintiţi ce v-am spus, da?

Supăraţi, au întors capul spre mine. Cu excepţia lui Adam. S-a uitat întrebător la Blake, iar când a văzut că Blake îi evită privirea, şi-a dat seama că recunoaşte şi s-a înfuriat.

— Eram foarte fericită în relaţia asta. Eram îndrăgostită până peste cap. Nu mi-am dat seama că avem probleme şi e clar că nu am fost atentă, fiindcă Blake nu era fericit. El a pus capăt relaţiei, din motive numai de el ştiute, pe care are tot dreptul să le aibă, am spus tare şi răspicat, încercând să înăbuş răzvrătirea celorlalţi.

— De ce-ai spus că ea a fost cea care te-a părăsit? l-a întrebat Melanie pe Blake.

— Am decis *amândoi* să spunem asta, fiindcă eram confuză, iar pe mine mă îngrijora ce vor crede oamenii. În plus, pentru că n-aş fi ştiut ce să le răspund la întrebări. Şi m-am gândit că, dacă spun că nu sunt fericită şi că vreau să-l părăsesc, totul o să fie mai uşor. Blake m-a ajutat. Încerca să mă ajute să trec mai uşor peste asta.

Blake a avut decenţa să pară jenat.

— A cui a fost ideea asta? a întrebat Jamie.

— Nu ştiu, am răspuns indiferentă. Nu e important. Chestia e că povestea asta a cauzat un lanţ de evenimente în viaţa *mea*, care...

— Dar cine a sugerat ideea asta? m-a întrerupt Mary.

— Nu contează. Acum vorbim despre mine, am spus cu egoism. Am simţit că aşa o să-mi fie mai uşor să suport totul, dar nu s-a întâmplat asta, fiindcă voi v-aţi îndreptat împotriva mea, crezând că l-am înşelat.

M-am uitat la Adam.

— Vă asigur că nu a fost deloc aşa.

— Dar *tu*? l-a întrebat supărată Melanie pe Blake.

— Ei, v-am spus să nu-l atacaţi, e vorba despre *mine*.

Dar nimeni nu mă mai asculta.

— Nu poţi să-ţi aminteşti cine s-a gândit prima dată la asta? l-a întrebat Jamie pe Blake.

— Uite ce e, a oftat Blake, cu coatele pe masă şi palmele încrucişate. Se poate să fi fost ideea mea, dar nu am făcut-o mă sustrag de la vreo vină. Mi-am dorit sincer să-i fie mai uşor lui Lucy...

— Şi ţie, a zis mama.

— Mamă, te rog, am spus încet, stânjenită că situaţia devenise aşa cum se temuse Blake că va fi.

— Deci a fost ideea ta? a confirmat Riley.

— Aşa cred, a oftat Blake.

— Lucy, continuă, mi-a zis Riley.

— Aşa. În ziua în care el... adică *noi* ne-am despărţit, v-am spus amândoi că eu l-am părăsit, dar eram foarte confuză. Eram tristă şi foarte confuză. Îmi luasem o zi liberă de la serviciu, pentru că trebuia să mergem la cules de căpşuni cu nepoata lui. Îţi aminteşti, Blake?

M-am uitat la el. Părea trist cu adevărat.

— În fine, am spus, schimbând subiectul. Am băut un pic acasă. Un pic mai mult.

— Aşa cum era cazul, a zis Lisa, aruncându-i lui Blake o privire furioasă.

— Atunci m-au sunat de la serviciu şi mi-au spus să iau un client de la aeroport. Aşa că m-am dus.

Mama mă privea în stare de şoc.

— Apropo, tata ştie povestea. De aia ne-am certat. Iar Riley, tot ce-ai auzit de la Gavin este corect. Şi, ca să se ştie, nu-şi înşală soţia cu un bărbat. Mi-am pierdut serviciul, iar permisul mi-a fost suspendat, dar n-am putut să spun asta nimănui.

— De ce nu? a întrebat Melanie.

— Fiindcă... Mă rog, am încercat. Chantelle, îţi aminteşti?

Chantelle părea o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Nu? Te-am sunat şi ţi-am spus că m-am îmbătat cu o zi înainte, iar tu m-ai întrebat: „De ce?" Ţi-am zis: „De supărare." Apoi tu mi-ai spus: „De ce naiba eşti supărată? Doar tu l-ai părăsit pe Blake."

Chantelle şi-a dus imediat palma la gură.

— Lucy, ştii foarte bine că nu trebuie să mă asculţi. Deci e vina mea?

— Nu, am spus şi am dat din cap. Chiar nu e. Dar atunci mi-am dat seama că sunt blocată în minciuna asta şi că trebuie

să o țin tot așa. Am vândut mașina și am început să merg cu bicicleta. Aveam mare nevoie de un loc de muncă, fiindcă îmi trebuiau bani, iar singurul post pe care l-am găsit a fost la Mantic. Dar trebuia să știu spaniola ca să îl obțin, prin urmare am pretins că știu. Ce mai conta o minciunică după atât de multe, unele chiar mari de tot? Dar am avut nevoie de ajutorul Marizei, altfel îmi pierdeam locul de muncă și nu puteam să spun nimănui motivul. Deci am închiriat o garsonieră de mărimea acestei mese, în care niciunul dintre voi n-a călcat, fiindcă mi-era rușine că totul se destrămase. Viața mea era de rahat, pe când vouă vă mergea atât de bine. Eram jenată, asta-i tot. Dar apoi a ajuns să-mi placă viața mea, căci eram doar eu în balonul meu de săpun, unde doar eu știam adevărul. După care Viața mea m-a contactat – tipul ăsta, din dreapta mea, care m-a ajutat să văd că ajunsesem la fund și că singurul mod să ies de acolo și să-mi văd de drum este să vă spun adevărul. Fiindcă toate sunt legate între ele. Adică fiecare mic adevăr este legat de o mare minciună, iar ca să vă pot spune unul, trebuia să vi le spun pe toate și nu puteam. Așa că fie nu v-am spus nimic, fie v-am spus o minciună, și pentru asta îmi pare foarte rău. Chiar foarte rău. Îmi pare rău că te-am târât și pe tine în treaba asta, Blake, dar n-am avut de ales. Nu era despre tine, n-am vrut să te transform în omul cel rău, era despre mine. Trebuia să repar lucrurile.

A dat din cap plin de înțelegere. Părea să fie plin de regrete și trist în același timp.

— Habar n-am avut, Lucy. Îmi pare atât de rău. Serios, am crezut tot timpul că așa cel mai bine.

— Pentru tine, a repetat mama.

— Mamă, am spus enervată.

— Altceva? a întrebat Viața mea, iar eu am reflectat puțin.

— Nu-mi place brânza de capră.

Lisa a oftat.

— Ştiu. Îmi pare rău, Lisa.

— Dar te-am întrebat de cinci ori!

Se referea la petrecerea pe care o dăduse în urmă cu două luni, când îmi pusese toată brânza în farfurie.

— De ce n-ai spus pur şi simplu?

Cred că toţi cei de la masă ştiau de ce nu-i spusesem. Până şi o *capră* ar fi mâncat brânza, iar Lisa m-ar fi mâncat pe mine dacă nu o mâncam. Totuşi, asta nu explica faptul că o comandasem de multe ori când mâncasem în oraş, ca să-i arăt că-mi place. De fapt, ajunsesem să urasc brânza de capră şi mai mult.

— A, da, să ştiţi că am un motan. Îl am de doi ani şi jumătate. Se numeşte Domnul Pan, dar prefer să-l strig „Julia" sau „Mary".

Toţi mă priveau şocaţi, încercând să digere tot ce le spusesem. Se lăsase o lungă tăcere.

— Deci asta e viaţa mea pe scurt, oameni buni. Ce credeţi? i-am întrebat neliniştită.

Mă aşteptam să se ridice şi să iasă furtunos pe uşă sau să-mi arunce băutura în faţă.

Adam s-a întors supărat spre Blake:

— Deci *tu* ai părăsit-o pe Lucy?

Am oftat şi am împins salata din faţa mea, căci îmi pierise pofta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Melanie, făcând ochii mari. Ai minţit şi în privinţa salatei?

Apoi mi-a zâmbit şi am început să chicotim amândouă. Ceilalţi se întorseseră spre Blake. Îi aruncau vorbe grele, aşa cum îmi făcuseră mie timp de trei ani.

— Îmi cer scuze, dar aţi putea să faceţi puţină linişte, vă rog? a spus Jamie şi toată lumea s-a oprit, în cele din urmă. E de la sine înţeles, dar totuşi o spun. Cred că vorbesc în numele tuturor. În fine, aproape în numele tuturor.

I-a aruncat o privire lui Andrew.

— Fiindcă e clar că ţie nu ţi-a plăcut niciodată de Lucy.

Am râs cu toţii, iar Andrew s-a înroşit din nou.

— Lucy, nu pot să cred c-ai simţit că nu ne poţi spune toate astea. Nu ne-am fi schimbat părerea în privinţa ta. Am ştiut dintotdeauna că eşti o catastrofă, indiferent ce-ai fi făcut.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Nu, serios, Lucy. Suntem prietenii tăi. Orice slujbă mizeră ai avea şi în orice apartament ai locui, nu contează. Ne cunoşti prea bine. Crezi că ne pasă de orice fleac?

Părea sincer ofensat.

— Probabil că ştiam asta, dar minciuna s-a făcut prea mare şi mi-a fost teamă c-o să vă pierd pe toţi dacă aflaţi că sunt o ciudăţenie psihopată.

— Aici cam ai dreptate, a zis Jamie mohorât. Dar n-o să se întâmple.

— Te susţin, a adăugat Melanie, urmată de ceilalţi, cu excepţia lui Andrew, Jenna şi, desigur, Blake, care era prea ocupat să se simtă mai jenat decât fusese vreodată.

Viaţa mea observa totul în tăcere, luând în minte notiţe pentru următorul dosar din noul său birou. Privirile ni s-au întâlnit, iar el mi-a făcut cu ochiul, aşa că, pentru prima dată în doi ani, unsprezece luni şi douăzeci şi trei de zile, m-am relaxat în sfârşit.

— Acum să trecem la lucrurile importante, a zis Riley. A mai auzit cineva ce am auzit eu? Lucy, ai spus că ai o vecină care are un bebeluş invizibil? Asta nu e cumva...

— Asta nu contează, i-a tăiat vorba Lisa. Nu-i place brânza aia de capră!

Toţi au început să râdă, fără să le pese de consecinţe. A durat ceva până li s-a alăturat şi Lisa.

Riley a dus-o pe mama acasă la Glendalough. Băuse prea mult la restaurant şi, cuprinsă de sentimentalism, îl sunase pe

tata. El i-a cerut să vină imediat acasă, fiindcă îi era dor de ea, dar mai ales fiindcă era stânjenit că se află în public într-o astfel de stare, în special cu mine. Ceilalţi insistaseră să mă ducă la club la Melanie, ca să-mi sărbătoresc ziua de naştere şi faptul că spusesem adevărul. Dar eram epuizată, secată în urma atâtor revelaţii, aşa că tot ce-mi doream era să plec acasă şi să îmi petrec timpul cu Viaţa şi cu motanul meu. Când am spus asta, Melanie a izbucnit:

— Ah, nu poţi sta până la sfârşit nici măcar la propria ta petrecere!

Am dedus că încă o mai deranja faptul că plecasem ca o Cenuşăreasă.

Blake a şters-o înainte de desert, luând-o şi pe Jenna cu el, spre uşurarea ei. Vieţii mele i-a revenit sarcina de a conduce sărbătorita acasă.

Credeam că vom sta treji jumătate din noapte, analizând marea revelaţie. Fusese o farsă care durase ani de zile, iar acum, odată încheiată, aproape că nu mai ştiam ce să fac cu golul rămas în mintea mea – ocupat cândva de stresul provocat de ea. Când m-am scuturat de gânduri, mi-am dat seama că merg singură. Viaţa mea se oprise brusc sub lumina unui felinar din faţa blocului. M-am întors spre el, simţind că golul din minte este înlocuit rapid de o nouă teamă. Şi-a băgat mâinile în buzunare. Comportamentul lui avea toate semnele unei despărţiri şi deodată inima mea a început să bată cu putere şi să mă doară. Nu mă gândisem că nu voi mai fi cu el după ce voi fi remediat totul, fiindcă nu crezusem că voi îndrepta lucrurile, dar, mai ales, pentru că nu suportasem gândul că va trece o zi pe care să nu o petrec cu el.

— Nu intri? l-am întrebat, încercând să păstrez un ton indiferent.

— Nea, a spus zâmbind. Îţi voi da o pauză.

— Nu am nevoie de pauză. Serios, intră. Am vreo douăzeci de prăjituri de mâncat, aşa că am nevoie de ajutor.

— Nu ai nevoie de mine, Lucy, mi-a zâmbit el.

— Ba cum să nu. Doar nu te aştepţi să le mănânc de una singură, am spus, răstălmăcindu-i spusele în mod intenţionat.

— Nu asta am vrut să spun, mi-a spus blând, privindu-mă într-un anumit fel.

Privirea *aceea*. Acea privire care spunea: „La revedere, pretenul meu cel mai bun. Sunt trist, dar hai să ne prefacem că suntem bucuroşi. "

Simţeam că mi se pune un nod în gât de dimensiuni astronomice, dar trebuia să mă abţin şi să nu plâng. Chiar dacă mama încălcase regulile familiei Silchester, nu voiam să o urmez, altfel ne-am fi prăbuşit ca nişte piese de domino, iar lumea avea nevoie de oameni reţinuţi din punct de vedere emoţional, era absolut necesar pentru ciclul vieţii.

— Dintre toţi oamenii, de tine am nevoie.

Viaţa mea mi-a simţit disperarea şi s-a purtat ca un domn, uitându-se în altă direcţie, ca să-mi lase timp să-mi revin. Se uita spre cer, inspira şi expira liniştit.

— Ce noapte frumoasă, nu-i aşa?

Nu observasem. Dacă mi-ar fi spus că era zi, l-aş fi crezut. L-am studiat şi m-a uimit cât de frumos, chipeş şi puternic era. Mă făcuse să mă simt încrezătoare şi sigură, stătuse alături de mine în orice situaţie. Am simţit o dorinţă arzătoare să-l sărut. Mi-am ridicat bărbia şi m-am apropiat de el.

— Nu face asta, a spus brusc.

S-a întors spre mine şi mi-a pus un deget pe buze.

— Dar nu voiam să fac nimic, am spus şi m-am retras stânjenită.

Tăceam amândoi.

— Vreau să spun... În fine, ba voiam... Eşti atât de chipeş, ai fost atât de bun cu mine şi... chiar te iubesc, am spus şi am respirat adânc.

A zâmbit şi s-a îmbujorat.

— Îţi aminteşti de ziua în care ne-am întâlnit prima dată?

M-am încruntat şi am dat din cap.

— Atunci chiar mă urai, nu-i aşa?

— Mai mult decât pe oricine altcineva. Erai dezgustător.

— Deci te-am câştigat de partea mea. Misiune îndeplinită. Nu suportai să stai singură în aceeaşi încăpere cu propria ta Viaţă, iar acum chiar îţi *place* de mine.

— Am spus că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mi-a spus, iar inima îmi bătea cu putere. Deci ar trebui să ne bucurăm.

— Dar o să te pierd.

— Tocmai m-ai găsit.

Ştiam că are dreptate. Ştiam că oricât aş fi simţit că el e cel potrivit, nu era romantic, nu era ceva carnal şi nu era posibil. Ar fi rezultat un interviu într-o revistă cu totul şi cu totul diferit.

— O să te mai văd vreodată?

— Cu siguranţă, îndată ce o zbârceşti. Şi acum, că te cunosc, nu cred că o să-ţi ia mult.

— Hei!

— Glumeam doar. O să te mai verific din când în când, dacă nu te superi.

Am încuviinţat. Nu puteam să vorbesc.

— Iar acum ştii unde e biroul meu, nu? Aşa că poţi să mă vizitezi oricând doreşti.

Am dat iar din cap. Mi-am strâns buzele. Simţeam că lacrimile stau să cadă, erau *aproape* gata să cadă.

— Am venit aici să te ajut şi te-am ajutat. Dacă rămân, îţi stau în drum.

— Ba nu-mi stai în drum, am spus răgușită.

— Ba da, a spus el încet. În garsonieră nu e loc decât pentru tine și canapeaua ta.

Am încercat să râd, dar n-am putut.

— Mersi, Lucy. Și tu m-ai ajutat să repar lucrurile, să știi.

Am dat din cap. Nu puteam să-l privesc. Dacă l-aș fi privit, m-ar fi podidit lacrimile, iar lacrimile însemnau ceva rău. Așa că m-am concentrat în schimb asupra pantofilor săi. Pantofii săi noi, lustruiți, care nu aveau nimic în comun cu omul pe care-l întâlnisem prima oară.

— Bun, deci nu ne spunem „Adio". Nu e cazul.

M-a sărutat pe creștet, singura parte din mine pe care o lăsasem la vedere. A fost un sărut lung, după care mi-am rezemat capul pe pieptul lui, simțind că inima lui bate la fel de repede ca inima mea.

— Nu plec până nu mă asigur că ai ajuns în siguranță acasă. Hai, du-te.

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat. Pașii mei răsunau în liniștea nopții. N-am putut să mă întorc când am ajuns la ușă, trebuia să merg înainte, căci lacrimile se apropiau, erau iminente.

Domnul Pan a ridicat din pat o privire obosită, a văzut că eu sunt și a închis ochii la loc. Mi-am dat seama că acela este sfârșitul vieții pe care o trăiserăm în balonul nostru de săpun. Fie îl lăsam să plece, fie plecam amândoi. Asta m-a întristat și mai rău. Dar era un motan, doar n-aveam să plâng pentru o mâță, așa că m-am întărit și m-am simțit bine că mi-am învins lacrimile. Eram mai puternică decât ele – tot ce vor să spună este că ți-e milă de tine, iar mie nu-mi era. Voiam doar să-mi trag pătura peste cap și să nu mă mai gândesc la nimic din ceea ce se petrecuse în seara aceea, dar nu puteam, fiindcă nu puteam ajunge la fermoarul din spate al rochiei. Nu putusem nici să mi-o

închid, cu câteva ore în urmă. Mă ajutase Viaţa. Pur şi simplu nu ajungeam cu mâinile la fermoar, indiferent din ce unghi aş fi încercat. Îmi contorsionam corpul în toate direcţiile, încercând să ajung la el, dar nu reuşeam cu niciun chip. Transpiram şi mă agitam, furioasă peste măsură că nu pot scoate rochia aia tâmpită de pe mine. M-am uitat în jur, căutând ceva care să-mi vină în ajutor. Nimic. Nimeni. Abia atunci mi-am dat seama că sunt cu adevărat singură.

M-am urcat în pat cu rochia pe mine. Şi am plâns.

30

Am zăcut în pat o săptămână– cel puţin aşa mi s-a părut, dar probabil că nu au fost mai mult de patru zile, ceea ce era oricum mult. În dimineaţa de după ziua mea, am aşteptat până când am auzit mişcare în apartamentul lui Claire, după care i-am bătut la uşă să o rog să mă ajute cu rochia. Mi-a deschis soţul ei, în chiloţi, cu părul ciufulit, şi am înţeles imediat. Şi ea renunţase în sfârşit la ceva, iar acum puteau comemora în voie amintirea lui Conor.

Nu m-a întrerupt nimeni, Viaţa n-a mai apărat neanunţat în momente nepotrivite, nu au mai aterizat plicuri pe mocheta proaspăt curăţată. Am primit o grămadă de mesaje de la prieteni care mă invitau în oraş, îmi dădeau întâlnire, se scuzau, încercau să recupereze timpul pierdut şi să profite de noua mea sinceritate. Nu i-am ignorat, nici nu am ieşit să mă întâlnesc cu ei, dar cu siguranţă nu i-am minţit. Le-am spus că vreau şi că am nevoie să fiu singură. Voiam să mă mai bucur un pic de traiul în micul meu balon de săpun, iar pentru prima dată în viaţa mea nu era o minciună. Mama îl dusese pe Domnul Pan la Glendalough şi, cu toată că îi simţeam lipsa, ştiam că se află într-un loc mult mai bun. Nu era corect să fie închis aici. Ori stătea la mama, ori stătea cu mine sub un pod, într-o cutie de carton. În plus, mă îndoiam că voi reuşi să înghesui canapeaua din piele cafenie într-un cărucior de cumpărături, lângă restul lucrurilor noastre. În final, alegerea nu a fost prea dificilă. Am asemănat-o cu o

curățenie de primăvară. Imediat ce începi să scoți lucrurile, restul merge de la sine.

În cele patru zile de hibernare, m-am dus să cumpăr mâncare adevărată, care trebuia să fie tăiată în bucăți și gătită. Deși îmi ieșisem din mână, a trebuit să-mi amintesc că pentru mâncarea adevărată trebuie să te organizezi și să o prepari înainte să te lovească foamea. Mi-am curățat de pe cizmele Wellington noroiul vechi de trei ani, de la festivalul de vară. Dacă strângeam suficiente cupoane de la supermarket, primeam gratuit un covoraș de pus la intrare. Pentru asta ar fi trebuit să fac cumpărături timp de un an, dar mă stimula să mă întorc acolo. Cumpărasem lămâi galbene și verzi și umplusem cu ele o fructieră, ca prietena mea din revistă. Aș fi vrut să nu mai fie nevoie să muncesc din nou, încă nu găsisem o *pasiune* pentru nimic – acel cuvânt supărător, pe care mi-l tot repetau oamenii – și, chiar dacă habar nu aveam ce vreau să fac cu viața mea, în afară de visul nerealist cu prăvălia de brioșe, începusem să gândesc corect. Voiam să încerc, să găsesc ceva care să mă intereseze cât de cât și să mă ajute să-mi plătesc facturile. Un progres. Totuși, banii de la ziua mea n-aveau să-mi ajungă la nesfârșit. Puteam numai să plătesc chiria pentru luna următoare, așa că aveam urgentă nevoie de un loc de muncă. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și m-am asigurat că am aproape o ceașcă de cafea caldă, apoi m-am așezat în fața bufetului, ca să citesc ziarul pe care mi-l lăsase Viața de ziua mea. Nu mă uitasem prin el de când mi-l trântise acolo – mă preocupase doar picătura de glazură pe care pagina ziarului o luase de pe tort –, dar când am început să citesc, m-am pierdut. Încercuit cu roșu, ceea ce crezusem că este o ofertă de serviciu responsabil de pe pagina cu locuri de muncă, era, de fapt, un anunț de pe pagina de imobiliare, în care scria că se caută un coleg de apartament. Mă enerva faptul că Viața îmi sugerează să părăsesc apartamentul pe care știa că îl iubesc mai mult decât

numeroase alte lucruri din viaţa mea. Eram gata să mototolesc pagina şi să o arunc, când mi-a venit o idee. Nu mi-ar fi cerut să părăsesc apartmentul. Am citit iar. Şi iar. Apoi, când mi-am dat seama despre ce este vorba, m-am trezit zâmbind: voiam să-mi sărut Viaţa! Am rupt pagina şi m-am dat jos de pe scaun.

Am sărit din autobuz şi am început să merg sprintenă, dar am încetinit repede. Un pic dezorientată, mi-am găsit direcţia abia când am văzut, în cele din urmă, farul lui Don – covorul magic, roşu-strălucitor, de pe furgoneta lui. M-a făcut să zâmbesc. Maşina supereroului. Mi-m scos oglinda din poşetă şi m-am aranjat, apoi am sunat la interfon.

— Da? a răspuns Don, cu respiraţia întretăiată.

— Bună, am spus cu voce îngroşată. Am venit pentru interviu.

— Ce interviu?

— Interviul pentru colegul de apartament.

— A, stai aşa... Nu am... Cine e?

— Am vorbit la telefon.

— Când a fost asta?

Îl auzeam foşnind nişte hârtii.

— Săptămâna trecută.

— Poate a fost Tom. Ai vorbit cu cineva pe care-l cheamă Tom?

Am încercat să nu râd, căci îmi dădeam seama că îl înjură în gând pe Tom.

— El e tipul care se mută cu prietena lui?

— Da, a răspuns el agasat. Cum ziceai că te cheamă?

— Gertrude, am spus zâmbind.

A urmat o pauză lungă.

— Care Gertrude?

— Guinness.

— Gertrude Guinness, a repetat el. Nu te văd pe ecran.

— Nu? Dar mă uit chiar aici, am spus acoperind cu palma camera interfonului.

A tăcut din nou.

— Bine, ia liftul până la etajul trei.

S-a auzit un bâzâit, iar uşa principală s-a deschis.

În oglinda liftului, mi-am fixat un plasture pe ochi şi m-am asigurat că am toţi dinţii negri, cu excepţia celor din faţă, de sus şi de jos. Apoi am respirat adânc, gândindu-mă: „Acum ori niciodată." Uşile liftului s-au deschis şi l-am văzut stând în pragul uşii deschise, sprijinindu-se de toc, cu braţele încrucişate. Când m-a văzut, mi-am dat seama că ar fi vrut să se înfurie. Dar n-a putut. Mi-a zâmbit, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Bună, Gertrude.

— Bună, Don.

— Tu trebuie să fii femeia hidoasă fără dinţi, cu plasture pe ochi şi zece copii cu care am vorbit la telefon.

— Numărul greşit. Eu sunt.

— Eşti nebună, mi-a şoptit el.

— După tine, i-am spus topită.

A zâmbit din nou, dar zâmbetul i s-a stins.

— Înţelesesem că tu şi Blake sunteţi din nou împreună. E adevărat?

Am scuturat din cap.

— N-ai primit mesajul meu săptămâna trecută, în care te invitam la cină? Voiam să vorbesc cu tine.

— L-am primit. Dar...

A înghiţi în sec.

— Ţi-am spus, nu vreau să fiu al doilea pe listă, Lucy. Dacă el nu a vrut să vă împăcaţi, atunci...

— Ba a vrut, l-am întrerupt. Dar mi-am dat seama că nu asta e ceea ce-mi doresc. *El* nu e ceea ce îmi doresc.

— Adevărat?

— Nu te mint. Nu mai mint. O să citez una dintre cele mai frumoase propoziţii care mi-au fost spuse vreodată: „Nu te iubesc."

Mi-a zâmbit şi, simţindu-mă încurajată, am continuat:

— Dar cred că nu e greu şi că în curând o să te iubesc. Deşi nu pot să promit nimic. S-ar putea ca totul să se termine în lacrimi.

— Ce romantic.

Râdeam amândoi.

— Îmi pare rău că te-am amăgit, Don. Este prima şi probabil ultima dată când fac asta.

— Probabil?

— Viaţa e amăgitoare, am spus.

Am ridicat din umeri şi am râs.

— Deci chiar ai venit pentru un interviu de coleg de apartament?

Nu părea să se simtă în largul lui.

— Da, am spus cu seriozitate. Ne-am întâlnit de trei ori şi ne-am culcat o dată, aşa că a venit vremea să facem pasul decisiv şi să ne mutăm împreună.

A pălit.

— La naiba, nu. Don, îmi iubesc vizuina şi rămân în ea. Oricum, nu sunt nici pe departe atât de stabilă din punct de vedere emoţional încât să locuiesc cu o altă fiinţă umană.

Părea uşurat.

— Am venit aici pentru *tine.*

S-a prefăcut că rămâne pe gânduri, cel puţin aşa speram.

— Vino încoace.

M-a luat de mâini şi m-a tras mai aproape. M-a sărutat lung. Gura i se murdărise de la tuşul de ochi pe care îl folosisem să-mi înnegresc dinţii. M-am hotărât să nu-i spun nimic, era mai amuzant aşa.

— Să ştii că, de fapt, ne-am culcat de *două* ori, m-a corectat el. Doi e un număr oribil, a spus, strâmbând din nas cu dispreţ.

— Câh, i-am ţinut eu isonul.

— Dar trei, s-a însufleţit el. Trei e un număr care îmi place. Iar patru? Patru e un număr *extraordinar*.

Am râs în timp ce încerca să-mi desprindă plasturele de pe ochi.

— Nu, îmi place aşa, vreau să-l ţin.

— Eşti nebună, mi-a spus cu afecţiune, sărutându-mă din nou. Bun. Cu o singură condiţie.

— Care e...?

— Dai jos orice altceva cu excepţia plasturelui.

— De acord.

Ne-am sărutat din nou. Apoi m-a tras înăuntru, închizând uşa cu piciorul.

Epilog

Sâmbătă, 6 august, în Glendalough era o zi nemaipomenită de vară, aşa cum prevăzuseră meteorologii. O sută de rude ale părinţilor şi prieteni apropiaţi se plimbau prin iarbă cu pahare de şampanie în mână, bucurându-se de soarele care le mângâia pielea. Flecăreau bucuroşi şi aşteptau să înceapă totul. Pajiştea din spatele casei părinţilor mei fusese transformată pentru ceremonia de reînnoire a jurămintelor: o sută de locuri separate de un culoar alb, care ducea la o arcadă împodobită cu hortensii albe. În apropiere era o marchiză în care se aflau zece mese, fiecare pentru zece persoane, având în spate zeci de nuanţe de verde ale versanţilor muntoşi. În centrul fiecărei mese trona un singur trandafir într-o vază înaltă, iar aproape de tavan era o fotografie mărită a zilei în care jurămintele fuseseră rostite pentru prima dată, în urmă cu treizeci şi cinci de ani, înainte ca eu, Riley şi Philip să ne facem apariţia.

Mă plimbam pe lângă marchiză, când l-am văzut pe tata îmbrăcat corespunzător unei zile de vară, într-un costum alb de in, vorbind cu Philip. M-am ascuns în spatele unui tufiş de hortensii roz şi mov ca să trag cu urechea, crezând că tatăl şi fiul împărtăşesc un moment emoţionant, dar apoi mi-am amintit că sunt în viaţa reală, nu într-un film despre o fată cu o patiserie care s-a împăcat cu tatăl ei. Nici nu mi-am dat bine seama de asta, că Philip s-a întors cu spatele la tata, roşu la faţă şi nervos, şi a venit ca o furtună spre mine. Tata nu s-a deranjat să-l urmărească – a plecat. În schimb, a sorbit din paharul cu vin alb

pe care îl ţinea ferm de picior, între degetul arătător şi degetul mare, privind peisajul din depărtare. Când Philip a trecut pe lângă tufiş, l-am apucat de mână şi l-am tras înăuntru.

— O, doamne, Lucy. Ce naiba faci? m-a întrebat furios, apoi, când s-a liniştit, a început să râdă. De ce te ascunzi în tufiş?

— Voiam să fiu martoră la un moment deosebit între tată şi fiu.

Philip a oftat.

— Tocmai am fost informat că am făcut familia de râs.

— Şi tu?

A dat din cap, nevenindu-i să creadă, apoi a început să râdă.

— E din cauza ţâţelor?

— Da, e din cauza ţâtelor, a spus râzând.

— Mă tem că Majella în rochia *aia* te-a dat de gol.

Philip a râs şi a întins mâna spre părul meu să ia o frunză.

— Mda, dar a meritat.

— E ca un cadou cu utilizări infinite, am spus, şi Philip a izbucnit în râs.

L-am ciupit de braţ, iar el şi-a pus palma peste gură. Simţeam că eram din nou copii, ascunzându-ne ca să nu ne petrecem ziua la muzeu cu familia sau în casa prietenilor părinţilor noştri, unde eram ignoraţi şi trebuia să stăm politicoşi lângă adulţi, fără să fim văzuţi sau auziţi. L-am urmărit amândoi pe tata privind în zare, departe de mulţimea de oameni care se adunaseră acolo pentru el.

— Să ştii că nu vorbeşte serios, i-am spus lui Philip, încercând să-l fac să se simtă mai bine.

— Ba da. Crede fiecare cuvânt pe care-l spune, iar tu ştii asta. Aşa e felul lui, să se poarte urât şi să-i judece pe toţi cei din viaţa lui, cu excepţia sa.

Îl priveam surprinsă.

— Credeam că rolul ăsta e special pentru mine.

— Nu te gândi atât de mult la tine, Lucy. M-am născut înaintea ta. Spre deosebire de tine, i-am oferit mai mulţi ani de dezamăgire.

Am încercat să mă gândesc la un moment în care îl văzusem pe tata certându-l pe Philip, dar nu mi-am putut aminti.

— E bine dacă faci numai ce vrea el, dar dacă te abaţi în vreun fel... a spus şi a oftat resemnat. Vrea ce e mai bine pentru noi, dar n-are habar că ce e bine pentru noi din punctul lui de vedere şi ce e bine pentru noi în realitate nu înseamnă acelaşi lucru.

— Deci Riley a rămas copilul de aur, am spus plictisită. Trebuie să-l eliminăm.

— S-a făcut. Tocmai i-am spus tatei că e gay.

— Ce e cu tine şi cu mama? Riley nu e gay!

— Ştiu asta, a spus el râzând, dar o să fie amuzant să-l ascult pe Riley încercând să se apere.

— Am pus deja pariu cu el că nu poate să introducă „elefant transcendent" în discursul lui. Nu are o zi prea bună.

Am izbucnit în râs.

— O scoate el la capăt, aşa cum face mereu, a spus Philip blajin, apoi a ieşit din gardul viu în alee. N-ar trebui să urci la mama acum? a spus uitându-se la ceas.

L-am privit din nou pe tata.

— Mă duc imediat.

— Noroc, a spus el şovăielnic.

Mi-am făcut simţită prezenţa în mod intenţionat, astfel încât tata să nu se sperie.

— Te-am văzut deja în tufiş, a spus fără să se întoarcă.

— O.

— Deşi n-o să te întreb ce făceai. Dumnezeu ştie că n-o să găseşti o profesie acolo.

— Mda, legat de asta... am început, simţind cum furia îmi străbate corpul.

Am încercat să o stăpânesc. Am trecut direct la subiect.

— Îmi pare rău că te-am minţit despre felul în care am plecat de la firmă.

— Vrei să spui felul în care ai fost concediată?

Mă privea de sus, prin ochelarii aflaţi pe vârful nasului.

— Da, am strâns din dinţi. Am fost jenată.

— Aşa şi trebuia să fii. Comportamentul tău a fost detestabil. Ar fi trebuit să stai după gratii. Aşa ar fi fost corect, să ştii.

Făcea câte o pauză lungă după fiecare propoziţie, ca şi cum fiecare idee era nouă, fără nicio legătură cu precedenta.

— Iar eu nu aş fi putut face nimic în privinţa asta.

Am dat din cap şi am numărat până la cinci, ţinându-mi furia în frâu.

— De fapt, nu e vorba despre faptul că am condus băută, nu-i aşa? i-am spus într-un târziu. E vorba de mine. Ai o problemă cu mine.

— Problemă? Ce problemă? a murmurat el, iritat de faptul că îi găsisem un punct slab. Nu am nicio *problemă*, Lucy. Vreau doar să faci faţă provocărilor, să arăţi că eşti responsabilă şi să iasă ceva din tine. Nu vreau să fii... leneşă. Nu vreau să fii un nimeni, aşa cum se pare că îţi doreşti.

— Nu vreau să fiu un nimeni.

— Totuşi, faci o treabă al naibii de bună în sensul ăsta.

— Tată, nu-ţi dai seama că, indiferent ce aş face, tu nu eşti fericit, pentru că vrei să fiu ceea ce îţi doreşti *tu* şi nu ceea ce vreau eu să fiu?

Mi se pusese un nod în gât.

— Despre ce tot vorbeşti? Vreau să fii o fiinţă umană decentă! s-a răstit el.

— Sunt, am spus încet.

— Una care oferă ceva societăţii, a continuat el ca şi cum nu m-ar fi auzit, apoi a început să bată câmpii despre responsabilitate şi datorie, începând fiecare frază cu „Una care".

Am numărat în minte până la zece şi a funcţionat. Furia şi durerea s-au domolit. În acea zi, după conversaţia pe care o avusesem cu Philip, nu mă mai simţeam atât de furioasă pentru că nu mă aprobă, aşa cum mă simţeam de obicei. Deşi credeam în autodezvoltare şi în evoluţia întregii rase umane, ştiam că nu voi fi niciodată în stare să îl schimb – nici pe el, nici părerile lui în privinţa mea – şi, cum nu aveam de gând să îl mulţumesc vreodată, ne aştepta o eternă confruntare. Totuşi, pe lista mea nu mai figurau încercări de a-l nemulţumi, cel puţin nu intenţionate, dar nimeni nu poate să anticipeze cum lucrează subconştientul. Deodată m-am simţit uşoară, dezlegată de ultima minciună pe care mi-o spusesem cândva. Tata şi cu mine nu ne vom împrieteni în veci.

Am devenit din nou atentă la discursul lui emfatic.

— ...Aşa că dacă nu mai ai nimic de adăugat, ar trebui să închei imediat această conversaţie.

— Nu am nimic altceva de adăugat, am zâmbit răutăcios.

S-a îndreptat spre unchiul Harold, pe care îl dispreţuia şi care nu-şi putea lua ochii de la pieptul Majellei.

Mama era în dormitor, pregătindu-se. Am bătut la uşă şi am intrat. S-a întors din faţa oglinzii mari cât peretele.

— O, mamă, arăţi fantastic.

— O, a fluturat ea din gene, sunt aşa de proastă! Lucy, sunt emoţionată!

Apoi a izbucnit în râs, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— De ce îmi fac griji? Nu există posibilitatea ca el să nu apară!

Am râs amândouă.

— Eşti frumoasă, a spus ea.

— Îţi mulţumesc, i-am zâmbit. Îmi place rochia. E perfectă.

— O, probabil că spui asta să-i faci pe plac bătrânei mirese agitate, a spus, aşezându-se la măsuţa de toaletă.

Am scos un şerveţel şi am tamponat-o uşor la colţul ochilor, unde lacrimile îi stricaseră machiajul.

— Crede-mă, mamă, nu mai mint.

— Don e aici?

— E afară. Stă de vorbă cu unchiul Marvin, care m-a întrebat, în faţa tatei, dacă m-a văzut într-o reclamă pentru firma Covorul Magic. Tata aproape că a căzut secerat.

— Ai făcut o treabă foarte bună, a spus mama cu falsă mândrie.

— A fost singurul lucru pe care l-am găsit de făcut.

— O să găseşti tu ceva.

Am făcut o pauză.

— Don m-a rugat să lucrez cu el.

— Să cureţi covoare?

— Tatăl lui are probleme cu spatele. Don a trebuit să facă totul de unul singur în ultimele două săptămâni şi are nevoie de ajutor.

La început, mama m-a privit îngrijorată, gândindu-se la eternul cântec despre respectabilitatea familiei Silchester, dar apoi au apărut gânduri noi şi mi-a zâmbit încurajator.

— O să-mi fie de folos, nu-i aşa? O fată care poate să facă curăţenie după ea. Vrei să accepţi slujba asta?

— Tata n-o să fie încântat.

— I-ai făcut tu pe plac vreodată?

Mama s-a uitat pe fereastră.

— Uită-te la el. Mai bine îi curm chinul şi cobor.

— Nea, mai lasă-l zece minute să transpire acolo.

Mama a dat din cap.

— Voi doi...

Apoi s-a ridicat şi a tras adânc aer în piept.

— Înainte să cobori, vreau să-ţi fac un cadou. De data asta e un cadou în toată regula. Îţi aminteşti când mi-ai spus că simţi că nu te pricepi la nimic, că nu ai ştiut niciodată ce trebuie să faci?

Mama era stânjenită, dar apoi s-a resemnat.

— Da. Îmi amintesc.

— Ei bine, m-ai pus pe gânduri. În afară de faptul că ești cea mai bună mamă din lume, care face o minunăție de pâine, îmi amintesc că ne desenai imagini, pe care noi le coloram. Mai ții minte?

Mama s-a luminat la față.

— Ți-ai amintit *tu* de asta?

— Sigur că da! Aveam cărți de colorat oriunde mergeam, datorită ție. Te pricepeai la asta. Așa că...

M-am îndreptat spre scări, de unde m-am întors cu un șevalet cu accesorii, legate cu o fundă roșie.

— Ți-am luat asta. Însemni multe lucruri pentru mulți oameni, mamă, iar când eram copil te-am considerat mereu un artist plastic. Așa că pictează!

Ochii mamei s-au umplut iar de lacrimi.

— Nu plânge, o să-ți strici machiajul. Îmi plăcea înainte, când nu plângeai.

Am mai luat un șervețel și i-am șters ochii.

— Mersi, Lucy, s-a smiorcăit ea.

Riley a ciocănit la ușă.

— Doamnele sunt gata?

— Acum și pentru următorii treizeci și cinci de ani, a spus ea zâmbind. Să mergem.

Mergând pe culoar în spatele mamei, care îl ținea de braț Riley, simțeam că este ziua cu cea mai mare încărcătură emoțională pozitivă din viața mea. Mergeau amândoi în fața mea, spre un Philip spilcuit și spre cel mai mândru tată pe care îl văzusem vreodată. Îl vedeam pe tânărul stagiar timid, care îi promisese mamei că nu va mai fi singură niciodată, în bărbatul mai în vârstă, care nu își încălcase vreodată acea promisiune.

Melanie mi-a făcut cu ochiul dintr-un rând de bănci. Don, care se afla lângă ea, s-a strâmbat, ca să mă facă să râd. Spre marea mea surprinză și încântare, când m-am uitat în fața mea, lângă bunica, care o măsura cu privirea pe mama din cap până în picioare, mi-am văzut Viața în primul rând, sănătos, spilcuit, chipeș, dar mai ales – și fără nicio îndoială – fericit. Mi-a zâmbit cu mândrie și am fost extrem de entuziasmată și mișcată să îl văd acolo. Trecuse mai mult de o lună de când ne luaserăm rămas-bun – pentru moment, cel puțin – și, chiar dacă îl aveam pe Don, mi-era dor de el în fiecare zi. Când a venit momentul jurămintelor, nu m-am putut abține, m-am uitat la Viața mea și ne-am zâmbit, ca și cum ne-am fi spus jurămintele unul altuia: „La bine și la rău, în vremuri de bunăstare și de restriște, până ce moartea ne va despărți."

Câtă vreme sunteți pe acest pământ, Viața vă stă alături. Așa cum revărsați iubire, afecțiune și atenție asupra soților, soțiilor, părinților, copiilor și prietenilor de-o viață care vă înconjoară, trebuie să faceți același lucru și cu viața voastră, pentru că vă aparține, sunteți *voi*, vă sare în ajutor și vă încurajează, chiar și atunci când simțiți că nu mai puteți face nimic. Renunțasem la viață pentru o vreme, dar ceea ce am învățat este că, dacă se întâmplă asta și, *mai ales*, când se întâmplă, viața nu te abandonează. A mea nu m-a abandonat. Și vom fi împreună până în clipa finală, când ne vom privi și ne vom spune: „Îți mulțumesc că ai stat până la sfârșit."

Iar acesta este adevărul.

Îţi mulţumesc, David, pentru sprijinul constant şi încrederea în mine, fără de care nu aş fi putut scrie această carte cu atâta bucurie şi iubire. Robin, eşti delicioasă şi te ador. Aceasta e singura carte pe care te voi lăsa să o mâzgâleşti, aşa că bucură-te de acest moment. Mimmie, Terry, tata, Georgina, Nicky, Rocco şi Jay, vă mulţumesc pentru sprijinul şi iubirea voastră nesfârşită.

Îţi mulţumesc, Marianne Gunn O'Connor, agentul meu, pentru îndrumare şi încurajări. În parte, eşti vinovată pentru că am o viaţă atât de palpitantă. Îţi mulţumesc, Lynne Drew, editorul meu, pentru sfaturile şi talentul care mi-au făcut poveştile mai bune. Îi mulţumesc editurii Harper Collins, o uriaşă maşinărie nemaipomenită, alcătuită din oameni fantastici şi foarte muncitori. Mă simt onorată că lucrez cu voi. Multe mulţumiri lui Pat Lynch şi Vicki Satlow. Îi mulţumesc formaţiei Aslan, care mi-a permis să folosesc versurile melodiei *Down on me*.

Aş vrea să le mulţumesc tuturor prietenelor mele. Pentru menţinerea păcii mondiale, veţi rămâne anonime, dar vă mulţumesc pentru prietenie şi, cel mai important, pentru că mi-aţi împărtăşit poveştile voastre de viaţă până la prima oră a dimineţii, poveşti care au fost o sursă nesfârşită de inspiraţie pentru această carte. Liniştiţi-vă, glumeam... Nu vă ascult niciodată.

În încheiere, aş vrea să-i mulţumesc Vieţii mele. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Te rog, nu mă părăsi.

EDITURA ALLFA

CECELIA AHERN

Autoarea bestsellerului mondial *P.S. TE IUBESC*

Romanele Ceceliei Ahern s-au vândut
în peste 15 000 000 de exemplare, fiind traduse în 47 de țări.

Lucy Silchester și-a părăsit iubitul perfect pentru că relația nu mai mergea și a demisionat fiindcă nu era de acord cu politica firmei. Acestea sunt numai două dintre poveștile pe care Lucy le-a spus prietenilor și familiei ca să-și mascheze eșecurile. Există însă cineva care știe adevărul. Viața ei, un bărbat nefericit, cu ochii injectați și îmbrăcat într-un costum șifonat, îi trimite scrisoare după scrisoare, insistând ca ea să vină la o întâlnire. În cele din urmă, Lucy acceptă invitația și măștile încep să cadă...

„O poveste surprinzătoare, care îți încălzește inima."
Booklist

„Unul dintre cele mai bune romane ale autoarei...
Amuzant, emoționant, cu un mesaj profund."
Daily Express

www.all.ro
ISBN 978-973-724-862-6
9 789737 248626